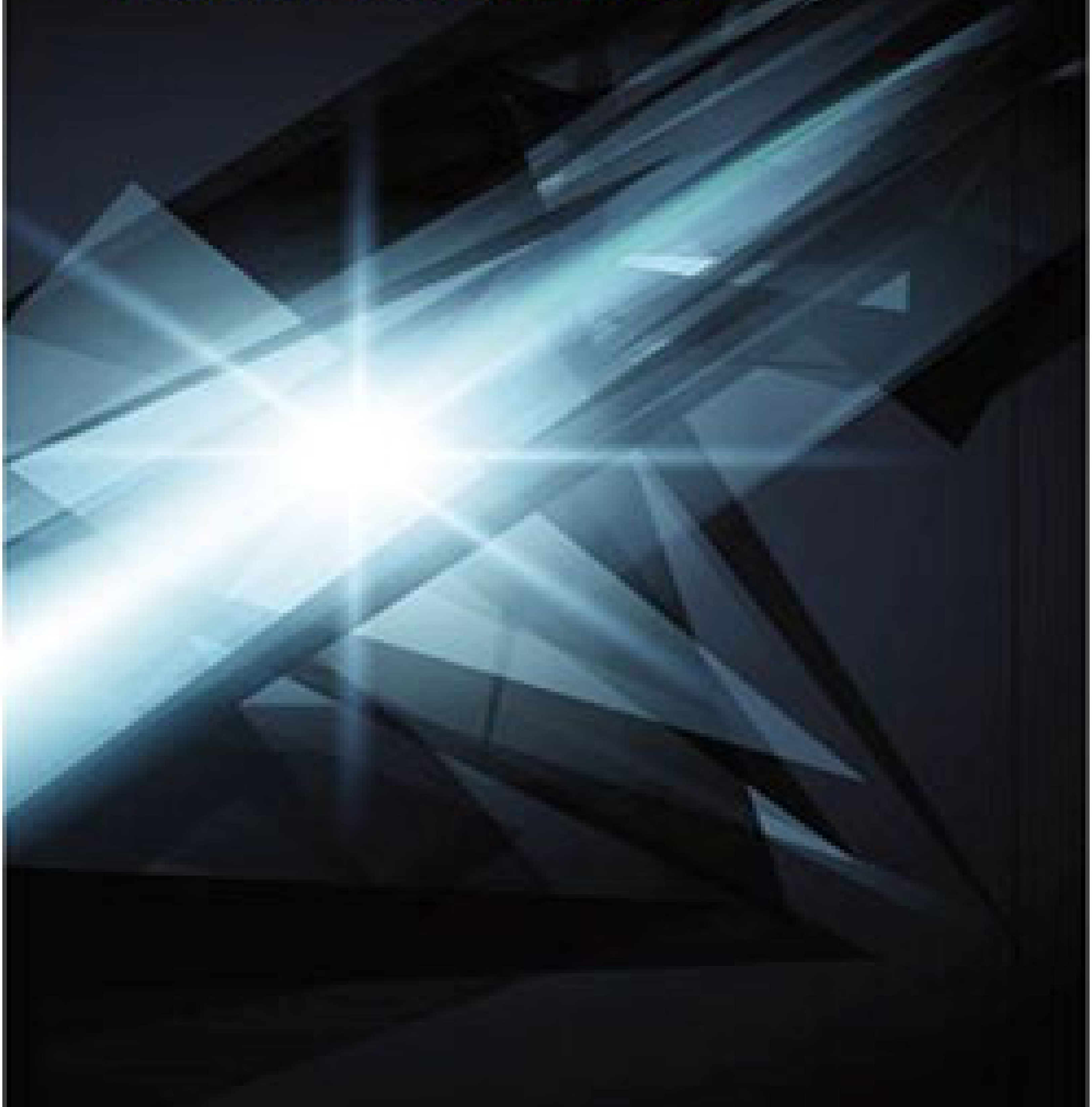
PHILIP K. DICK

KARANLIĞI TARAMAK

6:45

ALTIKIRKBEŞ YAYIN 64 Bilim Kurgu Dizisi - Philip K. Dick - A Scanner Darkly, 1977 Türkçesi: Özlem Kurdoğlu 1. baskı: Haziran - Yayın Yönetmenleri Kaan Çaydamlı / Çetin Şan

Yayına Hazırlayan Kaan Çaydamlı

Kapak Tasarımı Tasarım Mehmet Ulusel /Erol Egemen

Dizgi Ö. K.

Filmler ORA Ofset Renk Ayırımı (0-212) 282 42 Baskı Umut Matbaacılık (0-212) 637

ALTIKIRKBEŞ YAYIN bir Kaybedenler Klübü tribidir. Yazışma Adresi: P.K. 114 Acıbadem, İstanbul Konuşma Adresi: (0-242) 244 21 Philip K(indred) Dick (1928, Chicago -1982, Santa Ana, California)

Gençliğinde uzun süre radyo ve müzik ortamında çalışan PKD, 1950'den başlayarak roman ve öyküler yazdı. Yapıtlarında duyularımızın gerçekliğini kuşkuyla karşılamamıza yol açan iç içe geçmiş öznel evrenler kurdu. Tüm yapıtlarında gerçek nedir sorusuyla uğraştı. Ona göre, içinde yaşadığı sistem, insana doğruluğu sorgulanabilir pek çok sözde gerçekler sunar. Bu sözde gerçekler de sonunda gerçek olmayan insanlar yaratacaktır.

Pek çok eleştirmene göre, bilim kurgunun en iyi isimleri arasında zirveye oynayan Philip K. Dick, Altıkırkbeş Yayın'ın sevdiği ve saydığı dostları arasındadır; kısa bir süre içinde birkaç PKD metni daha yayınlanacaktır.

kişisel toplantı notları...

I. /

kentin üzerine bir ateş topu yerleşmiş, durmaksızın dönüyordu ...

“hayatım boyunca telefonlara, bana telefon eden kadınlara, telefon davetlerine karşı önleyemediğim bir zaafım oldu. bu bende bir hastalık gibi. ...b”

- bubiş'i aradım, yine sevgilisiyle alışverişe çıkmış, şiiri tamamen bıraktı anlaşılan, garip bir tutku onunki: sevgiliyle saatler süren alışveriş.
- bubiş'i yine aradım, eskisiyle bowling oynamaya gitmiş, geceyi atlatmak için eski bir kadın ve lobutları devirmek, yanlış da olsa seçim seçimdir.
- saat on bir. umutsuzca arıyorum, i'den telefon gelmiş, kahvaltısını yarım bırakıp çıkmış, i'yi yaşamından tamamen çıkardığını iddia ediyordu oysa.
- saat beş. aramayı sürdürüyorum, hâlâ dönmemiş, onu bu arada c.k.'nın eski sevgilisi de aramış, ilişkiler ne kadar karışabilir.
- sabah, aradım, okula gitmiş, oradan d. ile buluşup akşama geç gelecekmiş.
- potak'la konuştum, bubiş'i görmüş, taksim'de. kızın biri, yürürken ona pet şişeden su emdiriyormuş. haysiyet yapıp görmemezlikten gelmiş.
- artık onu aramaktan vaz geçtim. Erkekler bazen telefon çağrılarına kulak vermemeli. Hayat basittir. Ağırdan almak gerekir.
- Denildiği gibi, reddebilmek, stil sahibi bir harekettir.

ç.

telefon konuşmalarında zorlanan taraf

II. /

“Hiç rahatsız etmem, yalnızca gözlerine bakmak istiyorum, sessizce otururum...” telefonu sertçe kapattı. Balkona çıktı. İçeri girdi. Tekrar balkona çıktı. Sokaktan geçen biri el salladı. Tanıyamadı; ama gülümsedi. Telefon çaldı. Bir an kararsız kaldı, açtı. Aynı ses “bak. gerçekten rahatsız etmem, hiç rahatsız etmem, yalnızca gözlerine bakmak istiyorum...”. İlk cümledekinden biraz daha sert kapattı. Balkona çıktı. Saate baktı. Mutfağa

gitti. Ocağı yaktı, ateşi iyice kısıp tavayı üstüne koydu. Biraz zeytinyağı koyup, patates soymaya başladı. Yağ çıtırdamaya başlamıştı. Kekik ve kırmızı biber koyup bir diş sarmısağı ince ince doğradı. Patatesleri çok küçük küpler halinde kesip sarmısakla birlikte tavaya attı. Yağ kırmızı biberin etkisiyle kızıl bir renk almıştı. Hoşuna gitti. Bir süre seyretti, sonra dolabı açtı. Orta büyüklükte üç domates seçip tezgahın üstüne bırakmıştı ki, kapı çaldı.

“ Gel, bende yemek yapıyordum.” dedi. Kapıyı açık bırakıp hızla merdivenleri tırmandı. “Yan komşunun suratında sürekli 'çığlık atan yaşlı kadın' ifadesi olduğunu fark ettin mi?” diye sordu mutfağa girerken.

Hafif bir esinti odayı doldurdu, deniz kokuyordu. Pencereden başını uzattı, Yağmur Yan Yağıyordu.

K.

Chuva obliqua pessoa

koyusiyah,kaleiçi,lara

b. n. : Öyle kodlama! .. Öyle kodlama!

philip k. dick

karanlığı taramak

türkçesi: özlem kurdoğlu

altıkırkbeş yayın

lara, 1998

“Bu romanı yazmak da, okumak da kalbimi burktu... onun bir başyapıt olduğuna inanıyorum. Sanıyorum bu benim yazacağım tek başyapıt... komik bölümleri, yazılmış olanların en komikleri, üzücü bölümleri ise tüm yazılanların en üzücüleriydi ve hepsi aynı kitapta toplandı!”

philip k. dick

Birinci Bölüm

Adam bütün gün saçından böcekleri silkelemeye çalışıyordu. Doktor ona saçında böcek olmadığını söylemişti. Sıcak suyun altında böceklerin acısını çekerek, birbirini izleyen sekiz uzun saat boyu süren bir duş aldıktan sonra çıkıp kendini kuruladı, ama saçlarında hâlâ böcek vardı; aslında her tarafında böcek vardı. Bir ay sonra artık akciğerlerine de girmişlerdi.

Aklına hiç bir çare gelmediği ve yapacak hiçbir şeyi kalmadığı için oturup böceklerin yaşam döngüsünü teorik açıdan incelemeye başladı. Britannica'nın yardımıyla hangi türe ait olduklarını belirlemeye çalıştı. Artık evini doldurmaya başlamışlardı. Birçok değişik tür hakkında yazılanları okudu, dışarıdaki böceklere dikkat etti, ve sonunda onların aphidler olduğuna karar verdi. Bu karara bir kez vardıktan sonra, her ne kadar başkaları ona “Aphidler insanı ısırmaz... “ dediyse de bir daha asla fikrini değiştirmedi.

Ona böyle söylüyorlardı, çünkü böceklerin bitmek tükenmek bilmez ısırmaları onun için bir işkenceydi. Kaliforniya'nın büyük kısmına yayılmış zincirin bir halkası olan bir 7-Eleven dükkanından Raid, Black Flag ve Yard Guard spreyleri aldı. Önce evi spreyledi, sonra da kendisini. Görünüşe göre en etkilisi Yard Guard idi.

İşin teorik bölümünde, böceklerin yaşam döngüsünün üç basamaklı olduğunu gördü. İlk önce Taşıyıcılar dediği, böceklerin yayılmasında oynadıkları rolün farkında olmayan insanlar tarafından taşmıyor ve bulaşıyorlardı. Bu basamakta henüz dişleri ve mandibulaları yoktu (bu sözcüğü haftalar süren akademik araştırmaları sırasında öğrenmişti. El Freni ve Lastik tamircisinde insanların fren balatalarını değiştiren biri için kitaplarla fazlasıyla içiçe bir uğraş olmuştu bu.) Bu sayede Taşıyıcı insanlar hiçbir şey hissetmiyordu. Oturma odasının uzak köşesinde oturur, - çoğunu bir süredir tanıdığı; ancak bazılarını ilk defa gördüğü- çeşitli Taşıyıcıların, henüz ısırma huyu olmayan ilk basamak aphidleriyle kaplanmış bir halde odaya girmelerini izlerdi. Kendi kendine gülerdi, çünkü içeri girenin böcekler tarafından kullanıldığını ve bunu umursamadığını iyi bilirdi.

“Neden sırıtıyorsun Jerry?” diye sorarlardı.

O sırıtmaya devam ederdi.

Bir sonraki basamakta böcekler kanada benzer uzuvlar çıkarırlardı. Tam olarak kanat denemezdi bunlara, ama ortalıkta uçuşmalarını sağlamaya yetecek türden uzantılardı. Bunlar sayesinde göç edip yayılıyor, ve özellikle Jerry'ye işte böyle bulaşıyorlardı. Bu dönemde hava onlarla dolardı. Oturma odasında, hatta tüm evinde bulut halinde gezerlerdi. Bu arada Jerry soluk alırken onları içine çekmemeye çalışırdı.

En çok da köpeği için üzülüyordu, çünkü böceklerin üzerine konup her tarafına yerleştiklerini görüyor, hatta kendisine olduğu gibi onun da akciğerlerine girdiklerini tahmin ediyordu. Büyük olasılıkla -en azından empatik yeteneğiyle anladığı kadarıyla- köpek de en az kendisi kadar acı çekiyordu. Onu kendi iyiliği için yollasa mıydı acaba? Olmaz, diye karar verdi sonra. Köpek artık kaçınılmaz biçimde enfekte olmuştu ve böcekleri kendisiyle birlikte her yere taşıyacaktı.

Bazen duşa köpekle birlikte giriyor, onu da temizlemeye çalışıyordu, ancak kendisinde olduğundan daha fazla başarı sağlayamamıştı. Köpeğin acı çektiğini bilmek onu üzüyordu; ona yardım etmeye çalışmaktan asla vazgeçmedi. Bir açıdan bakıldığında olayın en kötü yanı buydu. Hayvan şikayet etmiyor, sadece acı çekiyordu.

Bir seferinde böyle duş alırlarken arkadaşı Charles Freck geldi. “Tüm gün o lanet köpekle duşun altında ne yapıyorsun?”

“Onu aphidlerden temizlemem gerekiyor,” dedi Jerry. Adı Max olan köpeği duştan çıkardı ve kurulamaya başladı. Charles Freck, Jerry'nin köpeğin tüylerini bebe yağı ve pudrayla ovmasını hayretle izledi. Evin her yerine çoğu boşalmış böcek öldürücü sprey kutuları atılmış; pudra, bebe yağı ve nemlendirici şişeleri istiflenmişti. Jerry artık bunlardan günde birkaç kutu tüketiyordu.

“Ben aphid göremiyorum ki,” dedi Charles. “Aphid ne demek?”

“Sonunda seni öldürür” dedi Jerry. “İşte aphid böyle bir şeydir. Benim saçımda, cildimde ve akciğerlerimdeler, ve verdikleri lanet olası acı dayanılır gibi değil- hastaneye gitmem gerekecek.”

“İyi ama ben neden göremiyorum onları?”

Jerry havluya sarılı köpeği yere bıraktı ve halıya diz çöktü. “Sana bir tanesini göstereceğim,” dedi. Halı aphidlerle kaplıydı; her yerde zıplıyorlardı, bir yukarı, bir aşağı, bazıları diğerlerinden daha da yükseğe. İnsanların onları görmekte çektiği zorluğu düşünerek özellikle iri bir tanesini aradı. “Lavabonun altından bir şişe veya kavanoz getir,” dedi. “Onu bir kapak veya tıpayla hapsedeceğiz. Böylece doktora analiz etmesi için onu da götürebilirim.”

Charles Freck ona boş bir mayonez kavanozu getirdi. Jerry aramayı sürdürdü, ve sonunda en az bir buçuk metre yüksekliğe sıçrayabilen bir aphid buldu. Boyu iki buçuk santimden daha uzundu. Jerry onu yakaladı, kavanoza götürdü, dikkatle içine bıraktı ve kapağını sıkıca kapadı. Kavanozu zafer kazanmış gibi havaya kaldırdı.

“Gördün mü?”

Kavanozun içindekini incelediğinde Charles Freck'in gözleri büyüdü. “Eveett,” dedi. “Ne kadar da büyük, şuna bak!”

Jerry yanında kavanozla tekrar halıya çömeldi. “Doktora göstermek için daha fazlasını bulmama yardım et.”

“Elbette,” dedi Charles Freck ve işe başladı.

Yarım saat sonra ellerinde böcek dolu üç kavanoz olmuştu. Charles bu işte yeni olmasına rağmen en irilerinden bazılarını yakalamayı başardı.

1994 Haziran'ında bir günün ortasıydı. California'da, ucuz fakat dayanıklı plastik evlerin bulunduğu, sıradan insanların uzun zaman önce terk ettiği bir bölgedeydiler. Jerry ışık gelmesini engellemek için daha önceden tüm pencereleri metal boya püskürtücüleriyle kapatmıştı; odanın ışığı üzerine sadece spot lambalar vidalamış olduğu bir direkten geliyor, gece gündüz yandığından kendisine ve arkadaşlarına zaman kavramını unutturuyordu. Buna bir itirazı yoktu; zaman duygusundan kurtulmayı seviyordu. Bu sayede ilgisini müdahale edilmeksizin önemli konulara

yoğunlaştırabiliyordu. Örneğin iki adam halının üzerine çömelebiliyor, onlarca böceği yüzlerce kavanoza doldurabiliyordu.

Günün ilerleyen saatlerinde Charles Freck, “Bunlar için ne alacağız?” diye sordu. “Demek istediğim, doktor bir karşılık veriyor mu? Bir ödül ya da ona benzer bir şey?”

“Bu şekilde onlara karşı daha iyi bir tedavi bulunmasına yardım ediyorum,” dedi Jerry. Daha önce de bitmek bilmeyen acı artık iyice dayanılmaz hale gelmişti; asla alışamamıştı buna, ve bundan sonra da alışamayacağını biliyordu. Yeniden duşa girmek istiyor, bu dürtüye karşı koyamıyordu. Ayağa kalktı. “Hey, dostum,” dedi soluğu kesilerek. “Ben bir su dökene kadar sen onları kavanozlara tıkmaya devam et.” Banyoya doğru yöneldi.

“Pekala,” dedi Charles. Ellerini çukurlaştırmış, uzun bacakları üzerinde sendeleyerek bir kavanoza ulaşmaya çalışıyordu. Eski bir asker olarak kas kontrolü hâlâ yerindeydi neyse ki, ve sonunda başardı. Ama birden, “Jerry, hey-” dedi, “bu böcekler beni korkutuyor. Burada yalnız kalmaktan hoşlanmıyorum.” Ayağa kalktı.

“Korkak tavuk seni,” dedi Jerry, acıdan soluk soluğa banyoda bir an duraklayarak. “Diyorum ki belki sen-”

“Su dökmem gerek!” Kapıyı çarptı ve duşun musluklarını açtı. Su hızla akmaya başladı.

“Korkuyorum burada ben.” Charles Freck resmen bağırdığı halde sesi içeriye kısık geliyordu.

“Canın cehenneme o zaman!” diye bağırdı Jerry, ve duşa girdi. Dostlar ne işe yarar, diye sordu kendine dertli dertli. Hiçbir işe, lanet olsun.

“İnsanı sokar mı bu meretler?” diye bağırdı Charles Freck kapının eşiğinden.

“Evet, sokarlar,” dedi Jerry. Bir yandan saçını şampuanlıyordu.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Bir sessizlik oldu. “Ellerimi yıkayıp onlardan kurtulduktan sonra seni beklesem olur mu?”

Korkak herif, diye düşündü Jerry acı bir öfkeyle. Hiçbir şey söylemedi; yıkanmaya devam etti yalnızca. Adi herif yanıtlamaya değmezdi... Charles Freck'e boş verip tüm dikkatini kendine çevirdi. Kendi yaşamsal önemdeki, korkunç, acil gereksinimlerine. Geri kalan her şeyin beklemesi gerekecekti. Zaman yoktu, hiç zaman kalmamıştı; bu işler ertelenemezdi. Geri kalan her şey ikinci plandaydı. Köpek dışında; Max'ı, köpeğini merak ediyordu.

Charles Freck elinde mal olduğunu umduğu birilerine telefon etti. “Bana yaklaşık on paket verebilir misin?”

“Tanrım, elimde hiç yok- ben de kendim için arıyordum. Bulursan bana da haber ver, işime yarayacak.”

“Peki ya stoğa ne oldu?”

“Sanırım baskında ele geçti.”

Charles Freck telefonu kapattı. Canı sıkkın bir halde telefon kulübesinden çıktı -bu tür alımlar için asla ev telefonunuzu kullanmazdınız- ve park ettiği Şevrole'sine doğru yürürken hayal kurmaya koyuldu. Kendini Thrifty Eczanesi'nin önünden geçerken gözünün önüne getirdi. Büyük bir vitrini vardı onların: şişeler dolusu yavaş ölüm, kavanozlar dolusu yavaş ölüm, küpler, küvetler, fıçılar, çanaklar dolusu yavaş ölüm, milyonlarca kapsül, tablet, iğne dolusu yavaş ölüm, hızlı, barbitüratlı veya uyarıcıyla karışık yavaş ölüm, hepsi birlikte- ve dev bir levha: BURADA KREDİNİZ YÜKSEKTİR. Söylemeye gerek yok: DÜŞÜK FİYATLAR, KENTİN EN DÜŞÜK FİYATLARI.

Ancak gerçekte Thrifty'nun vitrininde genelde işe yarayacak hiçbir şey olmazdı: taraklar, mineral yağı şişeleri, deodorant spreyler, ve buna benzer bir yığın zırva. Ama bahse girerim arkadaki ecza kısmında yaklaşık elli pound ağırlığında bir çuval dolusu, el değmemiş, saf, katıksız, paketlenmemiş yavaş ölüm saklı, diye düşündü park yerinden Harbor Bulvarı'na, akşam trafiğine girerken.

Her sabah elli poundluk bir çuval D Maddesi'nin nereden geldiğini, onu Thrifty Eczacılık'a boşaltma işini ne zaman ve nasıl hallettiklerini merak ediyordu- Tanrı bilir, belki İsviçre'den geliyordu, belki de akıllı bir ırkın yaşadığı başka bir gezegenden. Teslimat çok erken saatlerde, silahlı muhafızlar tarafından korunarak yapılıyor olmalıydı- Kanun orada elindeki Laser silahıyla kaba bir görüntü sergileyerek dikiliyordu herhalde, Kanun'un her zaman yaptığı gibi. Kendini Kanun yerine koyarak düşündü: Uyuşturucuma el uzatan olursa ezerim.

İşe yarayan bütün kanuni ilaçlarda D Maddesi büyük olasılıkla kullanılıyordur, diye düşündü. İlacı bulmuş olan Almanya'daki veya İsviçre'deki o üretim yerinin özel gizli formülüne göre, öteye beriye birer tutam serpiştiriliyordur. Ama gerçekte böyle olmadığım biliyordu; yetkililer satan, taşıyan veya kullanan herkesi yakalıyor, hatta hapse gönderiyorlardı. Bu durumda Thrifty Eczanesi -ve onun gibi milyonlarca diğerleri- ya kurşunlanıp bombalanarak iflas ettirilir, ya da eninde sonunda para cezasına çarptırılırdı. Para cezası verme olasılıkları daha yüksekti. Thrifty Eczanesi ayrıcalıklıydı. Sonuçta büyük ecza mağazalarından oluşan koca bir zincir nasıl bombalanabilirdi ki? Ya da nasıl ortadan kaldırılırdı?

Ellerinde yalnızca her zamanki sıradan malzeme var, diye düşündü yolda giderken. Zulasında topu topu üç yüz tabletlik yavaş ölüm kaldığı için kendini berbat hissediyordu. Arka bahçesindeki, iri çiçekleri baharda güneşten solmayan melez kamelyanın altında gömülüydüler. Yalnızca bir haftalık stoğum var, diye düşündü. O da bitince ne olacak? Lanet olsun.

California ve Oregon'un bazı bölgelerindeki herkesin stoğunun aynı gün bittiğini düşün, dedi kendi kendine. Dehşet.

İşte bu bazen düşündüğü, aslında her bağımlının zaman zaman aklına gelen, güncelliğini asla kaybetmeyen bir korku hikayesiydi. Birleşik Devletlerin batısındaki herkesin stoğunun aynı anda bitmesi, ve hepsinin sokağa dökülüp aramaya başlamasının aynı güne denk gelmesi, sabah saat 6 civarına. Pazar sabahı, namuslu vatandaşlar kahrolası dualarını etmeye gitmek için hazırlanırlarken.

Sahne: Pasadena'daki Birinci Episkopal Kilisesi, saat sabah 8:30, Felaket Pazar.

“Kutsal cemaatin üyeleri, gelin hep birlikte, bulamadıklarından dolayı kriz geçirerek yataklarında kıvrananların çektiği acıya son vermesi için Tanrı'ya seslenelim.”

Cemaat rahibin sözlerini onayladığını belirtiyor. “Yaa, evet, tabii.”

“Ama Tanrı iradesini göstermeden önce yeni bir doz-”

Bir polis, Charles Freck'in araba kullanışında onun fark etmediği bir terslik sezmiş olmalıydı; park ettiği yerden çıkmış, trafiğin içinde onu izliyordu. Henüz ışığını veya sirenini çalıştırmamıştı, ama . ..

Belki fazla şerit değiştirdim, diye düşündü, ya da onun gibi bir şey. Tanrının belası lanet aynasız açığımı yakaladı. Kimbilir ne yaptım.

POLİS: “Pekala, adınız nedir?”

“Adım mı?” (ADIMI BULAMIYORUM.)

“Kendi adınızı bilmiyor musunuz?” Polis devriye arabasındaki diğer polise sinyal gönderdi. “Bu adam gerçekten uçmuş.”

“Beni burada vurmayın,” dedi Charles Freck, kendisini izleyen polisin görüntüsüyle canlanan korku hikayesini yaşamaya başlayarak. “En azından karakola götürün ve orada vurun, gözlerden uzakta.”

Bu faşist polis eyaletinde hayatta kalabilmek için her sorulduğunda bir isim verebilmelisin, diye düşündü. Kendi ismini. Daima. Tütsülenmiş olup olmadığını anlamak için dikkat ettikleri ilk işaret bu, kim olduğunu hemen o anda çıkaramaman.

Polis ışığını yakmadan, ya da ona benzer başka bir şey yapma fırsatı bulamadan önce, park edecek bir yer görür görmez kenara çekeceğim, dedi kendi kendine. Yanıma geldiklerinde de onlara lastiğimin indiğini söylerim, veya mekanik bir arızam olduğunu.

Birinin yola devam edemeyip böyle kenara çekmesinden her zaman etkilenirler, diye düşündü. Kendini savunmasızca yere atıp yumuşak,

korunmasız karnını açıkta bırakıveren küçük bir hayvana karşı hissettiklerine benzer bu. Ben de öyle yapacağım.

Yaptı da. Direksiyonu sağa kırarak otomobilin ön tekerleklerini kaldırımın üzerine çıkardı. Polis arabası yanından geçip gitti.

Boşuna kenara çektim, diye düşündü. Şimdi yola tekrar girmek zor olacaktı, trafik çok yoğundu. Motoru susturdu. Belki bir süre burada park edip arabada otururum, dedi kendi kendine. Alfa meditasyonu yaparım, ya da farklı, değişik bilinç düzeylerine girip çıkarım. Belki de yoldan geçen piliçleri seyrederim. Acaba tahrik olanlar için bir biyoskop üretirler mi. Bunu alfaya yeğlerdim. Tahrik dalgaları, önce çok kısa, sonra biraz daha uzun dalga, sonra daha genişi, daha genişi, en sonunda da skalaya sığmayacak kadarı.

Bunların kendisine hiç bir yararı olmadığını fark etti. Elinde mal olan birilerini bulmaya çalışıyor olmalıydım. Artık bir doz almalıyım, yoksa çok yakında iyice saçmalamaya başlayıp hiçbir şey yapamaz hale geleceğim. Bırak kaldırımda oturmayı, kim olduğumu, nerede olduğumu, hatta neler olup bittiğini bile algılayamayacağım

Neler oluyor? diye sordu kendine. Bugün günlerden ne? Eğer günü bilseydim geri kalan her şeyi de bilirdim, parça parça hepsi aklıma gelirdi.

Los Angeles'ın merkezi, Westwood bölgesi, günlerden çarşamba. İleride -eğer üzerinde bir kredi kartı yoksa ve elektronik kontrol kapısından geçemediysen- lastik top gibi çarpıp geri yollandığın bir duvarla çevrelenmiş koca alışveriş merkezlerinden biri duruyor. Herhangi bir alışveriş merkezinde geçecek kredi kartı olmadığından, içlerinin neye benzediği konusunda bildikleri anlatılanlardan ibaretti. Anlaşılan oralarda namuslu vatandaşlara, özellikle de eşlerine kaliteli ürünler satan çok sayıda insan vardı. Mağazanın kapısında her gireni kontrolden geçiren üniformalı, silahlı görevlilere baktı. Kredi kartlarını sahipleriyle karşılaştırıyor, kartın çalıntı, satılmış, satın alınmış, kötüye kullanılmış olup olmadığını kontrol ediyorlardı. Kapıdan içeri onca insan giriyordu, ama bir çoğunun sırf vitrinlere bakmak için geldiğinden kuşkusu yoktu. Bu kadar insanın hepsinin birden günün bu saatinde alışveriş yapacak maddi durumu veya isteği olamazdı herhalde. Daha erkendi, saat ikiyi biraz geçiyordu. Asıl

alışveriş gece olurdu. Mağazaların tüm ışıkları yanardı o zaman. Dışarıdan ışıkları görebilirdi- tüm diğer kardeşlerinin de görebildiği gibi. Kıvılcım yağmuruna benzerlerdi, yetişkin çocuklar için yapılmış lunapark gibiydiler.

Merkezin diğer tarafındaki dükkanlar kredi kartı gerektirmiyordu, silahlı görevli kullanmıyor ve fazla pahalıya çıkmıyorlardı. İhtiyaç malzemesi satıyorlardı: bir ayakkabıcı ve bir TV dükkanı, bir fırın, küçük cihaz tamircisi, bir çamaşırhane. Kısa plastik ceket ve streç pantolon giymiş bir kızın dükkanlara girip çıkmasını izledi; saçları güzeldi, ama yüzünü göremiyor, çekici olup olmadığını anlayamıyordu. Vücudu fena değil, diye düşündü. Kız deri eşyaların sergilendiği bir dükkanın vitrini önünde bir süre durakladı. Püsküllü bir çantayı inceliyordu; Freck onun uzun uzun baktığını, endişelendiğini, çantayla ilgili hesaplar yaptığını görebiliyordu. Bahse girerim içeri girip çantaya bakmak istediğini söyleyecek, diye düşündü.

Tahmin ettiği gibi, kız dükkandan içeri daldı.

Kaldırım trafiğinin arasından başka bir kız daha geliyordu. Üzerinde fırfırlı bir bluz vardı. Saçı gümüş rengiydi, yüksek topuklu pabuç giymiş ve çok fazla makyaj yapmıştı. Yaşını büyük göstermeye çalışıyor, diye düşündü Freck. Herhalde daha lise mezunu bile değildir. Kızdan sonra yoldan sözünü etmeye değecek bir şey geçmediğinden, torpido gözünü kapalı tutan ipi çözdü ve oradan bir paket sigara çıkardı. Sigarasını yakıp otomobilin radyosunu açtı, bir rock müziği istasyonuna ayarladı. Eskiden bir stereo kasetçaları vardı. Sonunda bir gün onu otomobilde takılı bırakmış, otomobili kilitlediğinde onu da çıkarıp birlikte içeri taşımayı ihmal etmişti; doğal olarak geri döndüğünde tüm stereo teyp sistemi çoktan çalınmıştı. İşte dikkatsizliğin getirdikleri, diye düşünmüştü, ve şimdi elinde sadece o ucuz radyo kalmıştı. Bir gün onu da çalacaklardı. Ama bu kez, neredeyse hiç para vermeden kullanılmış radyo bulabileceği bir yer biliyordu. Zaten arabası her an hurdaya çıkacak durumdaydı; yağ contaları ömrünü doldurmuş, basınç iyice düşmüştü. Görünüşe göre, bir gece anayoldan yüksek miktarda kaliteli malla eve dönerken subaplarından birini yakmıştı; gerçekten iyi bir voli vurduğunda bazen paranoyaklaşıyordu- polislerden çok kendisini soymaya hazır bazı başka şahsiyetlerden

çekiniyordu. Uyuşturucu krizine girmiş, gözü her şeyi yapabilecek kadar dönmüş çılgın şahsiyetlerden.

O sırada yürüyen bir kız dikkatini çekti. Siyah saçlıydı, güzeldi, yavaşça salınarak yürüyordu; üzerinde göbeğini açıkta bırakan bir bluz ve çok yıkanmış beyaz kumaş pantolon vardı. Hey, bu kızı tanıyorum ben, dedi kendi kendine. Bob Arctor’un sevgilisi bu. Donna.

Otomobilin kapısını açıp dışarı çıktı. Kız ona şöyle bir bakıp yoluna devam etti. Freck kızı izlemeye başladı.

Ona sarkmaya çalıştığımı sanıyor diye düşündü, insanların arasından süzülerek ilerlerken. Hızını ne rahat arttırıyordu öyle; artık onu epeyce ileriden, ancak arkasına göz atmak için döndüğünde görebiliyordu. Kararlı, sakin bir yüz... Kızın kendisini değerlendiren iri gözlerini gördü. Hızını hesaplamaya ve ona yetişip yetişemeyeceğini anlamaya çalıştı. Bu hızla gidersem olmayacak, diye düşündü. Kız gerçekten hızlı hareket ediyor.

Köşede insanlar durmuş, yeşil ışığın yanmasını bekliyorlardı; otomobiller sola doğru çılgın dönüşler yapıyordu. Ancak kız ışığa aldırmadan yoluna devam etti, hızlı ama vekarını bozmadan, çılgınca hareket eden otomobillerin arasından yolunu bularak. Sürücüler ona öfkeli bakışlar atıyorlardı. Kızın ise onları umursadığı yoktu.

“Donna!” Freck yeşil ışık yanar yanmaz karşıya geçip ona yetişti. Kız koşmaya başlayacak gibiydi, ama sadece hızla yürümeye devam etti. “Sen Bob'un eski sevgilisi değil misin?” dedi Freck. Kızın yüzünü incelemek için önüne geçmeyi başardı.

“Hayır,” dedi kız. “Hayır.” Ona doğru geldi, dosdoğru üzerine; Freck geriledi, çünkü kızın elinde karnına doğru tuttuğu kısa bir bıçak vardı. “Toz ol,” dedi kız, ve yavaşlamadan, duraksamadan ilerlemeye devam etti.

“Tabii ki o sensin,” dedi Freck. “Seni Bob'un evinde görmüştüm.” Bıçağı doğru dürüst göremiyor, ancak metal ucunun bir parçasını seçebiliyordu, ama orada olduğunu biliyordu. Kız onu bıçaklayıp yoluna devam edecekti. İtiraz ederek gerilemeye devam etti. Kız bıçağı elinde öyle iyi gizliyordu ki, herhalde yanları sıra yürüyenlerden kimse durumu fark

etmeyecekti. Ama Freck farkındaydı; kız duraksamadan yürürken bıçak da onunla birlikte üzerine doğru geliyordu. Yana doğru çekildi, kız sessizce yoluna devam etti.

“Tamimi” dedi kızın arkasından. Onun Donna olduğunu biliyorum. Sadece kim olduğumu ve beni tanıdığını anımsayamıyor. Korktu sanırım, canını yakmaya kalkışacağımdan korktu. Yolda tuhaf bir pilice rastladığında dikkatli olmak gerekiyor, diye düşündü; bugünlerde hepsi hazırlıklı. Ne de olsa başlarından çok şey geçiyor.

Yaramaz küçük bıçak, dedi kendi kendine. Piliçler böyle şeyler taşımamalı; her an biri kızın bileğini çevirip bıçağı ona doğru döndürebilir. Ben bile yapabilirdim bunu. Gerçekten onu alt etmek isteseydim yapardım, öfke içinde orada dikildi bir süre. O Donna'ydı, diye düşündü, biliyorum.

Geriye, park etmiş otomobiline doğru yürümeye başladığında, kızın da duraklamış olduğunu fark etti. Gelip geçenlerin yolu dışında bir yerde durmuş, sessizce kendisini süzüyordu.

Dikkatle ona doğru yürüdü. “Bir gece,” dedi, “ben, Bob ve bir başka kız beraberdik, birkaç eski Simon ve Garfunkel kasedimiz vardı, ve sen orada oturmuş-” Kapsüllere iyi cins uyuşturucu dolduruyordu, birer birer, özenle. Bir saatten uzun süre boyunca. El Primo. Bir Numara: ölüm. Bitirdikten sonra hepsine birer başlık takmıştı, ve herkes birer tane almıştı. Kız dışında herkes. Ben sadece satıyorum, demişti kız. Ben de almaya başlarsam bütün kârımı yemiş olurum.

“Bana saldırıp zarar vereceğini sandım,” dedi kız.

“Hayır,” dedi Freck. “Düşündüm ki, eğer istersen... “ Durakladı. “Yani belki biraz arabayla dolaşmak istersin. Ne yani, sana kaldırımda mı saldıracaktım? Güpegündüz?”

“Belki bir kapı aralığında. Veya beni arabaya çekip öyle saldırırdın.”

“Seni tanıyorum ama,” diye itiraz etti. “Hem eğer o dediğini yapsaydım Arctor canıma okurdu.”

“Şey, ben seni tanıyamadım.” öç adımda Freck'in yanına geldi. “Biraz miyopum da.”

“Kontakt lens kullanmalısın.” Çok güzel, sıcak bakışlı gözleri var, diye düşündü. Demek ki uyuşturucu almamıştı.

“Kullanıyordum. Biri bir punç kâsesinin içine düştü, bir partide. Kâsenin dibine battı, ve sanırım biri başına dikip onu içti. Umarım tadı iyiydi; onlara otuz beş dolar vermiştim.”

“Seni gideceğin yere götüreyim mi?”

“Arabada bana saldırırsın.”

“Hayır,” diye yanıtladı. “Son birkaç haftadır onu kımıldatamıyorum. Mala karıştırdıkları kimyasal şeylerden olmalı.

“Bu iyi bir hikaye, ama bunu daha önce de duymuştum. Önüne gelen bana saldırıyor.” Sonra hemen düzeltti. “En azından deniyor. Kız olmak böyle işte. Şu anda adamın biriyle mahkemeliğiz, saldırı ve sarkıntılıktan. Kırk binden fazla tazminat istedik.”

“Ne kadar ileri gitmişti?”

“Göğüslerime dokundu,” dedi Donna.

“Bu kırk bin etmez ki.”

Birlikte geriye, otomobiline doğru yürüdüler.

“Satacak bir şeyin var mı?” diye sordu Freck. “Gerçekten kötü durumdayım. Aslında tam anlamıyla cehennemdeyim, elimdekiler tamamen bitti, krize girmek üzereyim. Az bir şey olsa bile çok iyi olurdu.”

“ Biraz bulabilirim.”

“Hap olmalı,” dedi Freck. “İğne kullanmıyorum.”

“Tamam.” Başını kaldırmadan kabul anlamında salladı. “Ama bu günlerde biraz zor bulunuyorlar, piyasadaki stok geçici olarak tükendi. Sen de çoktan fark etmişsindir. Çok fazla bulamam, ama-”

“Ne zaman?” diye atıldı. Otomobiline ulaşmışlardı; durdu, kapıyı açtı ve içeri girdi. Diğer taraftan da Donna bindi. Yan yana oturdular.

“Yarından sonraki gün,” dedi Donna. “Eğer adamı bulabilirsem. Sanırım halledebilirim.”

Kahretsin, diye düşündü. Yarından sonraki gün. “Daha önce olmaz mı, örneğin bu gece?”

“En erken yarına olur.”

“Ne kadar?”

“Yüz tanesi için altmış dolar.”

“Tanrı aşkına,” dedi Freck. “Kazık bu.”

“Mal en iyisinden. Adamdan daha önce de almıştım bunları; he zaman bulduklarına benzemezler. Sözüme güven- bu mala değer. Aslında başkasından almaktansa bu adamdan almayı yeğlerim hep- bulabildiğim kadar. Onda da her zaman olmuyor. Sanırım güneye bir yere yolculuğa çıkmıştı. Daha yeni döndü. Hapları kendi aldı, o yüzden iyi olduklarından eminim. Hem bana ön ödeme yapman da gerekmiyor. Elime geçtiğinde ödersin. Anlaştık mı? Sana güveniyorum.”

“Hiç bir zaman kaparo vermem.”

“Bazen ödemek zorunda kalırsın.”

“Pekala. O halde bana en az yüz tane bulabilir misin?” Aceleyle ne kadar alabileceğini hesaplamaya çalıştı; iki günde büyük olasılıkla yüz yirmi dolar bulabilir ve iki yüz hap alabilirdi. Bu arada elinde mal olan başka birileriyle daha iyi bir anlaşma yapma şansı olursa, kızla yaptığı anlaşmayı unutup alışverişi onlarla yapabilirdi. Kaparo ödememenin avantajı buydu işte.

Otomobili çalıştırıp trafiğe girerken Donna konuştu. “Benimle karşılaştığın için şanslısın. Yaklaşık bir saat içinde buluşmam gereken biri var, büyük olasılıkla bulabileceğimin hepsini alacaktı benden... senin de hiç bir şansın kalmayacaktı. Bugün senin günün olmalı.” İkisi de gülümsedi.

“Keşke daha erken bulabilseydin,” dedi Freck.

“Eğer bulursam...” çantasını açtı, içinden küçük bir not defteriyle üzerinde SPARKS AKÜ AYARLARI yazan bir tükenmez kalem çıkardı. “Sana nasıl ulaşacağım? Adını unuttum.”

“Charles B. Freck” dedi. Telefon numarasını verdi- kendininkini değil, ama böyle mesajlar için kullandığı, uygun bir arkadaşının evindekini- ve kız bunu özenle defterine yazdı. Yazmakta ne kadar da zorluk çekiyor, diye düşündü Freck. Uzun uzun bakıp zahmetle karalıyor... Kızlara okulda bir halt öğretmiyorlar artık. Tam bir kara cahil bu. Ama çekici. Okuyup yazmakta zorluk çekiyorsa ne olmuş yani? Çekici bir kız için önemli olan göğüslerinin güzel olması.

“Seni hatırlar gibiyim,” dedi Donna. “Biraz. O geceyle ilgili anılarım çok bulanık, kafam yerinde değildi sanki. Tam olarak anımsadığım tek şey tozu o ufak kapsüllere dolduruşumuz-Librium kapsüllerine. İçlerinden çıkan orijinal maddeyi dökmüştük. Ben yarısını dökmüş olmalıyım. Yani yere demek istiyorum.” Direksiyon başındaki Freck'e düşünceli düşünceli baktı. “Sakin birine benziyorsun,” dedi ona. “Daha sonra da alışveriş yapacak mısın? Bir süre sonra yine istersin belki?”

“Tabii,” dedi, bir daha sefere verdiği fiyatı düşürüp düşüremeyeceğini merak ederek. Büyük olasılıkla yapabileceğini düşündü. Öyle ya da böyle kazanan kendisiydi ne de olsa, hapları alacaktı.

Mutluluk, elinde hapların olduğunu bilmektir, dedi kendi kendine.

Otomobilin dışında geçip giden gün, meşgul insanlar, güneş ışığı ve günlük koşuşturma, o fark etmeksizin camlardan geçip gidiyordu; o mutluydu.

Şans eseri bulduğuna bakın- sırf polisin biri yanlışlıkla arkasından geldi diye. Umulmadık, yeni bir D Maddesi kaynağı. Yaşamdan başka ne bekleyebilirdi ki? Şimdi önündeki iki koca haftaya güvenebilirdi. Neredeyse yarım ay boyunca ölmeyecek veya ölüm noktasına gelmeyecekti- D maddesi yokluğundan krize girmek bu ikisini birbirinden farksız hale getiriyordu. İki hafta! Kalp atışları hızlandı, ve bir an için, otomobilin açık camlarından içeri dolan bahar havasını ve heyecanını hissetti.

“Benimle Jerry Fabin'i görmeye gelir misin?” diye sordu kıza. “Dün gece onu kaldırdıkları Uç Numaralı Federal Kliniğe eşyalarını götürüyorum. Her seferinde az bir şey taşıyorum, çünkü onu çıkarmaları şansı var ve bütün taşıdıklarımı tekrar yüklenip geri getirmek istemiyorum.”

“Ben onu görmesem daha iyi olur,” dedi Donna.

“Tanıyor musun onu? Jerry Fabin'i?”

“Jerry Fabin ona o böcekleri ilk bulaştıranın ben olduğumu düşünüyor.”
“Aphidler.”

“Eh, o sırada ne olduklarını bilmiyordu. Ben uzak dursam iyi olacak. Onu son gördüğümde bayağı saldırganlaştı. Sanırım sorun beynindeki algılayıcılarda, en azından bana öyle geliyor. Hükümetin çıkardığı broşürlerde yazanlara benziyor.”

“Eski haline dönme şansı yok, değil mi?”

“Hayır,” dedi Donna. “Bu durumun geri dönüşü yok.”

“Kliniktekiler onu görmeme izin vereceklerini söylediler, bir de, az da olsa çalışabileceğine inandıklarını, bilirsin-” El hareketleriyle anlatmaya çalıştı. “Şey olmadan-” yine ellerinin yardımına başvurdu; arkadaşı hakkında anlatmaya çalıştığı durum için uygun kelimeleri bulmak kolay değildi.

Donna ona şöyle bir baktı. “Sende konuşma merkezi hasarı yok, değil mi? Ne deniyordu ona- oksipital lobunda?”

“Hayır,” dedi Charles. Sesi yükselmişti.

Donna kendi başına tık tık vurdu. “Herhangi bir hasarın var mı?”

“Hayır, sadece... bilirsin işte. O kahrolası kliniklerle ilgili konuşurken zorlanıyorum; Nöral Afazi Kliniklerinden[1] nefret ediyorum. Bir seferinde bir arkadaşı ziyarete gitmiştim, yeri cilalamaya çalışıyordu- cilalamayı başaramadığını söylediler, yani nasıl yapacağını kestiremiyormuş... Beni etkileyen uğraşmaya devam etmesiydi. Yani bir saat filan uğraşmak gibi değil; bir ay sonra gittiğimde hâlâ çabalıyordu. Onu ilk ziyarete gittiğimde nasılsa, sonrakilerde de aynıydı. İşi neden halledemediğini bir türlü çözemiyordu. Yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum. Yanlış yaptığı şeyin üzerinde durursa doğrusunu bulacağından emindi. “Neyi yanlış yapıyorum?” diye sorup duruyordu oradakilere. Durumu ona anlatabilmenin hiçbir yolu yoktu. Yani ona anlatıyorlardı- lanet olsun, ben de anlattım-ama yine de bir türlü çözemedi.”

“Okuduğum kadarıyla ilk önce beyindeki algı mekanizması gidiyor,” dedi Donna sakince. “Başına kötü bir darbe alan birinin beynine benziyor, o da ağır bir darbe gibi.” İlerideki otomobilleri izliyordu bir yandan. “Bak, bu o yeni çift motorlu Porsche'lerden,” diye gösterdi heyecanla. “Müthiş.”

“O yeni Porsche'lerden birini çalan bir adam tanıyorum,” dedi Freck. “Onu Riverside Karayolu'na çıkarıp yüzyirmişbeş bastı- ve ortadan yok oldu.” El hareketleriyle anlatmaya çalıştı. “Dosdoğru bir kamyonun altına. Tahminimce onu görmemiştir bile.” Bir fantazi kurmaya başladı; kendisi bir Porsche'nin direksiyonundaydı, ama o kamyonu fark ediyordu. Yoldaki bütün kamyonların farkındaydı o. Ve yoldaki herkes de -Hollywood Karayolu'nun kalabalık saatinde yolda olan herkes de- onu fark ediyordu. Yeni Porsche ile saatte iki yüz mille giden uzun boylu, geniş omuzlu, yakışıklı delikanlıyı elbette görüyorlardı, bütün polisler suratlarını sarkıtıp çaresizce izliyordu.

“Titriyorsun,” dedi Donna. Uzanıp elini onun koluna koydu. Anında karşılık verdiği sessiz bir dokunuştu bu. “Yavaşla biraz.”

“Yorgunum,” dedi Charles. “İki gün iki gece uyumaksızın böcek saydım. Onları sayıp şişelere dolduruyordum. Sonunda uyuyakaldık. Uyandığımızda şişeleri arabaya yüklemeye hazırlandık, doktora götürüp göstermek için. Şişelerde hiçbir şey yoktu. Bomboştular.” Titrediğini kendi de hissedebiliyordu artık. Saatte yirmi mil hızla giden otomobilin direksiyonunda titreyen ellerini görebiliyordu. “Her lanet şişe tamamen boştu,” diye devam etti. “Ortada böcek falan yoktu. Sonra birden anladım, kahrolası durumu anlayıverdim. Sorun Jerry'nin beynindeydi.”

Artık hava bahar kokmuyordu. Bir an önce D Maddesi alması gerektiğini düşündü; vakit sandığından daha fazla ilerlemiş ve gerektiğinden daha az D maddesi almıştı. Neyse ki taşınabilir stoğu yanındaydı. Torpido gözünde, gerilerde. Park edecek bir yer aramaya başladı.

“Beynin sana oyun oynuyor,” dedi Donna uzaklardan; kendi içine kapanmış, uzaklaşmış gibiydi. Otomobili böyle savrukça kullanışının kızı korkutup korkutmadığını merak etti. Büyük olasılıkla öyleydi.

Elinde olmadan yeni bir hayal kurmaya başladı: Park edilmiş büyük bir Pontiac gördü önce, arkasında bir kriko tampondan kayıyor, on üç yaşlarında, uzun yapağı saçlı bir çocuk kaymaması için otomobili tutmaya çalışıyor, bir yandan da yardım isteyerek bağırıyordu. Bira kutularıyla dolu yoldan arabaya doğru fırlarken gördü kendini. Sürücü tarafındaki kapıyı yakalamaya çalışıyordu, içeri girip frene basmak için. Jerry Fabin'in üzerinde sadece pantolonu vardı. Ayağında pabucu bile yoktu. Saçları dağınık ve dimdikti- uykudan fırlayıp kalkmıştı. Koşarak otomobilin arkasına geçti ve gün ışığı görmemiş beyazlıktaki çıplak omuzuyla çocuğu iterek uzaklaştırdı. Kriko kenardan kaydı ve düştü, otomobilin arkası gürültüyle yere indi, tekerlek ve lastik öteye yuvarlandı, ama çocuk kurtulmuştu.

“Fren için çok geçti,” dedi Jerry soluğu kesilerek. Yağlı ve çirkin saçını kırpıştırdığı gözlerinin üzerinden çekmeye çalışıyordu. “Zaman yoktu.”

“Çocuk iyi mi?” diye bağırdı Charles Freck. Kalbi hâlâ çarpıyordu.

“İyi.” Jerry soluk soluğa çocuğun yanında duruyordu. Öfkeyle bağırdı ona. “Lanet olsun, sana yardıma gelmemiz için bizi beklemeni söylemedim mi? Ve bir kriko tampondan kaydığı zaman- kahretsin, seni aptal adam, iki buçuk tonluk bir ağırlığı elinle tutmaya kalkışmazsın!” Yüzü çarpılmıştı. “Sana defalarca, defalarca söyledim bunu!” Çocuk, küçük Ratass, üzgün görünüyor, suçluluk içinde huzursuzca kıpırdanıyordu.

“Ben doğruca frene koştum,” dedi Charles Freck, yaptığı aptallığın farkında olarak. Neredeyse çocuğunkiyle eşdeğerdi hatası, ve en az onun kadar ölümcüldü. Doğru tepki vermesi gereken bir yetişkin olarak tam bir başarısızlığa uğramıştı işte. Yine de sözleriyle kendini savunma ihtiyacı hissetti, aynen çocuğun yaptığı gibi. “Şimdi fark ettim ki-” diye gevelemeye devam ediyordu, ve o noktada kurduğu hayalin sonu geldi. Aslında bu daha çok kafasındaki eski bir kaydın yeniden çalışması gibiydi, zira hep birlikte yaşadıkları eski günlerden birinde bütün bunların gerçekten olup bittiğini anımsayabiliyordu. Jerry'nin keskin içgüdüsü olmasaydı küçük Ratass Pontiac'ın altında, omuriliği ezilmiş bir halde kalıverecekti.

Üçü birden, hâlâ yuvarlanıp giden lastiğin arkasından bile gitmemiş, keyifsizce eve doğru yollanmışlardı.

“Ben uyuyordum,” dedi Jerry karanlık eve girerlerken. “Birkaç haftadır ilk defa böcekler beni uyuyabileceğim kadar rahat bırakmışlardı. Beş gündür hiç uyku uyumamıştım- devamlı koşturuyordum. Belki de gitmiş olabileceklerini düşünmüştüm; gitmişlerdi de. Sonunda vazgeçip başka bir yere göçtüklerini sanmıştım, komşuya veya evden tamamiyle uzağa. Şimdi yeniden hissediyorum onları. Bu kullandığım onuncu Böceksavar Şeridi, belki de on birinci- beni yine kandırdılar, daha öncekilerde hep olduğu gibi.” Sesi sakindi ama öfkeli değildi, sadece kısık ve şaşkındı. Elini küçük Ratass'ın başına koydu ve ona sert bir tokat attı. “Seni aptal velet, bir daha sefere kriko tampondan kayarsa oradan hemen uzaklaş. Arabayı boş ver. Asla arkasına geçip onca ağırlığın önüne kendi vücudunu siper edeyim deme.”

“Ama Jerry, ben sadece aksın-”

“Aksın canı cehenneme. Arabanın da öyle. Önemli olan senin hayatın.” Üçü birlikte karanlık oturma odasından yürüdüler, ve geçip gitmiş anıların

canlandığı o dakikalar da geçmişe karışıp sonsuzlukta kayboldu.

İkinci Bölüm

"Sayın Anaheim Lions Kulübü üyeleri," dedi mikrofondaki adam, "bu öğleden sonra önümüzde muhteşem bir fırsat var, zira Orange İlçesi Güvenlik Departmanı'ndan gelen gizli narkotik ajanı bizlere bir konuşma yapacak ve sorularımızı yanıtlayacak." Pembe baklava bir takımla geniş plastik sarı kravat takmış, mavi gömlek ve suni deri ayakkabılar giymişti; kilolu ve yaşını geçkindi. Mutlu olunacak pek bir şey yokken, hatta hiçbir şey yokken bile gereğinden fazla mutlu görünenlerdendi.

Gizli narkotik ajanı onu izlerken içinin bulandığını hissetti.

"Şimdi fark edeceğiniz gibi," dedi Lions Kulübü sunucusu, "tam sağımda oturan bu kişiyi görmekte zorluk çekeceksiniz, zira kendisi karma elbise denen bir takım giymektedir. Kanun adamı olarak görevi başında olduğu sürenin büyük kısmı boyunca, aslında tüm bu süre boyunca giydiği -giymek zorunda olduğu- bir kıyafettir bu. Daha sonra kendisi size bunun nedenini açıklayacak."

Sunucunun özelliklerini her yönden incelemekle meşgul olan izleyiciler, gözlerini karma elbise giymiş adama çevirdiler.

"Topladığı bilgiyi rapor ederken kullandığı kod adı Fred olan, bizlerin de bu isimle hitap edeceğimiz bu adam," diye sözlerine devam etti sunucu, "ne sesiyle, ne görüntüsüyle tanınabilir, hatta teknolojik ses izi ayrımlama yöntemleriyle bile bu olanaksızdır. Gerçekten de belirsiz bir gölgeden daha fark edilir değil, öyle değil mi? Yanılıyor muyum?" Yüzünü geniş bir gülümseme kapladı. Bunun gerçekten komik olduğunu kabul eden izleyiciler de bir parça gülümsediler.

Karma elbise Bell Laboratuvarlarının bir ürünüydü, S.A. Powers adlı bir çalışanları tarafından yanlışlıkla bulmuştu. Birkaç yıl önce sinir dokusunu etkileyen inhibisyonsuz maddelerle deneyler yaparken, bir gece kendisine güvenli ve hafif neşelendirici olarak bilinen damar içi bir madde enjekte

etmiş, ve beynindeki GABA hormonu miktarında inanılmaz bir düşüş kaydedilmişti. Bu yüzden yatak odasının karşı duvarına yansıyan parlak bir fosfen aktivitesine tanık olmuştu. Birbiri arkasına dizilen çılgın görüntüleri o sırada modern soyut tablolara benzetmişti.

Altı saat kadar bir süre trans halinde kalan S.A. Powers, binlerce Picasso tablosunun flaş çakma hızında birbirinin yerini almasını izlemiş, sonra Paul Klee stiline geçmiş ve ressamın tüm yaşamı boyunca yaptığından daha fazla sayıda tablo üretmişti. Sonra Modigliani tablolarının çılgın bir hızda birbirini kovalayışını seyreden S.A. Powers, Rosicrucian'ların[2] kendisine telepatik olarak resimler gönderdiği teorisini ortaya atmıştı, (sonuçta her şey için bir teori gerekir,) ve bunu büyük olasılıkla gelişmiş bir mikro iletim sistemi aracılığıyla başardıklarını düşünüyordu; ama Kandinsky resimleri kendisini rahatsız etmeye başlayınca, Leningrad'daki ana sanat müzesinin tam da bu soyut modern tablolar üzerinde yoğunlaştığını anımsayarak, Sovyet Rusların kendisiyle telepatik bağ kurmaya çalıştıklarına karar verdi.

Sabah olduğunda, beyin sıvısındaki GABA miktarının ani düşüş gösterdiği durumlarda beynin normal olarak böyle bir fosfen aktivitesi oluşturduğunu anımsadı; kimse kendisiyle, mikro dalga veya başka bir yolla, telepatik bağlantı kurmaya çalışmıyordu. Ancak bu olay aklına karma elbiseyle ilgili fikri getirmişti. Yaptığı tasarım temelde, hafıza bankasına bir buçuk milyon farklı insanı temsil eden fizyognomik parçalar yüklenmiş minyatür bir bilgisayara bağlı, çok yüzlü bir kuars lensten oluşuyordu: kadın, erkek ve çocuklarla ilgili her bir değişken kodlanıp her yönde yayınlanarak, ortalama bir insanı kaplayabilecek büyüklükte çok ince, kefenimsi bir yüzeye yansıtılıyordu.

Bilgisayar kendi hafıza bankasını tararken, düşünülebilecek her türlü göz ve saç rengini, her şekilde ve tipte burun yapısını, diş oluşumunu ve yüz kemiği çatısını yayınlayabiliyordu-kefenimsi yüzey her bir nanosaniyede üzerine yansıtılan fizik özellikleri olduğu gibi gösteriyor, hemen sonra bir diğerine geçiyordu. Karma elbisesini daha etkili hale getirebilmek için S.A. Powers, bilgisayarı her sette belirecek özellikler dizisini rastgele seçmek üzere programlamıştı. Maliyeti azaltmak için de (federaller bundan daima hoşlanırdı,) yüzeyin yapılacağı maddenin

kaynağını, zaten Washington ile çalışan büyük bir endüstri firmasının yan ürünleri arasından buldu.

Sonuçta karma elbise giyen birisi, geçen her saat boyunca (kombinasyon sayısı bir buçuk milyon alt parçacığa kadar ulaşabilen) her şekilde görünen bir ‘Herkes’ haline geliyordu. Onun hakkında yapılabilecek her türlü tarif bu yüzden anlamsız kalacaktı. Söylemeye gerek yok, S.A. Powers kendi fizyognomik özelliklerini de bilgisayara yüklemişti. Böylece, özelliklerin birbiriyle yaptığı çılgın permutasyonlar arasında kendisininkiler, hesapladığına göre ortalama olarak her elbisenin elli yıllık kullanımı boyunca bir kere bir araya gelecekti ... Bu da onun ölümsüzlüğe en çok yaklaştığı nokta olacaktı.

“Şimdi belirsiz gölgemizi alkışlayalım!” dedi sunucu yüksek sesle, ve kalabalık alkışa başladı.

Karma elbisenin içindeki Fred, gerçek adıyla Robert Arctor, homurdanarak düşündü: bu berbat bir şey.

İlçedeki gizli narkotik ajanları ayda bir bu tür sabun köpüğü toplantılarda konuşmak üzere rastgele görevlendiriliyordu. Bugün sıra ondaydı. İzleyicilerine bakarak bu erdemli insan sürüsünden ne kadar nefret ettiğinin bir kere daha bilincine vardı. Bütün bunların muhteşem olduğunu sanıyorlardı. Gülümsüyor ve eğlendiriliyorlardı.

Karma elbisesinin sayılara sığmayacak kadar kalabalık parçaları belki de şu anda S.A. Powers'ın görüntüsünü oluşturmuştu.

“Fakat sizleri bir dakika için ciddiyete davet ediyorum,” dedi sunucu, “bu gördüğünüz adam . . .” Anımsamaya çalışarak durakladı.

“Fred,” dedi Bob Arctor. S.A. Fred.

“Fred, evet.” Cesareti yerine gelen sunucu, izleyicilerine dönüp sözlerine yüksek sesle devam etti. “Gördüğünüz gibi Fred'in sesi, San Diego'daki otomobille girilip işlem yapılan bankalarda duyduğunuz robot bilgisayar seslerine benziyor, tamamiyle tonsuz ve yapay. Hatırımızda hiçbir özellik bırakmıyor, tıpkı Orange İlçesi İlaç Bağımlılığı., ee..

Programındaki üstlerine rapor verirken olduğu gibi.” Anlamlı biçimde durakladı. “Sorun şu ki, bu polis memurları uyuşturucu mafyasının elindeki güç dolayısıyla büyük bir risk altında. Bildiğimiz gibi bu güç, bu konuda en geniş bilgiye sahip uzmanların görüşüne göre, tüm ülkedeki çeşitli kanun uygulayıcı makamlara büyük bir beceriyle sızmış olabilir. Sonuçta kendilerini işine adamış bu insanlar için karma elbise vazgeçilmezdir.”

Karma elbise için hafif bir alkış. Sonra elbisenin yüzeyi altında saklanan Fred'e dönen beklenti dolu bakışlar.

Sunucu mikrofondan ayrılıp Fred'e yer açmadan önce ekledi. “Tabii ki Fred bunu dışarıda çalıştığı zamanlarda giymiyor. 6yle zamanlarda giyiminin sizlerinkilerden farkı olmuyor, tabii bıkıp usanmaksızın aralarında kaldığı çeşitli alt kültür gruplarının hipi kıyafetleri dışında.”

Fred'e ayağa kalkıp mikrofona yaklaşması için işaret etti. Fred, Robert Arctor, bunu daha önce altı kez yapmıştı, ne söyleyeceğini bildiği kadar kendisini neyin beklediğini de biliyordu: zırvalık derecesi farklı her çeşit budalaca soru ve aşılmaz bir aptallık. Bunun dışında kendisinin uğradığı zaman kaybı, kendi adına duyduğu öfke, her seferinde kapıldığı boşunalık hissi, ve bütün bunların her seferinde daha yoğun hissedilmesi.

Alkışlar bittikten sonra mikrofona konuştu. “Beni sokakta görseniz söyleyeceğiniz şu olurdu: İşte yine o tuhaf keşlerden biri.' Beni pek itici bulur ve hemen uzaklaşırdınız.”

Sessizlik.

“Sizlere benzemiyorum,” diye devam etti, “benzemeyi göze alamam, zira hayatım buna bağlı.” Gerçekte onlardan o kadar da farklı görünmüyordu. Ayrıca iş için de olsa, hayatı da söz konusu olsa, zaten her gün ne giyiyorsa yine onu giyecekti. Giydiklerini severdi. Ancak orada söyledikleri genel olarak başkaları tarafından yazılmış ve ezberlemesi için önüne konmuştu. Ara sıra değişiklik yapabilirdi, ama sürekli olarak kullandıkları, birkaç yıl önce hevesli bir bölüm başkanı tarafından icat edilip sonradan yazılı emir haline gelmiş standart bir formadan vardı.

Sözlerinin kalabalık tarafından sindirilmesi için biraz bekledi.

“Size ilk anlatacağım şey, burada, Orange İlçesi'ndeki satıcıların, ve en önemlisi şehrimizin sokaklarında ve okullarımızın koridorlarında dağıttıkları kanunsuz ilaçların izini süren gizli görevdeki bir memur olarak yapmaya çalıştıklarım değil. Ben size burada-” aynen akademideki Halkla İlişkiler dersinde kendisine öğretildiği gibi durakladı, ve sonra, “Beni korkutan şeyin ne olduğunu anlatacağım,” diyerek bitirdi sözünü.

Bu onlara çarpıcı geldi; hepsi gözlerini açmış dikkatle onu dinliyordu.

“Gece gündüz korktuğum,” diye devam etti Fred, “çocuklarımızın, sizin çocuklarınızın ve benimkilerin ...” Tekrar durakladı. “Bende iki tane var.” Sesini fazlasıyla hafifleterek ekledi. “Küçük çocuklar, henüz çok küçük.” Sonra duygusal bir tona bürünerek yükseldi. “Ama ilaç bağımlısı haline getirilemeyecek kadar küçük değil. Bu toplumu mahvetmek isteyenler tarafından, kâr amacıyla, hesabı yapılarak bağımlı hale getirilemeyecek kadar değil.” Bir duraklama daha. “Bu adamların kim olduklarını henüz bilmiyoruz,” diyerek daha sakin bir sesle devam etti.

“Başka bir ülkenin vahşi ormanlarındaymış gibi, kendi memleketimizde değil de yabancı bir ülkedeymişiz gibi, çocuklarımızı birer av haline getiren bu hayvanların kim olduklarını henüz bilmiyoruz. Her gün ağızdan alınan hapları, milyonlarca insan tarafından -daha doğrusu bir zamanlar insan olanlar tarafından- sigara misali tüttürülen onca pisliği, her gün enjekte edilen beyin çürütücü zehir kokteylini tedarik edenlerin kimlikleri, yavaş yavaş açığa çıkarılmaktadır. Sonunda bir gün, Tanrının huzurunda, aradıklarımızı bulduğumuzdan emin olacağız.”

Dinleyiciler arasından bir ses: “Onlara günlerini gösterin!”

Aynı derecede coşkulu bir başka ses: “Komünistleri yakalayın!”

Yoğun alkışlar eşliğinde tekrarlanan benzer çığlıklar ...

Robert Arctor durdu, önündeki insanlara baktı, tombul takım elbiseleri, tombul kravatları, tombul pabuçları içinde duran sıradan insanlara, namuslulara. D Maddesi bunların beyinlerine zarar veremez, diye düşündü. Bunların beyni yok ki.

“Her şeyi olduğu gibi anlatın,” dedi diğerlerinden daha heyecansız bir ses, bir kadın sesi. Arctor’un gözleri orta yaşlı bayanı arayıp buldu; fazla tombul değildi, elleri endişeyle birbirine kenetlenmişti.

“Her geçen gün,” dedi Fred, Robert Arctor, ya da her. ne haltsa, “bu hastalık tüm gücünü bizlerden alıyor. Her geçen günün sonunda kâr akışı-ve gittikleri yerde biz-” Bu noktada pes etti. Hem sınıfta, hem de daha önceki konuşmalarda milyon kere tekrarlamış olmasına rağmen, bu kez cümlenin sonunu toparlaması imkansızdı.

Geniş salondaki herkes sessizlik içindeydi.

“Olay şu,” dedi sonra, “önemli olan kâr değil. Başka bir şey. Ne olduğunu her yerde görüyorsunuz aslında.”

Hazırlanmış konuşmayı bir kenara bırakıp, Orange İlçe Sivil Merkezi'ndeki Halkla İlişkiler çalışanlarının yardımı olmaksızın kendi ifadeleriyle yoluna devam ettiği halde, seyirci aradaki farkı anlamamıştı. Zaten arada ne fark var ki, diye düşündü. Ne yani? Gerçekten ne biliyorlar, ne kadar umursuyorlar ki? Namuslular, yüksek güvenlikli büyük binalarda yaşıyorlar. Aslında karşılığını kendilerinin ödemediği piyanolarını, elektrikli saatlerini, tıraş bıçaklarını ve müzik setlerini yürütmek için elinde boş bir yastık kılıfıyla duvarı tırmanmaya kalkışacak her bağımlının üzerine ateş açmaya hazır muhafızlar tarafından korunuyorlar. O arada bağımlının tek derdi yeni mal bulmak. Bulamazsa belki de öleceği o lanet şeyin peşinde , yoksa yoksunluk krizinin acısı ve şokunun pençesinde ciddi ciddi, resmen ölecek. Ama içeride yaşıyor ve güvenle dışarıyı seyrediyorsanız, duvarınıza elektrik hattı döşenmiş ve muhafızınız silahlanmışsa, bütün bunları neden düşünesiniz?

“Şeker hastası olsaydınız ve insülin için paranız olmasaydı,” dedi kalabalığa, “bulmak için çalar mıydınız? Yoksa oturup ölmeyi mi beklerdiniz?”

Sessizlik.

Karma elbisenin kulaklığından teneke yuvarlanmasına benzeyen bir ses, “Bence hazırlanmış konuşmaya dönsen iyi olacak, Fred,” dedi. “Bunu

şiddetle tavsiye ediyorum.”

Fred, Robert Arctor, ya da her ne haltsa, gırtlağındaki mikrofona konuştu. “Unuttum.” Bunu sadece Orange İlçesi Genel Yönetim Merkezi'ndeki, adı Mr.F. olmayan, ancak Hank diye çağırılan amiri duyabilirdi. Bu kim olduğu belli olmayan, sadece bu olay için kendisinin bağlı bulunduğu bir amirdi.

“Peeeekalaa,” dedi kulaklıktaki teneke sesli resmi suflör. “Sana okuyacağım. Benimle birlikte tekrarla, ama dikkat et de sesin normal çıksın.” Duraklama, sayfaların çevrilmesi. “Bakalım ... ‘Kâr her gün akıyor - gittikleri yerde biz-.’ Kaldığın yer aşağı yukarı burasıydı.”

“Kafamda böyle laflara karşı bir engel var.”

Resmi suflör umursamadan devam etti. “- yakında ortaya çıkaracağız, ve ondan hemen sonra sıra yaptıklarının bedeline gelecek. İşte o zaman yerlerinde olmak istemezdim.”

“Kafamda bu boş laflara karşı oluşan engelin sebebini öğrenmek ister misin?” dedi Arctor. “Çünkü insanları uyuşturucuya işte bunlar başlatıyor.” Bu zırvalıktan uzaklaşabilmek için keş haline geliyorsun, diye düşündü. Bu yüzden teslim oluyor ve çekip gidiyorsun. İğrenerek.

Sonra başını kaldırıp izleyicilerine bir kez daha baktı, ve bunun onlar için geçerli olmadığını fark etti. Aksine onlara ulaşabilmenin tek yolu buydu. Pire beyinli insanlarla konuşuyordu. Zihinsel özürlülerle. Onlara ilkokul birinci sınıf çocukları gibi açıklama yapılması gerekiyordu: A, Ayva'nın baş harfidir ve Ayva yuvarlaktır.

“D,” dedi izleyicilerine yüksek sesle, “D Maddesi'nin baş harfidir. Dumur, Depresyon ve Dostsuzluk, dostlarınızın sizden ve sizin onlardan uzaklaşmanız, herkesin herkesten uzaklaşması, izole edilmek, yalnızlık, birbirinden kuşkulanma ve nefret etme. O D harfi en sonunda da ölüm anlamına gelir. Biz-” Durakladı. “Biz bağımlılar,” dedi sonra, “ona Yavaş ölüm deriz.” Sesi pürüzlendi ve durakladı. “Büyük olasılıkla biliyorsunuzdur. Yavaş ölüm. Tepeden aşağıya kadar. Hepsi bu.” Sandalyesine dönüp yerine oturdu. Sessizlik hakimdi.

“Başaramadın,” dedi amiri suflör. “Döndüğünde ofisime gel. Oda 430.”

“Evet,” dedi Arctor. “Başaramadım.”

İzleyiciler ona sanki gözlerinin önünde sahneye işemiş gibi bakıyorlardı.

Lions Kulübü sunucusu mikrofona doğru yanaştı. “Bu konuşmanın başlangıcından önce Fred benden bunun soru-yanıt şeklinde bir forum olmasını istemişti. Kendisi sadece kısa birkaç giriş cümlesi söyleyecekti. Bunu belirtmeyi unuttum. Pekala.” Sağ elini kaldırdı. “Kim ilk olmak istiyor?”

Arctor birden beceriksizce ayağa kalktı.

“Görünüşe göre Fred'in ekleyecek bir şeyleri var,” dedi sunucu ona işaret ederek.

Arctor yavaşça mikrofona geri döndü. Başı eğikti, ama konuşması tane tane ve kararlıydı. “Sadece şunu söyleyeceğim. Uyuşturucuya başlamış birine bir tekme de siz atmayın. Kullanıcılara, bağımlılara. Yarısının, çoğunun, özellikle kızların, neye bulaştıklarından, hatta ortada bulaştıkları bir şey olduğundan bile haberleri yoktu. Sadece onları, insanları, herhangi birimizi, başlamaktan korumaya çalışalım.” Bir an için gözlerini kaldırdı. “Satıcılar var ya, işte onlar bir bardak şarabın içine biraz kızıl katarlar, ve-demek istediğim, o içkiyi bir kıza verirler, yaşı küçük bir kıza, içindeki sekiz on kızıl hapla birlikte. Kız bayılır, sonra ona içinde yarı eroin, yarı D Maddesi olan bir karışım iğnesi yaparlar-” Söyleyecekleri bitiverdi. “Teşekkür ederim,” dedi sonra.

Bir adam izleyiciler arasından seslendi. “Onları nasıl durdurabiliriz?”

“Satıcıları öldürerek,” dedi Arctor, ve sandalyesine geri döndü.

Hemen Orange İlçesi Sivil Merkezi'ne ve Oda 430'a dönmek istemediğinden, Anaheim'in ticareti canlı sokaklarından birinden yürümeye başladı. McDonald burger tezgahlarına, araba yıkamacılarına, benzin istasyonlarına, Pizza Hut'lara ve diğer harikalara bakarak yürüdü.

Bir çok değişik insanın dolaştığı caddelerde böyle amaçsızca gezinirken hep kim olduğu konusunda garip hislere kapılırdı. Salondaki o Lions üyelerine de söylediği gibi, karma elbisenin içinde değilken tam bir bağımlıya benziyordu, bağımlılar gibi konuşuyordu; çevresindekilerin onun bir keş olduğundan kuşkusu olmuyor, ona göre davranıyorlardı. Diğer bağımlılar-bak, gördün mü, diye düşündü; onlar için “diğer” diyorum-ona birer “barış, sevgili kardeşim,” bakışı atarken namuslular hiç de öyle yapmıyordu.

Üzerine piskopos cübbesi ve tacı giyip, etrafta dolaşırsan, diye düşündü, insanlar önünde eğilip diz çökmeye koyulurlar, yüzüğünü öpmeye çalışırlar, tabii eğer kıçını öpmüyorlarsa, ve sen artık bir piskopossundur. Lafın gelişi. Kimlik nedir ki, dedi kendi kendine. Oyunun sonu var mı? Bunu kimse bilemez.

Kim ve ne olduğuyla ilgili düşüncelerinin karışması sorununu asıl Kanun üzerine geldiği zamanlarda yaşıyordu. Tasmalı aynasızlar, devriyeler, ya da genelde polislerin hemen hemen hepsi, örneğin onun yürüdüğü kaldırıma gözdağı verircesine yaklaşıyor, onu keskin, metalik, ifadesiz bakışlarla inceliyor, ve çoğu zaman, görünür hiç bir neden olmadığı halde, park edip onu işaret ederek çağırıyorlardı.

Polis elini uzatarak “Pekala,” diyordu, “kimliğini görebilir miyim?” Arctor-Fred-ya da Tanrı bilir her kimse, cüzdan cebini araştırmaya başladığında da polisin sesi yükseliveriyordu. “Hiç TUTUKLANDIN mı sen?” Bazen değişiklik olarak bu cümlenin başına “DAHA ÖNCE” ifadesi de gelebiliyordu. Sanki bu sefer hapsi boylayacakmış gibi.

“Şikayet nedir?” derdi genellikle, eğer ağzını açıp bir şey söyleyecek olursa. Doğal olarak etrafında bir kalabalık oluşurdu. Çoğu onun köşede uyuşturucu satarken yakalandığını düşünürdü. Genelde huzursuzca gülümseyerek, durup olacakları görmek için beklerlerdi, ama bazıları, daha çok Chicano'lar[3], siyahiler, veya ne mal olduğu belli bir kaç keş, öfkelenmiş görünürlerdi. İşte bu öfkeli görünenler, öfkeli göründüklerini kısa sürede fark edip, ifadelerini değiştiriverirlerdi. Zira herkes, polislerin olduğu yerde öfkeli veya huzursuz -hangisi olduğu fark etmez- görünenin, saklayacak bir

şeyi olduğunu bilirdi. Efsaneye göre bunu özellikle polisler bilirdi, ve doğal olarak böylelerinin üzerine giderlerdi.

Halbuki bu kez, nasıl olduysa kimse onu rahatsız etmemişti. Ortada çok sayıda keş dolaşıyordu; o sadece kalabalıktan biriydi şimdi.

Gerçekte ben kimim, diye sordu kendi kendine. Bir an için üzerinde karma elbisesi olmasını istedi. O zaman, diye düşündü, belirsiz bir gölge olmaya devam edebilirdim, ve sokaktaki koşuşturan insanlar beni bunun için alkışlarlardı. Kulüpteki sunucuyu hatırladı. “Şimdi belirsiz gölgemizi alkışlayalım “ Tanınmak için ne ilginç bir yol. Örneğin onun düşündükleri belirsiz gölge değil de bir başkası olup olmadığından nasıl emin olabiliyorlardı? Elbisenin içinde Fred'den başka birisi de olabilirdi, veya bir başka Fred olabilirdi, ve onlar asla bunu bilemeyecekti, Fred ağzını açıp konuştuğu zaman bile. Emin olamazlardı. Asla bilemezlerdi, örneğin o, pekala Fred taklidi yapan Al olabilirdi. Elbisenin içindeki herkes olabilirdi, hatta elbisenin içi boş bile olabilirdi. Orange İlçe Genel Yönetim Binası'nda karma elbiseye ses düzeneği takıp onu şerifin ofisinden kumandayla hareket ettirebilirlerdi. O zaman Fred, o gün işinin başında olup da metni ve mikrofonu eline geçirmiş herhangi birisi, ya da o gün işinin başında olan herkesin bir toplamı olabilirdi.

Ama sanırım en son söylediklerim her şeyin icabına baktı, dedi kendi kendine. Ofisten biri değildi oradaki. Aslında ofistekiler tam da bu konuda benimle konuşmak istiyor.

Bu konuşmayı iple çektiği söylenemezdi, ve bu nedenle gezinip oyalanarak, her yere gidip, hiç bir yere gitmeyerek zaman öldürmeye devam etti. Güney California'da nereye gittiğin pek fark etmezdi. Her yerde aynı McDonald's dükkanı vardı, sen gidiyormuş gibi yaparken çevrende dönen bir çember gibi. Sonunda acıkıp McDonald's a girdiğinde, sana daha önce ve ondan da daha önce sattıkları McDonald's hamburgerinin aynısını satarlardı. Bu çevrim böylece devam ederdi, ta ki geriye, sen doğmadan önceki zamanlara dek. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, bazı kötü insanlar -yalancılar- hamburgerlerin zaten hindi kursağından yapıldığını söylerlerdi.

Astıkları tabelaya göre, bugüne kadar aynı orijinal burgeri elli milyon kere satmışlardı. Hep aynı insana mı sattılar acaba, diye merak etti Arctor.

Anaheim, California'daki yaşam sonsuz bir reklam gibiydi; devamlı yinelenerek başa dönüyordu. Hiçbir şey değişmiyordu, sadece neon akıntısı halinde gittikçe genişleyerek yayılıyordu. Toprak nasıl plastiğe dönüştü diye düşündü, “Deniz Nasıl Tuzlandı” isimli eski masalı anımsayarak. Bir gün, dedi kendi kendine, McDonald's hamburgerini aldığımız gibi satmamız da zorunlu hale gelecek; kendi oturma odamızdan birbirimize boyuna hamburger satıp sonra geri satın alacağız. Böylece dışarı çıkmamız bile gerekmeyecek.

Saatine baktı: iki buçuk. Alışveriş için telefon etme zamanı. Donna'ya bakılırsa, onun sayesinde metedrinle işlem görmüş bin D Maddesi tableti elde edebilirdi.

Doğal olarak onları ele geçirir geçirmez, analiz edilip sonra da yok edilmek üzere, ya da haplarla başka her ne yapıyorlarsa onun için, İlçe İlaç Bağımlılığı merkezine götürecekti. Bir söylentiye göre belki de kendileri kullanıyordu. Belki de satıyorlardı. Ama Donna'dan alışveriş yapmasının nedeni onu satıcılıktan enselemek değildi; ondan çok kez mal almış ve onu asla tutuklamamıştı. Yapmaya çalıştıkları, ne kısa menzilli bir mahalli dağıtıcıyı yakalamak, ne de uyuşturucu dağıtıcısı olmayı büyük bir şey sanan macera meraklısı bir kızı ele geçirmekti. Orange İlçesi'ndeki narkotik ajanlarının yarısı Donna'yı görür görmez tanırdı, satış yaptığını da gayet iyi bilirlerdi. Donna bazen 7-Eleven dükkanının park yerinde, polisin orada kurduğu otomatik holo tarayıcının önünde satış yapar, kimse de ona karışmazdı. Aslında Donna kimin gözünün önünde, ne yaparsa yapsın, asla tutuklanamazdı.

Daha öncekilerin hepsi gibi, Donna'yla olan alışverişi de, onun aracılığıyla malı bulduğu asıl kaynağa ulaşabilmek için örülmüş bir ağdı. Kızdan istediği miktar gittikçe büyüyordu. İşin başında onu kendisine on tablet vermesi için 'ikna' etmişti- eğer yaptığı için uygun kelime buysa. Dostluk adına yapılmış bir iyilik gibiydi bu: arkadaşlar arasında lafı olmaz türünden. Daha sonra Donna'dan yüz tanelik bir poşet almıştı, ve bunu onun gibi üç poşet daha izlemişti. Şimdi şansı yaver giderse bin tanelik bir alışveriş yapabilirdi, ki bu on poşet demekti. En sonunda kızın ekonomik kapasitesini aşan bir miktar isteyecekti, ve o da hepsini kaynağından satın alacak parayı denkleştiremeyecekti. Böylece büyük bir kâr elde etme

şansını kaçırmış olacaktı. Tartışacaklardı; Donna Bob'a kaparonun en azından bir kısmını karşılaması için ısrar edecekti. Bob reddedecekti, Donna kaynağa gerekli parayı ödeyemeyecek ve zaman kaybedecekti- bu kadar küçük bir alışveriş için bile belli bir gerilim ortamı oluşacaktı. Herkes sabırsızlanacağı; kızın kaynağı her kimse, malı elinde kalacaktı ve Donna ortalıkta görünmediği için sinirlenecekti. En sonunda, her şey yolunda giderse, Donna vazgeçecek, Bob'a ve kaynağına, “bakın,” diyecekti, “siz en iyisi birbirinizle anlaşın. İkinizi de tanıyorum; ikiniz de güvenilirsiniz. İkinize de kefil oluyorum. “ Bu kadar malı elinde tutan biri ise tartışmasız satıcı demekti. Her seferinde en az bin tane alması, yüz ilaç başına kâr alarak satış yaptığını düşündürecekti Donna'ya. Bu şekilde Bob merdiven basamaklarını tırmanabilir ve Donna gibi bir dağıtıcı haline gelerek bir üstteki satıcıya ulaşabilirdi. Sonra aldığı miktarlar büyüdükçe daha da yukarılara erişme şansı olurdu.

Sonunda, -projenin adı da buydu- tutuklanmaya değecek kadar büyük bir balıkla karşılaşabilirdi. Bilgisi olan biri demekti bu, ve bunun anlamı da ya üreticilerle bağlantı halinde olması, ya da üreticinin kim olduğunu bilen bir satıcıdan mal alıyor olmasıydı.

Diğer ilaçların tersine, D Maddesinin -görünüşe göre- tek bir kaynağı vardı. Organik değil sentetikti; demek ki bir laboratuvardan geliyordu. Üretilebiliyordu, ve federal labratuarlarda çoktan analiz edilmişti. Ancak içeriğindeki maddeler, üretilmesi neredeyse aynı derecede güç olan karmaşık moleküllerin türevleriydi. Teorik olarak, elinde gerekli formülü ve bir fabrika kuracak teknolojik kapasitesi olan herkes tarafından imal edilebilirdi. Ancak pratikte maliyet fazlasıyla yüksekti. Üstelik onu keşfedip piyasaya sürenler, etkili bir rekabet için fazlasıyla ucuza satıyorlardı. Ayrıca geniş dağıtımından anlaşıldığı kadarıyla, kaynak tek olduğu halde yaygınlaşmış bir düzeni vardı. Büyük olasılıkla bir çok anahtar bölgede, belki de Kuzey Amerika ve Avrupa'da uyuşturucunun yaygın olarak kullanıldığı her büyük kentin yakınında bir seri laboratuvar açmışlardı. Neden bunların hiç birinin bulunamadığı tam bir esrardı; ancak -yetkililerin rastgele olarak verdiği adla-D.M. Ajansının, kamuya açık ve elbette ki kanuni kılıfına uydurulmuş olarak, yerel ve yurt çapındaki kanun uygulayıcıların arasında pek yüksek düzeylere sızmış olması söz konusuydu, öyle ki, yaptıkları operasyonlar hakkında kullanılabilir bir şey

bulan herkes kısa süre sonra ya umursamamaya başlıyor, ya da ortadan kaldırılıyordu.

Arctor'un doğal olarak Donna'nın dışında birçok başka bağlantısı daha vardı. Diğer dağıtıcıları gittikçe daha büyük miktarlar için sıkıştırıyordu, ama Donna kız arkadaşı olduğu için -ya da kendisinin bu yönde umutları olduğundan- onun üzerinde çalışmak daha kolaydı. Onu ziyaret etmek, telefonda konuşmak, birlikte dışarı çıkmak veya onu misafir etmek aynı zamanda kişisel bir zevkti de. Aslında bu en az zorlukla karşılaştığı bağlantıydı. Birini izleyip rapor edeceksen, bunun zaten beraber olduğun kişi olmasında yarar vardı; daha az şüphe çekiyor ve daha az angarya anlamına geliyordu. Gözetim altında tutmaya başlamadan önce onu yeterince sık görmediyseniz bile, eninde sonunda, bunu yapmaya başlıyordunuz; sonuçta hepsi aynı kapıya çıkıyordu.

Telefon kulübesine girip bir numara çevirdi.

Zırr-zırr-zırr.

"Alo," dedi Donna.

Dünyadaki bütün paralı telefonlar dinlenirdi. Eğer dinlenmiyorsa, bu yalnızca ilgili teşkilatın elemanlarının henüz işe koyulmamış olmalarındandı. Konuşmalar otomatik olarak bir merkezde bantlara kaydedilir, aşağı yukarı iki günde bir kayıtların yazılı dökümü otomatik olarak alınır, memur yalnızca kayıt silindirlerini çalıştırırdı, ve kayıt tüm gereksiz boşlukları atlanarak okunmaya başlanırdı. Çoğu telefon konuşması zararsızdı. Memur ters yönde en ufak belirti gösterenleri hemen ayırırdı. Onun marifeti de buydu işte. Bunun için para alırdı. Bazı memurlar bu işte çok iyiydi.

Sonuçta Donna ile konuştuğu sırada kimse onları dinlemiyordu. Kayıtlar ele en erken ertesi gün geçecekti. Dikkat çekecek ölçüde kanun dışı şeyler hakkında konuştukları ve memurun bunu yakaladığı durumda ses izleri çıkarılırdı. Ama ikisinin yapması gereken tek şey konuşmanın içeriğini kabul edilir düzeylerde tutmaktı. Konuşmanın bir uyuşturucu alışverişi için yapıldığı yine de belli olabilirdi. Bu durumda da devreye devletin ekonomiyle ilgili tutumu giriyordu- rutin kanun dışı alışverişler

için ses izi çıkarma ve izleme işlemlerinin karmaşasıyla uğraşmaya değmezdi. Haftanın her günü, çok sayıda telefonda, bu tür çok sayıda konuşma yapılıyordu. Donna da, o da bilirdi bunu.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu.

Ilık, boğuk sesinde bir duraklama. “Fena değil.”

“Başın nasıl bu gün?”

“Kötü gibi. Çok iyi değil.” Duraklama. “Bu sabah dükkanda patronum canımı sıktı.” Donna Costa Mesa'daki Gateside Yolu'nda küçük bir parfüm dükkanının tezgahında çalışıyor, oraya her sabah MG marka otomobiliyle gidiyordu. “Ne söyledi, biliyor musun? Şu yaşlı, gri saçlı müşteri, hani şu on dolarımızı dolandıran- bunun benim hatam olduğunu ve ödemem gerekeceğini söyledi. Maaşımdan kesecekler. Böylece hiç bir siktirici -affedersin- hata yapmadığım halde on dolarımdan olacağım.”

“Hey,” dedi Arctor, “elinde bana göre bir şey var mı?”

Kızın sesi keyifsiz geliyordu. Sanki isteksiz gibiydi. Aslında basbayağı numaraydı bu. “Bilemiyorum. Ne kadar istiyorsun?”

“On tane,” dedi Arctor. Aralarındaki anlaşmaya göre her biri yüzlük bir paket anlamına geliyordu; bu durumda şimdiki binlik bir sipariş olacaktı.

Alışverişleri halka açık iletişim hatlarından gerçekleştirmek zorunda kaldıklarında, büyük bir vurgunu küçük bir alışverişten söz eder gibi maskelemek durumu epeyce kurtarıyordu. Narkotik ekibinin az miktarda mal için günün her saati, sokaklardaki her apartmana baskın düzenleyip, her evi arama şansı olmadığından, küçük miktarlardan söz ederek konuştukları sürece yetkililerin ilgisini çekmeden sonsuza kadar pazarlık edebilirlerdi.

“On mu,” diye mırıldandı Donna. Sesi rahatsızdı.

“Gerçekten kötü durumdayım,” dedi Arctor, bir dağıtıcıdan çok bir bağımlı gibi konuşarak. “Parayı daha sonra öderim, elime geçer geçmez.”

“Hayır,” dedi ifadesiz bir sesle. “Sana karşılıksız olarak vereceğim. On paket.” Herhalde şimdi Arctor’un dağıtıcılık yapıp yapmadığını düşünüyordu. Büyük olasılıkla yapıyordu. “On. Neden olmasın? Üç gün sonra diyelim?”

“Daha önce olmaz mı?”

“Bu mal-”

“Tamam, tamam.”

“Ben getiririm.”

“Ne zaman?”

Kafasında hesapladı. “Akşam sekiz civarı diyelim. Hey, sana elimdeki bir kitabı göstermek istiyorum, biri dükkanda unutmuş. Güzel bir kitap. Kurtlarla ilgili. Kurtların ne yaptığını biliyor musun? Erkek kurdun? Düşmanını yendiği zaman onun canına okumuyor- üzerine işiyor. Gerçekten! Orada durup yenilmiş düşmanının üzerine işiyor, sonra da çekip gidiyor. Hepsi bu. Genellikle kendi bölgeleri için savaşıyorlar, bir de dişiler için. Bilirsin işte.”

“Kısa bir süre önce ben de birilerinin üzerine işedim,” dedi Arctor.

“Ciddi misin? Nasıl oldu bu?” “Mecazi olarak.”

“Normalde olduğu gibi değil mi yani?”

“Onlara dedim ki-” Birden sustu. Çok konuşuyorsun; seni beceriksiz herif diye düşündü. “Şu züppeler,” diye devam etti. “Motosikletçilere benzeyenler, bilirsin. Foster's Freeze civarındakiler. Oradan geçiyordum ve bana sarkıntılık ettiler. Ben de döndüm ve-” Bir an için söyleyecek bir şey bulamadı.

“Bana söyleyebilirsin,” dedi Donna. “Çok terbiyesiz bir laf bile olsa. Motosikletli tiplerle konuşurken öyle olmak gerek, yoksa anlamazlar.”

“Onlara bir öküz yerine ineğe binmeyi yeğleyeceğimi söyledim,” dedi Arctor. “Her zaman için.”

“Anlayamadım.”

“Şey, inek derken kastedilen, bazı kızların-”

“Tamam, tamam. Anladım şimdi. Pes.”

“Dediğin gibi, seni evimde bekliyorum. Hoşçakal.” Telefonu kapatmak üzereydi. “Sana kurtların kitabını getirip gösterebilir miyim?” dedi Donna. “Konrad Lorenz'in kitabı. Arka kapakta kurtlar üzerinde dünyanın en büyük otoritesi olduğu yazılmış. Ah evet, bir şey daha var. Bugün dükkana ev arkadaşların uğradı, Ernie bilmem kim ve şu Barris. Seni arıyorlardı, belki sen-”

“Neden arıyorlarmış?” dedi Arctor.

“Sana dokuz yüz dolara mal olan sefalokromoskopun[4] var ya, eve gidince hep çalıştırıp oynadığın hani- Ernie ve Barris ondan söz edip duruyordu. Bugün kullanmak istemişler ama çalışmamış. Ne renk vermiş, ne de beyinden direkt görüntü, hiçbir şey Onlar da Barris'in alet kutusunu alıp alt kapağın vidalarını sökmüşler.”

“Ciddi olamazsın!” dedi kulaklarına inanamayarak.

“Ve bozulduğunu söylüyorlar. Sabotaja uğramış. Telleri mi kesilmiş ne, işte öyle garip bir şey- bilirsin işte, ne idüğü belirsiz. Kısa devreler ve kırık parçalar. Barris şeyi deneyeceğini söyledi-”

“Ben hemen eve gidiyorum,” dedi Arctor, ve telefonu kapadı. Sahip olduğum tek şey, diye düşündü üzgün üzgün. Ve o geri zekalı Barris kalkıp onu kurcalamış. Ama şimdi hemen eve gidemem ki, diye anımsadı sonra. New-Path'e gidip neler yaptıklarını görmem gerekiyor.

Bu onun göreviydi: zorunluluk.

Üçüncü Bölüm

Charles Freck de New-Path'i ziyaret etmeyi düşünüyordu. Jerry Fabin'in başına gelenler onu epeyce etkilemişti.

Jim Barris ile birlikte Santa Ana'daki Fiddler's Three Cafe'de oturuyorlardı. Freck şekere boğulmuş hamur tatlısını didiklerken yüzü asıktı. “Bu zor bir karar,” dedi. “Yoksunluk krizine sokarak tedavi ediyorlar. Gece gündüz yanında kalıyorlar, kendi kolunu ısırıp kopartmanı, kendine bir zarar vermeni engelliyorlar, ama kesinlikle ilaç vermiyorlar. Bir doktorun yazacağı türden olanları bile, örneğin Valium.”

Barris kıkırdayarak önündeki hamur tatlısını inceledi: özel organik ekmek üzerinde erimiş peynir taklidi ve yapay biftek kıyması. “Ne biçim ekmek bu böyle?”

“Menüye bak,” dedi Charles Freck. “Orada yazıyor.”

“Eğer denersen,” dedi Barris, “vücudun temel salgılarından kaynaklanan belirtileri yaşayacaksın, özellikle beyindekilerden. Bununla kastettiğim katekolaminler, örneğin noradrenalin ve serotonin. Etki mekanizması şöyle: Aslında bağımlılık yaratan her şey buna dahil, ama özellikle D Maddesi katekolaminlerle öyle bir etkileşime giriyor ki, ilişkileri hücre içi düzeyinde kilitleniyor. Biyolojik karşı-uyum meydana geliyor, ve bu bir anlamda sonsuza kadar sürüyor.” Böreğinin sağ yarısından büyük bir ısırık aldı ve yedi. “Daha önce bunun sadece alkaloit uyuşturucularda gerçekleştiğine inanırlardı, örneğin eroinde.”

“Asla eroin iğnesi yapmam. İnsanı fena çarpıyor o.”

Garson kız masalarına geldi. Sarı üniformasının içinde, dik göğüsleri ve sarı saçlarıyla çekici ve hoş görünüyordu. “Selam,” dedi. “Her şey yolunda mı?”

Charles Freck korkuyla ona baktı.

“Adın Patty[5] mi?” diye sordu Barris, Charles Freck'e korkacak bir şey olmadığını işaret ederek.

“Hayır,” dedi kız, sağ göğsünün üzerindeki isim kartını göstererek. “Beth.”

Acaba sol göğsünün adı ne, diye düşündü Charles Freck.

“Bize servis yapan garsonun adı Patty'di,” dedi Barris, kızı süzerek. “Tıpkı şu tatlının adı gibi.”

“Tatlının adından farklı bir Patty olmalı. Sanırım adını yazarken T harfi kullanıyor.”

“Her şey çok iyi,” dedi Barris. Charles Freck onun başının üzerinde ki düşünce balonunu görebiliyordu; Beth elbiselerini çıkarıp kendisiyle sevişilmesi için yalvarıyordu. “Benim için değil,” dedi. “Kimsede olmayan bir alay tarzım var benim.”

Barris kasvetli bir sesle konuştu. “Düşündüğünden fazla insanda var bunlar. Her geçen gün de çoğalıyor. Bu bir hastalık dünyası, ve gittikçe kötüleşiyor.” Başının üzerindeki düşünce balonu da gittikçe kötüleşiyordu.

“Tatlı ister misiniz?” dedi Beth onlara gülümseyerek.

“Ne gibi?” dedi Charles şüpheyle.

“Taze çilekli ve şeftalili pastamız var,” dedi Beth gülümseyerek. “Burada kendimiz yapıyoruz.”

“Hayır, tatlı istemiyoruz,” diye yanıtladı Charles Freck, ve garson kız uzaklaştı. “O meyveli pastalar yaşlı bayanlara daha uygun,” dedi Barris'e.

“Tedavi olmak için oraya yatmak mutlaka seni endişelendiriyordur,” dedi Barris. “Bu korkun, vücudun belli bir amaca yönelik olarak gösterdiği negatif bir belirti. Bu şekilde seni New-Path'e gitmekten ve bağımlılıktan kurtulmaktan alıkoyacak. Bildiğin gibi, pozitif de olsa, negatif de olsa tüm belirtilerin bir amacı vardır.”

“Yapma yahu,” diye mırıldandı Charles Freck.

“Negatif belirtiler kendilerini, vücudun bütününün sahibini -ki bu sensin- çılgın gibi uyuşturucu aramaya zorlamak için yarattıkları şiddetli arzular halinde gösteriyorlar-”

“New Path'e gittiğin zaman,” dedi Charles Freck, “sana yaptıkları ilk şey organını kesmek. Ders olsun diye. Sonra oradan başlayıp her yönde içeri doğru ilerlemeye devam ediyorlar.”

“Sıra dalağına geliyor,” dedi Barris.

“O ne, onu da mı kesiyorlar- ne işe yarar o dalak dediğin?”

“Yediğini sindirmene yardımcı olur.”

“Nasıl?”

“içinden selülozu çıkararak.” “öyleyse ameliyattan sonra-”

“Sadece selülozsuz yiyecekler. Yaprak yok, yonca yok.” “öyle ne kadar yaşanabilir ki?” “Bu senin tutumuna bağlı.”

“Normal bir insanda kaç dalak olur?” Genelde iki böbrek olduğunu biliyordu.

“Yaşına ve ağırlığına bakar.”

Charles Freck ciddi biçimde şüphelendi. “Neden?” “İnsan yıllar geçtikçe daha fazla dalak üretir. Seksen yaşına geldiğinde-”

“Sen benimle dalga geçiyorsun.”

Barris bir kahkaha attı. Bu adamın gülüşü hep böyle gariptir, diye düşündü Charles Freck. Gerçek dışı bir sesti, sanki bir şey kırılıyormuş gibi. “Peki,” dedi Barris kendini toparlayarak, “bir uyuşturucu rehabilitasyon merkezinde yerleşik tedavi almak üzere teslim olma kararının nedeni ne?”

“Jerry Fabin,” dedi Charles.

Barris eliyle önemli değil der gibi bir hareket yaptı. “Jerry özel bir vakaydı. Bir seferinde onu ortalıkta sendeleyip düşerek dolaşırken izlemiştim. Dışkısını tutamıyordu, nerede olduğunu bilmiyordu, benim kalkıp aldığının ne tür bir zehir olduğunu görmemi, araştırmamı istiyordu. Büyük olasılıkla talyum sülfattı... böcek öldürücülerde ve sıçanlarla mücadelede kullanılır. Zehirlenmeydi, biri ondan kendince intikam almıştı. O belirtilere neden olan on değişik çeşit toksin ve zehir düşünebilirim-”

“Bir neden daha var,” dedi Charles Freck. “Stoğum yine azalıyor, ve işte buna dayanamıyorum. Elimdekinin bittiğini bilmek ve bir daha bulup bulamayacağımdan emin olamamaktan bıktım.”

“Aslına bakarsan güneşin doğuşunu bir daha göreceğimizden bile emin olamayız.”

“Ama lanet olsun- elimde o kadar az kaldı ki, artık geleceğim günlerle sayılı. Ve sanırım... beni soyuyorlar. İlaçları o kadar çabuk bitiriyor olamam; birisi kahrolası zulamdan yürütüyor olmalı.”

“Günde kaç tablet alıyorsun?”

“Sayması çok zor. Ama o kadar fazla değil.”

“Duyarlılık zamanla azalıyor, biliyorsun.”

“Doğru, haklısın, ama o kadar değil. Sadece elimdeki bitince rahatsız oluyorum, öte yandan ...” Düşünceli bir ifadeyle devam etti. “Sanırım yeni bir kaynak buldum. Şu kız, Donna. Donna bilmem kim.”

“Ah, Bob'un kız arkadaşı.”

Charles Freck başını salladı. “Eski kız arkadaşı.”

“Hayır, henüz kızın iç çamaşırını görme şansı bile olmadı. Hâlâ deniyor.”

“Kıza güvenilir mi?”

“Ne bakımdan? Yatağa atmak için mi, yoksa-” Barris eliyle ağzına bir şey atar gibi yaptı.

“O ne tür bir sevişme öyle?” Sonra Barris'in ne demek istediğini anladı. “Ha, evet.”

“Orta derecede güvenilir. Kafası biraz dağınık. Bir kızdan bekleyebileceğin gibi, özellikle daha esmer olanlardan, çoğu gibi onun da beyni bacaklarının arasında. Büyük olasılıkla zulasını da orada tutuyor.” Güldü. “Bir dağıtıcı olarak elindeki tüm malı içeren zulasını.”

Charles Freck ona doğru eğildi. “Arctor Donna'yla hiç birlikte olmamış mı? Onun hakkında sanki yapmışlar gibi konuşuyor.”

“Bob Arctor böyledir işte,” dedi Barris. “Bir çok şeyi sanki yapmış gibi konuşur. Aynı şey değil, hem de hiç.”

“İyi de, nasıl olmuş da hiç sevişmemişler? Arctor kaldıramıyor mu?”

Barris hâlâ böreğiyle uğraşıyordu. Onu küçük parçalara ayırıyordu şimdi. “Donna'nın problemleri var,” diye açıkladı bilgiç bir ifadeyle. “Büyük olasılıkla eroin kullanıyor. Genelde vücut temasından kaçınması ise- eroinmanlar sekse karşı ilgilerini kaybederler, damarları kasılıp organları kansızlıktan şiştiği için. Ve gördüğüm kadarıyla Donna seksüel heyecan konusunda doğal sınırların ötesinde bir başarısızlık sergiliyor. Sadece Arctor-a karşı değil, ama diğer ...” aksi aksi bakarak durakladı. “Diğer erkeklere karşı da.”

“Hay allah, yani yola gelmez demek istiyorsun.”

“Gelir,” dedi Barris, “nasıl yaklaşacağını bilirsen, örneğin . . .” Esrarlı bir tavıra bürünerek ona baktı. “Doksan sekiz sent karşılığında sana onu yatağa nasıl atacağını gösterebilirim.”

“Onu yatağa atmak istemiyorum ki. Ondan sadece mal almak istiyorum.” Kendini huzursuz hissediyordu. Barris'de devamlı midesini bulandıran bir şeyler vardı. “Hem niye doksan sekiz sent? Para almaz, çünkü kendini satmıyor. Ayrıca o Bob'un kız arkadaşı.”

“O para doğrudan kıza ödenmeyecek ki,” dedi Barris, eğitimli ve düzgün konuşma şekliyle. Charles Freck'e doğru eğildi; şehvetinden ve kurnazlığından aldığı zevk, kıllı burun deliklerinin titreşmesinden belli oluyordu. Üstelik güneş gözlüklerinin yeşil camları buhar tutmaya başlamıştı. “Donna koko kullanıyor. Ona bir gram koko veren herkes için bacaklarını açacağından hiç kuşkum yok, özellikle bazı az bulunur kimyasallar, benim üzerinde ayrıntılı araştırmalar yapmış olduğum disiplinli bilimsel yollardan buna eklenmişse.”

“Keşke böyle konuşmasan,” dedi Charles Freck. “Yani onun hakkında. Hem bir gram kokonun fiyatı bu günlerde yüz doların üzerinde. Bu kadarı kimde var ki?”

Barris yarı hapşırarak yanıtladı. “Ben bir gram kokaini, işçiliği hesaba katmadan, sadece hammaddenin maliyetiyle bir dolardan aza getirerek üretebilirim.”

“Haydi oradan.”

“Sana gösterebilirim.”

“Bu hammadde nereden geliyor?”

“7-Eleven dükkanından,” dedi Barris, ve heyecanla ayağa kalkarken etrafa börek parçaları saçtı. “Hesabı öde, sana göstereceğim. Evde kurulmuş geçici bir laboratuvarım var, daha iyisini kurana kadar idare ediyor. Bir dolardan az bir fiyata bir 7-Eleven dükkanından açıkça satın alınmış, her yerde bulunabilen kanuni malzemeden bir gram kokain üretmemi izleyebileceksin.” Koridorda ilerlemeye başladı. “Haydi gel.” Sesi aceleciydi.

“Tabii,” dedi Charles Freck, ve hesabı ödeyip onu izledi. Anasının gözü, diye düşündü. Ama belki de değildir. Yaptığı onca kimyasal deneye, ilçe kütüphanesinde okuyarak geçirdiği onca zamana bakılırsa... belki de işin aslı vardır. Kârı düşün, dedi kendi kendine. Neler kazanabileceğimizi düşün!

Üzerindeki gereksiz uçuş tulumuyla kasanın önünden geçip dışarıya yürürken Karmann Ghia'sının anahtarlarını çıkaran Barris'i aceleyle izledi.

7-Eleven'in park yerine girdiler, otomobilden çıkıp dükkana yollandılar. İri, aptal bir polis her zamanki gibi ön bankoda durmuş, elindeki dergiyi okuyormuş gibi yapıyordu. Charles Freck onun gerçekte içeri giren herkesi incelediğini ve soyguna niyetleri olup olmadığını araştırdığını biliyordu.

Yiyecek kolileriyle dolu koridorlarda amaçsızca gezen Barris'e sordu. “Buradan ne alacağız?”

“Bir kuru sprey,” dedi Barris. “Solarcaine.”

“Güneş yanığı spreyi mi?” Charles Freck bu olanlara pek de inanmıyordu, ama öte yandan, kim bilebilirdi ki? Kim emin olabilirdi? Bankoya yönelen Barris'i izledi; bu kez hesabı Barris ödedi.

Solarcaine kutusunu aldılar, polisin önünden geçerek otomobillerine geri döndüler. Barris hızla parktan çıktı, sokaktan aşağı gaza gittikçe daha fazla basarak ve hız sınırı levhalarını yok sayarak ilerledi. Sonunda Bob Arctor’un evinin önünde durdu, ön bahçede, uzamış çimlerin arasında bir kaç günlük okunmamış gazeteler bekliyordu.

Barris otomobilden çıktı, arka koltuktan kabloları sarkan bir takım nesneleri alıp eve taşıdı. Charles Freck ne olduklarına baktı. Voltmetre. Başka, elektronik ölçüm aletleri. Bir de havya. “O ne işe yarayacak?” diye sordu.

'Tapacak uzun ve zahmetli bir işim var,” dedi Barris. Kucağındakileri ve Solarcaine kurusunu bahçe yolundan geçirip kapıya taşıdı. Charles Freck'e kapı anahtarını uzattı. “Ve büyük olasılıkla bunun için para almayacağım. Adet olduğu üzere.”

Charles Freck kapıyı açtı; eve girdiler. İki kedi ve bir köpek umutlu sesler çıkararak onlara doğru atıldı; iki adam onları botlarıyla dikkatli biçimde kenara ittiler.

Barris yemek odasının arkasında haftalar boyunca derme çatma bir tür laboratuvar oluşturmuştu. Her yere şişeler, çeşitli çöp ve değişik kaynaklardan aşırmış olduğu, gereksiz görünüşlü bir takım nesneler yayılmıştı. Charles Freck, Barris'in yaratıcılığa tutumluluktan daha çok değer verdiğini duymuştu. Amacına ulaşmak için eline ilk geleni kullanmalısın, diyerek söylev verirdi Barris. Bir raptiye, bir kağıt klibi, bir parçası kırılmış veya kaybolmuş eşyalar... sanki bir sıçan burada tezgah kurmuş, bir sıçan için değerli olabilecek şeyler üzerinde deneyler yapıyordu.

Barris'in planının ilk basamağı, lavabonun yanındaki rulodan bir torba çekmek, ve spreyin içindekileri, en azından içindeki gaz tamamen bitene dek, olduğu gibi bunun içine sıkmak oldu.

“Bu gerçek dışı,” dedi Charles Freck. “Gerçek olamaz.”

“özellikle yaptıkları şey,” dedi Barris bir yandan keyifle çalışmaya devam ederken, “kokaini tekrar ayrılamayacak biçimde yağa karıştırmak. Ama ben kimya bilgim sayesinde kokoyu yağdan nasıl ayıracağımı gayet iyi biliyorum.” Torbadaki yapışkan balçığa tuz karıştırıp hızla sallamaya başladı. Sonra hepsini cam bir kavanoza döktü. “Onu donduruyorum şimdi,” dedi sırıtarak. “Bu kokain kristallerinin yukarı çıkmasını sağlıyor, çünkü havadan daha hafifler. Daha doğrusu yağdan daha hafifler. Bunu 2n son adım izliyor, ve tabii ki o benim kendime sakladığım sırrım, ama karmaşık metodolojik bir filtreleme işlemi içerdiğini söyleyebilirim.” Buzdolabının üzerindeki buzluğu açtı ve kavanozu dikkatle içeri yerleştirdi.

“Orada ne kadar kalacak?” diye sordu Charles Freck.

“Yarım saat.” Barris elle sarılmış sigaralarından birini çıkardı, yaktı, sonra elektronik test aletlerinin oluşturduğu yığına doğru yürüdü. Derin derin düşünüp sakallı çenesini ovuşturarak bir süre dikildi.

“Evet,” dedi Charles Freck, “ama yine de, yani sen buradan bir gram saf koko elde etsen de, ben onu Donna üzerinde kullanamam... yani biliyorsun, karşılığında onu elde etmek için. Bu onu satın almaktan farksız, dönüp dolaşıp yine aynı yere geliyor.”

“Karşılıklı alışveriş,” diye düzeltti Barris. “Sen ona bir armağan veriyorsun, o da sana veriyor. Bir kadının verebileceği en güzel armağanı.”

“Satın alındığını biliyor olacak.” Donna'yı bunu bilecek kadar iyi tanımıştı; Donna neler döndüğünü hemen anlardı.

Barris mırıldandı. “Kokain bir afrodizyaktır.” Kendi kendine konuşur gibiydi; bir yandan test malzemesini Bob Arctor’un en değerli malı olan sefalokromoskopun yanına kurmakla meşguldü. “Yeteri kadar çektikten sonra kendini mutlulukla açacaktır.”

“Lanet olsun,” diye itiraz etti Charles Freck. “Dostum, Bob Arctor’un kız arkadaşı hakkında konuşuyorsun. O benim arkadaşım, senin ve Luckman'ın aynı evi paylaştığınız kişi.”

Barris bir an için karışık saçlı başını kaldırdı; bir süre Charles Freck'i süzdü. “Bob Arctor konusunda farkında olmadığın çok şey var. Hatta hiç birimizin bilmediği şeyler var. Bakış açın basit ve saf, onun hakkında inanmanı istediği şeye inanıyorsun.”

“O iyi biri.”

“Elbette,” dedi Barris, başını sallayarak ve sırıtarak. “Bundan hiç şüphe yok. Dünyanın en iyilerinden biri o. Ancak ben-daha doğrusu aramızdan Arctor’u direkt ve yakından incelemiş olanlar- onda var olan bazı çelişkileri ayrımlama fırsatı bulduk. Hem kişilik yapısı hem de davranışları açısından. Yaşama olan genel ilgisinde, yani deyim yerindeyse, doğal tarzında.”

“Ortada belirgin bir şey var mı?”

Barris gözlerini yeşil güneş gözlüklerinin arkasında döndürdü.

“Gözlerini dans ettirmen benim için hiçbir şey ifade etmiyor,” dedi Charles Freck. “Sefskopta bir terslik mi var? Neden uğraşıyorsun?” Daha iyi görebilmek için oraya yaklaştı.

Barris orta şasinin bir ucunu kıvırarak sordu. “Bana bunun altındaki kablolarda ne gördüğünü söyle.”

“Kesilmiş kablolar görüyorum,” dedi Charles Freck. “Birkaç tane de bilerek yapılmış gibi görünen kısa devre. Kim yaptı bunu?”

Barris'in neşeli, bilgiç gözleri hâlâ keyifle dans ediyordu.

“Bütün bu pek önemli zırvalıkların benim için hiç bir kahrolası anlamı yok,” dedi Charles Freck. “Bu sefskopa kim hasar verdi? Ne zaman oldu bu? Sen yeni mi fark ettin? Arctor’u son gördüğümde -ki bu iki gün önceydi- bu konuda hiçbir şey söylemedi.”

“Belki henüz bundan söz etmeye hazır değildi,” dedi Barris.

“Eh, bana sorarsan sen uçmuş biri gibi bilmeceler halinde konuşuyorsun. Sanırım New-Path evlerinden birine gidip teslim olacağım ve yoksunluk krizini atlatıp kendimi tedavi ettireceğim, şu oynadıkları vücudu harap eden oyundan, ve gece gündüz o insanlarla birlikte olacağım ki senin gibi ne dediğini kavrayamadığım, anlamsız konuşan kaçıklarla bir daha karşılaşmayayım. Bu sefskopun kurcalanıp mahvedildiğini görebiliyorum, ama bana hiçbir şey söylemiyorsun. Bunu pahalı aletine Bob Arctor’un kendisinin yaptığını mı iddia ediyorsun? Ne söylemeye çalışıyorsun? Keşke New-Path'de yaşıyor olsaydım. Böylece günler günü ne olduğunu kestiremediğim bu anlam dolu zırvalıklarınla, veya sen olmasan da en az senin kadar uçmuş, kafayı yemiş bir başkasıyla uğraşmak zorunda kalmazdım.” Gözlerini dikerek öfkeyle baktı.

“Bu verici ünitesini ben bozmadım,” dedi Barris düşünceli düşünceli, bir yandan bıyıkları seyirerek, “ve bunu Ernie Luckman'ın yaptığından ciddi biçimde şüpheleniyorum.”

“Asıl ben Ernie Luckman'ın hayatında herhangi bir şeye zarar verdiğinden ciddi biçimde şüpheliyim. Kötü kalite asit kullanıp oturma odasındaki kahve masasını ve diğer her şeyi o Joan denen kızla birlikte oturdukları apartmanın camından dışarı, araba parkına attığı zaman hariç. O farklı. Normalde Ernie geri kalan hepimizi havada katlar. Hayır, Ernie kimsenin sefskopuna sabotaj falan yapmaz. Ve Bob Arctor; bu onun malı, öyle değil mi? Ne yani, kendinden habersiz gece yarısı gizlice kalkıp kendi mi yaktı? Bu onu yakmaya niyetli biri tarafından yapıldı. Olup bitenin açıklaması işte bu.” Büyük olasılıkla sen yaptın, seni orospu çocuğu, dedi

içinden. Teknik bilgin var, kafan da yeterince garip çalışıyor. “Bunu yapan kişi ya federal Nöral Afazi Kliniğinde çalışıyor olmalı,” diye devam etti, “ya da mezarlıkta. Benim fikrime göre ikincisi daha büyük bir olasılık. Bob bu Altec sefskopu gerçekten severdi; her gece işten dönüp kapıdan adımını atar atmaz bunu üzerine geçirdiğini kaç defa gördüm. Herkesin değer verdiği bir şeyi vardır. Onunki de buydu. Ve bu o çocuğa yapılacak şey değil, lanet olsun, bu tam anlamıyla iğrenç.”

“Demek istediğim de buydu.”

“Hangi demek istediğin?”

“Her gece işten döner dönmez'“, diye tekrarladı Barris. “Bir süredir Bob Arctor’un gerçekte kimin adına, bize anlatamadığı ne tür bir özel organizasyon için çalıştığına dair tahmin yürütüyordum.”

“Placentia'daki lanet olası Mavi Yonga Geri Kazanım Merkezinde,” dedi Freck. “Bir seferinde bana söylemişti.”

“Orada ne yaptığını merak ediyorum.”

Charles Freck içini çekti. “Pulları maviye boyuyor.” Barris'ten hoşlanmıyordu, gerçekten. Başka bir yerde olmak isterdi şimdi, belki de rastladığı veya telefon ettiği ilk kişiden mal bulmak isterdi. Belki de çekip gitsem iyi olacak, dedi kendi kendine, ama sonra buzlukta donan yağ ve kokain dolu kavanozu anımsadı, yüz dolar değerindeki doksan sekiz senti. “Dinle,” dedi. “O şey ne zaman hazır olacak? Sanırım benimle kafa geçiyorsun sen. Eğer içinde bir gram saf koko varsa Solarcaine üreticileri onu nasıl bu kadar ucuza satabiliyor? Nasıl kâr ediyorlar?”

“Büyük miktarlarda satın alıyorlar,” diye açıkladı Barris.

Charles Freck'in kafasında hemen bir kurgu canlandı: kokainle dolu boşaltım kamyonları Solarcaine fabrikasına yanaşıyor, fabrika her neredeyse, belki de Cleveland'da. Fabrikanın bir ucuna tonlarca saf, el değmemiş, şekillendirilmemiş, yüksek kalitede kokaini boşaltıyorlar. Burada kokain yağla, asal gazla ve diğer çöple karıştırılıyor, ve binlercesi 7-Eleven dükkanlarında, eczanelerde ve süpermarketlerde sarılması için

küçük, parlak renkli sprey kutularına doldurulup hazırlanıyor. Yapmamız gereken o boşaltım kamyonlarından birini devirmek, diye düşündü derin derin; tüm yükü kaldırıp götürmek, belki üç veya dört yüz kilo- hatta çok daha fazlası. Bir boşaltım kamyonuna ne kadarı sığar ki?

Barris boşalmış olan Solarcaine kutusunu incelemesi için ona getirdi; içindekilerin listelenmiş olduğu etiketi gösterdi. “Görüyor musun? Benzokain. Ancak bazı yetenekli insanlar bunun kokainin ticari adı olduğunu bilir. Eğer etikette kokain yazsaydı insanlar durumu fark eder ve sonunda benim yaptığımı tekrarlarlardı. Oysa bunu anlamalarını sağlayacak, benim aldığım türden bir bilimsel eğitimleri yok işte.”

“Sen bu bilgiyle ne yapacaksın?” diye sordu Charles Freck. “Tabii Donna Hawthorne'u baştan çıkarmak dışında?”

“Sonunda bir best-seller yazmayı planlıyorum,” dedi Barris. “Ortalama bir insana mutfağında nasıl kanunu çiğnemeden güvenle uyuşturucu üretebileceğini anlatan bir yazı. Gördüğün gibi, bu yaptığımız kanun dışı değil. Benzokain kanuni bir madde. Eczaneye telefon edip sordum. Çok şeyin içinde var.”

“Şu işe bak,” dedi Charles Freck, etkilenmişti. Kol saatine bakarak daha ne kadar beklemeleri gerekeceğini hesapladı.

Bob Arctor, aslında Bay F. olan Hank tarafından, büyük çaplı dağıtıcılardan birinin yerini saptamak için yerel New-Path merkezlerini kontrol etmekle görevlendirilmişti. Uzun süredir izlemekte olduğu dağıtıcı, garip bir biçimde ortadan kaybolmuştu.

Bazen bir dağıtıcı, baskına uğrayacağının farkına vardığında, yardım arayan bir bağımlı rolü yaparak Synanon, Center Point, X-Kalay veya New-Path gibi uyuşturucu-rehabilitasyon merkezlerinden birine sığınırdı. Bir kez içeriye girdikten sonra, cüzdanı, adı, ve kimliğini belirleyen her şey alınıp yok ediliyor, uyuşturucu yönelimi olmayan yeni bir kişiliğin oluşturulması için hazırlık yapılıyordu. Ancak bu işlem sırasında, kanun uygulayıcıların şüpheliyi tanımak için gereksindikleri çoğu şey ortadan kayboluyordu. Daha sonra, üzerindeki baskı ortadan kalktığında, dağıtıcı dışarı çıkıp yaptığı işe kaldığı yerden devam ediyordu.

Bunun hangi sıklıkta gerçekleştiğinden kimsenin haberi yoktu. Rehabilitasyon merkezindekiler bu şekilde kullanıldıkları durumları ortaya çıkarmaya çalışıyor, ancak her zaman başarılı olamıyorlardı. Kırk yıllık hapis cezasına çarptırılma endişesi taşıyan bir dağıtıcı, kendisini kabul veya red etme durumundaki merkez personeline iyi bir öykü uyduracak motivasyonu buluyordu. Ne de olsa o sırada duyduğu yoğun sıkıntı oldukça gerçekti.

Bob Arctor otomobili Katella Bulvarı'ndan yavaş yavaş yukarı çıkarırken, New-Path levhasını, ve enerjik rehabilitasyoncuların operasyonlarını gerçekleştirdikleri, daha önce konut olarak kullanılmış olan ahşap binayı aradı. Bir rehabilitasyon merkezine bu şekilde, yardım gereksinen bir tedavi adayı rolü yaparak sızma fikrinden hoşlanmıyordu, ama yapması gereken şeyi yapmanın tek yolu da buydu. Kendini birinin peşinde olan bir narkotik ajanı olarak tanıtsaydı, rehabilitasyoncular -ya da onların büyük bir çoğunluğu- doğal olarak onu başlarından savmaya çalışacaklardı. Ailelerinin Kanun tarafından hırpalanmasını istemiyorlardı, ve Arctor kendisi de bu isteği gayet iyi anlayabiliyor ve geçerliliğini kabul ediyordu. Bu eski bağımlıların sonunda güvene kavuşmuş olmaları gerekiyordu; aslında alışılmış uygulama, rehabilitasyoncuların bu kişilerin güvenliklerini merkeze kabul edildikleri andan itibaren resmi olarak garanti etmeleri şeklindeydi. Öte yandan, Arctor'un aradığı dağıtıcı bu işteki en belalılardan da beter biriydi, ve rehabilitasyon merkezlerinin bu şekilde kullanılması herkesin tamamiyle zararına bir durumdu. Ne kendi adına, ne de kendisini daha önce Spade Weeks'i ele geçirmek üzere görevlendirmiş olan Bay F. için başka hiç bir seçenek göremiyordu. Weeks uzunca bir süre boyunca Arctor'un en önemli konusu olmuş, ancak sonuç alınamamıştı. Ve şimdi, adam tam on gündür ortada yoktu.

Sinyalini verdi, otomobili New-Path'in bu şubesinin bir pasta fırınıyla paylaştığı küçük park yerine bıraktı. Elleri cebinde, mutsuz ve yük altında ezilmiş pozunu takınmış olarak, ara yoldan ön kapıya doğru dengesizce yürüdü.

Hiç değilse bölümdekiler, Spade Weeks'i kaybettiği için onu sorumlu tutmuyordu. Resmi olarak bu durum onların gözünde sadece Weeks'in ne kadar ustalıklı olduğunu gösteriyordu. Teknik olarak Weeks bir dağıtıcı

olmaktan çok bir kaçaktı: belirsiz aralıklarla Meksika'dan Los Angeles yakınında bir yere parti parti sert uyuşturucu getiriyor, alıcılar burada onu karşılayıp malı paylaşıyordu. Weeks'in malı sınırdan geçirme metodu da oldukça sağlamdı: kontrol noktasında kendisinden ileride olan bir namuslu'nun otomobilinin altına pakedi bantlıyor, sonra Amerika tarafında adamı izliyor, ilk uygun fırsatta adamı vuruyordu. Amerikan sınır devriyesi namuslunun otomobilinin altına bantlanmış uyuşturucuyu fark ederse de, başı derde giren Weeks değil, namuslu oluyordu. California'da üzerinde bulundurmak bir numaralı suçlanma nedeniydi. Ne yazık ki olan namusluya, karısına ve çocuklarına oluyordu.

Weeks'i görür görmez tanırdı; bu konuda Orange İlçesi'nde gizli polis olarak çalışan herkesten daha iyiydi. Otuzlarında, şişman, kulağa uydurma bir İngiliz okulunda ezberlenmiş gibi gelen yavaş ve zarif konuşma tarzı olan bir zenciydi. Gerçekte geldiği yer Los Angeles'in kenar mahalleleriydi. Diksiyonunu da büyük olasılıkla bir kolej kütüphanesinden kiralanmış eğitim kasetlerine borçluydu.

Weeks bir doktor ya da avukat gibi, dikkati çekmeyen, ancak klasını koruyacak giysileri severdi. Çoğu zaman pahalı, timsah derisinden bir ataşe çantası taşır, kemik çerçeveli gözlükler takardı. Üstelik genelde silahlı gezerdi. Pek şık ve zarif olan kabzasını İtalya'da ısmarlama yaptırdığı bir tabancası vardı. Ancak New-Path'de üzerindeki süslü şeyleri çıkarttırıp onun da herkes gibi, sıradan giysilere bürünmesini sağlayacaklar, ataşe çantasını dolabına akacaklardı.

Arctor tek parça ahşap kapıyı açıp içeri girdi.

Kasvetli bir koridor, solda insanların kitap okuduğu bir salon. Uzak uçta bir pinpon masası, sonra bir mutfak. Duvarlarda sloganlar, bazıları elle yazılmış, bazıları basılmış: GERÇEK BAŞARISIZLIK, BAŞKALARINI BAŞARISIZLIĞA UĞRATMAKTIR ve bunun gibi diğerleri. Gürültü az, hareket az. New-Path'de çeşitli alanlarda serbest olarak çalışan bir iş piyasası oluşmuştu; büyük olasılıkla sakinlerinin çoğu, kuaför dükkanlarında, benzincilerinde ve tükenmez kalem üretiminde çalışmayı sürdürüyorlardı. Arctor öylece durup yorgun bir ifadeyle bekledi.

Güzel bir kız belirerek “Evet?” dedi. Üzerinde çok kısa mavi pamuklu bir etek ve New-Path yazısının bir göğüs ucundan diğerine uzandığı bir tişört vardı.

Kalın, çatlak, gülünç duruma düşmüş bir sesle yanıtladı Arctor. “Ben., kötü durumdayım. Artık toparlanamıyorum. Oturabilir miyim?”

“Tabii.” Kız elini salladı. Sıradan görünüşlü, ifadesiz yüzlü iki genç yaklaştı. “Onu oturabileceği bir yere götürün ve biraz kahve verin.”

Ne sıkıcı, diye düşündü Arctor, iki gencin kendisini yıpranmış, içi fazla doldurulmuş kanepeye götürmesine izin verirken. Kasvetli duvarları fark etti, ve bağışla gelen düşük kalite kasvetli badanayı. Ancak böyle katkılarla ayakta kalıyorlardı; fon bulmakta güçlük çekiyorlardı. Titrer bir halde, gıcırtılı bir sesle “Teşekkürler,” dedi, sanki orada olmak ve oturmak olağanüstü bir rahatlama sağlıyormuş gibi. “Şu işe bak,” diyerek saçını düzeltmeye çalıştı; elini kaldıramıyormuş gibi görünmesini sağlayarak vazgeçti.

Kız tam önünde duruyordu. “Berbat görünüyorsunuz bayım,” dedi katı bir sesle.

“Doğru,” diyerek ona katıldı iki genç. Ses tonları şaşılacak kadar aksiydi. “Rezil durumdasın. Ne yapıyordun, kendi pisliğinin içinde mi yatıyordun?”

Arctor gözlerini kırpıştırdı.

“Kimsin sen?” diye sordu biri.

“Ne olduğunu görebiliyorsun,” dedi öteki. “Lanet olası çöp yığınından çıkmış bir serseri. Bak.” Arctor’un saçma işaret etti. “Bit. Kaşınmanın nedeni işte bu dostum.”

Kız onlara katılmadı. Sakin, ancak kesinlikle dostça olmayan bir tavırla sordu. “Buraya neden geldiniz bayım?”

Çünkü burada bir yerde usta bir kaçakçıyı barındırıyorsunuz, dedi içinden. Ve ben de Kanun'um. Ve sizler salaksınız, hepiniz birden. Ama bunun yerine, kendisinden beklendiği üzere, ezik bir ifadeyle mırıldandı. “Biraz şey alabileceğimi mi”

“Evet bayım, kahve içebilirsiniz.” Kız başıyla işaret etti ve gençlerden biri uysalca mutfağa doğru yollandı.

Bir sessizlik oldu. Kız eğildi ve Arctor’un dizine dokundu. “Kendinizi oldukça kötü hissediyorsunuz, değil mi?” dedi yumuşak bir sesle.

Arctor sadece başını sallayabildi.

“Utanıyor ve düştüğünüz şu halden iğreniyorsunuz,” dedi kız.

“öyle,” diyerek onayladı Arctor.

“Kendinizi bu şekilde kirletmiş olmaktan da. Bir lağım çukuru. Günler günü o sivri uçluları kıçınıza yapıştırmak, vücudunuza enjekte ettiğiniz onca-”

“Daha fazla devam edemezdim,” dedi Arctor. “Burası düşünebildiğim tek umut kaynağı. Sanırım bir dostum buralarda olmalı, geleceğini söylemişti. Zenci bir arkadaş, otuz yaşlarında, eğitimli, çok naziktir ve-”

“Ailemizle daha sonra tanışacaksınız,” dedi kız. “Eğer gerekli özelliklere sahipseniz. Gördüğünüz gibi, önce şartlarımıza uygun olmalısınız. Bunların ilki de bize gerçekten ihtiyacınız olmasıdır.”

“O özelliğe sahibim,” dedi Arctor. “Gerçekten ihtiyacım var.” “Buraya kabul edilmek için parasal açıdan kötü durumda olmanız gerekiyor.” “Öyleyim.”

“Alışkanlığınız ne düzeyde? Günde ne kadar kullanıyorsunuz?”

“Günde otuz gram,” dedi Arctor. “Katıksız?”

“Evet,” diyerek başını salladı. “Masada bir şeker kâsesini dolu tutuyorum.”

“Gerçekten çok zor olacak. Bütün gece yastığınızı kemirip tüy yığını haline getireceksiniz; kendinize geldiğinizde her yerde tüyler olacak. Nöbet geçireceksiniz, ağzınız köpüklenecek. Hasta hayvanların yaptığı gibi kendinizi pisleyeceksiniz. Buna hazır mısınız? Gördüğünüz gibi aslında burada size hiçbir şey vermiyoruz.”

“Hiçbir şey yok,” dedi Arctor. Bu tam bir angaryaydı, kendini rahatsız ve sinirli hissediyordu. “Sözünü ettiğim zenci dostum,” dedi, “Buraya ulaşabildi mi? Umarım yolda aynasızlara yakalanmamıştır- fazlasıyla uçmuştu çünkü, yönünü bile zor buluyordu. Düşünüyordu ki-”

“New-Path'de bire bir ilişki yoktur,” dedi kız. “Bunu öğreneceksiniz.”

“Tamam, ama o buraya ulaşabildi mi?” dedi Arctor. Zamanını boşa harcadığını görebiliyordu. Tanrım, dedi kendi kendine, bunların yaptığı eziyet bizim merkezde yaptığımızdan daha beter. Üstelik kız tek kelime bilgi vermeyecek. Politikaları bu. Demir bir duvar gibi. Böyle yerlere bir kere girdiğinde artık dünyanın geri kalanı için sen bir ölüydün. Belki Spade Weeks şu bölmenin arkasında oturmuş dinliyor ve arkasıyla gülüyordu, belki de hiç orada değildi, veya belki de ikisinin ortası bir yerlerdeydi. Arama emri bile olsa asla işe yaramazdı. Rehabilitasyoncular nasıl ayak sürüyeceklerini, orada yaşayıp da polis tarafından aranan biri yan kapılardan birinden tüyünce-ye ya da kendini fırına saklayıncaya kadar nasıl oyalanacaklarını çok iyi bilirlerdi. Her şeyden önce oradaki tüm personel eski bağımlılardandı. Ayrıca hiçbir kanun uygulayıcı makam, bir rehabilitasyon merkezini altüst etme fikrinden hoşlanmazdı: halktan yükselen sesler asla susmazdı sonra.

Spade Weeks'den vazgeçip kendimi buradan kurtarmanın zamanı geldi, diye karar verdi. Daha önce beni buraya göndermemiş olmalarına şaşmamalı; bu insanların tutumu hoş değil. Anladığım kadarıyla asıl peşinde olduğum kişiyi tamamiyle kaybettim, zira artık Spade Weeks diye biri yok.

Bay F.'e rapor vereceğim, diye düşündü, ve yeni emir bekleyeceğim. Canı cehenneme. Zorlanarak ayağa kalktı. “Ben ayrılıyorum.” Bu arada iki genç geri dönmüştü. Birinin elinde bir fincan kahve, diğerinde görünüşe göre öğretici türden bir kitap vardı.

“Korktun mu?” dedi kız kibirli, aşağı gören bir tavırla. “Verdiğin karara sadık kalmaya yetecek cesaretin yok mu? Pislikten kurtulmak için? Buradan karnının üzerinde sürünerek kaçacak mısın?” Üçü de ona öfkeyle bakıyordu.

“Daha sonra,” dedi Arctor, ve ön kapıya, çıkış yoluna doğru yöneldi.

“Lanet olası bağımlı,” dedi kız arkasından. “Zerre kadar cesaret yok, beynin kaynamış, bir halt kalmamış sende. Git, sürün. Bu senin kararın.”

“Geri döneceğim,” dedi Arctor huzursuz bir öfkeyle. Buradaki kasvet onda baskı yaratıyordu, ve şimdi ayrılıyor olduğu için bu daha da yoğunlaşmıştı.

“Belki de seni geri istemeyiz, korkak,” dedi gençlerden biri.

“Yalvarman gerekecek,” dedi öteki. “Belki de bayağı uzun bir süre yalvarmak zorunda kalacaksın. Hatta o zaman bile seni istemeyebiliriz.”

“Aslında şimdi de istemiyoruz seni,” dedi kız.

Arctor kapıda durakladı ve kendisini suçlayan bu insanlara baktı. Yanıt vermek istiyordu, ama ne söyleyeceğini kesinlikle bilmiyordu. Kafasını boşaltmışlardı. Beyni çalışmıyordu. Hiç bir düşünce gelmiyordu aklına, hiç bir tepki, onlara verilecek beceriksizce zayıf da olsa bir yanıt.

Garip, diye düşündü şaşkınlık içinde.

Binadan çıkıp park edilmiş otomobiline yöneldi.

Anladığım kadarıyla, diye düşündü, Spade Weeks sonsuza kadar yok oldu. Böyle yerlerden birine daha bakacak değilim.

Yeni bir emir istemenin zamanı, diye karar verdi midesi bulanarak. Başka birinin peşine düşmek için. Onlar bizden daha sert.

Dördüncü Bölüm

Kendini Fred olarak tanıtan bulanık gölge, karma elbisesinin içinde, kendini Hank olarak tanıtan diğer bulanık gölgeyle yüz yüzeydi.

“Demek hepsi boş çıktı. Donna, Charles Freck ve - bakalım . . .” Hank'in metalik monoton sesi bir an için sustu. “Pekala, Jim Barris'i takibe almışsın.” Önündeki deftere not aldı. “Doug Weeks'in öldüğünü, ya da bu alandan çıktığını söylüyorsun.”

“Ya da saklandığını ve pasif kaldığını,” dedi Fred.

“Kimsenin şu isimlerden söz ettiğini duydun mu: Earl veya Art De Winter?”

“Hayır.”

“Peki ya Molly adında bir kadını? İri bir kadın.” “Hayır.”

“Peki ya bir çift zenciyi? Yirmi yaşlarında iki erkek kardeş, isimleri Hatfield gibi bir şey? Büyük olasılıkla yarım kiloluk poşetlerin dağıtımını yapıyorlar.”

“Kilo mu? Yarım kiloluk poşet dolusu eroin mi yani?”

“öyle.”

“Hayır,” dedi Fred. “Böyle bir şeyi hatırlardım.”

“İsveçli biri, uzun boylu, İsveç ismi taşıyor. Erkek. Hapse girip çıkmış, karamsar bir espri anlayışı var. Boyu uzun, ama zayıf, yanında yüksek miktarda nakit taşıyor; büyük olasılıkla bu ayın başlarında bir partinin paylaşılmasından gelen para.”

“Gözümü açık tutarım,” dedi Fred. “Yarım kilo, ha?” Başını salladı, daha doğrusu belirsiz gölgenin başı sallandı.

Hank holografik notlarını araştırıyordu. “Eh, bu zaten hapiste.” Resimlerden birini bir an için havada tuttu, sonra arkasını okudu. “Hayır, bu öldü; cesedi alt katta tutuyorlar.” Araştırmaya devam etti. Zaman geçiyordu. “Sence Jora denen kız kendini satıyor olabilir mi?”

“Sanmam.” Jora Kajas daha on beş yaşındaydı. İğneyle kullanılan D Maddesine çoktan bağımlıydı. Brea'da, üst katta, tek ısı kaynağı bir su ısıtıcısı olan bir gecekonduda yaşıyordu. Tek geliri, kazanmış olduğu bir California Eyaleti eğitim bursuydu. Fred'in bildiği kadarıyla altı aydır derslere girmemişti.

“Yaparsa haberim olsun. Sonra ailesiyle ilgilenebiliriz.”

Fred başını salladı. “Pekala.”

“Bu sakızcılar da amma hızlı çöküyor yahu. Geçen gün birini getirmişlerdi- kız elli yaşında görünüyordu. Yapağıya benzeyen gri saçlar, dökülmüş dişler, çökmüş gözler, boru temizleyicileri gibi kollar ... Kaç yaşında olduğunu sorduk. On-dokuz dedi. İki kere kontrol ettik. 'Kaç yaşında göründüğünü biliyor musun?' dedi görevli kadınlardan biri. 'Aynaya bak.' Kız da baktı. Ağlamaya başladı sonra. Ona ne kadar zamandır kullandığını sordum.”

“Bir yıldır mı?”

“Dört aydır.”

“Bu günlerde sokakta sattıkları mal berbat,” dedi Fred. On-dokuz yaşında saçları dökülen kızı hayal etmemek için çaba harcıyordu. “İçine her zamankinden beter pislik katıyorlar.”

“Nasıl alıştırıldığını biliyor musun? Satıcı olan iki erkek kardeşi bir gece odasına girmiş, yatırıp zorla uyuşturucu vermişler, sonra da tecavüz etmişler. İkisi de. Onu yeni yaşam biçimine alıştırmak için herhalde. Buraya getirdiğimizde aylardır o köşede çalışıyordu.”

“Kardeşleri nerede şimdi?” Belki onlarla karşılaşabilirdi.

“Bulundurmaktan aldıkları altı aylık hapis cezasını dolduruyorlar. Belsoğukluğunu kıza da geçirmişler, ama uzun süre fark etmemiş. Bırakınca hastalık derinliklere kadar işler ya, kız da işte o durumda. Kardeşleri bu durumu eğlenceli bulmuşlar.”

“Tatlı çocuklar,” dedi Fred.

“Bak, asıl bunu duyunca ne hale geleceksin. Fairfield Hastanesindeki, her gün birer doz eroin vermek zorunda kaldıkları üç bebekten haberin var mı? Yoksunluk krizine girmek için henüz çok küçük olanlardan? Hatta bir hemşire o kadar uğraşmış-”

“Tamam, etkilendim,” dedi Fred mekanik monoton sesini kullanarak. “Yeterince duydum, sağol.”

Hank devam etti. “Yeni doğmuş bebeklerin nasıl eroin bağımlısı haline geldiğini düşününce-”

“Tamam, sağol,” diye tekrarladı belirsiz gölge Fred.

“Bebeği sakinleştirip ağlamasını engellemek için bir çimdik eroin veren bir anneye ne ceza verilmeli sence? İlçe çiftliğinde bir gece?”

“Onun gibi bir şey,” dedi Fred tekdüze bir sesle. “Belki bir hafta sonu, sarhoşlara yaptıkları gibi. Bazen keşke çıldırmanın yolunu bilseydim diyorum. Nasıl olduğunu unutmuşum.”

“Bu kayıp bir sanat,” dedi Hank. “Belki bu konuda bir kullanma kılavuzu vardır.”

“1970'lerde bir film vardı,” dedi Fred. “Fransız Bağlantısı. Eroin üzerine çalışan iki kişilik bir narkotik ekibini anlatıyordu. Bağımlıların arasına karışıp birlikte kullandıklarında, içlerinden biri keçileri kaçırıyor, önüne geleni öldürmeye başlıyor, kendi amirleri dahil. Aralarında hiç bir ayrım gözetmeden.”

“Öyleyse belki de kim olduğumu bilmemen daha iyi,” dedi Hank. “Böylece kim olduğumu ancak bir rastlantı sonucu öğrenebilirsin.”

“Hepimizi eninde sonunda birileri bulacak,” dedi Fred.

“Kurtulmuş olacağız o zaman. Epey rahatlayacağız.” Not yığınını biraz daha deşti Hank. “Jerry Fabin,” diye devam etti. “Eh, onu listeden çıkarsak da olur. Nöral Afazi Kliniği. Aşağıdaki çocukların söylediğine göre, Fabin

kliniğe giderken görevlilere bir metre boyunda, bacakları olmayan, bir el arabası üzerinde hareket eden küçük bir adamın kendisini gece gündüz izlediğini anlatmış. Ama bunu kimseye söylemiyormuş, yoksa herkes korkup kaçarmış ve o da arkadaşsız kalıp konuşacak kimse bulamazmış.”

“Evet,” dedi Fred soğukkanlı bir ifadeyle. “Fabin'in başı dertte. Klinikten EEG analizini alıp okudum. Onu tamamiyle kaybettik.”

Ne zaman Hank'ın karşısına geçip böyle rapor verse, kendisinde de derin bir değişiklik meydana geldiğini hissediyordu. Genellikle bunu daha sonra fark ederdi, ancak o sefer bir nedenle ölçülü ve kendini uzak tutan bir tavır takındığının farkındaydı. Bu seanslar sırasında nelerin olup bittiği ve kimlerin başına nelerin geldiği onun için hiç bir duygusal önem taşımıyordu.

Başta bunun giydikleri karma elbiseler yüzünden olduğunu düşünmüştü; birbirlerinin fiziksel varlıklarını algılayamıyorlardı. Sonra elbiselerin yarattığı büyük bir fark olmadığını varsay-maya başladı; sorun başlı başına içinde bulundukları durumdaydı. Hank, profesyonelliğin gereği olarak, her yönde uzanan duygusal hareketlenmeyi ve genel duygusallık seviyesini bilerek kısık tutuyordu; ne öfkenin, ne sevginin, ne de benzer başka bir güçlü duygulanımın onlara hiç bir yararı olmazdı. Fred'e bu kadar yakın kişiler tarafından, hatta Luckman ve Donna'da olduğu gibi değer verdiği insanlar tarafından işlenen ciddi suçlardan söz ederlerken, olayın kişiselleşmesi nasıl işe yarar sonuçlar verebilirdi? Kendi kendini nötralize etmesi gerekiyordu; bunu her ikisi de yapıyordu, hatta kendisi Hank'den fazla yapıyordu. Tarafsızlaşıyorlardı; duygusuz bir tonda konuşuyorlar, duygusuz görünüyorlardı. Bunu yapmak gittikçe daha kolay olmaya başlamıştı. Artık ön hazırlık bile gerekmiyordu.

Ama daha sonra da tüm duyguları geri dönüveriyordu.

Geriye baktığında görmüş olduğu çoğu olay onda öfkeli bir tepki uyandırıyordu, korkutucu olanlar dahil: şok etkisi. Aniden meydana çıkan etkili, sarsıcı akımlar. Kafasının içindeki sesler daima fazlasıyla yüksekti.

Ancak masada, Hank'ın karşısında otururken bunların hiç birini hissetmiyordu. Teorik olarak, tanık olduğu her şeyi duygulardan arınmış

biçimde tarif edebilir, Hank'ın tüm anlattıklarını aynı şekilde dinleyebilirdi.

Örneğin hiç düşünmeksizin şunları söyleyebilirdi: “Donna hepatitten ölüyor ve arkadaşlarına da bulaştırmak için kendi iğnesini kullanıyor. En iyisi onu bundan vazgeçene kadar pataklamak.” Kendi kız arkadaşı hakkında böyle konuşabilirdi. . . yeter ki böyle bir şeye tanık olmuş veya dolaylı olarak gözlemlemiş olsun. Ya da şöyle söyleyebilirdi: “Geçen gün Donna kalitesiz bir LSD taklidi yüzünden ağır bir vazokonstriksiyon geçirdi ve beynindeki damarların yarısı tıkandı.” Hatta “Donna öldü,” bile diyebilirdi. Hank ise bunu not alır, ve belki de şöyle derdi: “Ona o malı kim satmış, üretimi nerede yapılmış?” Ya da “Cenaze töreni nerede? Ayrıca plakaları ve isimleri de almamız gerekiyor.” Ve bütün bunlardan hiçbir şey hissetmeden bahsedebilirdi.

İşte Fred böyleydi. Ama sonra Fred, Pizza Hut ve Arco Benzincisi (artık düzenli olarak bir dolar iki sente bir galon veriyordu,) arasındaki kaldırımın bir yerinde Bob Arctor-a dönüşüyor, ve hoşlansa da hoşlanmasa da, berbat duyguların korkunç renkleri benliğinde tekrar yoğunlaşıveriyordu.

Fred olarak geçirdiği değişiklik, tutkuların bir tür ekonomisi gibiydi. İtfaiyeciler, doktorlar ve cenaze görevlileri de çalışırken aynı tavrı takınırlardı. Hiçbiri her dakika ayağa fırlayıp duygusal çıkışlar yapmazdı; yoksa hem işlerinin ehli teknikerler olarak, hem de işlerinin dışında kişiler olarak, önce kendilerini yorup işe yaramaz hale gelirler, sonra da başkalarını yorarlardı. Ne de olsa insan enerjisinin bir sınırı vardı.

Hank bu tarafsızlığı göstermesi için onu zorlamıyordu; onun böyle olmasına izin veriyordu. Kendi iyiliği için. Fred bunu takdir ediyordu.

“Arctor ne olacak?” diye sordu Hank.

Fred karma elbisesinin içindeyken, herkes hakkında olduğu gibi doğal olarak kendi hakkında da rapor veriyordu. Bunu yapmadığı taktirde amiri - ve onun aracılığıyla tüm kanun uygulayıcı birim- Fred'in kim olduğundan haberdar olurdu, karma elbise olsa da olmasa da. Ajansın adamları hemen haberi yetiştirirlerdi, ve kısa süre sonra odasında oturup diğer bağımlılarla birlikte uyuşturucu çeken, toz tüttüren Bob Arctor da, el arabası üzerinde

kendisini izleyen bir metre boyunda bir küçük adamın varlığını fark edebilirdi. Üstelik bu sefer o Jerry Fa-bin gibi hayal görüyor olmazdı.

“Arctor’un pek bir şey yaptığı yok,” dedi Fred, her zaman söylediği gibi. “Şu Mavi Yonga Pulları işinde çalışıyor, gün içinde birkaç metedrinle işlenmiş ölüm tableti kullanıyor-”

“Ben o kadar emin değilim,” dedi Hank, kağıtlar arasından bir tanesini çekiştirerek. “Verdiği bilgiler genellikle doğru çıkan bir muhbirden gelen habere göre, Arctor'un Mavi Yonga Geri Kazanım Merkezi'nin kendisine ödediğinden daha fazla parası var. Onları arayıp net ücretinin ne olduğunu sorduk. Fazla değil. Nedenini sorduğumuzda herifin hafta boyunca tam gün çalışmadığını öğrendik.”

“Yapma yahu,” dedi Fred sıkıntıyla. Söz konusu “daha fazla para”nın kendisine narkotikteki işi için ödenen ücret olduğunu fark etmişti. Bu para her hafta Placentia'daki bir Meksika bar ve lokantasında, Dr.Pepper makinesi görüntüsündeki bir otomat tarafından ona kağıt bozukluklar halinde teslim ediliyordu. Aslında bu, verdiği bilgiler arasından tutuklamayla sonuçlananlar için yapılan ödemeydi. Bazen, örneğin büyük miktarda eroin ele geçtiği zaman, ona gelen para bir hayli artardı.

Hank düşünceli bir ifadeyle okumayı sürdürdü. “Bu muhbire göre Arctor esrarengiz biçimde görünüp kayboluyor, özellikle akşamüstü saatlerinde. Eve geldiğinde yemek yiyor, sonra yalan olabilecek bahanelerle, hatta bazen gelir gelmez, tekrar çıkıyor. Ama uzun süre evden uzak kaldığı hiç olmamış.” Başını kaldırarak Fred'e bir göz attı- daha doğrusu karma elbise başını kaldırıp Fred'e baktı. “Bunları sen de gözlemledin mi? Doğrulayabilir misin? Tüm bunların bir anlamı var mı?”

“Büyük olasılıkla kız arkadaşı, Donna,” dedi Fred.

“Eh, 'büyük olasılık' yetmez. Bilmen gerekiyor.”

“Donna'yla görüşüyor. Gece gündüz kızın evinde, beraber oluyorlar.” Kendini son derece rahatsız hissediyordu. “Ama tekrar kontrol edip sana söylerim. Peki bu muhbir kim? Arctor'a karşı bir dolap dönüyor olabilir.”

“Bilmiyoruz ki. Herif sadece telefonda konuşuyor. İz bırakmıyor- derme çatma bir tür elektronik ağ kullanmış.” Hank garip, metalik bir ses çıkararak güldü. “Ama sonuçta iş görmüş. Yeterince.”

“Tanrım,” diye itiraz etti-Fred, “bu o yanmış asit kafalı Jim Barris'in Arctor’un başına dert ettiği şizofrence bir intikam planı! Barris Serviste bitmek bilmez elektronik-onarım kursları aldı, ayrıca ağır makine bakımı üzerine de eğitimli. Bana sorarsan muhbir olarak beş para etmez.”

“Barris olup olmadığını bilmiyoruz/' dedi Hank. “Ayrıca Barris için Uyanmış asit kafalı' deyip geçmek doğru olmayabilir. Bu işle ilgilenen bir çok adamımız var. İşine yarayacak hiçbir şey toplayabilmiş olduğumuzu sanmıyorum, en azından şimdiye kadar.”

“Ama sonuçta bu Arctor’un arkadaşlarından biri.”

“Evet, bu kuşkusuz intikam için girişilmiş bir hareket. Ah bu bağımlılar- kendilerini kötü hissedip kudurdukları her sefer birbirlerini ihbar ediyorlar. Aslında Arctor'u gerçekten de yakından tanıyor gibiydi.”

“Tatlı çocuk,” dedi Fred kızgın kızgın.

“Eh, biz de bu sayede araştırmamızı yürütüyoruz,” dedi Hank. “Bununla senin yaptığın iş arasında ne fark var ki?” “Ben intikam olsun diye yapmıyorum.” “Peki niye yapıyorsun?”

Sessizlik oldu. “Biliyorsam Tanrı belamı versin,” dedi Fred.

“Weeks işini bıraktığına göre, sanırım seni şimdilik öncelikli olarak Bob Arctor’u izlemekle görevlendireceğim. Göbek adı var mı? Kullandığı baş harf-”

Fred boğuluyormuş gibi, robotik bir ses çıkardı. “Neden Arctor?”

“Gizlice para alıyor, gizli işler çeviriyor, hareketleriyle düşman kazanıyor. Arctor’un göbek adı ne?” Hank'ın kalemi yazmaya hazır bekliyordu.

“Postlethwaite.”

“Nasıl yazılıyor o?”

“Bilmiyorum,” dedi Fred. “Kahrolası şeyin nasıl yazıldığını bilmiyorum.”

“Postlethwaite,” dedi Hank, birkaç harf yazarak. “Hangi ülkeden bu?”

“Galler,” dedi Fred sertçe, işitme zorluğu çekiyordu; kulakları belirsizleşmişti, ve birer birer diğer duyuları da siliniyordu.

“Bunlar şu Harlech insanları hakkındaki şarkıyı söyleyenler mi? Harlech nedir? Kasaba adı filan mı?”

“Harlech 1468'de York'lulara karşı yapılan savunmanın geçtiği-” Fred aniden sustu. Lanet olsun, diye düşündü. Bu berbat bir şey.

“Bir dakika, bunu not almak istiyorum,” dedi Hank, bir yandan yazarak.

Fred sordu. “Bu Arctor’un evini ve otomobilini dinleteceğin anlamına mı geliyor?”

“Evet, hem de yeni holografik sistemle; daha kaliteli, bu günlerde elimizde başvuruyla istenmemiş birkaç tane var. Her şeyin kaydedilip saklanmasını isteyeceksin sanırım.” Hank bunu da not aldı.

“Ne bulabileceğime bir bakacağım,” dedi Fred. Kendini bütün bunlardan çok uzak hissediyordu; bilgi verme seansının bitmesini istiyor ve düşünüyordu: Keşke bir-iki hap alabilseydim.

Karşısında diğer şekilsiz gölge durmaksızın yazıyor, gerekli izin verilirse yakında eline geçecek olan son model bir devamlı izleme sistemini oluşturan tüm teknolojik cihazların envanter kod numaralarını dolduruyordu. Bununla hem evini gözlem altında tutacaklardı, hem de kendisini.

Barris bir saatten uzun bir süredir, on bir sentten daha pahalıya gelmeyen sıradan ev malzemeleriyle yaptığı bir susturucuyu kusursuz hale getirmeye çalışıyordu. Alüminyum folyo ve bir parça süngerle bunu neredeyse başarmak üzereydi.

Gece karanlığında, Bob Arctor'un arka bahçesinde, çalıların ve çöp yığınlarının arasında, üzerinde ev yapımı susturucu olan silahını ateşlemeye hazırlanıyordu.

"Komşular duyacak," dedi Charles Freck huzursuzca. Her yerde, insanların büyük olasılıkla TV izlediği veya esrarlı sigara sardığı, ışık yanan pencereleri görebiliyordu.

Luckman gözden uzak bir yere yayılıp oturmuştu, ama onları görebiliyordu. "Buralarda sadece cinayet için polis çağırırlar."

"Niye bir susturucuya ihtiyacın var ki?" diye sordu Charles Freck. "Demek istediğim, bunlar kanun dışı değil mi?"

Barris aksi aksi yanıtladı. "Bu çağda, bu günlerde, içinde yaşadığımız dejenere toplumda, bireylerin çektiği bunca yoksunlukla, para edecek bir şeye sahip olan herkesin daima bir silaha ihtiyacı olacaktır. Kendini korumak için." Gözlerini yarı kapattı ve ev yapımı susturuculu silahını ateşledi. Her üçünü de geçici olarak sağır eden muazzam bir patlama yankılandı. Uzaklarda köpekler havlamaya başladı.

Barris gülümseyerek süngere sarılı alüminyum folyoyu çözmeye başladı. Eğleniyor gibi bir hali vardı.

"Bu şey gerçekten de işitmeyi engelliyor," dedi Charles Freck, polisin ne zaman geleceğini merak ederek. Birazdan bir sürü araba doluşacaktı buraya.

Barris süngeri yakıp geçmiş simsiyah izleri gösterdi. "Yaptığı iş sesi bastırmaktan çok yükseltmek oldu. Ama sorunu halletmek üzereyim. En azından prensipte hatam yok."

"O silahın değeri ne?" diye sordu Charles Freck. Hiç silahı olmamıştı. Birkaç kere bıçak taşımıştı, ama her seferinde birileri bıçağını çalmıştı. Bir defasında bunu bir kız yapmıştı, kendisi banyodayken.

"Fazla değil," dedi Barris. "Aşağı yukarı otuz dolar ödedim buna." Freck'e doğru uzattı, genç adam endişeyle geriledi. "Sana satabilirim," dedi

Barris. “Aslında gerçekten silahın olmalı, sana zarar verebilecek insanlara karşı kendini korumak için.”

“Ona zarar vermek isteyen o kadar çok insan var ki,” dedi Luckman alaycı bir ifadeyle, gülümseyerek. “Geçen gün L.A.Times 'da gördüm. Freck'e en büyük zararı verene bedava transistörlü radyo veriyorlar.”

“Karşılığında bir Borg-Warner tako veririm,” dedi Freck.

Luckman sordu. “Hani şu yolun karşısındaki adamın garajından çaldığın mı?”

“Eh, ona bakarsan büyük olasılıkla silah da çalıntıdır,” dedi Charles Freck. Zaten para eden her şey daha önce birinden yürütülmüş oluyordu; bu o eşyanın değerini gösteriyordu. “Aslına bakarsanız,” diye devam etti, “sokağın karşısındaki adam da takoyu bir yerden yürütmüştü. Herhalde on beş kere el değiştirmiştir. Yani gerçekten güzel bir tako.”

“Yürüttüğünü ne biliyorsun?” diye sordu Luckman.

“Dostum, adamın garajında sekiz tane tako var, hepsinden de kesik kablolar sarkıyor. O kadar çok tako ne işine yarayacak ki? Kim gidip sekiz tane tako satın alır?”

“Senin o sefskopla uğraştığını sanıyordum,” dedi Luckman Barris'e. “Hallettin mi onu?”

“Gece gündüz durmadan onunla uğraşamam, çok zaman alacak bir iş,” dedi Barris. “Bırakmam gerekiyor.” Karmaşık bir cep çakısıyla süngerden bir parça daha kesti. “Bu defaki tamamen gürültüsüz olacak.”

“Bob senin sefskopu tamir etmekte olduğunu sanıyor,” dedi Luckman. “Adam odasında, yatağına uzanmış bunu hayal ediyor, ve sen burada silah atmakla meşgulsün. Kira karşılığı olarak Bob'la yaptığınız anlaşma-”

“Hasar görmüş bir elektronik aygıtın karmaşık ve özenli onarımı,” dedi Barris, “iyi cins bira gibi bir şey-”

“Önce şu zamanımızın en büyük buluşu olan on bir sentlik susturucunu çalıştır bakalım,” dedi Luckman ve geğirdi.

Başım dertte, diye düşündü Robert Arctor.

Odasındaki kısık ışıkta tek başına sırtüstü uzanmış, gözünü boşluğa dikmişti. Yastığının altında .32’lik özel polis tabancası duruyordu; arka bahçede Barris'in .22'sinin sesini duyduğunda refleks olarak yatağın altından kendi silahını çıkarıp daha kolay ulaşılır bir yere yerleştirmişti. Olabilecek herhangi bir tehlikeye karşı güvenlik önlemiydi bu; bilinçli olarak düşünmemişti bile.

Ancak yastığın altındaki .32’liğin, en değerli ve pahalı varlığına yapılan sabotaj gibi dolaylı bir tehlikeye karşı pek yararı yoktu. Hank ile yaptığı bilgi alışverişinden hemen sonra eve döner dönmez, diğer cihazları kontrol etmiş, ve sağlam olduklarına emin olmuştu -özellikle otomobilin. Otomobil her zaman önce gelirdi. Olup biten her ne ise, kimin başının altından çıkıyorsa, sinsice ve korkakça devam edecekti; yaşamının bir köşesinde pusu kurmuş, dürüstlükten veya cesaretten nasibini almamış bir hilkat garibesi, güvenli uzaklıkta bir yerden ona doğru dolaylı atışlar yapıyordu. Bir insandan çok, sürdürdükleri yaşama uyum sağlamış, yürüyen ve saklanan bir başka tür.

Bu şekilde yaşamadığı zamanlar da olmuştu; yani yastığının altında bir .32Tik, arka bahçede Tanrı bilir hangi nedenden ateş eden bir kaçık, ve evdeki herkesin, tüm dostlarının sevdiği, zevkini çıkardığı, olağanüstü pahalı ve değerli bir sefskop üzerinde kendi kısa devreli beyninin izlerini bırakan bir başka -ya da belki de aynı- kaçıkla. Eski günlerde Bob Arctor ilişkilerini değişik biçimde yürütürdü: diğer eşlerden farkı olmayan bir karısı, iki küçük kızı, her gün silinip süpürülen, çöpü çıkarılan sabit bir ev düzeni, genelde ön kapıdan alınıp daha açılmadan çöpü boylayan, hatta bazen eline geçtiğinde çoktan okunmuş olan zamanı geçmiş gazeteleri vardı. Ama bir gün, lavabonun altından elektrikli mısır patlatma makinesini çıkarırken, başını hemen tepesindeki mutfak kabininin köşesine vurmuştu. Duyduğu acı, kafa derisindeki yarık, her ikisinin de hiç beklenmedik ve hak edilmemiş olması, bir şekilde kafasının içindeki örümcek ağlarını temizleyivermişti. Birdenbire nefret ettiğinin mutfak kabini olmadığına karar vermişti: asıl nefret ettiği karısı, iki kızı, bütün evi, arka bahçesi,

elektrikli çim biçme makinesi, garajı, radyan ısıtma sistemi, ön bahçe, tahta perde, kahrolası yerin hepsi ve içindeki herkesti. Boşanmak istiyordu o; ayrılmak istiyordu. Bunu yapmıştı da, hem de çok kısa bir sürede. Ve sonra yavaş yavaş, bütün bunların olmadığı, yeni ve karanlık bir yaşama başlamıştı.

Büyük olasılıkla kararından pişmanlık duyması gerekirdi. Ancak o böyle bir şey hissetmemişti. Önceki heyecansız, macerasız geçen bir yaşam olmuştu. Fazlasıyla güvenliydi. Onu oluşturan tüm elemanlar oracıkta, gözünün önündeydi, yeni, farklı hiçbir şey olması beklenemezdi. Küçük plastik bir kayık gibi, diye düşünmüştü bir seferinde; önemli bir olay olmaksızın yoluna devam edecekti, ta ki bir gün batana kadar, ve bu herkes için gizli bir rahatlama kaynağı olacaktı.

Ancak şimdi içinde yaşadığı bu karanlık dünyada, çirkin ve şaşırtıcı olaylar, hatta uzun zaman aralıklarıyla küçük harika deneyimler geçiyordu başından; güvenebileceği hiç bir şeyi yoktu. Yaşamının zevkle ilgili kısımlarını etrafında ördüğü, gün içindeki tüm gerginliklerinin gevşeyip sakinleştiği saatleri sağlayan Altec marka sefalokromoskopuna bilerek, kötü niyetle verilen hasar gibi. Mantıklı düşünüldüğünde kimsenin ona hasar vermek için anlamlı bir nedeni yoktu. Ama bu uzun, koyu renkli akşam gölgelerinin arasındakilerde fazla mantık aranamazdı, en azından mutlak anlamda. Bu anlaşılması güç hareket herkes tarafından, hemen her türlü nedenle yapılmış olabilirdi. Tanıdığı veya karşılaşmış olduğu herkes tarafından. Sekiz düzine tuhaf kafa yapısının her biri; çeşitli garibelerin, beynini yakmış bağımlıların, hezeyanlarından doğan intikamlarını hayallerinde değil, gerçekte yaşayan psikotik paranoyakların herhangi biri. Hatta belki de daha önce hiç karşılaşmadığı, kendisini rehberden rastgele seçmiş biri tarafından yapılmıştı bu.

Belki de sorumlu en yakın dostuydu.

Belki Jerry Fabin'di, diye düşündü, yetkililer onu toparlayıp götürmeden önce. Adam artık beynini yakmış, zehirlenmiş boş bir vücut sadece. Fabin ve onun milyonlarca aphidi. Donna'yı -aslında bütün kızları- kendisine böcek bulaştırmakla suçluyor. İbne. Ama Jerry birinin peşine düşecek olsaydı bu Donna olurdu, ben değil. Hem Jerry'nin alt kapağın nasıl söküleceğini anlayabileceğinden kuşkuluyum; belki de denerdi, ama öyle

olsaydı şimdi hâlâ orada olurdu, aynı vidayı gevşetip sıkıştırmakla meşgul bir halde. Ya da kapağı sökmek için bir çekiç kullanmaya kalkardı. Her neyse, zaten eğer bu işi Jerry Fabin yapmış olsaydı, cihazın içinin ondan dökülmüş böcek yumurtalarıyla dolu olması gerekirdi. Bob Arctor kafasının içinde keyifsizce gülümsedi.

Zavallı herif, diye düşündü, ve kafasındaki gülümseme kayboldu. Zavallı yitik herif: eser miktarda karmaşık ağır metaller beynine bir kere taşınınca- eh, olan olmuştu işte. Uzun listeye bir ekleme daha. Sonu gelmeyen sayılardaki, kendisi gibi beyin hasarlı bir çok insanın arasında üzüntü verici bir vaka daha. Biyolojik olarak yaşam devam ediyor, diye düşündü. Ama ruhun, kafan- geri kalan her şey ölüyor. Refleksle çalışan bir makine. Böcek gibi. Lanetlenmiş kalıpları tekrarlayıp duruyor şimdi, tek bir kalıp, tekrar tekrar. Duruma uysa da uymasa da.

Daha önce nasıl biriydi acaba, diye düşündü derin derin. Jerry'yi o kadar uzun zamandır tanımıyordu. Charles Freck bir zamanlar Jerry'nin oldukça iyi iş gördüğünü söylüyordu. Buna inanmak için gözümle görmem gerek, dedi Arctor kendi kendine.

Belki de Hank'e sefskopuna yapılan sabotajdan söz etmeliydi. Bunun ne anlama geldiğini hemen çözerlerdi. Ama artık onun için yapabilecekleri ne vardı ki? Bu tür bir işin varsa göze almak zorunda kaldığın bir riskti bu.

Bu iş için değmez aslında, diye düşündü. Lanet olası gezegende yeterli para yok. Ama sorun zaten para değildi. “Niye bu işi yapıyorsun?” diye sormuştu Hank. Hangi insan yaptığı işi seçmesine neden olan motivasyonları biliyordu ki? Can sıkıntısı belki, biraz hareket görme isteği. Belki çevresindeki herkese karşı beslediği düşmanlık duyguları, tüm dostlarına, hatta tüm kızlara karşı. Ya da belki korkunç bir pozitif neden: çok sevdiğiniz, gerçekten yakınlaşmış olduğunuz, kucaklaşıp birlikte uyuduğunuz, öptüğünüz, düşünüp endişelendiğiniz, dostluk ettiğiniz, ve en önemlisi takdir ettiğiniz bir insanın. O sıcak yaşam dolu insanın içten dışa yandığını, yangının kalbinden başlayıp onu sardığını izlemiş olmak. Ta ki o bir böcek gibi takırdayıp çatırdamaya, devamlı aynı cümleyi tekrarlamaya başlayana kadar. Bir bant gibi. Dönüp dolaşıp aynı kasedi çalar gibi.

“... Biliyorum, bir doz daha alsam ...”

İyileşirdim, diye düşündü. Hâlâ bunu söylerlerdi, Jerry Fa-bin gibi, beyninin dörtte üçü lapaya dönmüş olduğu halde.

“... Biliyorum, bir doz daha alabilsem, beynim kendini iyileştirebilirdi.”

Birden gözünün önüne geldi: Jerry Fabin'in, sefalokromoskopun canına okunmuş kablolarına benzeyen beyni: kesik teller, kısa devreler, fazla yüklenip bozulmuş parçalar, kabarmış hatlar, duman, ve kötü bir koku. Elinde bir voltmetreyle oturmuş, devreyi gözden geçiren, kendi kendine söylenen biri. “Hmm, ooo, buradaki rezistanslarla kondansatörlerin bir çoğunun yenilenmesi gerek.” Ama Jerry Fabin'den bütün alabildikleri, altmış saniyede bir çıkardığı bir homurtu olacaktı. Sonunda da uğraşmaktan vazgeçeceklerdi.

Ve Bob Arctor’un oturma odasında, Altec tarafından yapılmış bin dolarlık yüksek kalite sefskopu, güya onarıldıktan sonra, duvara donuk gri renkte tek bir görüntü yansıtacaktı:

BİLİYORUM, BİR DOZ DAHA ALSAYDIM ...

Sonunda, onarılamayacak kadar hasar görmüş sefskopla onarılamayacak kadar hasar görmüş Jerry Fabin'i aynı çöp kutusuna atacaklardı.

Her neyse, diye düşündü. Jerry Fabin'e kimin ihtiyacı var ki, Jerry Fabin dışında. Adam bir gün bir arkadaşı için armağan olarak üç metre uzunluğunda bir TV konsol sistemi tasarlayıp kurmayı hayal etmişti, ve kendisine kurulduğunda çok büyük ve ağır olacak o sistemi garajından çıkarıp arkadaşının evine nasıl götüreceği sorulduğunda, “Sorun yok dostum,” diye yanıtlamıştı. “Katlayıp gönderirim -menteşeleri aldırdım bile- hepsini olduğu gibi katlayıp zarfa koyar, ona postalarım.”

En azından, dedi Bob Arctor kendi kendine, Jerry ziyarete geldikten sonra her seferinde aphidleri evden dışarı süpürmemiz gerekmeyecek. Düşününce gülesi geldi; bir ara onun bu saplantısının psikiyatrik açıklamasıyla ilgili bir kalıp icat etmişlerdi- aslında daha çok Luckman yapmıştı bunu, çünkü esprili ve zekiydi, ve bu işi de iyi beceriyordu. Doğal olarak Jerry Fabin'in çocukluğuyla ilgiliydi bu açıklama. Hikayeye göre, bir gün Jerry Fabin koltuğunun altında minik kitaplarıyla, neşeyle ıslık çalarak

ilkokul birinci sınıftan eve dönüyordu, ve orada, yemek odasında, annesinin yanında oturan bir-bir-buçuk metre uzunluğundaki o koca aphidi görüyordu. Annesi aphide sevecen bakmaktaydı.

“Ne oluyor?” diye soruyordu küçük Jerry Fabin.

“Bu senin daha önce hiç karşılaşmadığın ağabeyin,” diyordu annesi. “Artık bizimle birlikte yaşayacak. Onu senden daha çok seviyorum. Senin yapamadığın bir çok şeyi yapabiliyor.”

Ve o günden sonra, anne ve babası Jerry Fabin'i devamlı olarak bir aphid olan ağabeyiyle kıyaslayıp kusur buluyorlardı. İkisi birlikte büyürlerken Jerry -doğal olarak- gittikçe kötüleşen bir aşağılık kompleksine kapılıyordu. Liseden sonra ağabeyi kolej için burs kazanırken Jerry bir benzincide çalışmaya başlıyordu. Ondan sonra aphid ağabeyi ünlü bir doktor ya da bilim adamı oluyor, Nobel ödülü kazanıyor, Jerry ise hâlâ zamanını benzincide saatte bir buçuk dolara tekerlek yuvarlamakla geçiriyordu. Anne ve babası ona bunu hatırlatmaktan asla vazgeçmiyorlardı.

“Keşke ağabeyin gibi olabilseydin,” demekteydiler devamlı.

Sonunda Jerry evden kaçıyordu. Ama bilinçaltında hâlâ aphidlerin kendisinden üstün olduklarını düşünmekteydi. İlk başta güvende olduğunu hayal ediyordu, ama sonra saçında ve evin her yerinde aphidler görmeye başlıyordu, çünkü aşağılık kompleksi artık bir tür cinsel suç duygusu haline gelmişti, ve aphidler onun kendine çektirdiği cezaydılar, vs.

Artık komik gelmiyordu bunlar, özellikle Jerry gecenin yarısında kendi arkadaşlarının başvurusuyla alınıp götürüldükten sonra. O gece Jerry'le birlikte orada olan herkes bunu yapmak gerektiğine karar vermişti; durum ertelenebilir ya da kaçınılabilir olmaktan çıkmıştı artık. O gece Jerry evinde eline ne geldiyse ön kapıya toplamış; kanepeler, koltuklar, buzdolabı ve TV seti dahil, belki dörtyüzelli kilo ağırlığındaki çeşitli eşyayı kapının arkasına yığmıştı. Herkese başka bir gezegenden gelen süper zekalı bir aphidin dışarıda olduğunu, eve girip kendisini yakalamaya hazırlandığını söylüyordu. Üstelik bunun hakkından gelebilse bile onu başka aphidler izleyecekti. Bu dünya dışı aphidler insanlardan çok daha zekiydiler, ve eğer

gerekirse direkt duvarlardan geçerek içeri girebilirlerdi. Gerçek gizli güçlerini de böylece ele vermiş olurlardı. Kendisini olabildiğince uzun süre korumak için evi siyanür gazıyla doldurması gerektiğini düşünüyor, ve bunu gerçekleştirmeye hazırlanıyordu. Bunu nasıl yapacaktı? Tüm kapı ve pencereleri çoktan hava geçirmeyecek biçimde bantlamıştı. Sonra mutfak ve banyodaki muslukları açarak evi su bastırmayı planlıyordu. Garajdaki sıcak su deposunun suyla değil, siyanürle dolu olduğunu, bunu uzun zamandır bildiğini ve son savunma çaresi olarak sakladığını söylüyordu. Kendileri de hep birlikte öleceklerdi, ama hiç değilse böylece süper zeki aphidleri uzak tutmuş olacaklardı.

Arkadaşları polise telefon ettiler, polis ön kapıyı kırıp içeri girerek Jerry'yi Nöral Afazi Kliniği’ne götürdü. Jerry'nin onlara söylediği son şey, “Sonra bana eşyalarımı getirirsiniz,” oldu. “Arkasında boncukları olan yeni ceketimi getirin, olur mu?” Onu yeni satın almıştı. Çok sevmişti o ceketi. Artık sevebildiği tek şey de oydu; sahip olduğu diğer her şeye böcek bulaşmış olduğunu düşünüyordu.

Hayır, diye düşündü Bob Arctor, artık hiç komik gelmiyor bu, daha önce nasıl olup da komik bulabildiğine hayret etti. Belki korkudandı, son bir kaç hafta boyunca, Jerry ile birlikteyken hissettikleri o muazzam korkudan. Jerry onlara, bazen geceleri bir düşmanın varlığını hissederek elinde bir tabancayla evde sinsi sinsi dolaştığını anlatmıştı. Vurulmadan önce vurmak için hazırlandığını. Her ikisini birden.

Ve şimdi, diye düşündü Bob Arctor, benim bir düşmanım var. Ya da en azından onun izine rastladım: bazı işaretler var. Jerry gibi, son dönemlerini yaşayan, beyni sulanmış bir başka sürüngen. Ve o lanet şeyin son dönemi vurdu mu tam vuruyor. Ford veya GM'in ana yayın saatlerinde TV'de sponsorluğunu yaptığı özel programlardan bile daha beter çarpıyor.

Yatak odasının kapısı tıkladı.

“Evet?” dedi yastığının altındaki tabancaya dokunarak. Mırıl-mırıl. Barris'in sesi.

“İçeri gel,” dedi Arctor. Gece lambalarından birini yakmak için uzandı.

Barris gözleri parlayarak içeri girdi. “Hâlâ uyanık mısın?”

“Bir kabus beni uyandırdı,” dedi Arctor. “Dini bir rüyaydı. Büyük bir fırtına patlamıştı, ve birden cennet aralanıp Tanrı göründü. Sesi gürledi -ne demişti bana?- ha, evet. 'Sana kızgınım, oğlum/ dedi Tanrı. Kaşları çatıktı. Rüyamda titriyordum, ve yukarı bakıp 'Ne yaptım, Tanrım?' dedim. Ve O dedi ki, 'Diş macununun kapağını açık bırakmışsın.' Sonra onun eski karım olduğunu fark ettim.”

Barris oturdu, her iki elini deri kaplı dizlerine koydu, kendini rahatça yerleştirdi, başını salladı ve yüzünü Arctor'a çevirdi. Keyfi oldukça yerinde görünüyordu. “Bak,” dedi kısaca. “Sefskopuna sistematik olarak hunharca zarar veren ve bunu pekala tekrar yapabilecek olan kişinin kimliği hakkında teorik bir fikrim var.”

“Eğer onun Luckman olduğunu söyleyeceksen-” . “Dinle,” dedi Barris heyecanla öne, arkaya sallanarak. -Y-y-ya sana evdeki aletlerden birinde önemli bir bozukluk olacağını haftalar önceden bildiğimi söylersem? Özellikle onarılması zor ve pahalı olan bir alette? Teorim bunun olması gerektiğini söylüyor! Bu benim tüm teorimin bir kanıtı!”

Arctor gözünü dikmiş ona bakıyordu.

Yavaşça geri, yerine oturan Barris, sakin ve geniş gülümsemesini yeniden takındı. “Sen,” dedi parmağıyla göstererek.

“Benim yaptığımı düşünüyorsun,” dedi Arctor. “Hiç bir sigortası yokken kendi sefskopumu mahvettiğimi söylüyorsun.” İğrenti ve öfkeyle doldu birden. Gecenin geç saatiydi üstelik; uykusunu almaya ihtiyacı vardı.

“Hayır, hayır,” dedi Barris, sıkılmış görünerek. “Sen şu anda bunu yapmış olan kişiye bakıyorsun. Sefskopuna arıza yaptırmış olan kişiye. Bitirmeme izin vermediğin, tamamlamaya çalıştığım ifadenin bütünü işte buydu.”

“Sen mi yaptın?” Arctor kafası karışmış bir halde, gözleri bir tür donuk zafer ifadesiyle kararmış olan Barris'e baktı. “Neden?”

“Demek istediğim, teorime göre ben yapmış olmalıyım,” dedi Barris. “Görünüşe göre bunu ipnotizma sonrası şartlandırmayla yapmış olmalıyım. Sonradan anımsamamam için bir hafıza engeli ile birlikte.” Gülmeye başladı.

“Daha sonra,” dedi Arctor ve gece lambasını kapattı. “Çok daha sonra.”

Barris şaşırarak ayağa kalktı. “Hey, ama anlamıyor musun-ben ileri düzeyde özel elektronik ve teknik beceriye sahibim, ve bunu yapacak fırsatım var- bu evde yaşıyorum. Açıklayamadığım tek şey, bunu yapmaktaki amacım.”

“Bunu kaçığın teki olduğun için yaptın/' dedi Arctor.

“Belki de gizli güçler tarafından kiralanmıştım/' dedi Barris şaşkınlık içinde. “Ama peki onların amacı neydi? Büyük olasılıkla aramızda şüphe ve kavga çıkmasını sağlamak, ayrılık yaratmak, birbirimizle boy ölçüşmeye kalkışmamıza neden olmak, ya da onun gibi bir şey olmalı. Kime güvenebileceğimizi, düşmanımızın kim olduğunu bilemeyelim diye.”

“Öyleyse başardılar,” dedi Arctor. Barris kapıya doğru yürürken ellerini hızla sallıyordu. “İyi ama neden bunu yapmak istesinler? O kadar zahmete ne gerek vardı ki -alttaki o kapağı çıkarmak, ön kapının anahtarını bulmak-”

Holo-tarayıcıları getirip bu evin her tarafına yerleştirdiğimizde mutlu olacağım, diye düşündü Bob Arctor. Tabancasına dokunarak kendini rahatlattı, sonra da içinde hâlâ kurşun olup olmadığını kontrol etmiş miydim, diye düşündü. Böyle devam ederse ateşleme iğnesinin yerinde olup olmadığını, kapsüllerden barut boşaltılıp boşaltılmadığını, ve bunun gibi olmadık bir alay şeyi takıntı haline getireceğim. Tıpkı küçük bir çocuğun korkusunu azaltmak için kaldırımdaki çatlakları sayması gibi. Küçük Bobby Arctor, küçük okul kitaplarıyla ilkokul birinci sınıftan eve dönüyor, içinde geleceğindeki bilinmeyene karşı duyduğu korkuyla.

Elini yatağın altına doğru uzattı ve parmakları banta ulaşıncaya kadar suntayı yokladı. Barris hâlâ odanın içinde kendisini izlediği halde onu çekip kopardı, ve üzerindeki iki tablet quaak ile karışık D Maddesini yırtıp aldı. Ağzına götürdü, susuz olarak boğazından aşağı yolladı, içini çekerek kendini bırakıp yatağına uzandı.

“Toz ol,” dedi Barris'e.

Ve uyudu.

Beşinci Bölüm

Dinleme cihazlarının evine gerektiği gibi (yani hatasız biçimde) yerleştirilebilmesi için Bob Arctor'un bir süre evden uzak kalması gerekiyordu; telefon dahil, hat başka bir noktadan zaten dinleniyor olduğu halde. Genelde yapılan uygulama, söz konusu evi içindekilerin bu işlem için yeterli olan süre boyunca evden uzak kalacakları zamanı saptayana kadar gözlem altında tutmak şeklindeydi. Yetkililer bazen günler, hatta haftalar boyunca beklemek zorunda kalırlardı. Sonunda, eğer bütün bunlar işe yaramazsa, özel bir bahane hazırlanırdı: evde yaşayanlara bir buharlı dezenfektan uygulayıcısının ya da buna benzer uydurma bir kişinin öğleden sonra geleceği, herkesin örneğin saat altıya kadar ortadan yok olması gerektiği söylenirdi.

Ancak bu vakada, şüpheli Robert Arctor bütün yardımseverliğiyle evinden çıkmış, ve her iki ev arkadaşını da birlikte, Barris kendisininkini tamir edene kadar kiralayabilecekleri bir sefalokromoskobu göstermek üzere götürmüştü. Her üçü de, ciddi ve kararlı bir biçimde Arctor'un otomobiliyle evden uzaklaşırken görülmüşlerdi. Daha sonra uygun bir noktada, ki bu bir benzincideki telefon kulübesiydi, Fred karma elbisesinin ses süzücü devresini kullanarak o günün geri kalanında eve kesinlikle kimsenin gelmeyeceğini haber verdi. Üç adamın, birinin yaklaşık elli dolara satışa çıkardığı ucuz, çalıntı bir sefskop için ta San Diego'ya kadar gitmeye karar verdiğini duymuştu. Fiyat tam anlamıyla inanılmazdı. Bu fiyata o kadar yola da, kaybettikleri onca zamana da değerdi.

Bu durum aynı zamanda yetkililere, hazır kimse görmezken, gizli çalışan elemanların yapabileceklerini aşan küçük çaplı bir kanun dışı arama için de fırsat tanımıştı. Arkalarına bantla nelerin tutturulduğunu görmek için büro çekmecelerini çıkardılar. Abajurları söküp içlerinden yüzlerce tabletin dökülüp dökülmediğini kontrol ettiler. Klozetlerin içindeki gözden uzak noktalara bakıp, akan suyun otomatikman götürüp yok edeceği, tuvalet kağıdına sarılmış küçük paketler aradılar. Buzdolabının derin dondurucusunu karıştırdılar, ve donmuş bezelye ve fasulye paketlerinin

arasından bilerek yanlış etiketlenmiş olup aslında donmuş uyuşturucu içerenleri bulmaya çalıştılar. Bu arada karmaşık holo tarayıcılar kuruldu. Memurlar değişik yerlere oturarak tarayıcıların menzillerini kontrol ettiler. Aynı işlemler ses dinleme düzeni için de gerçekleştirildi. Ancak görüntü olayı daha önemliydi, ve daha uzun zaman aldı. Ayrıca elbette ki tarayıcıların evdekiler tarafından asla görülmemesi gerekiyordu. Onları bu şekilde kurabilmek beceri isteyen bir işti; birden çok noktada deneme yapılması gerekiyordu. Bu işi yapan teknisyenler iyi para alıyordu, zira eğer beceremezler de bir holo tarayıcı evde yaşayanlardan biri tarafından keşfedilirse, evdeki herkes dinlendiklerini ve izlendiklerini anlayıp ona göre davranırdı. Bazen tüm tarayıcı sistemi söküp sattıkları bile olurdu.

Bob Arctor, San Diego Otoyolu'ndan güneye doğru giderlerken, kanunsuz olarak yerleştirilmiş elektronik tespit cihazlarının çalınması ve satılması konusunda mahkemelere kanıt sunmak hiç de kolay olmuyor, diye düşündü. Polisin tek yapabildiği, baskın için bir başka kılıf uydurarak, çiğnendiğini iddia edecek bir başka kanun maddesi bulmak oluyordu. Ancak dağıtıcılar benzer bir durumda direkt harekete geçiyorlardı. Bir eroin dağıtıcısının, kızın birinin başını yakmak için ütüsünün sapına iki paket eroin tıkıp, sonra malın yerini de ima ederek, ismini vermeden kızı ihbar ettiği bir vakayı anımsadı. İhbar değerlendirilemeden kız eroini bulmuştu, ama tuvalete atıp sifonu çekmek yerine onu satmıştı. Polis geldiğinde hiçbir şey bulamamış, sonra telefondaki ihbarın ses izlerini çıkarmış ve dağıtıcıyı yetkililere yanlış bilgi vermekten tutuklamıştı. Dağıtıcı kefaletle bırakıldığı süre içinde bir gece kızı ziyaret etmiş ve neredeyse öldürene dek dövmüştü. Yakalanıp da kendisine neden kızın bir gözünü çıkardığı, her iki kolunu ve çok sayıda kaburgasını neden kırdığı sorulduğunda, kız ona ait olan iki paket iyi kalite eroini bulup iyi bir paraya sattığı halde kendisine pay vermediği için yaptığını anlatmıştı. Dağıtıcı kafasının çalışma biçimi işte buydu.

Luckman ve Barris'i sefskopu beleşe düşürmeyi denemeleri için bıraktı; bu iki adamı oyalayıp dinleme cihazları yerleştirilirken eve dönmekten alıkoymakla kalmayacak, aynı zamanda bir aydan uzun süredir görmediği birini ziyaret etmesine de olanak tanıyacaktı. Bu taraflara pek sık gelemiyordu, ve bu kız da günde iki-üç kere metedrin atıp karşılığını ödeyebilmek için kendini satmaktan başka pek bir şey yapmıyor gibiydi.

Aynı zamanda erkek arkadaşı da olan bir dağıtıcıyla birlikte yaşıyordu. Dan Mancher genellikle gün boyu dışarıda olurdu, ve bu iyi bir şeydi. Dağıtıcının kendisi de bağımlıydı, ama Arctor adamın ne kullandığını henüz çözememişti. Görünüşe göre kullandıkları oldukça çeşitliydi. Bunlar her ne ise, Dan garip ve acımasız biri haline gelmişti; şiddete yatkındı ve ne yapacağı belli olmuyordu. Bölge polisinin uzun zaman önce onu mahalli huzuru bozma suçundan içeri atmış olması gerekirdi. Belki de rüşvet almışlardı. Daha büyük olasılıkla durumu umursanıyorlardı; bu insanlar bir kenar mahallede, yaşı ilerlemiş vatandaşlar ve diğer fakirler arasında yaşıyorlardı. Polis, Cromwell Köyü Bloklarına ve çevresindeki çöp yığınlarına, park yerlerine ve moloz döküntülü sokaklarına ancak ağır suçlar işlendiğinde girerdi.

Sefalete, insanları sefaletten kurtarmak için hazırlanmış bir dizi bazalt-blok yapının kendisinden daha fazla neden olan bir şey yok gibiydi. Arctor otomobilini park etti, idrar kokan merdivenler arasından doğrusunu buldu, merdiveni çıkarak karanlığın içine doğru ilerledi, Bina 4'ün G harfi ile işaretlenmiş kapısını buldu. Kapının önünde dolu bir Drano kutusu devrilmişti, kimbilir kaç çocuğun burada oynadığını düşünerek otomatik bir hareketle onu kaldırdı. Bir an için kendi çocuklarını ve yıllar boyunca onlar adına giriştiği korumacı davranışları anımsamıştı. Bu kutuyu kaldırmak da o hareketlerden biriydi. Onu kullanarak kapıyı tıklattı.

Kapının kilidinden hemen ses geldi, kapı içeriden zincirlenmiş halde açıldı. Kimberly Hawkins adındaki kız aralıktan dışarı baktı. “Evet?”

“Hey, selam,” dedi Arctor. “Benim, Bob.”

“Elinde ne var?”

“Drano kutusu.”

“Şaka ediyorsun.” Kapının zincirini halsiz bir şekilde açtı; sesi de halsizdi. Arctor Kimberly'nin sağlığının kötü durumda olduğunu görebiliyordu: fazlasıyla kötü durumda. Ayrıca bir gözü morarmış ve dudağı yarılmıştı. Etrafına bakınca küçük, dağınık evin pencerelerinin kırık olduğunu gördü. Cam kırıkları, ters dönmüş kül tablaları ve kola şişeleriyle birlikte yerlere yayılmıştı.

“Yalnız mısın?” diye sordu, kıza.

“Evet. Dan ile kavga ettik ve o gitti.”

Yarı Chicano'ydu kız, minyondu ve fazla güzel değildi. Kristal kullanan bir bağımlının solgun yüz ifadesine sahipti. Görmeksizin yere bakıyordu, Arctor kızın sesinin konuştuğu zaman çatallandığını fark etti. Bazı uyuşturucular neden olurdu buna. Bir de boğaza yerleşmiş streptokoklar. Ev herhalde ısınmıyordu, kırık camlarla bu imkansızdı.

“Seni dövmüş.” Arctor Drano kutusunu yüksek bir rafa, çoğu eski tarihli, karton kapaklı porno romanların üzerine bıraktı.

“Tanrıya şükür ki elinde bıçağı yoktu. Yani her zaman kemerinde taşıdığı Case bıçağı.” Kimberly yayları fırlamış, üzeri dolu bir koltuğa yerleşti. “Ne istiyorsun, Bob? Ben battım, gerçekten battım.”

“O adamı geri istiyor musun?” . “Şey-” hafifçe omuz silkti. “Kim bilir?”

Arctor pencereye yürüdü ve dışarı baktı. Dan Mancher eninde sonunda tekrar gelecekti kuşkusuz: kız bir para kaynağıydı, ve elindeki stok bittiğinde düzenli dozlara gereksinim duyacağını Dan gayet iyi biliyordu.

“Ne kadar dayanabilirsin?” diye sordu Arctor.

“Bir gün daha.”

“Bulabileceğin başka bir yer var mı?” “Evet, ama bu kadar ucuza olmaz.” “Boğazının nesi var?”

“Soğuk aldım,” dedi kız. “İçeri giren rüzgar yüzünden.” “Bir doktora görün-”

“Doktora gidersem kristal kullandığımı fark eder. Gidemem.”

“Doktor umursamaz ki.”

“Tabii ki umursan” Birden kulak kabarttı; otomobil egzost sesi, düzensiz ve yüksek. “Bu Dan'in arabası mı? Kırmızı Ford, Yetmiş dokuz?”

Arctor pencereden çöple kaplı park yerine baktı, sağı solu çarpılmış bir kırmızı Torino'nun durduğunu gördü. Çift egzostundan siyah dumanlar çıkıyordu. Sürücü kapısı açıldı. “Evet, o.”

Kimberly kapıyı kilitledi: iki ekstra kilit. “Herhalde bıçağı yanındadır.

“Telefonun var mı?”

“Yok.”'

“Bir telefon edinmelisin.”

Kız omuz silkti.

“Seni öldürecek,” dedi Arctor.

“Şimdi değil. Sen buradasın.”

“Ama sonra. Ben gidince.”

Kimberly yeniden oturdu ve omuzunu silkti.

Birkaç dakika sonra dışarıda ayak sesleri duydular, hemen sonra kapıya vuruldu. Dan kapıyı açması için Kimberly'ye bağırmaya başladı. Kız hayır diye bağırarak yanıtladı, yanında biri olduğunu söyledi. “Pekala,” dedi Dan tiz bir sesle. “Ben de senin lastiklerini doğrarım.”

Adam merdivenden aşağı koştu, Arctor ve kız birlikte kırık pencereden Dan Mancher-i izledi. Zayıf, kısa saçlı, homoseksüele benzeyen bir adamdı. Bıçağını sallayarak kızın otomobiline yaklaşırken, söylediklerinin bölgedeki herkes tarafından duyulabileceği bir sesle hâlâ kıza bağırıyordu. “Lastiklerini doğrayacağım! Senin o lanet olası lastiklerini! Sonra da seni geberteceğim!” Eğilerek kızın önce bir lastiğini, sonra diğerini deldi.

Kimberly birden uyarılmış gibi harekete geçerek evin kapısına atıldı, ve bütün kilitleri açmaya koyuldu. “Onu durdurmalıyım! Bütün lastiklerimi kesecek! Sigortam yok benim!”

Arctor onu durdurdu. “Benim arabam da orada.” Elbette ki silahı yanında değildi, ve Dan elinde bir Case bıçağıyla kontrolden çıkmıştı. “Lastiklerin önemi-”

“Lastiklerim!” Kız çığlık atarak kapıyı açmaya uğraştı.

“O da senin bunu yapmanı istiyor,” dedi Arctor.

“Aşağıda,” dedi Kimberly soluk soluğa. “Polisi arayabiliriz onların telefonu var. Bırak da gideyim!” İnanılmaz bir güçle Arctor’u itti ve kapıyı açmayı başardı. “Polis çağıracağım. Lastiklerim! Bir tanesi yepyeniydi!”

“Ben de seninle geliyorum.” Kızı omuzundan yakaladı; kız önden kendini merdivenlere attı, Arctor onu zorlukla izleyebildi. Kız çoktan diğer eve ulaşmış ve kapısına vurmaya başlamıştı. “Açın lütfen?” diye seslendi. “Lütfen, polis çağırmalıyım. Lütfen, polis çağırmama izin verin!”

Arctor kızın yanma gelip kapıya vurdu. “Telefonunuzu kullanmamız gerekiyor,” dedi. “Bu acil bir durum.”

Kapıyı, gri süveterle pileli, resmi, bol bir pantolon giymiş ve kravat takmış, yaşı geçkin bir adam açtı.

“Teşekkürler,” dedi Arctor.

Kimberly onları iterek içeri, telefona koştu, operatörü çevirdi. Arctor kapıya dönük durarak Dan'in görünmesini bekledi. Sesler kesilmişti, sadece Kimberly'nin operatörle konuşan sesi duyuluyordu: yedi dolarlık botlarla ilgili bir tartışma hakkında karmakarışık bir ifade. “Onları Noel hediyesi olarak aldığım için kendisine ait olduklarını söyledi,” diye anlattı kız, “ama aslında benim onlar, çünkü parasını ben ödedim. Sonra baktım onları almaya kalktı, ben de konserve kutusu açacağıyla arkalarını yırttım, ve o zaman da o-” durakladı; sonra başını sallayarak, “Peki, teşekkürler,” dedi. “Evet, hatta kalacağım.”

Yaşlıca adam gözünü Arctor'a dikmiş bakıyordu, ve Arctor da ona bakmaya başladı. Yandaki odada emprime giymiş yaşlıca bir kadın, yüzü korkuyla kasılmış bir halde, sessizce olup biteni izliyordu.

“Tüm bunlar sizi kötü etkiliyor olmalı,” dedi Arctor ikisine.

“Bu hep sürüyor,” dedi adam. “Bütün gece onları dinliyoruz, her gece, kavga ediyorlar, ve adam devamlı kadını öldüreceğini söylüyor.”

“Denver-a geri dönmeliydik,” dedi yaşlıca kadın. “Sana söylemiştim, geri taşınmalıydık.”

“Bu korkunç kavgalar,” dedi yaşlıca adam. “Bir de kırılan şeyler, onca gürültü.” Dertli dertli Arctor'a bakıyordu, belki yardım ya da anlayış arayarak. “Hep devam ediyor, asla bitmiyor, ve daha da kötüsü, biliyor musunuz ki her seferinde-”

“Evet, hadi anlat ona,” dedi yaşlıca bayan.

“Daha da kötüsü,” dedi adam azametle, “alışveriş ya da mektup atmak için her dışarı çıkışımızda, şeylere basıyoruz .. . bilirsiniz, hani köpeklerin bıraktığı.”

“Köpek pisliği,” dedi yaşlıca bayan şaşkın bir öfkeyle.

Bölge polisinin arabası geldi. Arctor kendini kanun uygulayıcı bir memur olarak tanıtmaksızın, bir görgü tanığı olarak ifadesini verdi. Polis onun anlattıklarım yazdı, ve davacı olarak Kimberly'nin ifadesini de almaya çalıştı, ancak kızın söyledikleri anlamsızdı: devamlı botlardan söz ediyor, onları neden aldığını ve kendisi için neler ifade ettiklerini anlatıp duruyordu. Elinde dosyası ve kağıdıyla oturan polis bir ara Arctor’a bir göz attı, ve onu Arctor’un anlayamadığı, ama yine de hoşlanmadığı soğuk bir ifadeyle süzdü. Sonunda polis Kimberly'ye bir telefon edinmesini, ve şüpheli geri dönüp daha fazla sorun çıkarırsa polisi aramasını öğütledi. Polis gitmek üzere ayağa kalktığında Arctor, “Kesilmiş lastikleri not aldınız mı,” diye sordu. “Şikayetçinin parktaki otomobilini inceleyip kesilmiş lastiklerin numarasını yazdınız mı? Hasarın kesici bir aletle meydana getirilmiş kaplama yarıkları halinde olduğunu -hâlâ dışarı hava veriyor olmaları dolayısıyla kesiklerin henüz yeni olduklarını- bizzat gördünüz mü?”

Polis ona az önceki yüz ifadesinin aynısıyla baktı, ve başka bir şey söylemeksizin çekip gitti.

“Burada kalmasan iyi olur,” dedi Arctor Kimberly'ye. “Polisin sana buradan ayrılmanı söylemesi gerekirdi. Kalabileceğin başka bir yer olup olmadığını sormalıydı.”

Kimberly darmadağınık oturma odasındaki yıpranmış kanepesine oturdu. Soruşturma memuruna durumunu anlatmak için harcadığı yararsız çaba da sona erdiğinden, gözlerinde yine hiçbir ışık kalmamıştı. Omuzlarını silkti.

“Seni arabayla götüreyim,” dedi Arctor. “Kalabileceğin herhangi bir yer-”

“Defol git buradan!” dedi Kımberly aniden. Sesi zehirliydi adeta, Dan Mancher'inkine çok benziyordu o an, ama daha da çatallanmıştı. “Buradan defol, çek git Bob Arctor- kaybol, yok ol, seni lanet olası. Lütfen çekip gider misin?” Sesi çığlık halinde yükseldi, sonra da umutsuzlukla boğulmuşçasına sustu.

Arctor çıktı ve yavaşça, adım adım merdivenlerden aşağı inmeye başladı. En alt basamağa vardığında bir şey gürültüyle arkasından yuvarlandı: Drano kutusu. Kızın kapı kilitlerinin birbiri arkasından kapandığını duydu. Boşuna o kilitler, diye düşündü. Her şey boşuna. Soruşturma memuru kıza şüpheli geri dönerse polisi aramasını söylüyor. Evinden çıkmadan nasıl yapacak bunu? Ve Dan Mancher orada lastiklere yaptığı gibi onu da bıçaklayacak. Aşağı kattaki yaşlı insanların şikayetini anımsadı- önce köpek pisliğine basacak, sonra da ölü olarak içine düşecek. Yaşlı insanların önceliklerine sinirleri boşanmışçasına gülesi geliyordu: üst katta beyni yanmış bir keş, kendini satan ve streptokoklu bir boğazdan başka pek bir şeyi olmayan genç bir bağımlı kızı her gece dövüp ölümle tehdit etmekle, büyük olasılıkla da tehdidini yakında yerine getirecek olmakla kalmıyordu, yetmiyormuş gibi Luckman ve Barris'i kuzeye geri getirirken yüksek sesle gülüyordu. “Köpek pisliği,” diyordu. “Köpek pisliği.” Bunda bir espri var, diye düşündü, tabii eğer yakalayabilirsen. Komik köpek boku.

“Şerit değiştirip şu Safeway kamyonunu geçsen iyi olacak,” dedi Luckman. “O kambur şeyin kımıldamaya pek niyeti yok gibi.”

Soldaki şeride geçip hızlandı. Ama sonra, ayağını gazdan çektiğinde, pedal bir anda paspasın üzerine düşüverdi, ve aynı anda motorun sesi çılgınca arttı. Otomobil inanılmaz, baş döndürücü bir hızla ileri doğru fırladı.

“Yavaş ol!” dedi Luckman ve Barris aynı anda.

Artık otomobilin hızı yüz mile ulaşmak üzereydi; önlerinde bir Volkswagen karavan belirdi. Gaz pedalı ölmüştü: geri dönmüyor ve hiçbir işlev yapmıyordu. Yanında oturan Luckman da, ötede oturan Barris de içgüdüsel olarak kollarını kaldırdılar. Arctor direksiyonu kırıp VW karavanın solundan ileriye fırladı, hızla hareket eden bir Corvette'in girmek üzere olduğu küçük bir boşluğa yerleşti. Corvette kornaya asıldı, frenlerinin gıcırtısını duydular. Luckman ve Barris artık durmadan bağırıyordu; Luckman aniden uzanıp marşı kapattı; o arada Arctor vitesi boşa aldı. Otomobil yavaşladı. Arctor frene basmaya devam etti, sağ şeride geçti. Motor durmuş ve vites dişlilerden kurtulmuş bir halde emniyet şeridine ulaştı, ve ağır, ağır yavaşlayarak durmayı başardı.

Otoyolda çoktan geçip gitmiş olan Corvette hâlâ korna çalarak öfkesini belirtiyordu. Arkasından dev Safeway kamyonu, uyarıcı havalı kornasını bir süre öttürerek sağır edici bir etki yaratıp geçti.

“N'oldu yahu?” dedi Barris.

Elleri, sesi ve geri kalan her yeri titreyen Arctor yanıt verdi. “Valf kablosunun üzerindeki çekme yayı- gaz pedalı. Takılmış ya da kırılmış olmalı.” Aşağıyı işaret etti. Hepsi birden otomobilin zeminine dayanmış duran pedala baktılar. Motor çıkabileceği en yüksek devire kadar çıkmıştı, ki bu Arctor’un otomobili için hatırı sayılır bir hız demekti. Yolda ulaştıkları en son hızı görememişti, ama yüz milin üzerine çıkmış olmaları büyük olasılıktı. Ayrıca düşününce, refleks olarak frenlere bastığı halde otomobili sadece biraz yavaşlatabilmiş olduğunu fark etti.

Üçü sessizce kaldırıma çıkıp kaputu kaldırdılar. Hem yağ başlıklarından, hem de motorun alt kısmından beyaz dumanlar yükseldi. Radyatörün ağzından kaynama noktasına yakın sıcaklıkta sular fışkırıyordu.

Luckman sıcak motorun üzerinden eğilerek bir yeri işaret etti. "Yay değil. Sorun pedal ile karbüratör arasındaki bağlantıda. Bakın? Kopmuş." Uzun çubuk motor bloğuna amaçsızca yaslanıp kalmış, hâlâ sağlam duran kilit halkasından işlevini kaybetmiş bir halde, yararsızca sarkıyordu. "Demek ayağını kaldırdığında gaz pedalı geri gitmedi. Ama-" Yüzünü buruşturarak bir süre karbüratörü inceledi.

"Karbüratörün üzerinde bir güvenlik devresi vardır," dedi Barris. Sentetik gibi görünen dişlerini göstererek sırıtıyordu. "Bağlantı koptuğu zaman bu sistem-"

"Bağlantı neden koptu ki?" diye sordu Arctor. "Bu kilit halkasının somunu yerinde tutması gerekmiyor muydu?" Elini çubuğun üzerinde gezdirdi. "Nasıl kendiliğinden kopup düşmüş olabilir?"

Barris onu duymamışçasına sözüne devam etti. "Bağlantının herhangi bir nedenle koptuğu durumda motor devrinin rölantiye düşmesi gerekir. Bu bir güvenlik önlemidir. Halbuki onun yerine devir sonuna kadar yükseldi." Karbüratörü daha iyi görebilmek için vücudunu iyice eğdi. "Bu vida tamamen gevşetilmiş," dedi. "Rölanti vidası. Böylece bağlantı koptuğunda devre ters yönde çalışıp motor devrini düşüreceği yerde iyice yükseltti."

"Bu nasıl olur?" dedi Luckman yüksek sesle. "O vida kendi kendine, kazara gevşeyebilir mi öyle?"

Barris ona yanıt vermeden cep çakısını çıkardı, küçük ucunu açtı, rölanti vidasını yavaş yavaş sıkıştırmaya başladı. Bir yandan yüksek sesle sayıyordu. Vidanın tam sıkışması için yirmi kere çevirmesi gerekti. "Kilit halkasını ve akseleratör bağlantı çubuklarını bir arada tutan somun dizisini gevşetmek için özel bir alet gerekir," diye açıkladı. "Hatta aslında iki özel alet gerekir. Tahminimce bunları tekrar toplayabilmek aşağı yukarı yarım saat sürecek. Ama benim alet kutumda gerekli aletler var."

"Alet kutun evde," dedi Luckman.

“Evet,” diyerek başını salladı Barris. “Bu durumda ya bir benzinciye gidip onlarınkini ödünç almamız, ya da çekicilerini buraya getirmemiz gerekiyor. Bunu tekrar yola çıkarmadan önce gelip bir göz atmalarını sağlamamızı öneriyorum.”

“Hey, dostum,” diye bağırdı Luckman. “Bu bir kaza mı, yoksa özellikle mi yapılmış? Sefskopa olduğu gibi yani?”

Barris ekşi, kurnaz gülümsemesi yüzünden silinmeksizin, konuyu kafasında tarttı. “Bu konuda kesin bir şey söyleyemem. Normalde bir otomobile sabotaj, kazaya sebebiyet vermek için verilen art niyetli hasar ...” Yeşil güneş gözlüklerinin arkasında görünmeyen gözleriyle Arctor’a baktı. “Az kalsın bindiriyorduk. O Corvette daha hızlı geliyor olsaydı. . . Neredeyse kaçacak hiç bir boşluk yoktu. Ne olduğunu anlar anlamaz marşı kapatmalıydın.”

“Fark eder etmez vitesten çıkardım,” dedi Arctor. “İlk anda ne olduğunu anlayamadım.” Sorun frenlerde olsaydı, zemine yapışan fren pedalı olsaydı, ne olduğunu daha çabuk anlar, ne yapacağımı daha iyi bilirdim, diye düşündü. Bu çok- garipti.

Luckman her iki yumruğunu sıkmış, öfkeyle dönerek daireler çiziyordu. “Biri bunu özellikle yaptı,” diye bağırdı. “OROSPU ÇOCUKLARI! Neredeyse belamızı buluyorduk! Bizi gebertmeyi neredeyse beceriyorlardı!”

Barris kalabalık trafiğin hızla akmaya devam ettiği otoyolun kenarında, görülebileceği bir yerde dikilirken, hap dolu küçük bir fildişi enfiye kutusu çıkarıp birkaç tane yuttu. Kutuyu Luckman'a uzattı. Luckman içinden bir-iki tane alıp kutuyu Arctor'a verdi.

Arctor huzursuzca geriledi. “Belki de canımıza okuyan budur,” dedi. “Beynimizi karıştırıyor bunlar.”

“Uyuşturucular akseleratör bağlantılarıyla karbüratör-rölanti ayarlarını kurcalamazlar,” dedi Barris. Enfiye kutusunu hâlâ Arctor'a doğru tutuyordu. “Bunlardan en az üç tane almalısın- Birinci kalite, ama hafif. Az miktarda metedrin karışık.”

“O lanet kutuyu göz önünden çek,” dedi Arctor. Kafasının içinde haykırarak şarkı söyleyen sesler duyuyordu: çevresindeki gerçeklik tatsızlaşmışçasına berbat bir müzik. Hızla geçen otomobiller, iki adam, kaputu açık otomobili, duman kokusu, öğle üzerinin parlak ve sıcak günışığı- hepsi ağırlaşmış gibiydi, diğer her şeyden çok kendi dünyası tepeden tırnağa çürümüştü sanki. Görüntünün, sesin ve kokunun bu tehlikeli ama korkutucu olmadan, yalnızca çürüyüp gidermişçesine bozulması yüzünden birçok şey denk gelip gerçekleşemiyordu işte. Bu onu hasta ediyordu; gözlerini yumdu ve ürperdi.

“Ne kokusu alıyorsunuz?” diye sordu Luckman. “Belki bundan bir ipucu çıkar dostum. Motordan gelen bir koku belki-”

“Köpek pisliği,” dedi Arctor. Motor civarından gelen kokuyu duyabiliyordu. Eğilip burnunu çekti, ve kokuyu daha güçlü bir biçimde ayrımsadı. Garip, diye düşündü. Kaçık bir şey. Kahrolası, bu çok tuhaf. Barris ve Luckman'a sordu. “Köpek pisliği kokusu alıyor musunuz?”

“Yoo, hayır,” dedi Luckman ona garip garip bakarak. Barris'e dönüp sordu. “O hapta uyarıcı var mıydı?”

Barris sırıtarak başını iki yana salladı.

Arctor köpek pisliği kokan sıcak motorun üzerine eğilirken bunun bir sanrı olduğunu pekala biliyordu; gerçekte ortada köpek pisliği kokusu yoktu. Ama o kokuyu hâlâ alıyordu. Üstelik şimdi de motor bloğunun üzerine bulaşmış, özellikle aşağı, bujilerin üzerine doğru akmış, koyu kahverengi lekeler bırakan pis bir madde görüyordu. Yağ bu, diye düşündü. Akmış yağ, saçılmış yağ: belki de başlardan birinde sızdıran bir conta var. Ama yine de, vardığı bu mantıklı sonucu güçlendirmek için elini uzatıp dokunarak emin olma ihtiyacı duydu. Parmakları yapışkan kahverengi lekelere değer değmez elini geri çekti. Parmaklarını köpek pisliğine sokmuştu. Tüm bloğun üzeri olduğu gibi köpek pisliğiyle kaplıydı, kablolara da bulaşmıştı, ve sonra alev engeli üzerinde de pislik olduğunu fark etti. Başını kaldırdığında, kaputun alt yüzündeki ses geçirmez levhanın da kaplı olduğunu gördü. Koku onu mahvediyordu; ürpererek gözlerini kapattı.

“Hey dostum,” dedi Luckman. Arctor'u omuzundan yakaladı. “Anılarına mı daldın yoksa?”

“Gösteriye beleş bilet,” diyerek güldü Barris.

“Otursan iyi olacak,” dedi Luckman; Arctor'u sürücü koltuğuna yönelterek oturmasını sağladı. “Sana bir haller olmuş oğlum. Otur biraz. Sakinleş. Kimse ölmedi işte.” Arctor’un kapısını kapattı. “Hepimiz güvendeyiz. Anlaştık mı?”

Barris pencerede belirdi. “Biraz köpek boku ister misin, Bob? Çiğnemek için?”

Arctor buz gibi oldu. Gözlerini açıp ona dikti. Barris'in yeşil cam gözleri ifadesini gizliyor, hiçbir ipucu vermiyordu. O lafı gerçekten etti mi, diye merak etti Arctor. Yoksa bunu benim kafam mı uydurdu? “Ne dedin, Jim?” diye sordu.

Barris gülmeye başladı. Güldü, güldü.

“Rahat bırak onu,” dedi Luckman. Barris'in sırtına bir yumruk attı. “İttir git, Barris!”

Arctor Luckman'a sordu. “Az önce ne dedi o? Demin o herifin bana söylediği neydi?”

“Bilmiyorum,” dedi Luckman. “Barris'in insanlara yaptıklarının yansını anlamıyorum.”

Barris hâlâ sırıtıyordu, ama artık susmuştu.

“Barris, seni lanet olası,” dedi Arctor ona. “Senin yaptığını biliyorum, önce sefskopa ve şimdi de otomobile bunu sen yaptın. Bunu sen yaptın, seni üşütük, tahtası eksik piç kurusu.” Kendi sesini zor duyuyordu. Sırıtıp duran Barris'e bağırırken o korkunç köpek pisliği kokusu gittikçe arttı. Konuşmaya çalışmaktan vazgeçip kusmamaya uğraşarak, işe yaramayan direksiyonun başında oturdu. Tanrıya şükür ki Luckman da bizimle birlikte geldi, diye düşündü. Yoksa bugün benim için her şey biterdi. Bu beynini

yakmış kahrolası kaçığın, benimle aynı evde yaşayan bu piçin elinde her şey biterdi.

Dalga dalga gelen mide bulantılarının arasından Luckman'ın sesini duyabiliyordu. “Sakin ol, Bob.”

“Onun yaptığını biliyorum.”

“İyi ama niye?” diyordu Luckman sanki, ya da demeye çalışıyordu. “Böyle kendini de öldürürdü. Neden, dostum? Niye yapsın ki?”

Hâlâ sırıtan Barris'in kokusu Bob Arctor’un burnundan gitmiyordu, ve sonunda midesindekileri kendi otomobilinin kontrol paneline boşaltıverdi. Binlerce küçük ses yükselip gözünün önünde pırıldayarak çanlar çaldırdı, sonunda koku hafiflemeye başladı. Kendi garipliklerini haykıran binlerce küçük ses; onları anlamıyordu, ama hiç değilse görüyordu, ve koku artık kayboluyordu. Titreyerek cebine uzanıp mendilini aradı.

Luckman sırıtan Barris'e sordu. “Bize verdiğin o haplarda ne vardı?”

“Lanet olsun, onlardan ben de aldım,” dedi Barris. “Ve sen de. Bizi bu hale getirmediğine göre sorun hapta değil. Hem bu çok çabuk oldu. Haplar buna nasıl neden olabilir? Mide onları bu kadar çabuk hazım-”

“Beni zehirledin,” dedi Arctor öfkeyle. Görüş alanı neredeyse açılmıştı, duyduğu korku dışında kafası da yavaş yavaş açılıyordu. Şimdi korkmaya başlamıştı, çılgınlık yerine mantıklı bir tepki veriyordu artık. Az kalsın başlarına gelecek olanlardan, olup bitenlerin geldiği anlamdan ürküyordu. Sırıtkan Barris'den ve onun kahrolası enfiye kutusundan, açıklamalarından, üşütük konuşmalarından, davranışlarından, alışkanlıklarından, dengesiz hareketlerinden iliklerinin derinliklerine kadar korkuyordu. Robert Arctor hakkında kimliğini saklayarak polise ettiği ihbar telefonundan ve gerçek sesini saklamak için kullandığı, gayet iyi çalışan o derme çatma ses süzücüsünden de öyle. Bunu yapanın Barris olduğu kesindi.

Lanet herif bana kafayı takmış , diye düşündü Bob Arctor.

“Kimsenin bu kadar çabuk uçtuğunu görmemiştim,” diyordu Barris, “ama yine de-”

“Daha iyisin ya Bob,” dedi Luckman. “Biz orayı temizleriz, sorun değil. İstersen sen de arka koltuğa geç.” Arctor başı dönerek dışarı süzüldü. Luckman Barris'e sordu. “Ona yanlış bir şey vermediğinden emin misin?”

Barris ellerini havaya kaldırdı.

Altıncı Bölüm

Veri. Gizli bir narkotik ajanının en büyük korkusu, vurulmak veya dövülmek değil, bitmek bilmeyen bir korku filmini hayatının geri kalanı boyunca beyninde döndürecek yüksek dozda bir uyarıcının kendisine yutturulmasıdır. Ya da onu tam öldürmese de ölmüş kadar edecek, yarı eroin, yarı D Maddesi içeren bir meks vuruşu iğnesi, veya bunların her ikisi artı striknin gibi bir zehir yemektir. Zira bu durumda yukarıdaki senaryo gerçekleşiverir: yaşam boyu bağımlılık, yaşam boyu korku filmi. Varlığı iğne ve kaşıktan ibaret hale gelir o zaman, ya da bir psikiyatrik hastanenin, daha da kötüsü bir federal kliniğin duvarlarında kendini paralamakla geçer zamanı. Gece gündüz üzerinden aphid kovalamaya çalışır, ya da artık neden yer cilalayamadığını çözmeye uğraşır. Ve bütün bunlar göz göre göre gerçekleşir. Birileri onun kim olduğunu fark edecek ve icabına bakmak isteyecektir. Bunun yolu da işte budur. En kötüsü: sattıkları için peşlerine düştüğü malla kendisini haklayacaklardır.

Bob Arctor otomobili dikkatle eve doğru sürerken, bütün bunlar hem satıcıların, hem de görevlilerin, sokakta satılan uyuşturucuların insanlara ne yaptığını pekala bildiğini gösteriyor, diye düşünüyordu.

Park ettikleri yere yakın bir Union istasyonundan gelenler otomobili elden geçirmiş, ve sonunda otuz dolarlık bir fatura çıkararak tamir etmişlerdi. Teknisyenin sol ön süspansiyonu uzun süre incelemesi dışında başka bir terslik yok gibiydi.

“Orada bir sorun mu var?” diye sormuştu Arctor.

“Göründüğü kadarıyla sert dönüşlerde zorluk çekiyor olmalısınız,” dedi teknisyen. “Hiç yana çektiği oluyor mu?”

Arctor’un fark ettiği kadarıyla otomobilin yana çektiği yoktu. Ama teknisyen daha fazla açıklama yapmadı; sadece spiral yayı, bilye eklemini ve yağla dolmuş amortisörü kurcalamaya devam etti. Arctor ona parasını ödedi, ve çekici oradan uzaklaştı. Sonra dönüp -artık arka koltukta oturan- Luckman ve Barris ile birlikte otomobiline bindi ve kuzeye, Orange İlçesi'ne doğru yola çıktı.

Otomobili sürerken bir yandan, narkotik ajanları ve satıcıların aynı fikirde oldukları diğer ironik konular hakkında derin derin düşündü. Tanıdığı birçok narkotik ajanı, gizli görevlerinde satıcı kılığına girmiş ve kendilerini haşhaş, hatta bazen de eroin satarken bulmuşlardı. Bu gizlenmek için iyi bir yoldu. Ama aynı zamanda ajana resmi maaşının, artı nakliyat sırasında baskınla ele geçirilmesini sağladığı hatırı sayılır miktarda mal olduğunda aldığı paranın çok üzerinde, ve giderek artan bir kâr getiriyordu. Ayrıca ajanlar kendi mallarını kullanmaya gittikçe daha çok alışıyor, hatta bu yaşam biçimini iyice benimsiyorlardı; ajan oldukları kadar zengin satıcı bağımlılar haline de geliyorlardı. Hatta bir süre sonra aralarından bazıları tam gün satıcılık yapmak için kanun uygulayıcılık görevlerini askıya alıyordu, öte yandan bazı satıcılar, düşmanlarını yok etmek için, ya da yakın bir baskını beklerken, ajanlığa yöneliyor ve resmi olmayan gizli narkotikçiler haline geliyorlardı. Sonuçta her şey birbirine giriyordu. Uyuşturucu dünyası herkes için kasvetli ve karmaşık bir dünyaydı, örneğin Bob Arctor için şimdi kasvetli hale gelmişti; bu öğle üzeri San Diego Otoyolu’nda, kendisi ve iki arkadaşı yok olmanın eşiğine gelmişken, ve yetkililer onun adına evine -umuyordu ki- uygun biçimde dinleme donanımı yerleştirirken. Eğer bu yapılmışsa, büyük olasılıkla bu gün olanlara benzer durumlarla karşılaşmaktan kurtulacaktı. Bir parça şansı varsa bu durum, kendini zehirlenmiş veya vurulmuş, bağımlı hale gelmiş veya öldürülmüş bulmakla, peşindeki bugün kendisini haklamayı az kalsın başaran düşmanı her kimse onu engellemek anlamına gelecekti. Holo-tarayıcılar yerine yerleştirildikten sonra, kendisine yapılan saldırı ve sabotajlar oldukça azalacaktı.

Bu onu rahatlatan aşağı yukarı tek düşünceydi. Sıkışık akşamüstü trafiğinde olabildiğince dikkatle otomobili sürerken, bir suçlunun kovalayanı olmadığı halde kaçabileceğini düşündü -böyle şeyler olduğunu duymuştu, ve belki de doğruydu bu. Kesinlikle doğruluğundan emin olduğu şey ise, birisi peşinde olduğu zaman suçlunun arkasına bakmadan kaçtığı, ve kaçarken de kendini korumak için aceleyle bir alay önlem aldığıydı. Peşindeki gerçek biri olurdu, bir uzman, ve gizli çalışırdı. Çok yakınında olurdu üstelik. Arabamın arka koltuğu kadar yakında, diye düşündü. Eğer elinde o işe yaramaz .22'lik direkt-vuruş, Alman-yapımı tabancası, ve üzerinde en az onun kadar işe yaramaz, derme çatma, gülünç, sözde susturucusu varsa, Luckman da her zamanki gibi uykusuna dalmışsa, oradan kafamın arkasına burnu boş bir kurşun sıkıverir, bende aynı kalibrede kurşun yaralarından ölen Bobby Kennedy kadar ölü olurum -o kadar ufak bir delik bile işi bitirmeye yeter.

Hem bu sadece bu gün değil, her gün olabilir. Ve her gece.

Ancak holo tarayıcıların kayıt silindirlerini kontrol ettiğimde, evimdeki herkesin ne yaptığını, ne zaman yaptığını, hatta neden yaptığını anında bilebileceğim, kendi yaptıklarım dahil. Kendi kendimi gece kalkıp tuvalete giderken göreceğim. Tüm odaları yirmi dört saat izleyeceğim... ancak bir gecikme olacak. Sonuçta tarayıcıların bana, Cehennem Melekleri tarafından askeri bir silah deposundan yürütülmüş yönelim bozucu bir ilacın kahveme katılıp içirildiğini göstermesi pek işime yaramaz. O durumda ancak akademiden kayıt silindirlerini izleyen bir başkası benim kendimi oradan oraya vurmamı izleyebilir, o sırada benim nerede olduğumu ve ne hale geldiğimi görmeden, bilmeden. Geçmişte olup bitenlerin benim kullanamayacağım bir kaydı olur o zaman. Bir başkası benim yerime değerlendirir onları.

“Biz yokken bütün gün evde neler olduğunu merak ediyorum,” dedi Luckman. “Biliyorsun Bob, bu olanlar peşinde seni haklamaya kararlı biri olduğunu gösteriyor. Umarım döndüğümüzde evi yerinde buluruz.”

“Evet,” dedi Arctor. “Ben bunu düşünmemiştim. Ve hâlâ bir sefskop kiralamadık.” Sesine olabildiğince gücenik bir ton vererek konuşmuştu.

“Ben olsam fazla endişelenmezdim,” dedi Barris şaşırtıcı derecede neşeli bir sesle.

“Öyle mi?” dedi Luckman. “Tanrım, eve girip sahip olduğumuz her şeyi yürütmüş olabilirler. Daha doğrusu Bob'un sahip olduğu her şeyi. Hayvanlarımızı öldürmüş veya üzerlerine basmış olabilirler. Ya da-”

“Bugün biz yokken eve girebilecekler için küçük bir sürpriz bıraktım,” dedi Barris. “Bu sabah onu mükemmel hale getirdim .. . başarana kadar uğraştım. Elektronik bir sürpriz hazırladım.”

Arctor merakını gizleyerek, sertçe sordu. “Ne elektronik sürprizi? O benim evim, Jim, evimde böyle şeyler döşemeye-”

“Sakin ol, sakin ol,” dedi Barris. “Alman dostlarımızın dediği gibi, *leise* . Bu heyecanlanma demek.”

“Ne yaptın eve?”

“Biz yokken ön kapı açılırsa, benim teybim sesleri kaydetmeye başlayacak. Kanepenin altında duruyor, içinde iki saatlik bir kaset var. Üç ayrı yere yerleştirdiğim üç çok yönlü Sony mikrofon-”

“Bana söylemeliydin,” dedi Arctor.

“Ya pencereden girerlerse?” dedi Luckman. “Ya da arka kapıdan?”

Barris devam etti. “Neyse ki, daha az kullanılan yollar yerine ön kapıdan girme şanslarını arttırmak için ön kapıyı kilitlemeden bıraktım.”

Bir sessizlikten sonra Luckman alayla gülmeye başladı.

“Ya kapının kilitli olmadığını biliniyorlarsa?” dedi Arctor.

“Kapıya not koydum.”

“Laf olsun diye söylüyorsun!”

“Evet,” dedi Barris hemen.

“Lanet olası laf olsun diye söylüyorsun, değil mi?” dedi Luckman. “Karşımdaki sen olunca emin olamıyorum. Bu adam ciddi mi, Bob?”

“Döndüğümüzde göreceğiz,” dedi Arctor. “Kapı kilitli değilse ve bir not varsa laf olsun diye söylemiyor demektir.”

“Evi soyup yağmaladıktan sonra notu alıp kapıyı kilitlerler,” dedi Luckman. “Yine de bilemeyiz o zaman. Asla öğrenemeyeceğiz. Bunu yapıp yapmadığından emin olamayacağız. İşte yine o aynı belirsizlik.”

“Tabii ki şaka ediyorum,” dedi Barris hırsla. “Evinin ön kapısını üzerinde bir notla açık bırakmak için ancak bir psikotik olmak gerek.”

Arctor ona döndü. “Nota ne yazdın, Tim?”

“Kime yazdın?” diye ekledi Luckman. “Senin yazmayı bildiğinden bile haberim yoktu.”

Barris aşağı görürcesine yanıt verdi. “Nota 'Donna, içeri gir; kapı açık,' diye yazdım. Biz-” Bir an sustu. “Donna'ya yazdım,” diye bitirdi sözünü, ama sesi yumuşak değildi.

“Yapmış,” dedi Luckman. “Gerçekten yapmış. Hepsini.”

“Böylece tüm bu olanları kimin yaptığını bileceğiz, Bob,” dedi Barris, sesi yeniden yumuşayarak. “Asıl önemli olan da bu.”

“Tabii eğer kanepeyi ve diğer her şeyi götürürken teybi de birlikte almazlarsa,” dedi Arctor. Kafasında hızla bunun gerçekte ne kadar problem çıkaracağını düşünüyordu. Barris'in ana okulu çocuğu stili karmaşık elektronik işe yaramaz dehasının bu yeni örneği nereye kadar sorun olabilirdi ki? Cehennemin dibine, dedi sonunda. Mikrofonları ilk on dakikada bulurlar, kabloları izleyip teybe ulaşırlar. Ne yapacaklarını gayet iyi bilir onlar. Kasedi silerler, başa çekip olduğu yere bırakırlar. Kapıyı da üzerindeki notla birlikte açık bırakacakları gibi. Aslında kilitsiz kapı belki de işlerini kolaylaştırır. Lanet olası Barris, diye düşündü. Evreni karıştırmak üzere hazırlanmış büyük, dahice planlar. Tanrı bilir teybin fişini prize takmayı da unutmuştur. Tabii eğer onu fişe takılmamış bulursa bunu birinin

eve girmiş olduğuna dair kanıt olarak görecek, diye düşündü. Aklına geldikçe, günler boyu bunu homurdanıp duracak. Ona göre, cihazına aşina olan biri girip zekice bir manevrayla onu fişten çıkarmış olacak. Bu durumda eğer takılmamış bulurlarsa umarım aleti prize takmayı akıl ederler, hatta onunla kalmayıp düzgün çalışmasını da sağlarlar. Aslında yapmaları gereken, Barris'in kurduğu sistemi olduğu gibi testten geçirmek, kendi sistemlerine yaptıkları gibi onu da sonuna kadar çalıştırmak, işlevini mükemmel biçimde yerine getirdiğinden emin olmak, ve sonra da kasedi geriye sardırıp boşta bırakmaktı. Eve birileri -örneğin kendileri- girse mutlaka çalışması gerektiği halde üzerine hiçbir şey kaydedilmemiş bir bant gibi. Yoksa Barris'in şüpheleri sonsuza kadar dinmeyecekti.

Otomobili sürerken bir yandan ikinci bir örnek üzerinde durumunun teorik analizini yapmaya devam etti. Bu konuya akademideki polis eğitimi sırasında değinmişler ve Arctor’un kendi bellek bankasına yüklemişlerdi. Ya da bütün bunları gazetelerden okumuştu.

Veri: Endüstriyel veya askeri sabotajın en etkili şekillerinden biri, kendini bilerek verildiğinin -belki asla- tam olarak kanıtlanamayacağı hasarlar sınırında tutar. Bu görünmeyen politik bir hareket gibidir; belki de hiç orada değildir bile. Bir otomobilin marşına bomba bağlanmışsa ortada kesinlikle bir de düşman vardır; halka açık bir bina veya politik bir merkez havaya uçmuşsa, bu da politik bir düşmanın varlığına işaret eder. Ama bir kaza ya da kazalar serisi gerçekleştiğinde, aletler işlevlerini yerine getirmediğinde, her şeyin özellikle yavaş bir biçimde, doğal olarak geçen bir zaman süresince, arka arkaya gelen küçük başarısızlıklar ve fiyaskolarla ters gittiği görüldüğünde- o zaman kurban, bir insan da olsa, bir parti veya ülke de olsa, kendini savunma durumuna geçmek üzere yönlendirmeyi asla başaramayacaktır.

Arctor otoyol boyunca yavaşça yol alırken düşündü. Aslında kişi bu durumda kendini bir paranoyak olarak görmeye başlıyor, ve gerçekte düşmanı falan olmadığına inanıyor; sonuçta kendinden şüphelenmeye koyuluyor. Otomobili doğal biçimde bozulmuştur; sadece şansı kötü gittiğinden. Dostları da bunu onaylıyor. Her şey onun kafasında. Ve işte bu, onu tespit edilebilecek diğer her şeyden daha beter mahvediyor. Sadece daha uzun zaman alıyor. Onunla uğraşan kişi veya kişiler, çeşitli planlar

hazırlayıp uzun bir süre içinde önlerine çıkan fırsatları değerlendirmek durumundalar. Bu arada kurban kim olduklarını ortaya çıkarabilirse, onları yakalamak için daha çok şansı oluyor- onu dürbünlü bir tüfekle vurmaya kalkmaları durumunda elde edeceğinden kesinlikle daha yüksek bir şans. Bu da kurbanın avantajı oluyor.

Dünyadaki her ülkenin, sağda solda birkaç kilit gevşetip tel sökmesi, kablo kesip küçük yangınlar çıkarması, belgeleri ortadan yok etmesi ve türlü küçük olumsuzluklar yaratması için bir takım ajanlar eğitip dışarı gönderdiğini biliyordu. Bir devlet dairesindeki Xerox fotokopi makinesine konmuş bir parça sakız, yenilenemez -ve hayati önemde- bir belgeyi yok ediverirdi: bir kopya çıkacak yerde orijinali silinirdi çünkü. Altmışların Yupi'lerinin bildiği gibi, çok fazla sabun ve tuvalet kağıdı, bir ofis binasının tüm kanalizasyonunu mahvedebilir, ve tüm çalışanları bir hafta bina dışında kalmaya zorlayabilirdi. Bir otomobilin gaz deposundaki bir parça naftalin, motoru iki hafta sonra, bir başka yerde bulunduğu sırada, geriye analiz edilebilecek hiç bir yakıt kirlenmesi izi bırakmaksızın aşındırabilirdi. Herhangi bir radyo veya TV istasyonunun yayını, kazara bir mikrodalga kablosunu veya elektrik kablosunu kesen bir şahmerdan tarafından bir anda kesilebilirdi, örnekleri çoğaltmak mümkündü.

Eski aristokratik sosyal sınıf üyelerinin çoğu, hizmetçiler, bahçıvanlar ve diğer serf tipi yardımcıların neler yapabileceğini bilir: kırılan bir vazo, gücenik bir elden kayıp düşüveren paha biçilmez bir ata yadigârı...

“Bunu niye yaptın, Rastus Brown?”

“Oh, ben vağ onu unutmak-” ve bu durumlarda neredeyse yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Zengin bir ev sahibi, rejimle arası iyi olmayan politik bir yazar, ya da A.B.D.'ne veya S.S.C.B.'ne yumruk sallayan küçük, yeni bir devlet. Bir seferinde Guatemala'daki Amerikan elçisinin karısı, kocasının tek bir silah kullanmadan o küçük ülkenin solcu hükümetini düşürdüğünü söyleyerek şişiniyordu. Hükümetin bu tuhaf düşüşünden sonra, işini halletmiş olan elçi küçük bir Asya ülkesine transfer edilmişti. Adam spor otomobilini sürerken, yan yoldan yavaş hareket eden bir saman kamyonunun çıktığını fark etmişti. Bir dakika sonra elçiden geriye bir avuç saçılmış parçadan başka bir şey kalmamıştı. Tabanca taşıyor olmak, ya da

emrinde CIA'den eğitimli koca bir özel ordu olması, onu kurtarmaya yetmemişti. Karısı da bu konuda gurur edebiyatı üretememişti artık.

Saman kamyonunun sahibi yetkililere büyük olasılıkla “Uh, ne yaptım?” demişti. “Ne yaptım, sayın bayım? Ben sadece-”

Arctor eski karısını anımsadı. O zamanlar bir sigorta şirketinde araştırmacı olarak çalışıyordu (“Koridorun sonundaki komşularınız çok içki içer mi?”), ve karısı onun kendisini görünce etkilenmek yerine gece geç saatlerde raporlarını tamamlamaya koyulmasına itiraz ediyordu. Evliliklerinin sonuna doğru kadın, onun gece geç saatteki çalışması sırasında, sigara yakarken elini yakmak, gözüne bir şey kaçırmak, ofisinin tozunu almaya kalkmak, ya da dakikalarca daktilosunun üzerinde veya çevresinde kaybettiği bir nesneyi aramak türü hareketler yapmasını iyi öğrenmişti. Arctor ilk başta bıkkın bir halde işini bırakıp karısını görünce etkilenme görevini yerine getirmek durumunda kalmıştı; ama sonra mutfakta mısır patlatıcısını çıkarırken kafasını vurmuş ve duruma daha iyi bir çözüm bulmuştu.

“Eğer hayvanlarımızı öldürürlerse,” diyordu Luckman, “onları bombalayacağım. Her birinin canına okuyacağım. Los Angeles'dan profesyonel birini kiralayacağım, örneğin Panther'lerden birilerini.”

“Öldürmezler,” dedi Barris. “Hayvanlara zarar vererek elde edilebilecek bir şey yoktur. Hayvanlar hiçbir şey yapmadı ki.”

“Ben yaptım mı sanki?” dedi Arctor.

“Yaptığını düşünenler var gibi görünüyor.”

“Zararsız olduğunu bilseydim onu kendim öldürürdüm f dedi Luckman. “Hatırladınız mı?”

“Ama o kız bir namusluydu,” dedi Barris. “Asla baştan çıkmıyordu, ve çok zengindi. Evini düşünsenize? Zenginler hayatın değerini asla anlamazlar. Bu başka bir şey. Thelma Kornford'u hatırlıyor musun, Bob? Şu iri göğüslü, kısa boylu kız-hani şu asla sütyen takmayan, bizim de oturup

göğüs uçlarını seyrettiğimiz? O sivrisinek şahinini öldürmemizi istemek için bizim oraya gelmişti. Sonra ona açıklamıştık-”

Yavaş ilerleyen otomobilinin direksiyonunda Bob Arctor teknik sorunları unuttu ve hepsini etkilemiş olan bir ânı tekrar anımsadı: yuvarlak yakalı süveteri, geniş paçalı pantolonu ve sallanan göğüsleriyle zarif, şık ve namuslu bir kız onlardan, aslında sivrisinekleri yok ederek yararlı bir iş yapan zararsız, iri bir böceği öldürmelerini istiyordu- üstelik o yıl Orange İlçesi'nde bir ensefalit* salgını bekleniyordu- ve hayvanı görüp durumu kıza anlattıklarında verdiği yanıt, aralarında adeta bir motto haline gelmişti:

ZARARSIZ OLDUĞUNU BİLSEYDİM

ONU KENDİM ÖLDÜRÜRDÜM.

Bu onlara namuslular arasındaki düşmanlarında güvenilmez buldukları şeyi özetleyivermişti sanki (ve bu konudaki hisleri hâlâ aynıydı), tabii ortada bir düşman olduğunu kabul ettikleri zaman. İşte, Thelma Kornford gibi tüm-parasal-avantajlara-sahip-iyi-eğitimli biri bile, bu lafı eder etmez bir düşman haline gelmişti. Bundan uzaklaşmak için kızın evinden fırlayıp kendi düzensiz apartmanlarına dönmüş ve kızı epey şaşırtmışlardı. Kendi dünyalarıyla kızınki arasında var olan uçurum, onu yatağa nasıl atacaklarını düşünerek geçirdikleri onca zamana rağmen kendini belli etmiş, ve olduğu gibi de kalmıştı. Kızın kalbi boş bir mutfak gibiydi, diye düşündü Bob Arctor: yer karoları, su boruları, rengi kaçmış, fırçalanmış yüzeyli bir bulaşık süzgeci, ve lavabonun kenarında kimsenin umursamadığı, terkedilmiş tek bir bardak.

Gizli göreve başlamadan önce bir seferinde, evde olmadıkları bir sırada mobilyaları çalınan yüksek sınıftan, zengin namuslu bir çiftten ifade almıştı. Görünüşe göre bunu eroinmanlar yapmıştı; o günlerde bu çift gibi insanlar, ortalıkta gezen hırsız çetelerinin bulabildikleri her şeyi çalıp geriye pek bir şey bırakmadığı bu bölgelerde bile hâlâ yaşıyorlardı. Profesyonel çetelerdi bunlar, öyle ki habercileri yolun bir kaç mil ilerisinde, ellerinde telsizlerle hedef evin sahiplerinin dönüşünü beklerlerdi. Adamla karısının söylediklerini hatırlıyordu. “Evinizi soyup renkli TV'nizi götürenlerle, hayvanları katleden veya paha biçilmez sanat eserlerini yağmalayanlar aynı türden canilerdir.” Hayır, diye açıklamıştı Bob Arctor, ifadelerini yazarken

duraklayarak. Sizi buna kim inandırdı? Kendi deneyiminden biliyordu ki, bağımlılar hayvanlara nadiren zarar verirlerdi. Yaralanmış hayvanlara uzun süreler boyunca bakıp besleyen eroinmanlara tanık olmuştu. Halbuki böyle durumlarda namuslular o hayvanların "uyutulmasını" daha uygun bulurlardı. Bu onların kullandığı terimlerden biriydi- aynı zamanda cinayet anlamına gelen eski bir Sendika terimi. Bir seferinde tamamen uçmuş iki keşe, kendini kırık bir cama geçirmiş bir kediyi çıkarmak gibi üzüntü verici bir işte yardımcı olmuştu. Artık herhangi bir şeyi görmekte ve anlamakta zorluk çeken iki keş, kediyi kurtarıncaya kadar, bir saatten uzun bir süre boyunca sabırlı bir beceriyle uğraşmışlardı. Onların da, kedinin de birkaç yeri kanamıştı. Kedi ellerinde sakin sakin bekliyor, keşlerin biri evin içinde Arctor'la birlikte, diğeri de dışarıda, kedinin poposuyla kuyruğunun durduğu tarafta uğraşıyordu. Sonunda kedi önemli bir zarar görmeksizin kurtulmuştu, ve onu beslemişlerdi. Kimin kedisi olduğunu bilmiyorlardı; görünüşe göre acıkmış ve kırık camdan gelen yiyecek kokusunu almıştı. Onlara sesini duyurup uyandırmayı başaramayınca da içeri atlamaya çalışmıştı. Onu çığlığını duyana kadar fark etmemişlerdi, ve sonra da kendi uçuş keyiflerini ve hayallerini bir kenara bırakıp onun için uğraşmışlardı.

"Paha biçilmez sanat eserlerine" gelince, işte ondan pek emin değildi, zira bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordu. Vietnam Savaşı sırasında, My Lai'de, CIA'nin emriyle, dört yüz elli paha biçilmez sanat eseri ölümüne yağmalanmıştı- paha biçilmez sanat eserleri artı öküzler, tavuklar ve listeye alınmamış diğer hayvanlar. Bunu düşündüğü her sefer kendini biraz dengesiz hissederdi, ve o zamanlar da ona müzelerdeki resimler ve benzeri şeylerden dem vurmak pek kolay olmazdı.

Olağanüstü bir dikkatle otomobili sürerken yüksek sesle sordu. "Sizce ölüp Kıyamet Günü'nde Tanrının karşısına çıktığımızda günahlarımız tarih sırasına göre mi, yoksa şiddetine göre mi yazılmış olacak? Örneğin yüksekten düşüğe doğru, veya tersi? Ya da alfabetik sırasına göre mi olacak? çünkü seksen altı yaşımda öldüğümde Tanrının bana 'Demek 1962'de 7-Eleven dükkanının park yerindeki Coca-Cola kamyonundan üç şişe Kola çalan küçük velet sendin, ve şimdi yapman gereken bir açıklama var,' diye bağırmasını istemiyorum."

“Sanırım birbiriyle ilgili olanları sayacaklar,” dedi Luckman. “Sana da sadece önceden toparlanmış uzun bir sütundan oluşan bilgisayar çıktısı verecekler.”

“Günah,” dedi Barris gülerek, “modası geçmiş bir Yahu-di-Hıristiyan mitidir.”

“Belki tüm günahlarını koca bir turşu varilinde topluyorlardır,” dedi Arctor. Dönüp bir Yahudi düşmanı olan Barris'e ters ters baktı. “Bir salamura et varili, kaldırıp içindekilerin hepsini insanın suratına boşaltıveriyorlar, sen de üzerinden günahların akarak orada öylece duruyorsun. Senin günahların, ve belki de başkalarının yanlışlıkla seninkilere karışmış bir kaç günahı daha.”

“Aynı ismi taşıyan bir başkasınınkiler,” dedi Luckman. “Bir başka Robert Arctor. Sence kaç tane Robert Arctor vardır, Barris?” Barris'i dürttü. “Cal Tech bilgisayarları bize bunu söyleyebilir mi? Hazır işe başlamışken bütün Jim Barris dosyalarını da eşleyiverirlerdi belki?”

Kaç tane Bob Arctor var? dedi Bob Arctor kendi kendine. Garip ve uçuk bir fikir bu. Benim düşünebildiğim iki tane var: Bob adlı biri, ve onu izlemekle görevli olan Fred adlı diğeri. İkisi aynı kişi. Gerçekten öyle mi? Fred gerçekten Bob ile aynı kişi mi? Bilen var mı bunu? Biri bilecekse o ben olmalıyım, çünkü dünyada Fred'in Bob Arctor olduğunu bilen tek kişi benim. Ama, diye düşündü, ben kimim? Onların hangisi benim?

Arabayı park ettikten sonra kapıya doğru dikkatle ilerlediler, Barris'in notunu buldular, ve kapının kilitlenmemiş olduğunu gördüler. Dikkatle kapıyı açtıklarında ise içerideki her şey bıraktıkları gibi duruyordu.

Barris'in şüpheleri anında ayaklandı. “Ah,” diye mırıldandı içeriye girerek. Diğer iki adam evin içinde kendi işlerine bakarken o hızla kapının yanındaki kitaplığın tepesine uzandı ve .22’lik tabancasını kaptı. Hayvanlar her zamanki gibi, beslenilmeyi bekleyerek onlara doğru koştular.

“Ee, Barris,” dedi Luckman. “Hakkın varmış. Eve gerçekten de birileri girmiş, çünkü gördüğün gibi- sen de görebiliyorsun, değil mi Bob?- bırakmış olmaları gereken izlerin bu kadar özenle örtülmüş olması-”

İğrentiyle yellendi ve bir kutu bira için buzdolabına bakmak üzere mutfağa geçti. “Barris,” dedi bu arada. “Sen budalanın tekisin oğlum.”

Barris onu duymazdan geldi. Tetikte kalarak elinde tabancasıyla ortalıkta dolaşıp evde olup bitenleri ele verecek olan izleri aramaya devam etti. Onu seyretmekte olan Arctor, belki de gerçekten bulacak, diye düşündü. Birkaç iz bırakmış olabilirler. Paranoyanın ara sıra, kısa bir süre için bile olsa, gerçekle nasıl garip bir biçimde buluşuverdiğini düşündü. Çok özel şartlar altında olabiliyordu bu, örneğin bugünkü gibi. Barris'in bundan sonraki iddiası, benim gizli davetsiz misafirlerin istediklerini elde etmeleri için herkesi bilerek evden uzaklaştırdığım yönünde olacak. Daha sonra da nedenini, kim olduklarını ve diğer her şeyi ortaya çıkarmaya kalkışacak, aslında belki de çoktan anlamıştır bile. Bunu bir süre önce başarmış olmalı; sefskopun, otomobilin, ve Tanrı bilir başka nelerin üzerinde sabotaj ve yok etme girişimlerini başlatmaya yetecek kadar uzun bir süre önce. Belki de garajın ışığını yaktığımda evde yangın çıkacak. Ama asıl önemli olan, görevli elemanların gelip tüm monitörleri yerleştirerek işi bitirip bitirmediği. Hank ile konuşana kadar, ve Hank ona monitörlerin ve kayıt silindirlerinin nerede işlemden geçirilebileceğinin planını verene kadar bunu bilemeyecekti. Bir de, görevli elemanların başının, ve operasyonda yer alan diğer uzmanların kendisine yüklemek isteyecekleri ek bilgiyi alana kadar. Bütün bunlarla, şüpheli durumundaki Bob Arctor'a karşı bu organize oyunu hep birlikte oynayacaklardı.

“Şuna bakın!” dedi Barris. Kahve masasında duran bir küllüğün üzerine eğildi. “Buraya gelin!” dedi her ikisine sert bir sesle, ve ikisi de geldiler.

Arctor küllüğe doğru uzandığında yükselen ısıyı hissetti.

“Hâlâ sıcak duran bir izmarit,” dedi Luckman hayretle. “Gerçekten de öyle.”

Tanrım, diye düşündü Arctor. Çuvallamışlar işte. Takımdan biri içtiği sigarayı refleks olarak burada söndürmüş, öyleyse gitmiş olmalılar. Küllük her zamanki gibi dolmuş, taşıyordu; takım elemanı büyük olasılıkla bir fazla izmaritin kimsenin dikkatini çekmeyeceğini düşünmüştü, ve birkaç dakika daha geçseydi o da soğumuş olacaktı.

“Bir dakika,” dedi Luckman küllüğü inceleyerek. Tütün kalıntılarının arasından bir marijuana izmariti çıkardı. “Sıcak olan bu işte, bu marijuana kökü. Burada tütsü yakıp içmişler. Peki ama ne yaptılar burada? Ne halt etmeye çalışıyorlardı ki?” Kaşlarını çatarak, öfkeli ve şaşkın bir halde etrafı incelemeye koyuldu. “Bob, lanet olsun- Barris haklıydı. Burada birileri varmış! Bu kök hâlâ sıcak, ve kokusunu hâlâ alabiliyorsun-” Onu Arctor’un burnuna doğru tuttu. “Evet, hâlâ için için yanıyor. Bu herhalde bir tohum. Sarmadan önce iyi torpillememişler.”

“O kök burada yanlışlıkla bırakılmamış olabilir,” dedi Barris, en az Luckman kadar ciddiyetle. “Bu gözden kaçmış bir kanıt değil belki de.”

“Ne olacak şimdi?” dedi Arctor, hangi tür polislerin iş sırasında diğerlerinin gözü önünde tütsü çeken bir takım elemanına göz yumabileceğini merak ederek.

“Belki de bu eve özellikle uyuşturucu yerleştirmek için geldiler,” dedi Barris. “Bize tuzak kurup sonra hakkımızda telefon ihbarı yapacaklardı... Belki de örneğin telefonun içinde, ya da duvardaki prizlerde saklanmış uyuşturucu var. Tüm evi * arayıp onlar ihbar telefonunu etmeden tamamiyle temizlememiz gerekecek. Ve büyük olasılıkla bunun için sadece birkaç saatimiz var.”

“Sen prizlere bak,” dedi Luckman. “Ben telefonun içini açacağım.”

Barris ellerini kaldırdı. “Bekle bir dakika. Eğer baskından önce ortalıkta koşuşturduğumuzu görürlerse-” “Ne baskını?” dedi Arctor.

“Eğer evin içinde çılgın gibi oradan oraya koşup üzerine sifon çekmek için uyuşturucu ararsak,” dedi Barris, “sonradan doğru olsa bile malın orada olduğunu bilmediğimizi iddia edemeyiz. Bizi resmen bulundururken yakalarlar. Hatta belki bu planlarının bir parçasıdır.”

“Ah, lanet olsun,” dedi Luckman nefretle. Kendini kanepenin üzerine attı. “Lanet lanet lanet. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Herhalde asla bulamayacağımız binlerce yerde uyuşturucu saklıdır. Başımız belada.” Başını kaldırıp şaşkın bir öfke içinde Arctor'a baktı. “Başımız belada! “

Arctor Barris'e döndü. “Senin şu kapıya bağlanmış elektronik kasetinden ne haber?” Onu unutmuştu, ve görünüşe göre Barris de unutmuştu. Luckman da öyle.

“Evet, bu noktada o epeyce bilgi sağlayıcı bir kaynak olabilir,” dedi Barris. Kanepenin yanına diz çöktü, altına uzandı, homurdandı, sonra da oradan küçük plastik bir kaset kaydedicisi çıkardı. “Bu bize çok şey anlatacak,” diye başladı söze, sonra da yüzü asıldı. “Şey, belki de o kadar büyük bir önemi olmayacak.” Arka duvardaki prizden fişi çekti ve kaseti kahve masasının üzerine koydu. “Asıl önemli olan gerçeği biliyoruz-yani biz yokken eve girdiklerini. Teybin yapması gereken asıl iş buydu.”

Sessizlik.

“Bahse girerim ne olduğunu biliyorum,” dedi Arctor.

“İçeri girer girmez ilk iş olarak bunu kapalı pozisyonuna çevirmişler. Ben açık da bırakmıştım, ama bakın- şimdi kapalı da. Sonuçta ben her şeyi halletmiş olduğum halde-”

“Kayıt etmemiş mi?” dedi Luckman hayal kırıklığıyla.

“İşlerini süratle halletmişler,” diye açıkladı Barris. “Kayıt kafasının üzerinden bir milimlik bant bile geçmeden halletmişler. Bu arada bu küçük teyp sağlam bir maldır, bir Sony. Kaset çalmak, silmek ve kaydetmek için ayrı kafaları ve Dolby gürültü-süzme sistemi vardır. Ben ucuza kapatmıştım. Bir kullanılmış eşya pazarında. Şimdiye kadar bana hiç sorun çıkarmadı.”

“Bu kez zorunlu bir ara vermiş,” dedi Arctor.

Barris güneş gözlüklerini çıkarıp bir koltuğa oturarak arkasına yaslanırken “Kesinlikle,” diyerek onayladı. “Bu noktada onların kaçamak taktikleri karşısında başkaca çaremiz yok. Biliyorsun, Bob, gerçi zaman alacak, ama yapabileceğin tek bir şey var.”

“Evi satıp taşınmak,” dedi Arctor.

Barris başını salladı.

“Ama lanet olsun,” dedi Luckman. “Burası bizim evimiz. “

“Bu çevredeki buna benzer evlerin değeri ne kadar şimdi?” diye sordu Barris, elleri başının arkasında. “Piyasası nasıl? Doğrusu faiz oranlarının ne durumda olduğunu da merak ediyorum. Belki iyi kâr elde edersin, Bob. Ama öte yandan acil bir satış yapıp zarara da girebilirsin. Ama Bob, Tanrım, karşında-kiler profesyonel.”

Luckman ikisine de sordu. “İyi bir emlakçı tanıyor musunuz?”

“Satma nedeni olarak ne söyleyeceğiz?” dedi Arctor. “Her zaman sorarlar.”

“Evet, emlakçıya gerçeği söyleyemeyiz,” diye onayladı Luckman. “Onlara şunu söyleyelim ...” Keyifsizce birasını içerken bir yandan düşünüyordu. “Bir neden bulamıyorum. Barris, satma nedeni için nasıl bir bahane uydurabiliriz?”

Arctor yanıtladı. “Onlara dosdoğru evin her tarafında narkotik ilaçlar saklı olduğunu, ve yerlerini bilmediğimizden taşınıp bizim yerimize baskına uğraması için yeni sahibini bırakmaya karar verdiğimizi söyleyelim.”

“Olmaz,” diye karşı çıktı Barris. “Öyle açıkça konuşma riskini göze alabileceğimizi sanmıyorum. Bob, sana önerim, başka bir yere tayin edildiğini söylemen.”

“Nereye?” dedi Luckman.

“Cleveland'a.”

“Bence onlara gerçeği anlatmalıyız,” dedi Arctor. “Aslında L.A.Times'a bir ilan verebiliriz: Üç odalı, modern, müstakil ev, maldan hızla ve kolayca kurtulmak için iki banyo, tüm odalara zulalanmış yüksek kalite uyuşturucu; malın ücreti satış fiyatına dahil.'“

“Ama ne tür bir mal olduğunu sormak için ararlar o zaman,” dedi Luckman. “Ve bunu bilmiyoruz; her şey olabilir.”

“Ne kadar olduğunu da bilmiyoruz,” diye mırıldandı Barris. “Müstakbel alıcılarımız miktarını sorabilir.”

“Birkaç gramlık marijuana çalısı gibi üfürükten bir şey de olabilir, kilolarca eroin de,” dedi Luckman.

“Benim önerim,” dedi Barris, “ilçe ilaç bağımlılığı merkezini arayıp onlara durumu anlatmak ve buraya gelip uyuşturucuyu alıp götürmelerini istemek. Evi arasınlar, malı bulsunlar ve yok etsinler. Çünkü, gerçekçi olmanız gerekirse, evi satacak zaman yok. Bir seferinde kanuni açıdan böyle zor durumlarla ilgili bir araştırma yapmıştım, ve bildiğim kadarıyla tüm kanun kitapları aynı fikirde-”

Luckman ona sanki Jerry'nin aphidlerinden biriymiş gibi bakıyordu. “Sen delisin. İlaç bağımlılığına telefon etmek, ha? Buraya narkotiklerin doluşuvermesi hiç de uzun sürmez-”

“Bu tek umudumuz,” diye devam etti Barris hiç istifini bozmadan. “Sonradan hepimiz malın nerede olduğunu, ne olduğunu, hatta orada olduğunu bile bilmediğimizi kanıtlamak için yalan saptayıcı testlere gireriz. Mal bu eve bizim bilgimiz ve iznimiz dışında kondu. Eğer onlara bunu söylersen, Bob, seni beraat ettirirler.” Bir an durakladıktan sonra kabul etti. “Yani eninde sonunda yaparlar bunu. Açık mahkemede tüm gerçekler ortaya konduktan sonra.”

“Ama öte yandan hepimizin kendi zulası da var,” dedi Luckman. “Onların nerede olduklarını filan biliyoruz. Ne yani, kendi zulamızın üzerine de mi sifonu çekeceğiz şimdi? Ya geride bir kısmı kalırsa? Bir tanesi bile? Tanrım, bu korkunç bir şey!”

“Başka yolu yok,” dedi Arctor. “Bizi köşeye kıstırmış durumdalar.”

Yatak odalarından birinden Donna Hawthorne çıktı. Üzerinde dizlerine kadar gelen küçük, komik bir pantolon vardı. Saçları dağınık, yüzü uykudan şiş şişti.

“Notta yazdığı gibi içeri girdim,” dedi. “Biraz oturdum, sonra kafayı vurup uyudum. Notta ne zaman döneceğiniz yazmıyordu. Niye

bağırıyordunuz? Tanrım, hepiniz sinirlisiniz. Beni uyandırdınız.”

“Sen az önce tütsü mü çektin?” diye sordu Arctor. “Yatıp uyumadan önce?”

“Tabii,” dedi kız. “Yoksa asla uyuyamam.”

“O kök Donna'nınmış,” dedi Luckman. “Kıza ver onu.”

Tanrım, diye düşündü Bob Arctor. Ben de onlar kadar kendimi kaptırdım. Hep beraber sonuna kadar gömüldük bu işe. Silkindi, ürperdi ve gözlerini kırpıştırdı. Bütün bildiklerime rağmen, onlarla birlikte kafası ilaçtan bulanmış bir paranoyak gibi davrandım, olaya onların gözüyle baktım- tam bir karmaşa, dedi kendi kendine. Yine karanlık; onları kaplayan karanlık sis beni de kaplıyor; içerisinde yüzdüğümüz bu kasvetli hayal dünyasının koyu sisi.

“Bizi kurtardın,” dedi Donna'ya.

“Neyden kurtardım?” diye sordu Donna, şaşkın ve uykulu.

Ne kim olduğum, ne de bugün burada olacağını bildiklerim kurtardı beni, ama bu kız- kafamı o topladı, her üçümüzü de kendimize getirdi. Küçük, siyah saçlı, yaramaz kıyafetli bir kız. İzlemekle görevli olduğum, kandırdığım ve ileride beraber olmayı umduğum kız... kandır-ve-seviş gerçeğinden oluşmuş bir dünya daha, diye düşündü, ve merkezinde bu kız var: bizi aniden şekle sokan akla yakın bir unsur. Yoksa bizim kafalarımız kimbilir nerelere giderdi. Biz, üçümüz birden, ipin ucunu tamamen kaçırmıştık.

Üstelik ilk defa değil, diye düşündü. Bugün için bile ilk değil. “Evinizi öyle kilitsiz bırakmamalıydınız,” dedi Donna. “Soyulabilirdiniz ve bu sizin hatanız olurdu. Dev kapitalist sigorta şirketleri bile bir kapı veya pencereyi açık bırakırsanız para ödemeyeceklerini söylüyorlar. Notu gördüğümde içeri girmemin asıl nedeni buydu. Kapı öyle kilitsiz duracaksa içeride birinin olması gerekiyordu.”

“Ne kadardır buradasın?” diye sordu Arctor. Belki aygıt yerleştirme işini engellemişti; belki de engellememişti. Büyük olasılıkla engel olmamıştı.

Donna, Arctor’un ona vermiş olduğu yirmi dolarlık elektronik Times saatine baktı. “Otuz sekiz dakika kadar. Hey.” Yüzü aydınlandı. “Bob, kurtların kitabını yanımda getirdim- şimdi bakmak ister misin? Eğer anlayabilirsen içinde epey ağır laflar var.”

“Yaşam,” dedi Barris kendi kendine konuşur gibi, “ağır bir yolculuktan başka bir şey değildir; tek bir yolculuk vardır, o da mezara götürür. Herkes ve her şey için.”

“Evini satmaktan bahsettiğini mi duydum?” diye sordu Donna. “Yoksa o sadece- bilirsin, rüya filan mıydı? Ben ayrım-sayamadım, duyduklarım uçuk ve garipti.”

“Hepimiz hayal görüyoruz,” dedi Arctor. Eğer bağımlı olduğunu en son fark eden bağımlının kendisiyse, belki dediğinin demek istediği olduğunu en son bilen de yine kendisidir, diye düşündü.

Donna'nın duymuş olduğu zırvalıkların ne kadarını gerçekten, ciddi olarak söylediğini merak ediyordu. Günün deliliğinin[6] -kendi deliliğinin- ne kadarının gerçek olduğunu, ne kadarının diğerlerinden bulaşan delilik olduğunu merak ediyordu. Donna onun için her zaman gerçekliğin röper noktasıydı; kıza göre bu doğal, basit bir soruydu. Doğrusu Arctor buna yanıt verebilmeyi isterdi.

Yedinci Bölüm

Ertesi gün Fred yerleştirilen dinleme aletlerini sormak için karma elbisesinin içinde belirdi.

“Şu anda mülk içinde çalışır haldeki altı holo tarayıcı- altısı şimdilik bize yeterli gibi görünüyor- yayınını sokağın ilerisindeki, Arctor’un eviyle aynı blokta güvenlikli bir eve yapıyor,” diye açıkladı Hank. Aralarındaki metal masaya Bob Arctor’un evinin zemin planını serdi. Bunu görmek Fred'i rahatsız etmeye ediyordu, ama o kadar fazla değil. Kağıdı kaldırıp

farklı odalara konmuş tarayıcıların yerleşimlerini inceledi. Her şeyin görüntü ve ses halinde izlenebileceği biçimde dağılmışlardı.

“Öyleyse kayıtları o evden takip edeceğim,” dedi Fred.

“Orayı yakın çevrede gözlem altında tuttuğumuz sekiz -belki de dokuz olmuştur bile- ev ve apartman için kayıt izleme noktası olarak kullanıyoruz. Bu durumda orada kendi izlediklerini değerlendirmekte olan başka gizli ajanlarla karşılaşacaksın. Orada çalıştığın sürece elbisen üzerinde olsun. “

“Apartmana girerken görüleceğim. Çok yakın.”

“Aynı fikirdeyim, ama orası büyük bir yapı. Yüzlerce birim içeriyor, elektronik açıdan uygun bulduğumuz tek yer. İdare etmen gerekecek, en azından biz başka yerdeki bir üniteyi kanuni olarak tahliye ettirene kadar. Buna uğraşıyoruz ... İki blok ötede, daha az şüphe çekeceğin bir yerde. Tahminen bir hafta sürer. Tarama verileri mikro-iletim kablolarından ve ITT hatlarından uygun çözünürlükte geçirilebilirse, eskiden kullanılan-”

“Eğer Arctor, Luckman veya o tiplerden biri beni binaya girerken görürse,” dedi Fred, “Orada bir kadınla birlikte olduğum bahanesini kullanacağım.” Aslında bu durumu o kadar da karıştırmayacaktı; hatta yolda geçen ücretsiz zamanını kısaltabilirdi, ki bu önemli bir faktördü. Güvenlikli binaya kolayca geçebilir, taramaları izleme işini halleder, raporlarında neyin yer alıp neyin atılacağına karar verdikten sonra bir an önce geriye dönebilird-

Kendi evime, diye düşündü. Arctor'un evine döneceğim. Sokağın başındayken ben Bob Arctor’um, bilgisi dışında izlenen ağır uyuşturucu bağımlısı. Her iki günde bir sokağın sonuna gitmek için bir bahane bulacağım. Oradaki apartmanda Fred olacağım, ve kendi yaptıklarımı izlemek için millerce uzunluktaki bantları gözden geçireceğim. Bütün bunlar beni geriyor, diye düşündü. Tabii bana sağlayacakları koruma -ve değerli kişisel bilgiler- hariç.

Peşimdeki her kimse, büyük olasılıkla daha ilk hafta içinde holo tarayıcılara yakalanacak.

Bunu düşününce gevşediğini hissetti.

“Güzel,” dedi Hank'e.

“Hololarıın nerelere konduğunu görüyorsun. Bakıma ihtiyaçları olursa, Arctor'un evinde olduğun süre içinde, içeride kimse yokken kendin halledebilirsin. Normalde de o eve giriyorsun, değil mi?”

Lanet olsun, diye düşündü Fred. Bunu yaparsam holo-kayıtlara ben de çıkarım. Onları Hank'e verdiğimde kayıtta görünenlerden biri de ben olacağım, ve her şey ortaya çıkacak.

Şimdiye dek Hank'in şüpheliler hakkında bilgileri nasıl öğrendiği onu çok etkilememişti; bilgiyi etkili bir izleme makinesi olan Fred'in kendisi taşıyordu çünkü. Ama şimdi: kimliğini belirleyecek öğeleri sözlü raporlarında yaptığı gibi otomatik olarak ortadan kaldırma özelliği olmayan ses ve görüntü tarayıcıları çalışacaktı. Hololar bozulduğunda onları kurcalayan, yüzü ekranı kaplayacak kadar yakma girmiş bir Robert Arctor olacaktı. Öte yandan kayıtları ilk görecek olan kendisiydi; düzeltme şansı hâlâ vardı. Ama bu iş çok zaman ve dikkat isteyecekti.

Peki ama neyi düzeltecekti ki? Arctor’u kayıtlardan silecek miydi-tamamen? Şüpheli olan Arctor’du. Sadece Arctor’un hololarla uğraştığı görüntüleri silmeliydi.

“Kendi görüntülerimi sileceğim” dedi. “Beni göremeyeceksin. Genel bir korunma önlemi olarak.”

“Elbette. Daha önce bu işi yapmadın mı?” Hank uzanıp ona birkaç resim gösterdi. “Bilgi kaynağı olarak göründüğün her bölümü toptan temizleyen bir aygıt kullanacaksın. Tabii bu hololar için geçerli; ses kayıtları için izlenen yerleşmiş bir politika yok. Ancak pek büyük bir sorunla karşılaşmayacaksın. Senin Arctor’un evine sık sık giden arkadaş çevresinden biri olduğunu baştan kabul ediyoruz- ya Jim Barris'sin, ya Ernie Luckman'sın, ya Charles Freck'sin, ya da Donna Hawthorne'sun-”

“Donna mı?” diyerek güldü. Daha doğrusu elbise güldü, karma elbiselerin gülebileceği şekilde.

“Ya da Bob Arctor,” dedi Hank, şüpheli listesini tarayarak.

“Boyuna kendimi rapor edeceğim,” dedi Fred.

“Bu durumda bize verdiğin holo-bantlarda zaman zaman kendinin de görünmeni sağlaman gerekiyor, çünkü sistematik olarak kendini silersen, biz istesek de istemesek de kim olduğunu eleme yöntemiyle fark edebiliriz. Yapman gereken, kendini silerken -nasıl desem- buluşçu, sanatçı... hay allah, yani demek istediğim, yaratıcı olmalısın... Örneğin evde yalnız araştırma yaptığın kısa zaman aralıklarında, kağıtları ve çekmeceleri karıştırırken, veya bir tarayıcının görüş alanında başka bir tarayıcıya bakım yaparken, ya da-”

“Eve ayda bir üniformalı birini göndermelisiniz,” dedi Fred. '“Günaydın! Telefonunuza, otomobilinize ve yaşadığınız yere gizlice kurulmuş olan izleme cihazlarına bakım için geldim/ diyecek biri. Belki Arctor faturayı öder.”

“Arctor büyük olasılıkla onu kovup kendi de yok olur.”

“Elinde o kadar önemli miktarda mal varsa tabii,” dedi karma elbiseli Fred. “Bu henüz kanıtlanmadı.”

“Arctor’un elinde fazla miktarda mal olabilir. Onun hakkında toplanıp analiz edilen yeni bilgiler var. Kötü bir oyuncu olduğundan hiç şüphemiz kalmadı: adam beş para etmez, sahtekar. Onun için elimize düşene kadar çevresinde ol, ta ki tutuklayıp hüküm giymesini sağlamaya yetecek kanıtı bulana kadar.”

“Evine mal bırakmamızı mı istiyorsunuz?”

“Onu daha sonra konuşuruz.”

“Arctor’un üst düzeylerde olduğunu mu düşünüyorsunuz? Biliyorsun, D.M. teşkilatında?”

“Bizim ne düşündüğümüz senin işin açısından hiç bir önem taşımıyor,” dedi Hank. “Biz değerlendiririz; sen kendi vardığın sınırlı sonuçları bize

rapor edersin. Bu seni dışlamak için değil, ama elimizde senin sahip olmadığın çok bilgi var. Geniş açıdan bakabiliyoruz. Kompüterize açıdan.”

“Arctor’un sonu yakın,” dedi Fred. “Tabii eğer gerçekten çevirdiği bir dolap varsa. Ve söylediklerinizden sonra içimden bir ses olduğunu söylüyor.”

“Böyle giderse yakında onun hakkında bir dava açabiliriz,” dedi Hank. “Sonra defterini düreriz, bu hepimizi mutlu eder.”

Fred apartmanın adresini ve numarasını kayıtsızca ezberledi, ve birden aklına ara sıra o apartmana girip çıkarken gördüğü, son zamanlarda tuhaf bir şekilde ortadan kaybolan genç, keşe benzeyen bir çift geldi. Demek baskına uğramışlardı, ve bu iş için evlerine el konmuştu. Onları severdi. Kızın uzun, soluk sarı saçları vardı, sütyen takmazdı. Bir seferinde kız market paketleri taşırken önünden geçerek onu otomobille bırakmayı teklif etmişti; biraz konuşmuşlardı. Doğal yaşama inanan bir kızdı; megavitaminler, deniz yosunu ve güneş ışığı peşinde, sevimli ve utangaç bir tipti, ama Arctor’un teklifini kabul etmemişti. Şimdi nedenini anlayabiliyordu. Evde uyuşturucu bulunduruyor olmalıydılar. Ya da, daha yakın bir olasılıkla, satıyorlardı. Ayrıca, eğer apartmana ihtiyaç varsa, uyuşturucu bulundurmaktan tutuklamak sorunu çözmeye yeterdi, ve bu her zaman için ayarlanabilirdi.

Arctor götürüldüğü zaman, pis ama büyük evinin yetkililer tarafından ne amaçla kullanılacağını merak etti. Büyük olasılıkla daha da geniş bir istihbarat işlem merkezi olacaktı.

“Arctor’un evini görsen severdin,” dedi yüksek sesle. “Harap, ve tipik bir bağımlı evi gibi pis, ama büyük. Güzel bir bahçe. Bir sürü fundalık.”

“Montaj ekibinin raporunda da aynı şey söyleniyor. Oldukça iyi birkaç olasılık söz konusu.”

“Rapor mu? Ev için “bir çok olasılık” olduğunu rapor ettiler, öyle mi?” Karma elbisenin sesi, tonlama veya iniş-çıkış vermeksizin çılgınca takırdayarak Fred'i olduğundan daha öfkeli gösterdi. “Neymiş bunlar?”

“Eh, görünür bir tek olasılık var: oturma odası bir kavşağa bakıyor; bu sayede geçen araçların ve plakaların grafiği çıkarılabilir . . .” Hank elindeki sayfalarca kağıdı inceledi. “Ama takımı yöneten Burt Belirsiz-surat evin fena halde çürümesine izin verildiğini düşünmüş, öyle ki yatırım olarak el koymamıza değecek durumda değilmiş.”

“Ne gibi? Ne tür bir çürümeden bahsetmiş?”

“Çatı.”

“Çatı çok iyi durumda.”

“İç ve dış cephe badanası. Yerlerin durumu. Mutfak dolapları-”

“Zırva,” dedi Fred, daha doğrusu elbise vızıldadı. “Arctor bulaşıklarla çöplerin yığılmasına izin veriyor ve toz almıyor olabilir, ama sonuçta bunlar kızlar olmaksızın bir arada yaşayan üç adam. Karısı onu terk etmiş; bütün o işleri kadınlar yapmalı. Eğer Donna Hawthorne, Arctor’un isteğine uyup, yalvarmalarına kulak verip oraya taşınsaydı, bunların hepsini yoluna koyardı. Ayrıca herhangi bir profesyonel temizlik hizmeti, günde yarım dolarlık temizlikle bütün evi en iyi biçimde toparlayabilir. Çatıya gelince, işte o beni deli ediyor, çünkü-”

“Öyleyse Arctor tutuklanıp kimliğini kaybettikten sonra evi almamızı öneriyorsun.”

Karma elbise Fred ona bakakaldı.

“Ee?” dedi Hank kayıtsızca. Tükenmez kalemi elinde, yazmaya hazırdı.

“Hiç bir fikrim yok. Fark etmez.” Fred ayrılmak üzere koltuğundan kalktı.

“Henüz bir yere gitmiyorsun,” dedi Hank, eliyle tekrar oturmasını işaret ederek. Masasının üzerindeki kağıtları karıştırdı. “Buralarda bir not vardı-”

“Senin hep notların vardır,” dedi Fred. “Herkes için.”

“Bu not seni bugün buradan ayrılmadan önce 203 numaralı odaya göndermemi söylüyor.”

“Eğer bu Lions Kulübünde verdiğim ilaç karşıtı söylev içinse, o konuda işiteceğimi zaten işittim.”

“Hayır, bu o değil.” Hank kıvrık not kağıdını ona doğru attı. “Bu başka bir şey. Seninle işim bittiğine göre neden doğru oraya gidip şu işi halletmiyorsun?”

Kendini bembeyaz bir odada buldu. Çelik demirbaş, çelik koltuklar ve çelik masa yere vidalanmıştı. Hastane odası gibi tertemiz, steril ve soğuk bir yerdi, aydınlatma ise çok fazlaydı. Hatta sağ tarafta, üzerinde SADECE TEKNİSYENE AYARLATINIZ yazılı bir de tartı duruyordu. Orange İlçesi Şerif Bürosu üniformasının yanı sıra tıbbi şeritler de taşıyan iki görevli, onu süzmekle meşguldü.

“Memur Fred misiniz?” dedi ikisinden gidon bıyıklı olanı.

“Evet efendim,” dedi Fred. Ürkmüştü.

“Pekala Fred, ilk olarak şunu belirtmeme izin verin. Aldığınız talimatlar ve verdiğiniz bilgiler kayda almıyor, ve ilk seanslarda gözden kaçan şeyler olması olasılığına karşı daha sonra incelenmek üzere izleniyor. Tabii ki bu Standart Operasyon kapsamında, ve sırf sizin için değil, sözlü rapor veren tüm memurlar için geçerli.”

Diğer tıbbi görevli devam etti. “Ayrıca bölüm içinde kurduğunuz diğer bağlantılar, örneğin telefon bağlantıları, ve ek aktiviteler, örneğin yakın zamanda Anaheim'da Rotary Kulüp üyelerine verdiğiniz söylev gibi.”

“Lions,” dedi Fred.

Soldaki görevli sordu. “D Maddesi kullanıyor musunuz?”

“Bu tartışmalı bir soru,” dedi diğeri, “çünkü işinizi yaparken kullanmak durumunda kaldığınızı biliyoruz. Bu yüzden yanıt vermeseniz de olur. Suçlayıcı olacağından da değil, yalnızca tartışmalı.” Bir masaya doğru

işaret etti. Üzerinde bir kaç kağıt, başka bir takım renkli plastik nesneler ve Memur Fred'in tanımlayamadığı tuhaf bir kaç şey duruyordu. “Bu tarafa geçip oturun, Memur Fred. Size kısaca bir dizi basit test uygulayacağız. Fazla zamanınızı almayacak, herhangi bir fiziksel rahatsızlık vermeyecek.”

“Verdiğim o söylev hakkında-”

“Bu iş, bölümde son zamanlarda gerçekleştirilmiş bir araştırmayla ilgili,” dedi sol taraftaki tıbbi görevli. “Buna göre bu bölgede çalışan gizli ajanların büyük bölümü, geçen ay içinde Nöral Afazi Kliniklerine kabul edilmiş.” Oturdu ve ortaya tükenmez kalemle bir takım formlar çıkardı.

“D Maddesinin yüksek bağımlılık faktörü taşıdığından haberiniz var, değil mi?' dedi diğeri Fred'e.

“Elbette,” dedi Fred. “Tabii ki haberim var.”

“Şimdi size bu testleri yapacağız,” dedi oturan görevli. “Şu sırayı izleyeceğiz, BG diye adlandırdığımız testle başlayarak, ya da-”

“Bağımlı olduğumu mu sanıyorsunuz?”

“Asıl konumuz bağımlı olup olmadığınız değil. Ne de olsa Ordu Kimyasal Savaş Bölümünden gelecek kontrol elemanını ancak önümüzdeki beş yıl içinde bekliyoruz.”

“Bu testler D Maddesinin bağımlılık yapıcı özelliğiyle ilgili değil, daha çok- Pekala, size önce Kurgu Zemin Testini vereyim. Bu sizin nesneyi zeminden ayırma yeteneğinizi hemen ölçecek. Bu geometrik diyagramı görüyor musunuz?” Masaya, Fred'in önüne resimli bir kart koydu. “Anlamsız görünen çizgilerin arasında hepimizin tanıyacağı bildik bir nesne var. Size düşen bunun ne olduğunu bana ...”

Veri. 1969 Temmuz'unda, Joseph E. Bogen, “Beynin Diğer Yüzü: Eştanımsal Bir Benlik” adındaki devrim yaratan makalesini yayınladı. Makalede Dr. A.L.Wigan adlı tanınmamış bir doktorun 1844'de yazdıklarına yer vermişti:

Benlik genelde ikizdir, tıpkı onu yaşama geçiren organlar gibi. Bu fikir karşıma çıktıktan sonra, üzerinde çeyrek yüzyıldan uzun bir süredir çalışmama rağmen, tek bir geçerli veya mantıklı karşı kanıta rastlamadım. Bu durumda kendimi şu iki noktayı kanıtlamış kabul ediyorum-

(1) Her bir beyin yarı küresinin düşünce organı olarak birbirinden ayrı ve kusursuz birer bütün olduğu.

(2) Her bir beyin yarıküresinde farklı ve birbirinden ayrı bir düşünme ve değerlendirme işleminin aynı anda yürütülebileceği.

Makalenin sonunda Bogen şöyle diyordu: “Ben de (Wigan gibi) inanıyorum ki, her birimiz bir kişinin içinde iki benlik sahibiyiz. Bu konuda hakim olunması gereken bir dizi ayrıntı var. Ama eninde sonunda Wigan'ın görüşüne karşı gösterilen başlıca direnci doğrudan göğüslememiz gerekecek: hepimizin kişisel olarak hissettiği, Bir olduğumuz duygusu. Bir olduğumuza dair bu içsel inanışımız, Batı insanının pek el üstünde tuttuğu bir fikridir .. .”

“... söylemek ve tüm diyagram içinde nerede durduğunu bana göstermek.”

Benimle Mutt-ve-Jeff çilik oynuyorlar, diye düşündü Fred. Diyagrama bakmıyordu, gözünü görevliye dikmişti. “Bütün bunların anlamı ne? Bahse girerim bunlar o Lion Kulübü olayı yüzünden.” Fred bundan oldukça emindi.

Oturan görevli açıkladı. “D Maddesi kullananların çoğunda, beynin sağ ve sol yarısı arasında bir bölünme meydana geliyor. Bütünü uygun biçimde algılama, yani geştalt yeteneği azalıyor. Bu hem algısal, hem de kavramayla ilgili bilişsel sistemler içinde bozukluk anlamına gelir, her ne kadar bilişsel sistem normal çalışmasını sürdürüyormuş gibi görünse de. Zira artık algı sisteminden elde edilenler, bölünme nedeniyle çarpılmış oluyor. Bu nedenle o da işlevini kaybetmeye yüz tutuyor, gittikçe bozulmaya uğruyor. Bu çizgilerin arasındaki tanıdık nesneyi görebildiniz mi? Onu benim için bulabilir misiniz?”

“Nöroreseptör bölgelerindeki eser miktarda ağır metal birikimlerinden söz etmiyorsunuz, değil mi?” dedi Fred. “Hani şu geri dönüşsüz-”

“Hayır,” dedi ayaktaki görevli. “Bu beyin hasarı değil, bir tür zehirlenme, beyin zehirlenmesi. Algı sistemini bölerek etki eden toksik bir beyin psikozu, önünüzde duran bu BG testi, algı sisteminizin tek bir bütün halinde çalışma keskinliğini ölçüyor. Buradaki şekli görebiliyor musunuz? Hemen gözünüze çarpmış olması gerekiyor.”

“Bir Kola şişesi görüyorum,” dedi Fred.

“Doğru yanıt soda şişesi olacaktı,” dedi oturan görevli, ve resmi öteye itip yerine başka birini koydu.

“Benim brifinglerimi filan incelerken bir şey mi fark ettiniz?” diye sordu Fred. “Bir yerlerde bir gevşeme?” O konuşma yüzünden, diye düşündü. “Ya da yaptığım o konuşma? Orada iki taraflı işlev kaybı mı gösterdim ben? Bu testler için alıkonma-mm nedeni bu mu?” Bölüm tarafından zaman zaman uygulanan bu bölünmüş-beyin testleri hakkında bir yazı okumuştu.

“Hayır, bu rutin bir işlemdir,” dedi oturan görevli. “Gizli ajanların görev sırasında gerektiği üzere uyuşturucu kullanmak durumunda olduklarını biliyoruz, Memur Fred; aranızdan federal kliniklere gitmek zorunda kalan-”

“Kalıcı olarak mı?” diye sordu Fred.

“Çoğu kalıcı değil. Dediğim gibi, bu bir algı bozulması. Zaman içinde kendini düzeltebilir ve-”

“Karanlık kasvet,” dedi Fred. “Her şeyin üzerine çöküyor.”

“Aralarında konuşma duyuyor musunuz?” diye sordu görevlilerden biri aniden.

“Ne?” dedi Fred kararsızca.

“Yarı küreler arası. Normalde konuşmayla ilgili yeteneğin bulunduğu sol yarıküre zarar gördüğünde, bazen sağ yarı küre boşluğu elinden

geldiğince doldurmaya çalışır.”

“Bilmiyorum,” dedi Fred. “Bildiğim kadarıyla böyle bir şey olmadı.”

“Size ait olmayan düşünceler. Sanki başkası veya başka benlik düşünüyormuş gibi. Sizin düşünme şeklinizden farklı. Hatta arada bilmediğiniz yabancı kelimeler olabilir. Hayatınızın bir -noktasında bilinçsiz algıyla öğrenmiş olduğunuz kelimeler.”

“Öyle bir şey yok. Olsa bunu fark ederdim.”

“Genellikle ederdiniz. Bunu anlatan sol yarıküresi hasarlı kişilerden öğrendiğimize göre, oldukça sarsıcı deneyimmiş.”

“Eh, böyle bir şeyin farkına varırdım.”

“Sağ yarı kürenin konuşmayla ilgili hiç bir yetisi olmadığına inanılırdı, ama bu bir çok insan uyuşturucularla sol yarı kürelerini mahvedip ona -yani sağ tarafa- ortaya çıkacak şansı tanımadan önceydi. Boşluğu dolduracak şansı yani.”

“Bunun için gözümü açık tutarım tabii,” dedi Fred. Sesinin sırf mekanik tonunu duydu, sanki söz dinler bir okul çocuğu gibi. Otorite sahipleri tarafından kendisine hangi sıkıcı emir verilirse verilsin uymaya hazır. Kendisinden daha uzun boylu, gücünü ve isteklerini mantıklı olsa da olmasa da ona empoze edebilecek pozisyonda insanlar.

Sadece onayla, diye düşündü. Ne söyleniyorsa onu yap.

“Bu ikinci resimde ne görüyorsunuz?”

“Bir koyun,” dedi Fred.

“Koyunu bana gösterin.” Oturan görevli öne eğilip resmi çevirdi. “Kurgu-arka plan ayrımında bir hata başınızı bir parça derde sokuyor. Hiç şekil algılayamamak yerine yanlış şekil algılıyorsunuz.”

Köpek pisliği gibi, diye düşündü Fred. O da mutlaka yanlış şekil olarak değerlendirilirdi. Hangi standarda göre düşünürsen düşün. Kendini...

Bulgular, sessiz kalan minör yarı kürenin, öncelikle gelen bilgiyle ilgilenen bir sentezleyici olarak, Geştalt algısı üzerine uzmanlaştığını göstermekte. Bunun aksine, konuşan majör yarıküre, daha mantıklı, analitik ve bilgisayara benzer bir biçimde çalışıyor gibi görünmekte. Bulgulara göre, insanda gerçekleşen beyinsel lateralizasyonun olası nedeni, bir taraftaki dil işlevleriyle diğer taraftaki sentezlenmiş algı işlevleri arasındaki temel uyumsuzluk olabilir.

... hasta ve baskı altında hissetti, neredeyse Lions Kulübü'ndeki konuşması sırasında hissettiği kadar. "Orada koyun filan yok, değil mi?" dedi. "Peki hiç değilse yaklaştım mı?"

"Şekli belirsiz bir lekenin, testin uygulandığı birçok kişi tarafından birçok farklı biçimde yorumlanabileceği bir Rorschach testi değil bu," dedi oturan görevli. "Burada sadece belirgin bir tek nesne işlenmiştir. Bu örnekteki bir köpek."

"Bir ne?" dedi Fred.

"Bir köpek."

"Burada nasıl köpek görebiliyorsunuz?" Fred orada köpek görmüyordu. "Gösterin bana." Görevli...

Bu sonucun deneysel kanıtı, her iki yarı küresi bağımsız olarak algılamak, düşünmek ve davranmak üzere eğitilebilen bölünmüş-beyinli hayvanlarda ortaya çıkmaktadır. Teorik düşüncenin tipik olarak bir yarıkürede toplandığı insanda, diğer yarı kürenin eş tanımsal olarak adlandırılabilecek farklı bir düşünce biçiminde uzmanlaştığı anlaşılmaktadır. Teorik düşüncenin incelikle işlendiği, beynin konuşan, okuyan ve yazan "bu tarafındaki kurallar ve metodlar, uzun yıllar boyunca sintaks, semantik, matematiksel mantık gibi analizlere maruz bırakılmışlardır. Beynin diğer tarafında eş tanımsal düşüncenin işlendiği kurallar üzerinde önümüzdeki uzun yıllar boyunca araştırma yapılması gerekecektir.

... kartı ters çevirdi; arkasında son derece sade, resmi yazıyla KÖPEK yazılmıştı, ve Fred bu kez kartın önündeki çizgilerin arasına yerleştirilmiş şekli tanıdı. Hem de özel bir tür köpekti: karnı içeriye çekik bir tazı.

“Benim bunun yerine bir koyun görmem ne anlama geliyor?” dedi Fred.

“Büyük olasılıkla sadece psikolojik bir engel,” dedi ayaktaki görevli. Ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. “Bu setin tüm kartlarına bakmayı bitirdikten sonra bir seri başka test-”

“Bu testin Rorschach'a üstün olmasının nedeni,” diyerek oturan görevli diğerinin sözünü kesti. Bir sonraki resmi çıkardı. “Yorumlanabilir olmaması. Düşünüp uydurabileceğiniz çok sayıda yanlışa karşın tek bir doğru var. Yani her kart için B.D. Psiko-Grafik Bölümü'nün çizdiği ve tasdik ettiği şekil; doğru yanıt budur, çünkü Washington'dan böylece gönderilir. Şekli ya görürsünüz, ya da görmezsiniz. Eğer bir seri boyunca göremeyecek olursanız, algıda işlevsel bir bozukluk yakalamış oluruz, ve bir süre sizi askıya alırız, test sonuçlarınız yeniden düzelene dek.”

“Bir federal klinikte mi?”

“Evet. Şimdi, bu resimdeki siyah ve beyaz çizgilerin arasında ne görüyorsunuz?”

Ölüm şehri, diye düşündü Fred resmi incelerken. İşte gördüğüm bu: her yönüyle üzerime gelen ölüm; ilacın sadece bildiğimiz şekli değil, baştan aşağı ölüm. El arabaları üzerinde gezen bir metre boyunda küçük adamlar.

“Lütfen söyleyin bana,” dedi Fred. “Sizi harekete geçiren Lions Kulübündeki konuşmam mıydı?”

İki tıbbi görevli birbirine baktı.

Sonunda ayakta duranı “Hayır,” dedi. “Siz ve Hank arasında geçen bir konuşmayla ilgisi olması gerek- yani aslında- düşünmeden konuşup gereksiz laflar ettiğiniz bir diyalog. İki hafta kadar önce... anlayacağınız,

bütün bu çöp yığınının, içeri akan bunca işlenmemiş bilginin değerlendirilmesi, iki haftalık bir teknolojik gecikmeyle gerçekleşiyor. Henüz söylevinize sıra gelmedi. Aslında ona ulaşmalarına daha bir kaç gün var.”

“Neymiş bu gereksiz konuşmalar?”

“Çalınmış bir bisiklet hakkında,” dedi diğer görevli. “Güya yedi hızlı bir bisiklet. Kayıp olan üç hızın nereye gittiğini anlamaya çalışıyordunuz, değil mi?” İki tıbbi görevli tekrar birbirine baktı. “Onların bisikletin çalındığı garajın zemininde kaldığını düşünüyordunuz hani?”

“Haydi canım,” diye itiraz etti Fred. “O benim değil, Charles Freck'in hatasıydı; bu konuda kıyameti koparıp herkesi ayağa kaldırdı. Ben sadece bunu komik bulmuştum.”

BARRİS: (Odanın ortasında duruyor, elinde büyük, yeni, parlak bir bisiklet var; keyfi oldukça yerinde.) Bakın yirmi dolara ne aldım.

FRECK: Ne bu?

BARRİS: Bir bisiklet, on hızlı bir yarış bisikleti, tam anlamıyla yepyeni. Komşunun bahçesinde görüp sordum, ellerinde dört tane varmış. Onlara nakit yirmi dolar önerdim, sattılar. Zenciydiler. Hatta benim için çitin üzerinden bile geçirdiler.

LUCKMAN: Yirmi dolara bu kadar temiz bir on-hızlı alınabileceğini bilmiyordum. Yirmi dolara neler alınabileceğini düşünmek insanı şaşırtıyor.

DONNA: Bizim sokağın karşısında oturan kızın bir ay kadar önce çaldırdığı bisikletine benziyor bu. Zenciler büyük olasılıkla bunu çalmış olmalı.

ARCTOR: Mutlaka öyledir, hele ellerinde dört tane varsa. Hem bu kadar ucuza sattıklarına göre..

DONNA: Onu kıza geri götürmelisin.

BARRİS: Bu bir erkek bisikleti. Onunki olamaz.

FRECK: Sadece yedi vitesi olduğu halde neden ona on hızlı diyorsunuz?

BARRİS: (Şaşkın) Ne?

FRECK: (Bisikletin yanma gidip parmağıyla işaret ederek) Bak, burada beş dişli var, zincirin öbür ucunda da iki tane var. Beş ve iki...

Bir kedinin veya maymunun görüntü sinirlerinin çaprazlandığı nokta sagital olarak kesildiğinde, sağ göze gelen bilgi sadece sağ yarıküreye ulaşır, ve benzer biçimde sol göz sadece sol yarı küreyi bilgilendirir. Bu işlemin yapıldığı bir hayvan, tek gözünü kullanırken iki sembol arasında seçim yapmak üzere eğitilirse, testler daha sonra diğer gözle de uygun seçimi yapabildiğini gösterir. Ancak iki yarı küre arası bağlantı noktaları, özellikle callosum cismi, eğitimden önce hasarlanmışsa, daha önce kapatılan göz ve o taraftaki yan kürenin baştan eğitilmesi gerekir. Yani eğer bağlantı noktaları kesilmişse, eğitim bir yarı küreden diğerine transfer edilemez. Bu, Myers ve Sperry'nin temel bölünmüş-beyin deneyidir. (1953; Sperry, 1961; Myers,

1965; Sperry, 1967; Myers).

... yedi eder. Öyleyse bu sadece yedi hızlı bir bisiklet.

LUCKMAN: Evet, ama yedi hızlı bir yarış bisikleti bile yirmi dolara değer. Yine de iyi bir alışveriş yapmış.

BARRİS: (Kızgın) O zenciler bana bunun on hızlı olduğunu söylemişlerdi. Bu şey çalıntı.

(Herkes bisikleti incelemek için toplanır. Tekrar tekrar dişlileri sayarlar.)

FRECK: Şimdi sekiz tane sayıyorum. Önde altı, arkada iki tane. Bu sekiz ediyor.

ARCTOR: (Mantıklı) Ama on olmalıydı. Yedi -veya sekiz-hızlı bisiklet olmaz ki. Ben hiç öyle bir şey duymadım. Eksik dişliler nereye gitmiş

olabilir?

BARRİS: O zenci çocuklar bunu kurcalamış olmalı. Herhalde yetersiz aletlerle ve teknik bilgileri olmadan bunu parçaladılar. Yeniden toparladıklarında dişlilerin üçünü garajlarının zemininde bırakmış olmalılar. Büyük olasılıkla o dişliler hâlâ orada duruyordur.

LUCKMAN: Öyleyse gidip eksik dişlileri geri istemeliyiz.

BARRİS: (Öfkeli biçimde durumu tartarak) Zaten asıl dalavereleri de orada: onları bana vermeleri gerekirken büyük olasılıkla satmayı teklif edecekler. Başka ne hasar verdiklerini merak ediyorum. (Bisikletin her tarafını inceler.)

LUCKMAN: Hep beraber gidersek onları bize pekala verirler; bu konuda bahse girebilirsin, dostum. Hep beraber gideriz, tamam mı? (Onay bekleyerek çevresine bakar)

DONNA: Sadece yedi dişli olduğundan emin misiniz?

FRECK: Sekiz.

DONNA: Yedi, sekiz, her neyse. Demek istediğim, oraya gitmeden önce birine sorun. Yani bana hiç de bunu parçalamışlar gibi görünmüyor. Oraya gidip adamlara ağır laflarla yüklenmeden önce bir araştırın. Anlıyor musunuz?

ARCTOR: Haklı.

LUCKMAN: Kime soracağız? Yarış bisikletlerinden iyi anlayan tanıdığımız kim var?

FRECK: Gördüğümüz ilk insana soralım. Bisikleti kapının önüne götürelim, ve buraya doğru gelen biri olduğunda ona soralım. Böylece tarafsız bir bakış açımız olur.

(Bisikleti birlikte ön kapıya çıkarırlar, karşılarına hemen otomobilini park etmekte olan genç bir siyah adam çıkar. Ona yedi -sekiz?-dişliyi şüpheyle gösterirler. Zincirin bir ucunda beş, diğer ucunda iki olmak üzere

sadece yedi tane olduğunu -Charles Freck hariç- kendileri de görebildiği halde, orada kaç dişli olduğunu sorarlar. Beş ve iki toplanınca yedi eder. Bundan kendi gözleriyle bakarak da emin olabilirler. Neler oluyor?)

GENÇ SİYAH ADAM: (Sakince) Yapmanız gereken öndeki dişli sayısını arkadakiyle çarpmak. Bu toplama değil, çarpma işlemi gerektiriyor. Çünkü gördüğünüz gibi, zincir dişliden dişliye çaprazlama atılıyor, ve dişli oranları açısından, (beş dişliye işaret ediyor) beş kere öndeki ikisinden birini (parmağını ona uzatıyor) elde etmiş oluyorsunuz. Bu da size bir kere beş, yani beş vites veriyor. Sonra gidondaki bu kolla vitesi değiştiriyorsunuz, (nasıl yapılacağını gösteriyor.) Zincir öndeki ikisi arasında ötekine geçiyor ve arkadaki aynı beşliyle yine birer birer eşleşiyor, ki bu beş vites daha ediyor. Yapılacak toplama beş artı beş, ve bu on ediyor. Nasıl olduğunu görebiliyor musunuz? Gördüğünüz gibi, dişli oranları daima bu şekilde türevlenir.

(Ona teşekkür ederek bisikleti sessizce eve geri sokuyorlar. Daha önce hiç görmedikleri, yaşı on yediden fazla olmayan, sağı solu fena halde hasarlanmış eski transport tipi bir otomobil kullanan genç siyah adam, otomobili kilitleme işine devam ediyor, ve onlar evin ön kapısını kapatıp orada öylece dikiliyorlar.)

LUCKMAN: Esrar’ı olan var mı? “Ot olan yerde umut vardır.” (Kimse..

Tüm kayıtlar, yarı kürelerin ayrılmasının bir kafatasının içinde, yani bir organizmanın içinde birbirinden bağımsız iki bilinç odağı yarattığını göstermektedir. Bu sonuç, bilinci insan beyninin bölünemez bir özelliği olarak düşünen bazı çevrelerce rahatsız edici bulunmaktadır. Sağ yarı küre için bu zamana kadar ortaya çıkarılan yeteneklerin bilinçsiz programlama seviyesinde olduklarında ısrar eden başkalarınca ise, bu sonuçlar erken verilmiş kararlardır. Şüphesiz ki eldeki vakalarda yarıküresel eşitsizlik söz konusudur, ancak bu pekala üzerinde çalıştığımız bireylerin kişisel özellikleri olarak ele alınabilir, çok küçük yaştaki bir insanın beyni bölünmeye uğradığı taktirde, sonuç olarak her iki yarı kürenin ayrı ve birbirinden bağımsız olarak, normal bireylerin sadece sol yarı kürede ulaşabildikleri yüksek düzeyli beyinsel işlevleri geliştirmeleri olasılığı oldukça fazladır.

... gülmüyor.)

“Sizin o gruptakilerden biri olduğunuzu biliyoruz,” dedi oturan tıbbi görevli. “Hangisi olduğunuz fark etmez. Hiç biriniz bisiklete bakıp onun küçücük dişli oranı sisteminin sayısını bulmak için gereken basit matematiksel işlemi kavrayamadınız.” Görevlinin sesinde bir tür anlayış hissediyordu, nezaket çabası vardı sanki. “O tür bir işlem ortaokul çocuklarının yetenek testlerinde kullanılır. Hepiniz birden bloke mi olmuştunuz yani?”

“Yoo,” dedi Fred.

“O testleri çocuklara uyguluyorlar,” dedi diğer tıbbi görevli. “Peki sorun neydi, Fred?” dedi ilki.

“Unuttum.” Susmuştu şimdi. “Bu bana algısaldan çok bilişsel bir beceriksizlik gibi geldi, öyle bir durumda söz konusu olan soyut düşünme değil midir? Onun yerine-”

“Öyle görünüyor olabilir,” dedi oturan görevli. “Ama testlerin gösterdiğine göre, bilişsel sistem işlevini doğru bilgi alamadığı için aksatır. Diğer bir deyişle, gelen bilgi öylesine çarpılıyor ki, gördüğün şey hakkında mantık yürütmek istediğinde bunu hatalı yapıyorsun, çünkü sende-” Söylemek istediğini ifade etmenin bir yolunu ararcasına, el hareketleriyle anlatmaya çalıştı.

“Ama on hızlı bir bisikletin yedi dişlisi var. Gördüğümüz doğruydu. Önde iki, arkada beş.”

“Ama aranızdan hiçbiriniz bunların arasındaki ilişkiyi kestiremedi: beş tane arkada ve ikisinin her biri önde, zencinin size söylediği gibi. O yüksek eğitimli biri miydi?”

“Büyük olasılıkla hayır.”

“Zencinin gördüğü,” dedi ayaktaki görevli, “hepinizin gördüğünden farklıydı. Arkadaki dişli sistemiyle öndekini birleştiren iki ayrı bağlantı hattı gördü. Yan yana ve öndeki dişlilerden arkadaki beş tanenin her birine

sırayla bağlanan iki farklı hat... Sizin gördüğünüz ise, arkadakilerin tümüne giden tek bir bağlantıydı.”

“Ama bu altı dişli ederdi,” dedi Fred. “İki ön dişliye tek bağlantı.”

“Ve bu da yanlış algının ta kendisi. Bunu kimse o zenci çocuğa öğretmedi. Ona tek öğrettikleri, tabii bir şey öğretildiyse, o iki bağlantının ne anlama geldiğini bilişsel olarak kavramaktı. Siz onlardan birini tamamiyle gözden kaçırdınız, hepimiz. Sizin yaptığınız, önde iki dişli saydığınız halde onları tek bir bütün olarak algılamaktı

“Bir daha sefere daha iyisini yaparım.”

“Hangi bir daha sefer? Çalıntı bir on-hızlı bisiklet aldığınızda mı? Yoksa tüm gün boyu size ulaşan algı girişiyle soyut düşünce yürütürken mi?”

Fred sesini çıkarmadı.

“Teste devam edelim,” dedi oturan görevli. “Burada ne görüyorsunuz, Fred?”

“Plastik köpek boku,” dedi Fred. “Burada, Los Angeles bölgesinde sattıkları türden. Şimdi gidebilir miyim?”.

Ancak nasıl olduysa, her iki görevli de gülmeye başladı.

“Biliyor musunuz Fred,” dedi oturan görevli, “eğer espri anlayışınızı olduğu gibi korumayı başarabilirseniz, belki bu işten kurtulmayı becerirsiniz.”

“Becermek mi? “ diye tekrarladı Fred. “Neyi becereceğim? Takım mı kuracağız? Kızı mı becereceğim, yoksa becermeyi mi? Halletmeyi mi? Sıyrılmayı mı? Mantıklı kalmayı mı? Para yapmayı mı? Zaman yaratmayı mı? Kullandığınız terimleri açıklayın. 'Becerme'nin Latince'si facere dir, ve bu bana hep fuckere yi hatırlatır, ki bu da diğer malum 'becerme'nin Latince'sidir. Bense son zamanlarda bu konuda ...

İnsan dahil tüm gelişmiş hayvanların beyni, callosum cismi adlı bir sinir dokusu köprüsüyle bağlanmış sağ ve sol yarı kürelerden oluşan, çift yapılı bir organdır. On beş yıl kadar önce, o sırada Chicago Üniversitesinde olan Ronald E. Myers ve R.W.Sperry, şaşırtıcı bir buluş yaptılar: beynin iki yarısı arasındaki bu bağlantı kesildiğinde, her yan küre kendi başına bir beyinmiş gibi bağımsız işlev yapıyordu.

... bir halt beceremedim, plastik veya değil, yapma veya gerçek. Eğer siz ikiniz psikologsanız ve Hank'le aramdaki bitmek bilmez bilgi verme seanslarını dinlediyseniz, söyleyin bakalım, ben Donna'yla ne yapacağım? Onunla nasıl yakınlaşacağım? Demek istediğim, bu kahrolası iş nasıl halledilir? Yani öyle tatlı, benzersiz ve inatçı küçük bir kızla?”

“Her kız birbirinden farklıdır,” dedi oturan görevli.

“Ona ahlaki olarak yaklaşmaktan söz ediyorum. Kızıl hapları ve içkiyi yükleyip, oturma odasında yere serilmiş yatarken onu düzmekten değil.”

Ayaktaki görevli konuştu. “Ona çiçek al.”

Fred'in elbiseden bakan gözleri kocaman açıldı. “Ne?”

“Yılın bu zamanında küçük bahar çiçekleri bulabilirsin. Örneğin Penney's veya K Mart'daki fidanlık bölümlerinde. Ya da bir açelya.”

“Çiçekler,” diye mırıldandı Fred. “Demek istediğiniz plastik çiçek mi, yoksa gerçek çiçek mi? Herhalde gerçeğidir.”

Oturan görevli yanıtladı. “Plastik olanları işe yaramaz. Şey gibi görünürler ... yapay gibi işte. Her nasılsa yapay.”

“Şimdi gidebilir miyim?”

İki görevli de birbirlerine baktıktan sonra başlarını salladı. Ayaktaki konuştu. “Seni başka zaman değerlendiririz, Fred. O kadar acil değil. Hank sana sonraki randevuyu haber verir.”

Fred bilinmedik bir nedenle ayrılmadan önce onlarla el sıkışmak istedi, ama bunu yapmadı; hiçbir şey söylemeden öylece çıktı. Kendini biraz kötü,

biraz şaşkın hissediyordu. Belki de, büyük olasılıkla, olay yaşayıp unuttukları arasından çıkıp bu kadar ani biçimde üzerine patladığı için. Benimle ilgili malzemeyi tekrar tekrar taramışlar, diye düşündü. Beynimi yakmış olduğuma dair gösterge aramışlar, ve bulmuşlar da. En azından bu testleri yapmak istemeye yetecek kadarını.

Bahar çiçekleri, diye düşündü asansöre doğru giderken. Küçüklerinden; herhalde yere yakın yetişiyorlar ve bir sürü insan üzerlerine basıyor. Doğada mı yetişiyorlar? Yoksa özel ticari teknelerde veya kapalı dev çiftliklerde mi? Şehir dışının neye benzediğini merak ediyorum. Kırları, değişik kokuları. Peki nerede bulursun onları? Ne tür bir yolculuktur o, ve nasıl ' bir bilet gerekir? Bileti kimden satın alırsın?

Hem oraya gittiğimde yanımda biri olsun isterim, dedi kendi kendine, belki Donna. Ama böyle bir şey ondan nasıl istenir? Bunu bir kızdan nasıl istersin, hele ona nasıl yaklaşacağını bile bilmiyorken? Onunla ilgili hayaller kuruyorken, ve hiçbir şey elde edememişken- daha ilk adımı bile atamadım ben. Acele etmeliyiz, diye düşündü, çünkü gecikirsek bana anlattıklarına benzeyen ilkbahar çiçeklerinin hepsi ölecek.

Sekizinci Bölüm

Charles Freck, Bob Arctor'un evinin çoğu zaman birlikte hafif birer tütsü çekilebilecek bir kaç keşe rastlanabileceği yolundan ilerlerken, Barris'i kafaya almak için uyduracağı bir hikayenin ayrıntılarını düşünüyordu. O gün Fiddler's Three lokantasında dalak ile ilgili yaptığı gevezeliği böylece ödetecekti ona. Polisin her yere yerleştirdiği radar tuzaklarından beceriyle kaçarken (sürücüleri kontrol eden radarlı polis araçları, genelde eski külüstür VW minibüslerinin görüntüsünde olurlardı; sakallı hilkat garibeleri tarafından kullanılan donuk kahve rengindeki böyle minibüsler gördüğünde Freck yavaşlardı,) kafasında Barris'e anlatacaklarının provasını yaparak hayal kuruyordu:

FRECK: (Havadan sudan konuşur gibi) Bugün bir metedrin ağacı aldım.

BARRİS: (Yüzünde kibirli bir ifadeyle) Metedrin bir türevdir, amfetamin gibi; krank, kristal, amfetamin, laboratuvarda sentetik olarak üretilir. Yani marijuana gibi organik değildir. Marijuana bitkisi gibi bir metedrin bitkisi yoktur.

FRECK: (Şaşırtmacayı açıklayarak) Yani bir amcamdan bana kırk bin dolar miras kaldı ve birinin garajında metedrin yaptığı yeri satın aldım. Demek istediğim, orada adamın metedrin ürettiği bir fabrikası var. Bir ağaçta yetişse bu kadar—

Otomobili sürerken istediği ifadeyi tam olarak yakalayamıyordu, çünkü kafasının bir bölümü çevresindeki araçlar ve ışıklarla meşguldü; ama Bob'un evine ulaştığında Barris'i gayet güzel kafaya alacağını biliyordu. Özellikle orada bir grup insan varsa, Barris yemi yutacak ve ne tür bir budala olduğu herkesin gözü önünde apaçık olarak ortaya çıkacaktı. İşte bu, ona yaptıklarını güzelce ödetmiş olacaktı, zira Barris'in dalga geçilmeye hiç tahammülü yoktu.

Evin önüne çektiğinde, Barris'i dışarıda Bob Arctor’un otomobili üzerinde çalışırken buldu. Kaput kalkıktı, Barris ve Arctor, ellerinde bir yığın tamir aletiyle birlikte dikiliyorlardı.

“Hey, dostum,” dedi Freck. Otomobilinin kapısını gürültüyle kapayıp onlara doğru sakin adımlarla yürüdü. Doğrudan Barris'e dönüp dikkatini çekmek için elini onun omzuna koydu, ve havalı bir biçimde “Barris,” dedi.

“Daha sonra,” diye homurdandı Barris. Üzerinde tamir kıyafeti vardı. Zaten kirli olan kumaşının üzerini ayrıca yağ ve benzer lekeler de kaplamıştı.

“Bugün bir metedrin ağacı aldım.”

Sabırsızca kaşlarını çattı Barris. “Ne büyüklükte?”

“Ne demek istedin?”

“Üretim yerinin büyüklüğü ne kadar?”

“Şey,” dedi Freck, nasıl devam edeceğini bilemeyerek.

“Ne kadar ödedin?” dedi Arctor. Onun da üstü başı yağlanmıştı. Freck karbüratörü, hava filtresini, hortumları ve diğer her şeyi sökmüş olduklarını gördü.

“On dolar kadar.”

“Tim sana daha ucuzunu bulabilirdi,” dedi Arctor yaptığı işe geri dönerek.

“Metedrin atölyelerini neredeyse beleşe veriyorlar,” dedi Barris.

“Bu kahrolası koca bir garaj!” diyerek itiraz etti Freck. “Bir fabrika! Günde bir milyon tablet çıkarıyor- hap kesme makinesi ve diğer her şeyle birlikte.

“Bütün bunlar on dolar mı etti?” dedi Barris, gülümsemesi yüzüne yayılarak.

“Yeri nerede?” dedi Arctor.

“Yakınlarda değil,” dedi Freck huzursuzca. “Hey, ikinizin de canı cehenneme.”

Barris işine ara verdi- Barris çok fazla ara veriyordu, onun- , la konuşan biri olsa da olmasa da. “Biliyor musun Freck, çok fazla metedrin yutar veya iğnesini kullanırsan, konuşman Vak-vak Amca'nınkine benzemeye başlar.”

“Ee?” dedi Freck.

“O zaman seni kimse anlayamaz.”

“Ne dedin Barris?” dedi Arctor. “Seni anlayamadım.”

Barris yüzünde pek neşeli bir ifadeyle Vakvak Amca sesleri çıkarmaya başladı. Freck ve Arctor sırıttılar, bu hoşlarına gitmişti. Barris uzattıkça uzattı, sonunda da karbüratöre doğru işaret etti.

Arctor artık gülmüyordu. “Karbüratörün nesi var?”

Barris normal sesiyle, ama hâlâ keyifle gülümseyerek konuştu. “Sıkma bobininin şaftı eğrilmiş. Karbüratör olduğu gibi yenilenmeli. Yoksa sen otoyolda giderken sıkma bobini üzerine kapanacak, ve bir de bakacaksın ki motorun boğulmuş. Budalanın teki de gelip arkadan bindirecek. Buna ek olarak, silindir duvarlarından aşağı dökülen çiğ benzin -eğer yeterince uzun süre akarsa- yağı yıkayıp yok edecek, ve sonunda silindirlerin aşınıp kalıcı hasar görecek. Sonra onları da elden geçirtmen gerekecek.”

“Sıkma çubuğu neden eğrilmiş?” diye sordu Arctor.

Barris omuzunu silkip karbüratörü sökmeyi sürdürdü, ve yanıt vermedi. İşin o kısmını motorlar hakkında hiçbir şey bilmeyen, özellikle böyle karmaşık onarımlardan anlamayan Arctor'a ve Charles Freck'e bırakıyordu.

Luckman üzerinde gösterişli bir gömlek, sıkıca oturan yüksek belli Levi's kot, elinde bir kitap ve gözünde güneş gözlükleriyle evden çıkıyordu. “Telefon ettim,” dedi. “Bu arabaya takılacak yeni bir karbüratörün sana kaça patlayacağım hesaplıyorlar. Bir süre sonra arayacakları için ön kapıyı açık bıraktım.”

“Hazır bu işe girişmişken,” dedi Barris, “bu ikili silindir kovanı yerine dörtlüsünü koyabilirsin. Ama o zaman yeni bir manifold takman gerekir. Fazla pahalıya mal olmayacak kullanılmış bir tane bulabiliriz.”

“Dört-silindirli Rochester gibi bir şeyle rölanti çok yüksek olur,” dedi Luckman. “Demek istediğin o mu? Hem o zaman vites düzgün çalışmaz. Yüksek vitese geçemezsin. “

“Püskürtücülerin yerine daha küçüklerini koyarız,” dedi Barris. “Bu durumu dengelemeye yeter. Bir tako ile devri görebilir böylece fazla yükselmesini engeller. Genelde transmisyona giden otomatik bağlantı vitesi büyütmezse, gaz pedalının geri çekilmesi yeterli olur. Bir takoyu nereden bulabileceğini de biliyorum. Aslında bende bir tane var.”

“Tabii,” dedi Luckman. “Otoyoldaki ani bir durumda, fazla dönme momenti elde etmek için düşük vitese geçen dişlilere yüklenip hız kesmek

durumunda kalırsa, devri öyle bir yükseltir ki baş contası patlayıverir. Veya daha kötüsü, çok daha kötüsü. Olduğu gibi motoru patlatır.”

“Takonun iğnesinin fırladığını görüp ayağını gazdan çeker o zaman,” dedi Barris sabırla.

“Sollarken mi?” diye sordu Luckman. “Koca bir tır geçtiği sırada, daha yarısına gelmişken mi? Haydi oradan. Gazı köklemek durumunda kalacak, devir yükselse de yükselmese de. Duraklamaktansa motoru patlatmayı göze almak zorunda kalacak, çünkü başka türlü asla geçmeye çalıştığı şeyin önünü bulamaz.”

“Momentum,” dedi Barris. “Bu kadar ağır bir otomobille duraklasa bile, momentum onu ileri taşır.”

“Ya yokuş yukarı çıkıyorsa? Yokuş yukarı sollarken momentum seni fazla ileri götüremez.”

Barris Arctor’a döndü. “Bu araba'nın ağırlığı ne kadar . . .” Eğilip otomobilin markasına baktı. “Bu ...” Dudakları kımıldadı. “Oldsmobil.”

“Yaklaşık yarım ton ağırlığında,” dedi Arctor. Charles Freck onun Luckman'a göz kırptığını gördü.

“Öyleyse sen haklısın,” diye doğruladı Barris. “O kadar düşük ağırlıkta yeterli eylemsizlik kütlesi oluşmaz. Yoksa oluşur mu?” Bir kalemle üzerine yazı yazacak bir şey aradı. “Saatte seksen mil hızla giden yarım tonluk ağırlığın yarattığı güç eşittir-”

“O yarım tonla birlikte içerideki yolcuları, dolu benzin deposunu ve bagajdaki koca bir kutu tuğlayı da say,” diye ekledi Arctor.

“Kaç yolcu var?” dedi Luckman cansız bir ifadeyle. “On iki.”

“O nasıl oluyor? Arkada ve önde altı-”

“Hayır,” dedi Arctor. “Arkada on bir kişi ve önde sadece sürücüyle. Böylece arka tekerleklerin üzerine daha fazla yük binerek çekişi arttırıyor. Otomobil sarsılmasın diye.”

Barris dürtülmüşçesine ona baktı. “Bu araba sarsılıyor mu?”

“Arkaya on bir kişi bindirmezsen evet,” dedi Arctor.

“Öyleyse arabanın gövdesine kum torbaları yüklemek daha iyi olur,” dedi Barris. “Yüzer kiloluk üç tane kum torbası. Böylece yolcular arabaya daha iyi yerleşir ve daha rahat ederler.”

“Gövdeye üç yüz kiloluk bir kutu altın koymaya ne dersin?” diye sordu Luckman. “Üç tane yüzlüğün yerine-”

“Keser misin şunu?” dedi Barris. “Bu araba saatte seksen mille gittiğinde elde edeceğimiz eylemsizlik gücünü hesaplamaya çalışıyorum.”

“Seksene çıkmaz,” dedi Arctor. “Silindirlerden biri ölmüş. Size söyleyecektim. Dün gece 7-Eleven'dan eve gelirken çubuklardan biri atıverdi.”

“Öyleyse niye karbüratörle uğraşıyoruz?” diye sordu Barris. “Bunun için tüm ön tarafı indirmemiz gerek. Hatta daha da fazlasını. Belki de motor bloğunda çatlak vardır. Eh, çalışmamasının nedeni bu demek ki.”

Freck, Bob Arctor’a sordu. “Araban çalışmıyor mu?”

“Çalışmıyor,” dedi Luckman. “Çünkü karbüratörü söktük.”

Barris şaşkın şaşkın sordu. “Karbüratörü niye sökmüştük biz? Unuttum.”

“Tüm yayların ve minik sevimli parçaların yenilenmesi için,” dedi Arctor. “Böylece bir daha su koy verip bizi öldürmeye kalkışmayacak. Union istasyonundaki teknisyen önerdi.”

“Eğer siz orospu çocukları amfetamin yutmuş bir avuç hilkat garibesi gibi gevezelik edip durmazsanız,” dedi Barris, “hesaplamalarımı tamamlayıp size bu arabanın bu ağırlıkla dört silindirli bir Rochester-ı nasıl kaldıracağını söyleyebilirim, tabii daha küçük püskürtücüler takıldıktan sonra.” Şimdi yüzü tam anlamıyla asıktı. “Onun için şimdi KAPAYIN ÇENENİZİ!”

Luckman taşımakta olduğu kitabı açtı. İçine her zamankinden daha fazla hava çekerek derin bir soluk aldı; geniş göğsü şişti, önkol kasları da öyle. “Barris, şimdi senin için biraz okuyacağım.” Özellikle akıcı bir biçimde kitabı okumaya başladı. “Ey Mesih'i diğer tüm gerçeklerden daha gerçek görmesi ihsan edilen kişi...”

“Ne?” dedi Barris.

Luckman okumaya devam etti. “... ihsan edilen kişi, Mesih her yerdedir ve her yerde daha da büyümektedir; O son karardır ve bu Evrenin Plazmatik Prensibidir-”

“Nedir bu?” dedi Arctor.

“Chardin. Teilhard de Chardin.”

“Luckman, Tanrı aşkına,” dedi Arctor.

“... ki orada insan hiç bir çoğulluğun kendisini rahatsız edemeyeceği bir bölgede yaşar, ve ona rağmen burası evrensel tatminin bulunabileceği en verimli mabettir.” Luckman kitabı kapattı.

Neler olacağını çok iyi anlayan Charles Freck, Barris ve Luckman'ın arasına girdi. “Sakin olun çocuklar.”

“Yoldan çekil Freck,” dedi Luckman. Barris'e atacağı yumruğa hazırlanarak sağ kolunu arkaya, aşağıya doğru çekiyordu. “Haydi Barris, yarma kadar uyumanı sağlayacağım senin, seni aşan insanlarla böyle konuştuğun için.”

Barris keçe kalemini ve kağıtlarını düşürdü, ve kapıldığı çılgın korkuyu yansıtan, melemeye benzer bir ses çıkararak, dengesiz hareketlerle evin ön kapısına doğru seğirtti. Koşarken bir yandan bağırıyordu: “Telefonu duyuyorum, yenilenecek karbüratör için çalıyor.”

Onun gidişini izlediler.

Luckman alt dudağını çekiştirdi. “Sadece şaka ediyordum.”

“Ya gidip susturuculu tabancasını getirirse?” dedi Freck, abartılı bir sinir gerginliğiyle. Barris geri dönüp ateş ederse çabucak arkasına saklanabilmek için, yavaş yavaş kendi park edilmiş otomobiline doğru ilerlemeye başladı.

Arctor Luckman'a döndü. “Haydi gel.” İkisi otomobilin başındaki işlerine geri döndüler. Bu arada Freck kendi aracına doğru endişeyle geriliyor, buraya uğramaya karar vermek için neden bu günü seçtiğini merak ediyordu. Bu gün çoğu zaman olduğu gibi sakin ve rahat bir yer değildi burası, hem de hiç. Şakalaşmaların altındaki kötü titreşimleri daha baştan sezmişti. Kahrolası sorun nedir acaba, diye düşündü, ve üzüntüyle otomobiline girip motoru çalıştırmaya hazırlandı.

Son bir kaç haftasında Jerry Fabin'in evinde olduğu gibi, burada da işler ağırlaşıp kötüleşecek miydi acaba. Burası keyifli bir yerdi, diye düşündü. Herkes alışverişini yapıp dumanını çeker, asit rock müziğin keyfini çıkarırdı, özellikle Stones’un. Donna deri ceketi ve çizmeleriyle oturup kapsül doldurur, Luckman esrarlı sigara sararken bir yandan UÇLA üniversitesinde uyuşturucu tüttürmek ve sigara sarmak konusunda vereceği semineri anlatırdı. Bir gün nasıl aniden kusursuz bir sigara hazırlayacağından, ve onun Anayasa Salonu'nda cam ve helyumla nasıl çerçevelenip Amerikan tarihinin benzer önemdeki diğer parçaları arasında bir örnek olarak sergileneceğinden söz ederdi.

Geriye bakınca, diye düşündü, Jim Barris ve benim Fiddlers'da oturduğumuz güne ... o zaman bile daha iyiydi. Bunu Jerry başlattı; burada olan da oradakinin, Jerry'yi koparıp götürenin aynısı. O kadar güzel geçen onca zaman nasıl böyle aniden sevimsizleşebilir, hem de hiç bir gerçek nedeni olmadan? Sadece- değişiverdi işte. Buna yol açacak hiçbir şey olmaksızın.

“Ben gidiyorum,” dedi kendisini motoru çalıştırırken izleyen Luckman ve Arctor'a.

“Hayır, kal, hey, dostum,” dedi Luckman sıcak bir gülümsemeyle. “Bize gereklisin. Kardeşimizsin sen.”

“Yok, ben uzaklaşayım.”

Barris evden dikkatle çıktı. Elinde bir çekiç vardı. “Yanlış numaraymış,” diye bağırdı. Büyük bir dikkatle yaklaşıyor, arabalı sinemalardaki yengeç yaratıklar gibi duraklayarak çevresini gözlüyordu.

“Çekiç ne için?” dedi Luckman.

Arctor yanıtladı. “Motoru sabitlemek için.”

“İçerideyken gördüm onu,” diye açıkladı Barris, dikkatle Oldsmobil'in yanına dönerken. “Yanımda bulundursam iyi olur diye düşündüm.”

“En tehlikeli insan,” dedi Arctor, “kendi gölgesinden korkandır.” Freck otomobilin içinde uzaklaşırken duyduğu en son şey buydu; Arctor’un kimi kastettiğini düşündü bir süre. O laf kendisine, yani Charles Freck'e mi yönelikti acaba. Utanmıştı.

Ama lanet olsun, ortalık bu kadar tatsızken neden oralarda kalacaktı ki? Bunun korkaklıkla ne ilgisi vardı? Kötü olaylara karışma, diye hatırlattı kendi kendine; bu onun hayattaki ilkesiydi. O yüzden de şimdi arkasına bakmaksızın uzaklaşıyordu. Bırak birbirlerini yesinler, diye düşündü. Onlara kimin ihtiyacı var ki? Ama kendini körü hissediyordu. Onları orada bırakmış olmaktan, karanlığa doğru değişimlerine tanık olmaktan dolayı gerçekten kötü hissediyordu kendini. Nedenini merak etti yine, bunun neyin göstergesi olduğunu. Ama sonra aklına belki her şeyin yine eski haline dönebileceği, daha iyiye gidebileceği geldi, ve o zaman biraz neşelendi. Hatta görünmeyen polis arabalarından uzak durmaya çalışarak ilerlerken, kafasında düşlemlerinden birini canlandırmaya bile başladı:

İŞTE HEPSİ ORADA ESKİSİ GİBİ OTURUYORLAR.

Ölmüş veya Jerry Fabin gibi beynini yakmış olanlar bile, orada, beyaz, berrak bir ışığın altında oturuyorlardı. Gün ışığı değildi bu, ondan daha iyi bir ışıktı, sanki onların altında ve üzerinde uzanan bir denizmiş gibi.

Donna ve birkaç kız daha- çok çekici görünüyorlardı, özerlerinde büstiyerler ve seksi pantolonlar vardı, ya da sütyensiz bluzlar. Müzik çaldığını duyuyordu, ama hangi albümün hangi parçası olduğunu ayır edemiyordu. Belki Hendrix'tir! dedi kendi kendine. Evet, eski bir Hendrix

parçası, ya da şimdi birden Janis Joplin'e dönüştü. Hepsi birden: Jim Croce, ve J.J., ama özellikle Hendrix. “Ölmeden önce,” diye mırıldanıyordu Hendrix, “bırakın da hayatımı istediğimce yaşayayım.” Ve birden hayal sona eriverdi, çünkü Hendrix'in öldüğünü unutmuştu. Hem Hendrix hem de Joplin ölmüşlerdi, hatta Croce bile. Hendrix ve J.J. yüksek doz eroin çekmişlerdi, her ikisi de, onlar gibi doğru düzgün, iyi iki insan, iki sıra dışı kişilik. Sonra Janis'in menajerinin ona sadece birkaç yüz dolar verdiğini duyduğu zamanı anımsadı; kız bütün o kazandıklarının geri kalanını alamıyordu, eroin alışkanlığı yüzünden. Hayalinde onun şarkısını duydu, “Her şey yalnızlıktan ibaret*,” ve ağlamaya başladı. Eve doğru sürmeye o halde devam etti.

Robert Arctor oturma odasında arkadaşlarıyla birlikte oturmuş, yeni bir karbüratöre veya elindekini düzelttirmeye ihtiyacı olup olmadığına, karbüratör-manifold arası modifiye bir düzen kurması gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışırken, holo tarayıcıların devamlı, sessiz izleyiciliğini ve elektronik varlıklarını hissediyordu. Bundan memnundu.

“Rahat görünüyorsun,” dedi Luckman. “Yüz dolar içeri girecek olsam ben rahat olmazdım.”

“Benimki gibi bir Oldsmobil'le karşılaşana kadar sokakta dolaşmaya karar verdim,” diye açıkladı Arctor. “Karbüratörlerini sökeceğim ve hiçbir şey ödemeyeceğim. Tanıdığımız diğer herkes gibi.”

“Özellikle Donna,” diye onayladı Barris. “Geçen gün biz yokken eve gelmemiş olmasını isterdim. Donna taşıyabileceği her şeyi yürütür, taşıyamadıkları için de hırsız dostlarına telefon eder ki gelip taşımasına yardım etsiler.”

“Sana Donna hakkında duyduğum bir hikayeyi anlatayım,” dedi Luckman. “Bir seferinde Donna, şu otomatik pul makinelerinden birine bir çeyreklik atmış. Makine tutukluk yapmış, ve boyuna pul çıkarmaya başlamış. Bir market sepeti dolusu pul çıkmış, makine hâlâ vermeye devam ediyormuş. Sonunda eline -Donna ve hırsız arkadaşlarının saydığı kadarıyla- on sekiz bin tane on beş sentlik Amerikan pulu geçmiş. Buraya kadar güzel, ama Donna Hawthorne onlarla ne yapsın? Hayatında mektup

yazmamış, kendisini bir uyuşturucu alışverişinde dolandıran birini dava etmesi için avukatına yazdığı hariç.”

“Donna bunu nasıl yapıyor yahu?” diye sordu Arctor. “Kanunsuz bir alışverişteki dolandırıcılık için avukat mı kullanıyor? Nasıl beceriyor bunu?”

“Herhalde sadece adamın kendisine borçlu olduğunu söylüyordur.”

Arctor Donna'ya hayret etmişti, sık sık yaptığı gibi. “Bir avukattan uyuşturucu alışverişi için öfkeli bir ya-ödersin-ya mahkemeye-gelirsin mektubu aldığını düşünsene.”

“Her neyse,” diye devam etti Luckman. “Kız elinde en az on sekiz bin tane on beş sentlik Amerikan pulu dolu market sepetiyle kalıvermiş. Ne yapsın onlarla? Postaneye geri satacak değil ya. Hem postaneden makineye bakım için geldiklerinde bozulduğunu görecekler, ve biri elinde onca on beş sentlik pulla meydana çıktığında, özellikle bir rulo pulla- anında durumu anlamayacaklardı; aslında Donna'yı bekliyor olurlardı, tamam mı? Ve kız düşünmüş- tabii pul rulosunu MG'sine yükleyip oradan uzaklaştıktan sonra- ve birlikte çalıştığı o hırsız tiplere telefon edip ellerinde bir tür darbeli matkapla oraya getirtmiş. Alet suyla soğutulan, sesi suyla susturulan, gerçekten acayip özel bir aletmiş, ve Tanrım, onu da daha önceden çalmışlar. Gecenin ortasında pul makinesini betondan sökmüşler, ve bir Ford Ranchero'nun arkasına atıp Donna'nın evine götürmüşler. Ford Ranchero da çalıntıymış. Pulları götürmek için.”

“Yani pulları satmış mı?” dedi Arctor hayretle. “Bir otomattan? Birer birer?”

“Makineyi tekrar yüklemişler- en azından benim duyduğum bu. Amerikan pulu otomatını bir sürü insanın geçtiği kalabalık bir kavşağa yerleştirmişler, hiç bir posta kamyonunun dikkatini çekmeyeceği, gözden uzak bir yere, ve tekrar çalıştırmışlar.”

“Sadece bozuk para kutusunu halletseler daha akıllıca olurmuş,” dedi Barris.

“Pulları satmışlar işte,” dedi Luckman. “Bir kaç hafta boyunca hem de. Makinenin içindekilerin hepsi bitene kadar. Sonra ne halt karıştırdıklarını da biliyor musunuz? Donna'nın o köylü tutumluluğuna sahip kafasının o haftalar boyunca bu iş üzerinde nasıl çalıştığını tahmin edebiliyorum... ailesi bir Avrupa ülkesinden gelme köylülerin soyundan. Her neyse, rulo bittiği zaman Donna, postanenin makinesini alkolsüz içecekleri satacak şekle çevirmeye karar vermiş. Böyle bir şey için sonsuza kadar hapiste yatabilirsin.”

Barris sordu. “Bu doğru mu?”

“Ne doğru mu?”

“O kız hasta,” dedi Barris. “Bir yere kapatılması gerekiyor. O pulları çaldığı için hepimizin vergilerine zam geldiğinin farkında mısınız?” Sesi yine öfkeli çıkmaya başlamıştı.

“Hükümete mektup yaz ve bunu anlat o zaman,” dedi Luckman. Yüz ifadesi Barris'e karşı duyduğu hoşnutsuzlukla soğumuştu. “Postalamak için pulu da Donna'dan iste; sana bir tane satacaktır.”

“Hem de indirimsiz fiyatla,” dedi Barris aynı kızgınlıkla.

Hololarin pahalı bantlarının üzerinde bu konuşmalar millerce uzunlukta yer kaplayacak, diye düşündü Arctor. Millerce ölü bant değil, ama millerce dumanlanmış bant.

Önemli olan, Robert Arctor bir holo tarayıcının önünde otururken kaydedilenler değildi; asıl önem taşıyanlar- en azından kendisi için .. . kim?... yani Fred için- Bob Arctor başka yerdeyken veya uyurken, diğerlerinin tarama alanında olduğu zamanlardı, öyleyse, dedi kendi kendine, daha önce planladığım gibi bu insanları burada bırakıp ayrılmalıyım. Buraya tanıdığım başka insanları göndermeliyim. Bundan sonra evimin kapısını herkese sonuna kadar açık hale getirmeliyim.

Sonra berbat bir düşünceye saplandı. Ya bantları izlediğimde burada Donna'yı görürsem- bir kaşık, bıçak ya da çakıyla camlardan birini zorlarken- içeri sızıp eşyalarıma zarar verir ve çalarken. Başka bir Donna:

kızın gerçek yüzü, veya ben onu görmediğim zamanki yüzü. Şu filozofik "ormanda bir ağaç düştüğünde olanlar" konusu. Donna çevresinde onu izleyen kimse yokken nasıl biri?

O yumuşak, harika, becerikli ve nazik, çok nazik kız, anında sinsi bir şey haline mi geliyor, diye merak etti. Beynime darbe indirecek bir değişiklik mi göreceğim? Donna veya Luckman, sevdiğim herhangi biri. Evde değilken kedinizin veya köpeğinizin yaptıkları gibi. . . kedi bir yastık kılıfını boşaltıp değerli şeylerinizi onun içine doldurmaya başlar: elektrikli saat, baş ucu radyosu, tıraş makinesi, sen dönmeden önce içeri tıkabileceği her şey: sen yokken tamamiyle farklı bir kedi, her şeyini soyup rehinciye satıyor, ya da esrarlı sigaralarını yakıp içiyor, tavanda yürüyor, uzak mesafe telefonları ediyor... Tanrı bilir. Bir kabus bu, aynanın arkasındaki başka bir dünya, çevrede dolaşan tanınmaz yaratıklarıyla tersine dönmüş bir terör şehri; Donna dört ayak üzerinde, hayvanların yemek yediği kaplardan yiyor ... her türlü beyin uyarıcı çılgın uçuş, anlaşılmaz ve korkunç.

Canı cehenneme, diye düşündü; ona bakarsan, belki de Bob Arctor geceleri derin uykusundan kalkıp olmadık şeyler yapıyor. Duvarla cinsel ilişkiye giriyor. Ya da daha önce hiç görmediği, baykuş misali her yere dönebilen özel kafa yapılarıyla bir yığın esrarengiz hilkat garibesi ortaya çıkıyor. Ve ses tarayıcıları, o ve diğerleri tarafından, Tanrı bilir hangi kömürleşmiş beynin öngördüğü bir amaç için, Standard istasyonundaki erkekler tuvaletini plastik patlayıcılarla doldurup havaya uçurmak üzere hazırlanan, eşine rastlanmadık fesatlıktaki planları kaydediyor. Belki bu tür şeyler, kendini uyuyor sanırken her gece devam ediyor, gündüz ise hepsi yok oluyor.

Bob Arctor kendisi hakkında hazır olduğundan daha fazla yeni bilgi edinebilir, diye fikir yürüttü. Deri ceketli Donna, süslü cicilerinin içindeki Luckman, ve hatta Barris hakkında öğreneceklerinden bile fazla. Belki ortada kimse yokken Jim Barris yalnızca uyuyordur. Millet tekrar ortaya çıkana kadar.

Ancak bundan şüphesi vardı. Daha büyük olasılıkla Barris -evdeki tüm diğer odalar gibi ilk defa yirmi dört saatlik tarama altına alınmış olan- odasının karmaşa ve kaosunun içinden gizli bir verici peydahlayıp, dışarıdaki, o ve onun gibiler her ne fesatlıklar peşinde koşuyorlarsa, işte

onları birlikte planladığı esrarengiz it kopuk takımına esrarengiz mesajlar gönderiyordu.

Öte yandan, Hank ve şehir merkezindeki diğerleri, özellikle monitörler pahalı ve ayrıntılı bir biçimde yerleştirildikten sonra, Bob Arctor evden çıktığı ve bandın hiç bir yerinde onu göremedikleri taktirde bundan pek memnun olmayacaklardı. Bu durumda, taramayla ilgili kendi kişisel planlarını onlarınki pahasına gerçekleştirmek üzere ortadan yok olamazdı. Sonuçta bu onların parasıydı.

Filme alınan senaryoda o hep baş aktör olmak durumundaydı. Aktör, Arctor. Avlanan Aktör Bob, diye düşündü; El Primo, hedef olan kişi.

Kendi sesinin kaydını banttan ilk dinlediğinde asla tanıyamayacağını söylerler. Aynı şekilde kendini video bantta gördüğünde, veya bu seferki gibi üç boyutlu bir hologramda, görüntünü tanımakta da güçlük çekersin. Siyah saçlı, uzun boylu, şişman biri olduğunu düşünürken, aslında hiç saçı olmayan küçük, zayıf bir kadınsındır... böyle mi oluyor yani? Eminim Bob Arctor'u tanırım, diye düşündü, hiç değilse giydiği kıyafetten, ya da eleme yöntemiyle. Burada yaşayıp da Barris veya Luckman olmayan şey Bob Arctor olmalı. Tabii kedi veya köpeklerden biri değilse. Profesyonel bakışımı iki ayak üzerinde yürüyen bir şeyler görmek için ayarlamaya çalışacağım.

"Barris," dedi, "gidip biraz fasulye bulmayı deneyeceğim." Sonra otomobili olmadığını hatırlamış gibi yaparak yüzüne gerekli ifadeyi yerleştirdi. "Luckman," dedi. "Senin Falcon çalışıyor mu?"

"Hayır," dedi Luckman biraz düşündükten sonra. "Pek sanmıyorum."

Arctor Barris'e sordu. "Arabanı ödünç alabilir miyim, Tim?" "Benim arabamı kullanabileceğinden... emin değilim," dedi Barris.

Herhangi biri Barris'den otomobilini ödünç almaya kalkıştığında hep yükselen savunma bahanesiydi bu, zira Barris onun üzerinde gizli, belirtilmemiş değişiklikler yapmıştı.

1) süspansiyon
2) motor

3) transmisyon
4) arka bölüm
5) sürücü bölümü
6) elektrik sistemi
7) ön ve arka yönlendirme sistemi
8) saat, çakmak, küllük ve torpido gözü değişikliğe uğramıştı, özellikle de torpido gözü. Barris onu hep kilitli tutuyordu. Radyo da kurnazca değiştirilmişti (nasılı ve nedeni asla açıklanmadan). Bir istasyonu çevirdiğinde tek duyulan, birer dakika aralıklı bip sesleri olurdu. Tüm düğmeler anlamsız bir tek yayma ayarlanmıştı, ve garip bir şekilde hiç rock çalmıyordu. Barris'e alışverişte eşlik ettikleri bazı zamanlarda, o park edip onları içeride bırakarak otomobilden çıkar, giderken de o istasyonu özel bir şekilde ayarlayıp sesini iyice açardı. O yokken istasyon değiştirirlerse tutarsızlaşır ve dönerken konuşmayı da, daha sonra açıklama yapmayı da reddederdi. Henüz hiçbir şey anlatmamıştı bu konuda. Büyük olasılıkla o frekansa ayarladığında radyosu

1) ya yetkililere,
2) ya özel paramiliter politik bir organizasyona,
3) ya Sendikaya,
4) ya da insanlardan daha zeki uzaylılara yayın yapıyordu.

“Demek istediğim,” dedi Barris, “gittiği hız-”

“Haydi oradan, kahrolası,” diye sertçe araya girdi Luckman. “Yalancı, o sadece sıradan bir altı-silindirli. Los Angeles şehir merkezinde park ettiğimiz zaman park yeri görevlisi onu kullanabiliyor. Bob niye kullanamasın? Seni sersem.”

Bob Arctor’un da birkaç cihazı yok değildi. Onunki otomobil radyosuna yapılmış bir takım gizli değişikliklerden oluşuyordu. Ama o bunlardan bahsetmezdi. O işi yapan Fred'di zaten. Sonuçta birileri birkaç küçük müdahalede bulunmuştu işte, ve Barris'in çok sayıdaki elektronik desteğinin yaptığını iddia ettiği, ama aslında yapmadıkları türden bazı işlevleri sağlamışlardı.

Örneğin kanun uygulayıcıların tüm araçları, sıradan araçların radyolarında kıvılcım-örtücüler çalışmadığı zaman çıkana benzer bir ses olarak duyulan, geniş bantta özel bir enterferans yayınlarlardı; sanki polis arabasının ateşlemesinde sorun varmış gibi. Ancak bir asayiş memuru olarak Bob Arctor’a, aracının radyosunun içine taktığında kendisine çok şey anlatan bir cihaz verilmişti. Diğer insanlar -yani onların çoğu- için, bu cihazın yayınladığı seslerin hiç bir anlamı yoktu. Çıkan o parazitin anlaşılabilir olduğunu bile fark etmezlerdi. Her şeyden önce, değişen alt sesler Bob Arctor’a, yaklaşan bir kanun-uygulayıcı aracın ne kadar yakına geldiğini ve hangi bölümün temsilcisi olduğunu belli ederdi: şehir veya ilçe otoyol devriyesi ya da federal. Park etmiş bir aracın kaldığı süreyi ölçen birer dakikalık bip seslerini o da duyardı; aracın içinde beklemede olanlar ne kadar zamandır orada olduklarını, kollarını görünür biçimde oynatmak zorunda kalmadan bilirlerdi. Bu özellik, örneğin tam üç dakika sonra bir eve girmek üzere anlaştıkları zaman yararlı oluyordu. Aracın radyosundan gelen zt zt zt sesi, üç dakikanın ne zaman dolduğunu onlara tam olarak bildiriyordu.

Onun dışında Arctor, devamlı hit şarkılar çalıp aralarda büyük miktarda DJ gevezeliği dinleten AM istasyonunu da biliyordu, aslına bakılırsa DJ'in

yaptığı her zaman gevezelikten ibaret değildi. Radyo o istasyona ayarlanmış olup şamatası aracınızın içini doldururken işiten birinin ayrımlayacağı tek şey, geleneksel bir pop müzik istasyonunun yayını ve tipik sıkıcı DJ konuşması olurdu. Buna rastlayan kişi, ya durup dinlemeye zahmet etmez, ya da sözde DJ'in aynı kısık sesli sohbet tonunda söylemeye devam ettiği, “Şimdi yeni bir Cat Stevens melodisini Phil ve Jane için çalıyoruz-” türü bir anonsun aslında “Mavi araç Bastanchury'nin bir mil kuzeyine, diğer üniteler-” gibi daha farklı bir anlamı olduğunu hiç bir şekilde anlayamazdı. Araçta Arctor ile birlikte yolculuk eden onca kız ve erkek arkadaşının, örneğin büyük bir baskın yapılacağı, ya da onu da ilgilendiren bir harekata girişilebileceği, ve bu yüzden radyoyu polis bilgi-emir istasyonunda tutmak zorunda kaldığı zamanlarda bile, durumun farkına varabildiği olmamıştı. Olsa bile ya kendilerinin uçtuğunu, ya da paranoyaklaştıklarını düşünerek olayı kafalarından atmışlardı.

Ayrıca Arctor, işaretlenmemiş çok sayıda polis aracının da farkındaydı. Arkalarında homurtulu (yasa dışı) egzost boruları ve üzerlerinde yarış arabası çizgileri taşıyan eski Şevrole'lerdi bunlar. Direksiyonda aracı yüksek hızda, dengesizce süren çılgın görünüşlü hip tipleri olurdu- bunlardan biri çevresinde vızıldadığında veya yanından geçtiğinde, tüm frekanslarda dalga gönderen özel bilgi—taşıma istasyonunun radyo yayını aracılığıyla durumu anlardı. Anlamazdan gelmesi gerektiğini de gayet iyi bilirdi.

Araç radyosunu AM'den FM'e çevirmesi gereken kolu ittiğinde ise, özel frekanstaki bir istasyondan belirsiz bir tür müzik homurtusu gelirdi. Araca yayınlanan bu ses, radyonun içindeki bir mikrofon-vericisi ile filtrelenirdi. Böylece araçtakilerin tüm konuşmaları bu ekipman tarafından yetkililere ulaştırılırken, bir yandan bu komik istasyonun çaldığı müzik, sesi ne kadar yüksek olursa olsun, giden yayının arasında yetkililere ulaşmazdı; ses süzgeci bunu engellerdi.

Barris'in sahip olduğunu iddia ettiği şey ile, Arctor’un gizli bir kanun-uygulayıcı memur olarak kendi araç radyosunda sahip olduğu düzenek arasında belirli bir benzerlik vardı; ama bunun ötesinde, süspansiyon, motor, transmisyon, vb., gibi diğer değişikliklerin hiç biri yapılmamıştı. Bu pek akıllıca olmazdı; çok göze batardı. Hem milyonlarca otomobil manyağı da kendi araçlarında aynı iddialı değişiklikleri yapabilirdi. Bu yüzden

Arctor, tekerleklerine taktıracağı güçlü bir aks için tahsis almakla yetinmiş ve olayın peşini o noktada bırakmıştı. Her yüksek çekişli araç, bir diğerine yetişip geçebilirdi. Barris bu konuda oldukça olumsuz duygular taşıyordu; bir Ferrari'nin süspansiyonu, sürüşü ve direksiyonu ile hiç bir “gizli ve özel değişiklik” baş edemezdi, canı cehenneme. Ve polisler spor araba kullanmazdı. Bırak Ferrari'yi, ucuz olanlarını bile. Sonuçta her şeyi belirleyen sürücünün yeteneğiydi.

Ama Arctor’un bir kanun-uygulayıcı tahsisi daha vardı. Son derece sıra dışı tekerlekler. İç kısımlarında çelik bantlardan fazlası vardı, Michelin'in yıllar önce çıkarmış olduğu X tipleri gibi. Bunlar bütünüyle metaldi ve çabuk aşınıyorlardı, ama hız ve akselerasyonda avantajları vardı. Dezavantajları ise fiyatlarıydı, ama Arctor onları, para almak için kullandığı Dr. Pepper makinesine benzemeyen tahsis servisinden bedava alıyordu. Böylesi iyiydi, ama tahsisleri ancak tamamen gerekli olduğu zaman yaptırabiliyordu. Tekerlekleri kimse görmediği zamanlarda kendi takıyordu. Radyo değişikliklerini de kendi yaptığı gibi.

Radyo ile ilgili tek korkusu, Barris gibi burnunu sokan birinin durumu fark etmesi değil, sadece hırsızlıktı. İçine eklenen parçalar, aracı yenilenmesi pahalıya çıkacak bir hale getirmişti; çalındığı taktirde Arctor epey açıklama yapmak zorunda kalacaktı.

Doğal olarak araçta saklı bir silahı da vardı. Bunun gerçekte saklandığı yeri, onca dehşetli asit-uçuşu ve dumanlanmış düşlemleriyle Barris bile tasarlayamaz, nerede olduğunu bulamazdı. Barris'e kalsa onun egzotik bir gizleme yeri olduğunu düşünürdü, örneğin direksiyon gövdesi, ya da içi oyuk bir odacık gibi. Veya Easy Rider[7] adlı klasik filmdeki koko nakliyatında olduğu gibi, zulayı saklamak için tesadüfen bulunabilecek en kötü yeri düşünürdü, yani bir telin ucunda benzin deposunun içine sarkıtılmış olmasını. Filmi görmüş olan her kanun uygulayıcı memur, zeki psikiyatrisi tiplerin özenle uğraşarak ortaya çıkardıkları gerçeği anında yakalamıştı: iki motosikletçi aslında yakalanmak, ve mümkünse öldürülmek amacındaydı. Arctor’un silahı ise otomobilinde, torpido gözündeydi.

Barris'in kendi aracı hakkında devamlı ima ettiği o güya-zekice marifetler, büyük olasılıkla gerçektekilere, yani Arctor’un kendi modifiye

edilmiş aracının temsil ettiği gerçeklere benzerlikler taşıyordu. Zira Arctor'un taşıdığı radyo hilelerinin çoğu Standart Operasyon kapsamındaydı. Gece televizyonunda ve istasyonların sohbet şov programlarında ayrıntılarıyla gösterilmişlerdi; tasarımlarına yardım etmiş, ticaret dergilerindeki yazıları okumuş, hatta onları sadece görmüş veya polis laboratuvarlarından kovulup kin beslemeye koyulmuş çeşitli elektronik uzmanları tarafından anlatılmışlardı. Böylece ortalama vatandaş, (ya da Barris'in kendi sözüm ona-eğitimli, kibirli tavrıyla söylediği gibi, tipik ortalama vatandaş,) artık hiç bir polisin, direksiyonunda Coors birası içen, uçmuş bir çılgına benzeyen bir gencin oturduğu, hızlı, motor gücü arttırılmış, yarış çizgileri çekilmiş bir '57 model Şevrole'ye yaklaşma- ve sonra avının peşinde koşan gizli bir narkotik aracını durdurmuş olduğunu fark etme riskine girmediğini biliyordu. Böylece tipik ortalama vatandaş, bugünlerde bütün o narkotik araçlarının, yaşlı bayanları ve namuslu insanları korkutup hiddetlendirerek ve mektup yazmaya yönelterek ortalıkta dolaşırken, kimliklerini neden sağda solda devamlı uçuşan sinyallerle birbirlerine gönderdiklerini biliyordu ... ne fark etmişti ki? Tabii eğer punklar, takviyeli eski otomobil meraklıları, motosikletçiler, özellikle de dağıtıcılar, kaçakçılar ve satıcılar, böyle komplike aygıtları kendi benzer araçlarına kurup işletmeyi becerirlerse, asıl o zaman fark edecekti-işte bu tüyler ürpertici bir fark olacaktı.

O zaman polislerin burnunun dibinden geçip giderlerdi. Ceza almadan.

“Öyleyse yürürüm,” dedi Arctor. Baştan beri yapmak istediği de buydu zaten; Barris'i de, Luckman'ı da böylece şüphelendirmeyecekti. Yürümesi şarttı.

“Nereye gidiyorsun?” dedi Luckman.

“Donna'ya.” Kızın evine yürüyerek gitmek neredeyse imkansızdı; bunu söylemesi yanındaki iki adamı meraktan kurtarmıyordu. Paltosunu giyip ön kapıya doğru gitti. “Sonra görüşürüz.”

Barris yan çizmesiyle ilgili açıklamalara devam edecek oldu. “Benim arabam-”

“Arabanı kullanmaya çalışsaydım,” dedi Arctor, “yanlış bir düğmeye basar ve kendimi Greater Los Angeles şehir merkezi üzerinde Goodyear reklamı gibi gezerken bulurdum. Beni petrol kuyusu yangınlarının üzerine borat atmam için tutarlardı o zaman.”

Arctor kapıyı kaparken Barris mırıldandı. “Durumumu anladığına sevindim.”

Fred, karma elbisesinin içinde, Monitör İki'nin hologram kübünün önünde oturmuş, gözünün önünde devamlı değişen görüntüyü ifadesiz bir yüzle izliyordu. Güvenlikli apartmanda diğer izleyiciler, başka kaynaklardan gelen diğer hologramları gözden geçiliyorlardı; çoğu kayıttı bunların. Ama Fred'in izlediği canlı bir hologramdı; bir yandan kaydetmeye de devam ediyordu, ancak yayının Bob Arctor’un harap olduğu söylenen evinden çıktığı ana ulaşmak için bantı ileri sarmıştı.

Hologramda, geniş bir renk bandı ve yüksek çözünürlükte, Barris ve Luckman oturmaktaydı. Barris oturma odasındaki en iyi koltuğa kurulmuş, günlerdir üzerinde uğraştığı haşhaş pi-posuyla meşgul oluyordu. Piponun çanakçığının çevresine tekrar tekrar beyaz sicim sararken, konsantrasyonu yüzüne bir maske halinde oturmuştu. Luckman kahve masasında, Swanson'un tavuk yemekleri programından bir akşam yemeğinin başına oturmuş, TV'de bir western izlerken bir yandan onu koca lokmalarla yiyordu. Masanın üzerinde dört -boş- bira kutusu, onun güçlü yumruğuyla ezilmiş halde duruyordu; yarı dolu bir beşincisine uzandı, başına dikti, döktü, yakaladı ve küfretti. Küfrü duyan Barris başını kaldırıp ona Siegfried'deki Mime gibi baktı, sonra işine devam etti.

Fred izlemeyi sürdürdü.

“Lanet olası gece programları,” dedi Luckman ağzı dolu bir halde, ve aniden kaşığını elinden bırakıp sendeleyerek ayağa fırladı. Sarsakça Barris'e doğru döndü. Her iki elini de kaldırmış işaretler yapıyor, hiçbir şey söylemiyordu. Ağzı açıktı, yarı çiğnenmiş yiyecekler üzerine ve yere dökülüyordu. Kediler hevesle ileri atıldılar.

Barris haşhaş piposuyla uğraşmayı bir an için bırakıp gözünü talihsiz Luckman'a dikti. Luckman çılgın bir halde, boğulurcasına sesler çıkararak,

tek eliyle kahve masasının üzerindeki bira kutularını ve yiyeceği süpürdü; her şey yere saçıldı. Kediler korku içinde öteye kaçtılar. Barris hâlâ gözünü ondan ayırmaksızın oturmaktaydı. Luckman mutfağa doğru birkaç adım attı; oradaki tarayıcının izleme kübü, Fred'in dehşetle bakan gözlerinin önünde, Luckman’ın mutfağın yarı karanlığında bir bardak bulabilmek için kör olmuş gibi elleriyle ortalığı araştırmasını, ve musluğu açıp onu suyla doldurmaya çalışmasını gösterdi. Monitörün başındaki Fred ayağa fırladı; Monitör İki'de hâlâ mıhlanmışçasına oturan Barris'in, haşhaş piposunun çanakçığı üzerine dikkatle, tekrar tekrar sicim sarma işine döndüğünü gördü. Barris kafasını bir daha kaldırmadı; Monitör İki onu işinin başında kıpırdamadan otururken göstermeye devam etti.

Ses aletlerinden kırılma, yırtılma ve can çekişme sesleri geliyordu: boğulan bir insan, ve Barris'in dikkatini çekmek için sağa sola tencere, tava, tabak ve diğer mutfak eşyasını fırlatan Luckman'ın çıkardığı korkunç gürültü. Barris ise onca şamatanın ortasında başını kaldırmadan haşhaş piposuyla uğraşmaya devam ediyordu.

Mutfakta, Monitör Bilide, Luckman olduğu gibi yere düşüverdi. Önce dizlerinin üzerine indiği yavaş bir düşüş değildi bu. Birden, büyük bir gürültüyle, kol ve bacakları açık bir halde yüzüstü yere kapaklandı. Barris haşhaş piposunun sicimini sarmaya devam ederken şimdi yüzünde, ağzının köşelerinde hafif bir gülümseme belirmişti.

Ayağa kalkmış olan Fred, aynı anda hem harekete geçmiş hem de felç olmuş gibi dikilerek, dehşet içinde olanları izliyordu. Monitörün yanındaki polis telefonuna uzandı, durakladı, izlemeye devam etti.

Barris'in durmadan sicim sardığı birkaç dakika boyunca, Luckman mutfak zemininde yatmaya devam etti. Barris örgü ören gayretli bir yaşlı kadın gibi eğildi, kendi kendine gülümsedi. Devamlı gülümsüyor, hafifçe sallanıyordu; sonra birden haşhaş piposunu attı, kalktı, Luckman’ın mutfak zemininde yatan vücuduna, yanındaki kırık su bardağına, tavaların ve kırık tabakların oluşturduğu enkaza baktı, ve birden yüzünde endişe taklidi bir ifade beliriverdi. Güneş gözlüklerini gözünden çekip attı; gözleri tuhaf bir şekilde koskocaman açılmıştı. Kollarını çaresiz bir korkuyla çırparak sağa sola koşuşturdu, Luckman'a doğru gitti, ondan yarım metre uzakta durakladı, sonra soluk soluğa geri koştu.

Fred onun tepkisini ancak şimdi gösterdiğini fark ediyordu. Durumu keşfetme ve panikleme devrelerini bir arada yaşıyor, diye düşündü. Sanki sahneyi yeni görmüş gibi. Monitör İki'nin kübünde Barris, yüzü kızarmış bir halde üzüntüyle soluyor, ortalıkta dönüp duruyordu. Sonra sarsakça telefona doğru gitti, ahizeyi kaptı, düşürdü, titreyen parmaklarla yerden aldı... Fred'in anladığı kadarıyla Barris, Luckman'ın bir parça yiyecekle, yanında adeta onu duyacak veya yardım edecek kimse olmadan boğulduğunun ve mutfakta tek başına yattığının farkına daha yeni varmıştı. Ve şimdi çılgın gibi yardım çağırmaya uğraşıyordu. Çok geç.

Telefonda garip, yüksek tonlu bir sesle, yavaş yavaş konuşmaya koyuldu. "Operatör, ona solunum ekibi mi denir yoksa canlandırma ekibi mi?"

Telefondan gelen ses, Fred'in yanındaki hoparlörden cırladı. "Bayım, orada soluk alamayan biri mi var? Yardıma mı ihtiyacınız-"

Barris şimdi alçak, hızlı ve profesyonel tondaki sakin sesiyle konuşuyordu. Tehlikenin, durumun ağırlığının ve zamanın azaldığının farkında olan bir ses. "Sanıyorum bu bir kalp durması," dedi. "Ya o, ya da yükleme tarzında alınan maddenin irade dışı olarak solunum yollarına-"

"Adres nedir efendim?" diye araya girdi operatör.

"Adres," dedi Barris. "Bir bakalım, şey, adresimiz-"

Fred ayakta, yüksek sesle, "Tanrım," dedi.

Yerde yatan Luckman birden kriz geçirircesine sallandı. Titredi ve boğazını tıkayan maddeyi kustu. Çırpınarak döndü, şaşkın bir halde bakan şişmiş gözlerini açtı.

"Ah, şimdi iyileşmiş gibi görünüyor," dedi Barris sakin bir sesle. 'Teşekkür ederiz; artık yardıma ihtiyacımız yok." Telefonu hızla kapadı.

Luckman dikilip otururken kalınlaşmış sesiyle mırıldandı. "Tanrım. Kahretsin." Öksürüyor, hırıltılı bir ses çıkararak soluk almaya çalışıyordu.

“İyi misin?” diye sordu Barris ilgili bir ses tonuyla.

“Tıkandım herhalde. Bayıldım mı?”

“Pek sayılmaz. Ama birkaç saniye için farklı bir bilinç durumuna girdiğin söylenebilir. Büyük olasılıkla bir alfa durumu.”

“Tanrım! Altıma kaçırmışım!” Luckman dengesini zor sağlayarak, güçsüzce sendeleyerek ayağa kalkmayı başardı. Başı dönercesine öne-arkaya sallanarak duvara tutundu. “Fena halde dejenere oluyorum,” diye mırıldandı tiksintiyle. “Yaşı geçmiş bir balina gibi.” Temizlenmek için sarsak adımlarla lavaboya gitti.

Bütün bunları izleyen Fred, korkusunun geçtiğini hissetti. Adam iyileşmişti. Ama Barris! Nasıl bir insandı o? Luckman ona rağmen kendine gelmişti. Nasıl adam bu, dedi kendi kendine. Üşütük. Kafası nasıl çalışıyor olmalı ki öylece oturup beklesin?

Luckman lavaboda yüzüne su çarparken, “İnsan o şekilde geberip gidebilir bile,” dedi. Barris sırıttı.

“Gerçekten güçlü bir fizik yapım var,” dedi Luckman bir kupadan su içerken. “Ben orada yatarken sen ne yapıyordun? Mastürbasyon mu?”

“Telefonda olduğumu gördün,” dedi Barris. “İlkyardımcıları çağırıyordum. Harekete geçmem için-”

“Hikaye,” dedi Luckman ekşi ekşi, ve suyunu içmeye devam etti. “Geberip gitsem senin ne yapacağını biliyorum- zulamı yürütürdün. Ceplerimi bile arardın.”

“İnsan anatomisinin sınırları ne kadar şaşırtıcı,” dedi Barris. “Yemek ve hava aynı geçiş yolunu paylaşmak zorunda. Bu durumda büyük bir risk-”

Luckman ona sessizce orta parmağını gösterdi.

Fren gıcırtısı. Bir korna. Bob Arctor hemen başını kaldırıp gece trafiğine baktı. Kaldırımın yanında, motoru çalışır halde bir spor otomobil; içinde ona el sallayan bir kız. Donna.

“Tanrım,” dedi yine. Kaldırıma doğru yürüdü.

Donna MG'sinin kapısını açtı. “Seni korkuttum mu? Eve doğru giderken yolda yanından geçtim, sonra yürüyenin sen olduğunu fark ettim, ve bir U dönüşü yapıp geri geldim. Atla.”

Arctor sessizce binip kapıyı çekti.

“Niye sokaklarda geziniyorsun?” diye sordu Donna. “Araban yüzünden mi? Hâlâ tamir olmadı mı?”

“Az önce acayip bir şey gördüm,” dedi Bob Arctor. “Hayali uçuş gibi bir şey değildi. Sadece ..* Ürperdi.

“İstediklerini getirdim,” dedi Donna.

“Ne?”

“Bin ölüm tableti.”

“Ölüm? “

“Evet, yüksek kalite D Maddesi. Yola çıksak iyi olacak.” Küçük vitese takıp harekete geçti ve yola çıktı; anında hızını fazlasıyla yükseltmişti bile. Donna hep hızlı araba kullanır ve öndekine çok fazla yaklaşırdı, ama ustaca yapardı bunu.

“Lânet olası Barris!” dedi Arctor. “Onun çalışma şekli nasıl, biliyor musun? Öldürmek istediği kimseyi öldürmüyor; sadece ölebilecekleri bir durum ortaya çıkana kadar bekliyor. Onlar ölürken de oturup seyrediyor. Gerçekte kendini uzak tutarak onların sonunu hazırlıyor. Ama nasıl olduğundan emin değilim. Her nasılsa ölmelerine izin verecek şekilde davranıyor işte.” Bir süre sessiz kalıp düşüncelerine gömüldü. “Yani Barris otomobilin marşına plastik patlayıcı bağlamaz. Ama onun yerine-”

“Para yanında mı?” dedi Donna. “Malın ücreti? Gerçekten birinci sınıf mal, ve paraya hemen ihtiyacım var. Bu gece elime geçmeli, çünkü almam gereken başka şeyler var.”

“Tabii.” Para cüzdanındaydı.

“Barris'den hoşlanmam,” dedi Donna otomobili sürerken, “ve ona güvenmem de. Biliyorsun, kaçık o. Onun yakınındayken sen de kaçık oluyorsun. Ama o çevrende değilken iyisin. Şu anda da kaçık bir haldesin.”

“Öyle miyim?” dedi şaşkınlıkla.

“Öylesin,” dedi Donna sakin sakin.

“Şey,” dedi Arctor. “Tanrım.” Ne diyeceğini bilemiyordu, özellikle Donna bu kadar haklıyken.

“Hey,” dedi Donna heyecanla, “beni bir rock konserine götürür müsün? Gelecek hafta Anaheim stadyumunda? Olur mu?”

“Tabii ki,” dedi mekanik bir tepkiyle. Sonra Donna'nın ne söylemiş olduğunu idrak etti- Arctor’un onu bir yere götürmesini istiyordu. “Taaabiii kii!” dedi. Keyiflenmişti; içine tekrar hayat doluyordu. O kadar sevdiği küçük, koyu renk saçlı kız, ona karşı hissettiği bu duyguları bir kere daha ayaklandırmıştı. “Hangi akşam?”

“Pazar öğleden sonra. Şu yağlı, koyu haşhaştan getirip iyice yükleneceğim. Aradaki farkı göremeyecekler, orada bir sürü insan olacak.” Onu baştan aşağı süzerek baktı. “Ama düzgün bir şey giymen gerekecek, bazen üzerine geçirdiğin o yaramaz elbiseler olmaz. Yani-” Sesi yumuşadı. “Çekici görünmeni istiyorum, çünkü sen çekici birisin.”

“Peki,” dedi Arctor. Etkilenmişti.

“Benim evime gidiyoruz,” dedi Donna, küçük otomobilinin içinde geceyi yararak ilerlerken. “Para yanında, ödemeyi yaparsın, sonra tabletlerden birkaçını alıp iyice gevşeriz. Sonra belki gidip bize beşlik bir Southern Comfort[8] alırsın, ve hepsinin üzerine bir de kafayı çekeriz.”

“Oh, bu müthiş olur,” dedi Arctor içtenlikle.

“Aslında bu gece gerçekten yapmak istediğim,” dedi Donna vites küçültüp aracın direksiyonunu hızla kendi sokağına ve kendi geçiş yoluna döndürürken, “arabalı sinemaya gitmek. Bir gazete alıp neler oynadığını okudum, ama Torrance Arabalı sinemasındakinden başka iyi film bulamadım, ve o da çoktan başladı. Beş buçukta başlamış. Kahrolası.”

Arctor saatine baktı. “Öyleyse kaçırdık-”

“Hayır, hâlâ çoğunu izleyebiliriz.” Aracı durdurup motoru kapatırken Arctor’a sıcak bir gülümseme gönderdi. “Hepsi de Maymunlar Cehennemi filmleri, on biri birden; akşam 7:30'dan ta yarın sabaha, saat 8'e kadar oynayacaklar. Sinemadan dosdoğru işe gideceğim, o yüzden üzerimi şimdiden değişmem gerekecek. Sinemada çekmiş olacağız, ve bütün gece Southern Comfort içeceğiz. Hey, müthiş. Düşünebiliyor musun?” Umutla ona baktı.

“Pekâlâ,” diye kabullendi Arctor.

“Evet evet evet.” Donna dışarı zıpladı ve Arctor’a küçük kapıyı açması için yardım etmek üzere aracın çevresinden dolaşıp geldi. “Maymunlar Cehennemi filmlerinin hepsini birden en son ne zaman gördün? Ben çoğunu bu yılın başlarında izledim, ama sonunculara doğru hastalanıp ayrılmak zorunda kaldım. Sinemada bana sattıkları jambonlu sandviç yüzünden oldu. Buna çok kızmıştım; çünkü son bölümü kaçırdım, orada tarihteki Lincoln ve Nero gibi ünlü kişilerin gerçekte kılık değiştirmiş maymunlar oldukları ve baştan beri insanlık tarihini yönlendirdikleri anlatılıyordu. Şimdi oraya gidip tekrar izlemeyi bu kadar istememin nedeni bu.” Evinin ön kapısına yürürlerken sesini alçalttı. “Bana o jambonlu sandviçi satarak canıma okudular, ve ben de -bu yüzden bana laf etmeni istemiyorum ama- La Habra'dakine bir sonraki gidişimde hem oradaki otomatın, hem de çevredeki birkaç tanesinin daha para deliğine eğri bozukluk soktum, aynen hak ettikleri gibi. Ben ve Larry Talling- Larry'yi hatırlıyor musun? Bir ara onunla birlikteydim- bir yığın çeyreklik ve elli sentliği onun mengenesini ve koca bir İngiliz anahtarını kullanarak eğdik. Tüm otomatların aynı firmanınkiler olmasına dikkat ettim tabii, ve sonra bir kısmının, yani doğrusunu söylemek gerekirse hepsinin icabına baktık.” Kısık ışıkta, yavaşça ve ciddiyetle, anahtarını çıkarıp evinin ön kapısını açtı.

“Sana bulaşanın başını fena derde sokuyorsun, Donna,” dedi Arctor kızın küçük, derli toplu evine girerlerken.

“Uzun tüylü halıya basma,” dedi Donna.

“Nereye basayım peki?”

“Orada dur, veya gazetelere bas.”

“Donna-”

“Lütfen gazetelerin üzerinde yürümek zorunda kalmak yüzünden beni azarlama. Halımı şampuanlatabilmek bana ne kadara mal oldu, haberin var mı?” Ceketinin düğmelerini açtı.

“Tutumluluk,” dedi Arctor kendi paltosunu çıkarırken. “Fransız köylüsü tutumluluğu. Hiçbir şeyi attığın oluyor mu senin? İşe yaratmak için fazla kısa kalan iplik parçalarını da saklıyor musun, hani şu-”

“Bir gün,” dedi Donna, deri ceketini çıkarıp uzun siyah saçlarını geriye doğru sallarken, “evleneceğim ve bütün sakladıklarıma ihtiyacım olacak. Evlenince her şey gerekli oluyor. Yan bahçede bulduğumuz o koca ayna gibi; onu parmaklığın üzerinden geçirebilmek için üç kişi birlikte, bir saat boyunca uğraşmıştık. Bir gün-”

“Sakladıklarının ne kadarını satın aldın,” diye sordu Arctor, “ve ne kadarını çaldın?”

“Satın almak mı?” Kararsızca Arctor'un yüzüne baktı. “Satın almak la ne demek istiyorsun?”

“Yani uyuşturucu satın aldığın zamanki gibi. Bir mal alışverişi. Şimdiki gibi.” Cüzdanını çıkardı. “Sana para veriyorum, tamam?”

Donna onu uysalca, ama gururlu bir ifadeyle izleyerek başını salladı (aslında yaptığı daha çok nezaket göstermekti). Tedbiri elden bırakmıyordu.

“Sonra sen bana o para karşılığı bir miktar uyuşturucu verirsin,” dedi Arctor paraları ona uzatarak. “Satın almak derken kastettiğim, şu anda

bizim uyuşturucu alışverişi şeklinde gerçekleştirdiğimiz işlemin, insanlar arası ticari alışverişlerin daha büyük dünyasında yaygın olan biçimidir."

"Sanırım anladım," dedi Donna. İri siyah gözleri yumuşak, ama uyanık bakıyordu. Öğrenmeye istekliydi.

"Kaç tane- yani o gün peşine takıldığın Coca Cola kamyonunu soyduğunuzda- kaç şişe Kola yürüttünüz? Kaç kasa?"

"Bir ay yetecek kadarını," dedi Donna. "Ben ve arkadaşlarım için."

Arctor ona ayıplar gibi baktı. "Bu bir tür değiş tokuş," dedi kız.

"Peki sen ne-" Gülmeye başladı. "Karşılığında sen ne veriyorsun?"

"Kendimden veriyorum."

Arctor artık yüksek sesle kahkaha atıyordu. "Kime? Kamyonun sürücüsüne mi? Büyük olasılıkla adam iyi bir-"

"Coca Cola şirketi kapitalist bir tekeldir. Onlardan başka kimse Kola yapamaz, tıpkı telefon etmek istediğinde bunu telefon şirketinden başka kimsenin yapamayacağı gibi. Onların hepsi de kapitalist tekellerdir." Kara gözleri ışıldadı. "Coca Cola'nın formülünün nesilden nesile geçerek dikkatle korunan bir sır olduğunu biliyor muydun? Aynı aileden birkaç kişi tarafından biliniyor sadece. Peki formülü ezbere bilenlerin hepsi öldüğü zaman ne olacak? Artık Kola üretilmeyecek mi?" Gözlerini açıp kapayarak, düşünceli düşünceli ekledi. "Demek ki bir yerlerde, bir kasada yedek bir yazılı formül saklıyor olmalılar. Nerede olduğunu merak ediyorum."

"Sen ve hırsız arkadaşların Coca Cola formülünü asla bulamayacaksınız, milyon yıl geçse bile."

"KAMYONLARINI SOYABILECEKKEN KOLA ÜRETMEKLE NE DİYE UĞRAŞMAK İSTEYELİM Kİ ZATEN? Çok sayıda kamyonları var. Onları devamlı yolda görebilirsin, yavaş giderler. Her fırsatta peşlerine takılıp diplerine kadar giriyorum; çılgına dönüyorlar." Gizemli, sevimli, küçük ve afacan bir gülümsemeyle ona baktı, onu da kendi garip

gerçekliğine çekmek ister gibi. Yavaş giden kamyonları ısrarla, durmaksızın, gittikçe daha çılgınlaşıp sabırsızlanarak yakından kovaladığı, sonra kamyon kenara çektiğinde, diğer sürücülerin yapacağı gibi yanından hızla geçip gitmek yerine onun da kenara çektiği ve kamyondaki her şeyi yürüttüğü garip gerçekliğine.

Kızın bunu yapma nedeni bir hırsız olması, ya da alınacak bir intikamı olması falan değil, sadece kamyon sonunda yol verdiğinde, Kola kasalarına onlarla neler yapabileceğini hayal edecek kadar uzun süre bakma fırsatı bulmuş olmasındandı. Sabırsızlığı yaratıcılığa dönüşüyordu. Aracına -MG'ye değil, o zamanlar kullandığı, daha büyük olan Cameo'ya, onu hurdahaş etmesinden önce- kasalarca Kola'yı yüklemişti, ve bir ay boyunca o ve tüm aptal arkadaşları istedikleri kadar bedava Kola içmişlerdi. Sonra da depozito için boş şişeleri farklı dükkanlara götürmüştü.

“Şişe kapaklarını ne yaptın?” diye sordu Arctor bir ara. “Müsline sarıp sedir ağacından sandığına mı sakladın?”

“Attım onları,” dedi Donna hüzünle. “Kola kapaklarıyla yapabileceğin hiçbir şey yok. Artık yarışma falan düzenlemiyorlar.” Diğer odaya geçip kayboldu, sonra hemen elinde çok sayıda polietilen poşetle geri döndü. “Bunları saymak ister misin?” diye sordu. “En azından bin tane olduğu kesin. Almadan önce onları gramlı terazimde tarttım.”

“Sorun değil,” dedi Arctor. Poşetleri aldı, kız parayı aldı, ve Arctor bir kere daha Donna, diye düşündü, seni tutuklayabileceğim bir pozisyondayız, ama ne yaparsan yap, bana bile yapmış olsan, herhalde seni asla ele veremeyeceğim. Çünkü sende harika ve hayat dolu bir şey var, tatlı bir şey, ve onu yok etmeyi asla istemem. Ne olduğunu bilmiyorum, ama orada işte.

“On tane alabilir miyim?”

“On mu? On tableti geri mi istiyorsun? Tabii.” Poşetlerden birini açtı -ağzını çözmesi kolay değildi, ama gerekli yeteneğe sahipti- ve çıkarıp tam on tanesini onun eline saydı. On tane de kendisi için ayırdı. Poşeti tekrar bağladı. Bütün poşetleri dolapta duran paltosunun yanma taşıdı.

O döndüğünde Donna, “Bugünlerde kaset dükkanlarında ne yaptıklarını biliyor musun?” dedi enerjik bir sesle. On tablet ortada yoktu; onları çoktan zulaya atmıştı bile. “Kasetlerle ilgili önlemlerini?”

“Onları çalarsan seni tutukluyorlar.”

“Bunu zaten hep yapıyorlardı. Şimdi yaptıkları- kasaya bir LP plak veya kaset götürdüğünde kasiyer onun üzerine yapıştırılmış olan küçük fiyat etiketini söküyor ya hani? Tahmin et. Neredeyse paçayı kaptırırken öğrendiğim şeyi tahmin et.” Kendini bir koltuğa attı, bilmişçe gülümsedi, ve Arctor’un daha o açmadan bir parça haşhaş olduğunu anladığı, folyoya sarılı küçük bir küp çıkardı. “O yapıştırılanlar sadece fiyat etiketi değil. İçlerinde çok az miktarda bir tür alaşım var, ve eğer kasadaki memur tarafından çıkarılmazlarsa kapıdan geçmeye kalkıştığında alarm harekete geçiyor.”

“Paçayı nasıl kaptırıyordun?”

“Benden önce pop meraklısı küçük bir fırlama, paltosunun içinde bir kasetle dışarı çıkmayı denedi, alarm çalıştı, onu yakaladılar, ve aynasızlar çıkageldi.”

“Senin paltonun altında kaç tane vardı?”

“Üç.”

“Arabanda uyuşturucu da var mıydı? Çünkü kaset çalmaktan seni bir kere yakalarlarsa arabana da el koyarlar. O zaman içindeki uyuşturucuyu bulup seni bir de onun için suçlarlar. Bahse girerim bölge içinde de değildin; herhalde bunu yaptığın yer-” Kanun uygulayıcılar arasında araya girecek kimseyi tanımadığın bir yerdi, demek üzereydi neredeyse. Ama bunu söylememesi gerekiyordu, çünkü kastettiği kendisiydi; Donna en azından kendi yetkisi olan bir yerde tutuklanacak olursa, ona yardım etmek için canını dişine takardı. Ancak örneğin Los Angeles'de yapabileceği hiçbir şey olmazdı. İşin kötüsü, eğer bu gerçekleşirse, ki eninde sonunda gerçekleşecekti, Arctor’un duyması veya yardım edebilmesi için çok uzak yerlerde olacaktı herhalde. Kafasında bir senaryo dönmeye başladı, bir korku öyküsü: Donna, tıpkı Luckman gibi, kimsenin duymadığı,

umursamadığı, parmağını kımıldatmadığı bir yerde ölüyordu; belki duyacaklardı, ama tıpkı Barris gibi, Donna için her şey bitene kadar tepkisiz ve hareketsiz kalacaklardı. Luckman'a olduğu gibi gerçek anlamda ölmeyecekti. Ama Donna hapse girmekle kalmayacak, bir D Maddesi bağımlısı olarak yoksunluk krizinden geçirilerek tedavi de edilecekti. Sadece kullanıcı değil, aynı zamanda da bir dağıtıcı olduğu için -ve buna hırsızlıkla ilgili suçlamalar da ekleneceğinden -epey bir süre içeride kalacak, ve başına çok şey gelecekti, fazlasıyla kötü şeyler. Bunlar yüzünden dışarı çıktığında farklı bir Donna olacaktı. Pek takdir ettiği o yumuşak, özenli ifade, o sıcaklık-Tanrı bilir neye dönüşecekti, ve bu her neyse, bomboş olacaktı. Mahluk haline getirilmiş bir Donna; aslında bu en sonunda hepsinin başına gelecekti, ama Donna için bunun henüz çok uzakta olduğunu umuyordu, kendi yaşam süresinden daha uzakta. Ve yardım edebileceği bir yerde.

“Hayalet,” dedi kıza keyifsizce. “Yanında Cesur olmadan.”

“Nedir o?” Bir an sonra anladı. “Oh, şu Total Abstraksiyon tedavisi. Ama ben haşhaş kullandığımda . . .” Kendi yaptığı küçük yuvarlak seramik haşhaş piposunu çıkarmış, yakıyordu. Gözleri parlayarak, mutlu mutlu ona baktı, güldü ve değerli haşhaş piposunu ona uzattı. “Seni dolduracağım,” diye bildirdi. “Otur.”

O otururken kız ayağa kalktı, haşhaş piposuna üfleyerek alevini canlandırdı, sonra paytakça ona doğru yürüyüp eğildi. Arctor ağzını açtığında- kuş yavrusu gibi, diye düşündü. Kız bunu her yaptığında böyle düşünürdü- Donna kuvvetle soluk vererek haşhaş dumanının koca gri bulutlarını onun ciğerlerine gönderdi. Sıcak, pervasız ve iflah olmaz enerjisi, aynı zamanda her ikisini de gevşetip sakinleştiren pasifize edici bir etkendi: hem kızı, hem de alıcı durumundaki Arctor’u.

“Seni seviyorum Donna,” dedi. Elinde onunla yaşayabileceği cinsellik yerine sadece bu doldurma olayı vardı işte, ve belki bu daha iyiydi; çok şeye değerdi; çok samimi bir duruştu, ve çok garipti. Zira önce kız onun içine bir şeyler gönderebiliyor, sonra, eğer o isterse, Arctor da onun içine bir şeyler gönderiyordu. Eşitlikli bir paylaşım, bir ona bir diğerine, haşhaş bitene kadar.

“Evet,” dedi kız. “Bunu takdir edebiliyorum, yani beni seviyor olmanı.” Kıkırdadı, gülümseyerek yanına oturdu. Şimdi pipodan bir soluk da kendi için çekecekti.

Dokuzuncu Bölüm

“Hey, Donna, adamım,” dedi Arctor. “Kedileri sever misin?”

Kız gözlerini kırpıştırdı. Kızarmışlardı. “Damlayan küçük şeyler. Yerin birkaç santim üzerinde gidenlerden.” “Havada değil, hayır, yere basarak.” “Damlalar. Mobilya arkasında.”

“Öyleyse küçük ilkbahar çiçekleri olmalı,” dedi Arctor.

“Evet. Anladım- küçük ilkbahar çiçekleri, aralarında sarı renkliler. İlk yaklaşım için.”

“En önce,” dedi Arctor. “Hepsinden önce.”

“Evet.” Başını salladı. Gözleri kapalıydı, kendi uçuşunun hayallerine dalmıştı. “Birileri üzerlerine basmadan önce, ve sonra-yok oluyorlar.”

“Beni tanıyorsun sen,” dedi Arctor. “İçimi okuyorsun.”

Haşhaş piposunu indirip sırt üstü uzandı Donna. Pipo sönmüştü.

“Daha fazla istemiyorum,” dedi. Gülümsemesi yavaş yavaş kayboldu.

“Sorun nedir?”

“Hiç.” Kız başını iki yana salladı ve başka açıklama yapmadı.

“Sana sarılabilir miyim?” diye sordu Arctor. “Seni kollarımda tutmak istiyorum. Olur mu? Kucaklar gibi. Olur mu?”

Kızın kara, irileşmiş, odaklanmayan yorgun gözleri açıldı. “Hayır,” dedi. “Hayır, çok çirkinsin.”

“Ne?”

“Hayır!” dedi kız. Sesi keskinleşmişti. “Fazla koko çekiyorum; süper dikkatli olmalıyım, çünkü fazla koko çekiyorum.”

“Çirkin?” diye tekrarladı Arctor. Ona öfkelenmişti. “Canın cehenneme Donna.”

“Vücudumu rahat bırak,” dedi Donna gözünü ondan ayırmadan. “Hepsi bu.”

“Tabii,” dedi Arctor. “Tabii.” Ayağa kalkıp geri çekildi. “Hiç merak etme.” Aracına gitmek, torpido gözünden silahını alıp kızın suratına ateş etmek istiyordu, onun kafatasını ve gözlerini parçalara ayıracaktı bu. Sonra o rezilce nefret ve öfke duygusu geçti. “Cehennemin dibine,” dedi kasvetle.

“İnsanların vücuduma el uzatmasından hoşlanmıyorum,” dedi Donna. “Buna dikkat etmem gerekiyor, çünkü çok fazla koko kullanıyorum. Bir gün içimde iki kilo kokoyla Kanada sınırına gitmeyi planlıyorum, bedenimin içinde. Katolik ve bakire olduğumu söyleyeceğim onlara. Nereye gidiyorsun?” Endişelenmişti birden; yarı ayağa kalktı.

“Gidiyorum,” dedi Arctor.

“Araban sizin evde. Seni buraya ben getirdim.” Kız kalkmaya çalıştı. Saçı başı dağılmış, aklı karışmış ve yarı uykudaydı. Deri ceketini almak için dolaba doğru gitti. “Seni arabayla götüreceğim. Ama bedenimi neden korumam gerektiğini anlıyor musun? İki kiloluk kokonun değeri-”

“Hiç şansın yok,” dedi Arctor. “On santim bile araba kullanamayacak kadar dumanlanmış durumdasın, ve o küçük lanet kaykayını başka kimsenin kullanmasına izin vermiyorsun.”

Kız onun karşısına geçerek çılgınca bağırdı. “Çünkü başka kimse benim arabamı kullanamaz, kahretsin! Kimse gerektiği gibi beceremez bunu, özellikle de erkekler! Araba kullanmayı da, başka şeyleri de! Sen o ellerini benim-”

Arctor dışarıdaydı şimdi. Karanlığın içinde bir yerlerde, paltosuz, kasabanın tanımadığı bir yerinde yürüyordu. Yanında kimse olmadan. Yalnızım, lanet olsun, diye düşündü. Sonra arkasından koşturarak ona yetişmeye çalışan Donna'yı duydu.

Soluk soluğaydı kız. Bugünlerde o kadar çok marijuana ve haşhaş kullanıyordu ki, akciğerleri yarı yarıya balçık dolmuştu. Arctor durakladı, arkasına dönmeden durdu, kendini pek kötü hissederek bekledi.

Donna ona yaklaşıp yavaşladı. Derin soluklar alıp veriyordu. “Duygularını incittiğim için gerçekten çok üzgünüm. Söylediklerim için. Ne dediğimi bilmiyordum.”

“Tabii,” dedi Arctor. “Çok çirkin !”

“Bazen bütün gün çalışıp aşırı yorgun olduğumda, aldığım ilk dozla uçuveriyorum. Geri gelmek ister misin? Ya da başka bir şey yapmak? Arabalı sinemaya gitmek ister misin? Southern Comfort'a ne dersin? Ben alamam... bana satmıyorlar.” Durakladı. “Yaşım tutmuyor. Tamam mı?”

“Peki,” dedi Arctor. Birlikte geri döndüler.

“Bu iyi bir haşhaş, değil mi?” dedi Donna.

“Kara ve yapışkan.” dedi Arctor. “Afyon alkaloidleriyle doymuş olduğunu gösterir bu. Tüttürdüğün şey haşhaş değil, afyon- biliyor muydun? Fiyatı bundan dolayı o kadar yüksek-biliyor muydun?” Kendi sesinin yükseldiğini duydu; yürümeyi bıraktı. “Sen haşhaş kullanmıyorsun, tatlım. Sen afyon kullanıyorsun, ve bu yaşam boyu alışkanlık anlamına geliyor, maliyeti de ... bu günlerde yarım kiloluk haşhaş ne kadara geliyor? Ve yakında tüttürdükçe boyuna başını sallayan biri haline geleceksin, arabanı vitese takamayıp kamyonlara bindireceksin, her gün işe gitmeden önce mutlaka biraz isteyeceksin-”

“İstiyorum zaten,” dedi Donna. “İşe gitmeden önce bir doz alıyorum, öğleden sonra eve gelir gelmez de. Satmamın nedeni bu, haşhaşımı alabilmek için. Haşhaş yumuşak. Aradığımı haşhaşta buluyorum.”

“Afyon,” diye tekrarladı. “Haşhaşın fiyatı ne kadar oldu?”

“Kilosu yirmi bin dolar kadar,” dedi Donna. “İyisi olursa.”

“Tanrım! Eroin kadar pahalı.”

“Asla iğne kullanmam. Kullanmadım, ve kullanmayacağım. Damar içi başladığın zaman, kullandığın ne olursa olsun aşağı yukarı altı aylık ömrün kalıyor. Bu musluk suyu bile olsa. Alışkanlık ediniyorsun-”

“Sen zaten bağımlı olmuşsun.”

“Hepimiz olduk. Sen D Maddesi kullanıyorsun. Ne olmuş? Aramızda ne fark var? Ben mutluyum; sen mutlu değil misin? Her gece eve gelip yüksek kalite haşhaş içiyorum... bu benim uçuşum. Beni değiştirmeye kalkma. Beni asla değiştirmeye kalkma. Beni veya ahlaki görüşlerimi. Ben neysem oyum. Haşhaştan da zevk alıyorum. Bu benim hayatım.”

“Hiç yaşlı bir afyon içicisinin resimlerini gördün mü? Eski günlerde Çin'dekiler gibi? Ya da Hindistan'daki bir haşhaş içicisini, yaşlandıktan sonra nasıl göründüklerini?”

“Uzun yaşamayı ummuyorum,” dedi Donna. “Ne olmuş? Uzun süre buralarda kalmak istemiyorum. Sen istiyor musun? Niye ki? Bu dünyada ne var? Peki ya sen gördün mü- lanet olsun, ya Jerry Fabin? Bak, fazla D Maddesi kullanan birine neler oluyor. Gerçekten bu dünyada ne var, Bob? Kötü olarak doğduğumuz için, bizi cezalandırmak üzere gönderecekleri bir sonraki yerden önce beklediğimiz bir durak-”

“Sen gerçekten katoliksin.”

“Burada cezalandırılıyoruz, ve eğer ara sıra bir uçuşla kaça-biliyorsak, lanet olası, yap bunu. Geçen gün MG ile işe giderken neredeyse çarpıyordum. Sekizli stereo seti çalışıyordu, ben haşhaş pipomu içiyordum, ve seksen dört model Ford İmperator'daki yaşlı adamı görmedim-”

“Aptalsın sen,” dedi Arctor. “Aptal.”

“Ben erken öleceğim, biliyorsun. Öyle ya da böyle. Ne yaparsam yapayım. Büyük olasılıkla otoyolda. MG'nin üzerinde. Ve bu yıl dört tane hız uyarısı aldım bile. Şimdi trafik okuluna gitmem gerekiyor. Bu bir rezalet. Altı koca ay boyunca.”

“Demek seni bir daha asla göremeyeceğim bir gün gelecek,” dedi Arctor. “öyle mi? Bir daha asla.”

“Trafik okulu yüzünden mi? Yok canım, altı aydan sonra-”

“Mezarlık yüzünden. California kanununa göre, o lanet olası California kanunlarına göre bir kutu bira veya bir şişe içki almaya hak kazanacak yaşa gelmeden yok olup gideceksin.”

“Evet!” dedi Donna heyecanla, uyarılmış bir halde. “Southern Comfort! Hemen şimdi! Beşlik bir Southern Comfort alıp Maymun filmlerine gidelim mi? Olur mu? Hâlâ sekiz kadarı kaldı, o söylediğim dahil-”

“Dinle beni,” dedi Bob Arctor onu omuzlarından kavrayarak; kız içgüdüsel bir hareketle kendini geri çekti.

“Hayır.”

“Sana bir kez olsun ne için izin vermeleri gerekiyor, biliyor musun? Belki tek bir defa? Dükkana bir defa olsun kanuni olarak girip bir kutu bira almana izin vermeliler.”

“Niye?” dedi kız merak içinde.

“İyi olduğun için sana bir armağan.”

“Bir seferinde bana servis yaptılar!” diye açıkladı Donna mutlulukla. “Bir barda! Kokteyl getiren garson kız- güzel giyinmiştim ve bazı insanlarla birlikteydim- bana ne istediğimi sordu. Ona “votka collins istiyorum,” dedim, o da getirdi. Hem de La Paz'daydık, ki orası oldukça iyi bir yerdir. Müthiş, inanabiliyor musun? Onu bir reklamdan ezberlemiştim, votka collinsi yani. Bir gün bir barda ne istediğim sorulursa, sesim kendinden emin çıksın diye. Nasıl?” Birden kolunu Arctor’unkine doladı ve

yürürlerken ona sarıldı, asla yapmadığı bir hareketti bu. “Hayatımın en müthiş olayını yaşamıştım.”

“Bu durumda sanırım armağanını almışsın,” dedi Arctor. “Hiç değilse bir seferliğine.”

“ Tabii sonra bana dediler ki- yani o birlikte olduğum kişiler- aslında tekila sunrise gibi bir Meksika içkisi istemeliymişim, çünkü orası Meksika türü bir barmış, La Paz restoranı ile birlikte. Bir daha sefere, eğer oraya tekrar gidersem, bunu biliyor olacağım; hafıza bankalarıma bunu yazdım. Bir gün ne yapacağım, biliyor musun Bob? Kuzeye, Oregon'a taşınacağım ve karda yaşayacağım. Her sabah bahçe yolumu kürekle kardan temizleyeceğim. Küçük bir evim ve sebze ekili bir bahçem olacak.”

“Bunun için para biriktirmen gerekir. Tüm paranı biriktirmelisin. Bu pahalı bir iş.”

Donna birden utangaçlaşarak ona bir göz attı. “O bana bunu sağlayacak. Adı-her-neyse.”

“Kim?”

“Bilirsin işte.” Sesi yumuşaktı, sırrını paylaşır gibiydi. Anlatıyordu çünkü o, Bob Arctor, arkadaşıydı ve ona güvenebilirdi. “Bay Doğru. Nasıl biri olacağını biliyorum- bir Aston Martin otomobili olacak ve onunla beni kuzeye götürecek. Karlar içindeki küçük, eski moda ev de orada olacak işte, kuzeyde.” Bir ara durakladıktan sonra sordu. “Kar hoş bir şey olmalı, değil mi?”

“Bilmiyor musun?”

“San Berdoo'daki dağlarda bir kez dokundum. Oradaki de yarı sulu ve çamurluydu, ve ben lanet bir şekilde düşmüştüm. Oradaki gibi kar demiyorum; gerçek kardan söz ediyorum.”

Bob Arctor kalbi burkularak sordu. “Bütün bunlardan cidden umutlu musun?” dedi. “Gerçekleşecek mi bunlar?”

“Gerçekleşecek!” Başını salladı. “İskambil falımda görünüyor.”

Yürümeye devam ettiler, sessizleşmişlerdi. MG'yi almak için kızın evine dönüyorlardı. Donna kendi hayalleri ve planlarıyla dopdolu; ve Arctor- Barris'i hatırladı, Luckman'ı, Hank'i ve güvenli apartmanı. Sonra Fred geldi aklına.

“Hey dostum,” dedi. “Seninle Oreeon'a gelebilir miyim?

Tam olarak ne zaman yola çıkıyorsun?”

Kız ona nazikçe ve kesin bir yumuşaklıkla, hayır yanıtı vererek gülümsedi.

Onu tanıdığı kadarıyla bu konuda kararlı olduğunu anlamıştı Arctor. Bu değişmeyecekti de. Titredi.

“Üşüdün mü?” diye sordu kız.

“Evet,” dedi. “Çok üşüdüm.”

“Arabamda o sağlam MG ısıtıcılarından var,” dedi kız. “Arabalı sinemada olduğumuz zamanlar için... orada ısınırsın.” Arctor'un elini aldı, sıktı, tuttu, ve sonra bir anda bırakıverdi.

Ama gerçek dokunuşu orada, Arctor'un kalbinde varlığını sürdürdü. İşte o kalıcıydı. Yaşamının geri kalan onca yılı boyunca; onsuz geçen, onu asla göremediği, ondan haber alamadığı, hakkında hiçbir şey öğrenemediği, sağ mı, mutlu mu, ölü mü, ne olduğunu bilmediği onca yıl boyunca. O dokunuş içinde kalıp yer etti, varlığında mühürlendi, ve asla onu terk etmedi. Donna'nın elinin o tek dokunuşu.

O gece eve, içinde on miks vuruşu olan bir poşet karşılığında birlikte olmak üzere, Connie adında küçük güzel bir iğne bağımlısı getirdi.

İncecik ve dümdüz saçlı kız yatağının kenarında oturmuş, o garip saçlarını tarıyordu; bu onun Arctor ile birlikte geldiği ilk seferdi -Arctor onunla bir uyuşturucu partisinde tanışmıştı- kızın telefon numarasını haftalardır yanında taşıdığı halde onun hakkında çok az şey biliyordu. İğne

bağımlısı olduğundan doğal olarak frijitti, ancak bu bir sorun yaratmıyordu; kız yalnızca kendi zevki açısından sekse karşı kayıtsız hale gelmişti, ne tür bir seks yaşadığını önemsediği de yoktu.

Sadece onu izlemekle bile anlaşılabilirdi bu. Connie yarı giyinik oturuyordu. Pabuçlarını çıkarmıştı. Ağzında bir toka ile ifadesizce boşluğa bakıyor, herhalde kafasının içinde kendi hayallerini kuruyordu. Uzun ve kemikli yüzünde bir tür güç ifadesi vardı; büyük olasılıkla kemikler, özellikle de çene hatları belirgin olduğundan, diye düşündü Arctor. Sağ yanağında bir sivilce vardı. Şüphesiz onun varlığını da ne fark ediyor, ne de umursuyordu; seks gibi sivilceler de onun için fazla bir anlam taşımıyordu.

Belki aradaki farkı bile bilmiyordu. Belki uzun süreli bir iğne bağımlısı olarak, onun için seks ve sivilceler benzer, hatta birbirinin aynı özellikteydiler. Bir an için bir iğnecinin kafasının içini görmek, diye düşündü Arctor. Ne fikir ama.

“Kullanabileceğim bir diş fırçan var mı?” dedi Connie; iğnecilerin gecenin o saatinde genelde yaptıkları gibi, hafifçe başını sallamaya ve mırıldanmaya başlamıştı. “Neyse, boşver-diş diştir. Sonra fırçalarım ...” sesi o kadar alçalmıştı ki, adam onu duyamıyordu, ama dudaklarının hareketinden kızın sessizce homurdanmaya devam ettiğini anlayabiliyordu.

“Banyonun yerini biliyor musun?” diye sordu kıza.

“Hangi banyo?”

“Bu evin banyosu.”

Doğruldu, refleksif bir hareketle saçını taramaya devam etti. “Bu kadar geç saatte orada oyalanan insanlar kim? Esrarlı sigara sarıp durmaksızın gevezelik edenler? Burada seninle yaşıyorlar sanırım. Elbette. Görünüşlerine göre burada yaşıyor olmalılar.”

“İkisi benimle yaşıyor,” dedi Arctor.

Kızın ölü morina balığı gözleri dönüp onun üzerinde sabitleşti. “ibne misin?”

“Olmamaya çalışıyorum. Bu gece burada olmanın nedeni bu.”

“Buna karşı iyi bir savaş veriyor musun?” “Öyle olduğuna inanabilirsin.”

Connie başını salladı. “Evet, sanırım bunu keşfetmek üzereyim. Eğer gizli bir homoseksüelsen büyük olasılıkla insiyatifi benim almamı isteyeceksin. Yatacaksın ve ben seni halledeceğim. Seni soymamı ister misin? Peki, sen sadece uzan, ben hepsini yaparım.” Kız onun fermuarına doğru uzandı.

Daha sonra, yarı karanlıkta, kendine göre aldığı -malum- dozun etkisinde uyukladı. Connie yanı başında horluyor, kolları yanında, örtülerin dışında olarak uzanmış sırtüstü yatıyordu. Onu karanlıkta çok hafif görebiliyordu Arctor. Eroinmanlar Kont Drakula gibi uyuyor, diye düşündü. Düğmesi A pozisyonundan B'ye çevrilmiş bir makine gibi aniden kalkıp oturana dek, dümdüz yukarı bakıyorlardı. “Gün-doğmuş-olmalı,” diyordu eroinman sonra; daha doğrusu kafasındaki kayıt söylüyordu bunu. Ona ne yapması gerektiğini söyleyen bu kayıtlardı, zira bir eroinmanın aklı saatli radyoda duyulan müzik gibi çalışırdı. . . bazen hoş sesler çıkardı, ama o sadece seni bir şey yapmaya yöneltmek için oradaydı. Saatli radyodan gelen müzik seni uyandırmak içindir; eroinmanın söylediği şarkı ise seni daha fazla eroin bulabileceği bir araç olmaya iter, bunu her. nasıl sağlayabileceksen. O bir makinedir ve seni de kendi makinesine dönüştürür.

Her eroinman, dedi kendi kendine, değişmeyen bir kayıttır.

Yine böyle kötü şeyler düşünerek uyuklamaya başladı. Eğer eroinman bir kızsa, sonunda satacak vücudundan başka bir şeyi kalmaz. Connie gibi, diye düşündü; işte buradaki Connie. Gözlerini açtı, yanında yatan kıza döndü ve Donna Hawthorne'u gördü.

Anında kalkıp oturdu. Donna! diye düşündü. Kızın yüz hatlarını açıkça seçebiliyordu. Şüphe yoktu. Tanrım! dedi kendi kendine, ve başucu lambasına uzandı. Parmakları ona dokundu; lamba yuvarlanıp düştü. Kız uyumaya devam etti.

Arctor hâlâ kıza bakıyordu, sonra yavaş yavaş yine Connie'yi gördü, ince yüzlü, düz çeneli, çökmüş, uçuk bir eroinmanın kuru çehresini taşıyan Connie, Donna değil; bir kız.

Tekrar yattı; mutsuzdu. Karanlığın içinde, olanların anlamını merak ederek, kafasında bu konuların durmaksızın döndüğü bir tür uykuya daldı yine.

Yanındaki kız bir ara uykusunun arasında, rüyada gibi mırıldandı. “Kötü koksa bile umurumda değildi. Onu yine de seviyordum.”

Kimden söz ettiğimi merak etti. Bir erkek arkadaş? Babası? Bir erkek kedi? Çocukluktan kalma, içi doldurulmuş değerli bir oyuncak? Belki hepsi birden, diye düşündü. Ama kullandığı kelimeler “seviyordum,” idi, “hâlâ seviyorum” değil. Herhalde o, her neyse veya her kimse, artık yoktu. Belki o çok kötü koktuğundan kızı onu uzaklaştırması için zorlamışlardı, (onlar her kimse).

Büyük olasılıkla öyleydi. Yanında uyurken anılarını yaşayan yıpranmış eroinman kızın o sıralarda kaç yaşında olduğunu merak etti.

Onuncu Bölüm

Fred, karma elbisesinin içinde, dönüp duran bir yığın holo-bandın önünde oturmuş, Bob Arctor'un oturma odasında mantarlarla ilgili bir kitap okuyan Jim Barris'i izliyordu. Neden mantarlar? diye merak etti Fred, ve kasetleri bir saat sonrasını göstermeleri için yüksek hızla ileri aldı. Barris hâlâ orada oturuyor, derin bir konsantrasyonla okuyor ve notlar alıyordu.

Bir ara Barris kitabı bırakıp evden çıktı, ve tarayıcıların menzilinin dışında kaldı. Döndüğünde elinde kahve masasının üzerine koyup açtığı küçük, kahverengi kağıttan bir çanta vardı. Bunun içinden kurutulmuş mantarlar çıkarıp birer birer kitabın içindeki renkli resimlerle karşılaştırmaya koyuldu. Kendisinde pek rastlanmayan abartılı bir dikkatle, her birini teker teker karşılaştırdı. Sonunda mantarlardan berbat görünüşlü bir tanesini kenara ayırıp kalanları çantaya geri koydu. Cebinden bir avuç

boş kapsül çıkardı, ve aynı büyük dikkatle, ayırdığı o mantarı minik parçalara ayırıp kapsüllere doldurmaya ve her birini sırayla kapatmaya başladı.

Daha sonra telefonun başına geçti. Dinleme aygıtı aradığı numaraları otomatikman kaydediyordu.

“Selam, ben Jim.”

“Ee?”

“Buldum onu.”

“Yapma yahu.”

“Psilocybe mexicana[9].”

“Nedir o?”

“Bin yıl önce Güney Amerikalı gizemli yerli kültlerin kullandığı az bulunan sanrılatan bir tür mantar. Uçuyorsun, görünmez oluyorsun, hayvanların dilinden anlayabiliyorsun-”

“Hayır, sağol.” Klik.

Bir başka numara. “Selam, ben Tim.”

“Tim? Hangi Jim?”

“Sakallı olan... yeşil güneş gözlüklü, deri pantolonlu. Seninle Wanda'daki bir olay sırasında tanışmıştık.” “Oh evet, Jim. Evet.”

“Bazı organik uyarıcıları test etmekle ilgilenir misin?”

“Şey, bilmem ki . . .” Sesi rahatsız. “Jim olduğundan emin misin? Sesin onunkine benzemiyor.”

“Elimde inanılmaz bir şey var, Güney Amerika'dan az bulunur bir organik mantar, bin yıl önce esrarengiz kızılderili kültlerinde kullanılmış.

Uçuyorsun, görünmez oluyorsun, araban kayboluyor, hayvanların dilinden anlıyorsun-”

“Benim arabam zaten ikide bir kayboluyor. Park yasağı olan yerlere bıraktığım zamanlar. Ha-ha.”

“Belki bu Psilocybe 'den sana altı kapsül verebilirim.”

“Ne kadar?”

“Kapsül başına beş dolar.”

“Müthiş! Şaka yapmıyorsun, değil mi? Hey, seninle bir yerde buluşalım.” Birden şüpheleniyor. “Biliyor musun, sanırım seni anımsıyorum, bir kere beni kazıklamıştın. Bu mantar muhabbetini nereden buldun? Sırf zayıf asitten ibaret olmadıklarını nereden bileceğim?”

“Amerika'ya kilden yapılmış bir heykelciğin içinde getirilmişler,” dedi Barris. “Bir müzeye giden, dikkatle korunan sanatsal parçaların nakliyatı sırasında, bu dediğim heykelcik işaretlenmiş olarak. Gümrük polisi hiç şüphelenmemiş.” Barris sözlerine ekledi. “Eğer seni uçurmazlarsa paranı geri veririm.”

“Eh, beynim yenmiş bir halde ağaçlardan sallanmaya başlamışsam bunun bir anlamı kalmaz.”

“İki gün önce birini kendim kullandım,” dedi Barris. “Denemek için. En iyi uçuşumdu- bir sürü renk gördüm. Meskalin'den[10] iyi olduğu kesin. Müşterilerimin kazıklanmasını istemem. Malımı her zaman kendim test ederim. Garantilidir.”

Fred'in arkasında bir başka karma elbise de holo-monitörü izliyordu şimdi. “Ne satıyor? Meskalin mi dedi?”

“Kapsüllere mantar dolduruyor,” dedi Fred. “Mantarları ya o, ya da bir başkası, yakında bir yerden getirdi.”

“Bazı mantarlar çok zehirlidir,” dedi Fred'in arkasındaki karma elbise.

Üçüncü bir karma elbise, kendi holo incelemesini bir süre için bırakıp yanlarına geldi. “Bazı Amanita mantarları, alyuvar hasarlayıcı maddeler olan dört adet zehiri içerir. Panzehiri yoktur, ölüm iki haftada gerçekleşir, ölçülemeyecek derecede acı çektirir. Mantarlar yabaniyse, topladıklarının ne olduğundan ancak bir uzman emin olabilir.”

“Biliyorum,” dedi Fred. Kasetin o kısmının tanıtım numaralarını bölümdekilerin kullanması için işaretledi.

Barris yine bir telefon numarası çeviriyordu.

“Bu hangi maddenin ihlali kapsamına giriyor?” diye sordu Fred.

“Reklamda yanlış yönlendirme,” dedi diğer karma elbiselerden biri, ve her ikisi de gülerek kendi ekranları başına döndüler. Fred izlemeye devam etti.

Holo Monitör Dört'de evin ön kapısı açıldı ve Bob Arctor içeri girdi. Keyifsiz görünüyordu. “Selam.”

“N'aber,” dedi Barris, kapsüllerini toplayıp cebinin derinliklerine atarak. “Donna'yla işler nasıl gidiyor?” Kıkırdadı. “Belki her yönden ilerliyorsun dur, ha?”

“Pekala, defol git şimdi,” dedi Arctor, ve Holo Monitör Dört'den çıkıp bir an sonra yatak odasındaki beşinci tarayıcıda belirdi. Tekmeyle kapattığı kapının arkasında, beyaz tabletlerle dolu bir dizi plastik poşet çıkardı; bir an kararsızca durakladı, sonra hepsini yatak örtülerinin altına sokarak sakladı. Paltosunu çıkardı. Yorgun ve mutsuz görünüyordu; yüzü asıktı.

Bob Arctor bir süre dağınık yatağının kenarında, tek başına oturdu. Neden sonra başını kaldırdı, ayağa kalkıp kararsızca durdu... sonra saçını düzeltip odadan çıktı. Barris'e yaklaşırken oturma odasındaki merkezi tarayıcıda göründü. Bu sırada tarayıcı iki, Barris'in kahverengi mantar çantasını kanepe minderlerinin altına sakladığına, ve mantarlar hakkındaki kitabı da dikkati çekmeyeceği, kitap rafındaki yerine koyduğuna tanık olmuştu.

“Ne yapıyordun?” diye sordu Arctor.

“Araştırma,” diye açıkladı Barris.

“Ne üzerine?”

“Hassas yapıdaki bazı mikolojik elemanların özellikleri üzerine.” Gevrek gevrek güldü. “Küçük bayan koca göğüs ile işler pek iyi gitmedi, değil mi?”

Arctor onu şöyle bir süzdü, ve kahve makinasını fişe takmak üzere mutfağa gitti.

“Bob,” dedi Barris, gevşekçe onun ardından giderek. “Seni kıracak bir şey söyledimse üzgünüm.” Arctor parmaklarını tıkırdatıp amaçsızca mırıldanarak kahvenin ısınmasını beklerken, Barris de onun çevresinde oyalandı.

“Luckman nerede?”

“Sanıyorum dışarıda, ödemeli bir telefonu soymaya çalışıyor. Senin hidrolik krikonu da birlikte götürdü; bu genellikle bir telefon kulübesini sökmeye gittiği anlamına geliyor, değil mi?”

“Hidrolik krikom,” diye tekrarladı Arctor.

“Biliyor musun,” dedi Barris. “Küçük bayanı baştan çıkarma çabalarında sana profesyonel yardımda bulunabilirim-”

Fred kaseti yüksek hızla ileri sardırdı. Göstergeden en az iki saatlik bir yeri atladığı görülüyordu.

“-ya Tanrının belası kira payını öde, ya da kahrolası sefskopu tamire başla,” diyordu Arctor kızgınlık içinde Barris'e.

“Rezistansları çoktan ısmarladım-”

Fred kaseti yine ileri çekti. İki saat daha geçti.

Bu kez Holo Monitör Beş Arctor’u odasında, yatağında gösteriyordu. Saatli bir FM radyosu KNX'e ayarlanmış, kısık sesle folk rock çalıyordu. Oturma odasındaki Monitör İki'de Barris yalnızdı, yine mantar kitabını okuyordu. Uzunca bir süre için ikisinde de pek hareket görülmedi. Bir ara Arctor kımıldandı, ve sevdiği bir şarkıyı çalmaya başladığı anlaşılan radyonun sesini açmak üzere uzandı. Oturma odasında Barris devamlı okuyor, pek kıpırdamıyordu. Arctor da yine yatağında sırtüstü, hareketsiz kalmıştı.

Telefon çaldı. Barris uzanıp ahizeyi kulağına götürdü. “Alo.”

Dinleme aygıtından arayanın sesi duyuldu: bir erkekti. “Bay Arctor?”

“Evet, benim,” dedi Barris.

Şu işe bak, dedi Fred kendi kendine, vay onun bunun evladı. Dinleme aygıtının sesini açtı.

“Bay Arctor,” dedi arayan kimliği belirsiz kişi, yavaşça ve alçak bir sesle. “Geç saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm, ama verdiğiniz çekin karşılığı çıkmadı-”

“Oh evet,” dedi Barris. “Ben de onun için sizi arayacaktım. Durum şöyle, efendim. Barsaklarımı üşüterek ağır bir nöbet geçirdim. Vücut ısısı kaybı, pilorik kasılmalar, kramplar ... O küçük yirmi dolarlık çekin karşılığını şu anda toparlayamıyorum, doğrusunu isterseniz onu ödemeyi de pek düşünmüyorum.”

“Ne?” dedi adam, şaşırmış gibi değil, kızmış gibi, kötü niyetli bir sesle.

“Evet efendim,” dedi Barris, başını sallayarak. “Beni doğru duydunuz efendim.”

“Bay Arctor,” dedi arayan, “o çek banka tarafından zaten iki kere geri çevrildi, ve tarif ettiğiniz bu üşütme belirtileri-”

“Sanırım biri bana kötü bir şey yedirdi,” dedi Barris, yüzünü kaplayan bir gülümsemeyle.

“Bence,” dedi adam, “siz de onlardan birisiniz-”. Uygun sözcüğü aradı.

Barris sırıtmaya devam etti. “Nasıl isterseniz öyle düşünün.”

“Bay Arctor,” dedi adam, bağırarak. “O çeki Bölge Savcısının bürosuna götüreceğim, ve hazır telefondayken size bir çift sözüm olacak-”

“Düğmeyi çevir, şarkıyı değiştir ve hoşçakal,” dedi Barris, ve telefonu kapattı.

Dinleme ünitesi arayanın telefon numarasını otomatikman kaydetmişti. Rakamlar devre tamamlanır tamamlanmaz yayınlanan, kulağın algılayamayacağı bir sinyalle elektronik olarak saptanmıştı. Fred bir göstergede beliren telefon numarasını aldı, tüm holo tarayıcılarına giden bant naklini kapattı, kendi polis telefonunu kaldırdı ve numarayla ilgili yazılı veri çıkışını istedi.

Polis santrali bilgiyi verdi. “Englesohn Çilingiri, 1343 Harbor, Anaheim. Lover boy.”

“Çilingir,” dedi Fred. “Pekala.” Söyleneni yazmıştı. Telefonu kapadı. Bir çilingir... yirmi dolar, yuvarlak bir sayı: dükkanın dışında yapılacak bir iş anlamına geliyor olabilirdi bu-büyük olasılıkla gidip bir anahtarın kopyasını çıkarmak gibi. “Ev Sahibi”nin anahtarı kaybolduğunda.

Teori. Barris kendini Arctor diye tanıtarak, ya evin, ya arabanın, ya da her ikisinin anahtarlarının yasa dışı olarak yapılacak birer kopyası için Englesohn Çilingirini aramıştı. Englesohn'a anahtarlığını kaybettiğini söylemiş olmalıydı ... ama çilingir, güvenlik kontrolü yapmak üzere, Barris'den kimlik olarak bir çek talebinde bulunuvermişti. Barris eve dönüp Arctor’un doldurulmamış bir çek defterini yürütmüş, yazıp çilingire vermişti. Çek karşılıksız çıkmıştı. Neden olmasın? Arctor hesabının bakiyesini yüksek tutardı; o kadar ufak bir çekin karşılığı mutlaka olurdu. Ama eğer olsaydı, Arctor döküm aldığında bununla karşılaşır ve harcamanın kendisine değil, Jim Barris'e ait olduğunu görürdü. Demek Barris -büyük olasılıkla holo tarayıcılar yerleştirilmeden çok önce-Arctor’un dolap ve çekmecelerini karıştırmış, artık kullanılmayan bir

hesabın çek defterini bulup onu kullanmıştı. Hesap kapandığından çek karşılıksız çıkmıştı. Şimdi Barris'in suyu ısınmıştı işte.

Peki neden Barris gidip çeki nakit ödemeyle kapatmamıştı ki? Alacaklı çoktan öfkelenmiş, telefon etmeye koyulmuştu bile, yakında konuyu Bölge Savcısına götürecekti. Arctor da böylece durumu fark edecek, ve Barris'in başı fena halde derde girecekti. Ama Barris'in zaten zıvanadan çıkmış olan alacaklı ile konuşma biçimi... çilingiri ustalıklı bir biçimde, her şeyi yapabilecek hale getirecek derecede kışkırtmıştı. Daha kötüsü-Barris'in geçirdiği "üşütme" ile ilgili anlattıkları, eroini bırakmaya çalışırken olanların tarifiydi, ve konudan biraz haberi olan herkes bunu bilirdi. Ayrıca Barris telefon konuşmasını ağır bir bağımlı olduğuna dair açık bir imayla bitirmişti, ve sonra, sonuç neydi? Bütün bunların altına Bob Arctor adına imza atmıştı.

Bu noktada çilingir, kendisine uyduruk bir çek yazmış, hiçbir şeyi umursamayan ve ödemeye niyeti olmayan eroinman bir borçlusu olduğunu biliyordu. Üstelik görünüşe göre keşin bu tutumunun nedeni, gözle görülür biçimde uçmuş ve beynini iyice çürütmüş olmasıydı, öyle ki hiçbir şey umurunda değildi. İşte bu, Amerika'ya hakaretti. Bilerek yapılmış, edepsizce bir hakaret.

Aslında Barris'in telefonu kapatma cümlesi, Tim Leary'nin[11] kuruma ve tüm namuslulara verdiği o ilk yaramaz ültimatomun aynen tekrarıydı. Burası Orange İlçesi'ydi üstelik. Bircher'lar[12] ve Minuteman'larla[13] dolu bir yer. Silah taşırlar, sakallı ve kibirli keşlerin tam da bu tür laflar etmelerini dört gözle beklerlerdi.

Barris, Bob Arctor'u topun ağzında getirecek bir tuzak kurmuştu. En iyi olasılıkla karşılıksız çekle ilgili bir takibat, en kötü olasılıkla silahlı bir çatışma veya başka bir kitlesel misilleme hareketi gelecek, ve Bob Arctor'un ne olup bittiği konusunda en ufak fikri olmayacaktı.

Neden? diye merak etti Fred. Not defterine hem kasetin bu bölümündeki tanıtım kodunu, hem de dinleme aygıtının kodunu karaladı. Barris Arctor'dan neyin intikamını alıyordu? Arctor ne halt etmişti ki? Bunları hak

etmesi için Barris'i fena kazıklamış olmalı, diye düşündü. Bu baştan aşağı kötülük. Sefilce, alçakça ve kasıtlı.

Bu Barris denen adam gerçek bir baş belası. Sonunda birilerinin ölümüne neden olacak.

Onunla birlikte güvenlikli evde bulunan karma elbiselerden biri, onu daldığı düşüncelerinden ayırdı.

“Bu adamları gerçekten tanıyor musun?” Elbise Fred'in önündeki şu anda kararmış olan holo ekranlara işaret etti. “Orada onların arasında gizli görevde misin?”

“Evet,” dedi Fred.

“Onları bir şekilde şu satıcılık yapan yeşil güneş gözlüklü palyaçonun kendilerini maruz bıraktığı mantar zehirlenmesi konusunda uyarmak fena fikir olmasa gerek. Gizli kimliğini belli etmeden onlara bunu çıtlatabilir misin?”

Yakındaki diğer karma elbise, döner iskemlesinden seslendi. “Herhangi birinde şiddetli mide bulantısı olursa- bu mantar zehirlenmesini gösterir.”

“Strikninde olduğu gibi mi?” Buz gibi bir sezgi aklının bir köşesinde kımıldandı. Kimberly Hawkins'i gördüğü, köpek dışkısı ile ilgili olayın geçtiği günü hatırladı, ve o gün aracındayken geçirdiği rahatsızlıktan önce olup bitenlerin-

Evet, öyle.

“Arctor’la konuşurum,” dedi. “Bu işi onunla halledebilirim. Kim olduğumu anlamadan. Uysal bir adamdır.”

“Aynı zamanda çirkin de,” dedi karma elbiselerden biri. “Kapıdan giren omuzları düşmüş, akşamdan kalma gibi görünen adam oydu, değil mi?”

“Öff,” dedi Fred, ve hololarına geri döndü. Lanet olsun, dedi kendi kendine. O gün Barris yolun kenarında bize o tabletleri vermişti- beyni dönmeye, çifte parendeler atmaya koyuldu, sonra da adeta tam ortasından

ikiye bölündü. Kendini güvenlikli evin banyosunda, elinde su dolu bir Dixie bardağıyla ağzını çalkalarken buldu sonra. Düşünebileceği bir yerdeydi, yalnızdı. İşi baştan alırsak, dedi içinden, ben Arctor'um. Tarayıcılarda görünen benim, çilingirle yaptığı garip telefon konuşmasıyla Barris'in kuyusunu kazdığı şüpheli benim, ve sorduğum soru, Arctor'un Barris'i kendi üzerine böyle sıçratmak için ne yapmış olduğu. Gevşedim ben; beynim sulandı. Bunlar gerçek değil. Bu olanlara inanmıyorum, ben olan, Fred olan şeyi seyrettiğime- oradaki, karma elbisesi üzerinde olmayan Fred'di; Fred'in elbisesiz hali işte bu!

Ve geçen gün Fred zehirli mantar parçalarıyla neredeyse papazı buluyordu, diye düşündü. Neredeyse bu güvenlikli eve gelip hololarını izleyemeyecekti. Ama şimdi buradaydı.

Fred'in bir şansı vardı şimdi. Ama çok küçük bir şans.

Tanrının belası lanet bir işte çalışıyorum, diye düşündü. Ama ben olmasam da birileri yapacaktı bu işi, ve büyük olasılıkla yanlış yapacaklardı. Tuzağı onlar kurmuştu- yani Aretha, ödül için polise teslim edeceklerdi onu; üzerine uyuşturucu bırakıp sonra parsayı toplayacaklardı. Eğer o evi biri gözlem altında tutacaksa, dedi kendi kendine, tüm dezavantajına rağmen bunun ben olması daha iyi; herkesi o lanet olası üşü-tük Barris'den koruyor olmak bile tek başına buna değer.

Ve eğer Barris'in hareketlerini gözleyen diğer memurlar benim büyük olasılıkla görecek olduğum şeyi görürse, Arctor'un Batı Amerika'nın en büyük uyuşturucu tüccarı olduğu sonucuna varıp gizli bir harekat önerecekler- Tanrı aşkına! Hem de resmi olarak var olmayan kuvvetlerimiz tarafından. Doğu'dan ödünç aldığımız, parmak uçlarında yürüyüp dürbünlü Winchester 803 taşıyan siyahlılar. Pusudan ateş için EE-trofik top mermileriyle senkronize edilmiş yeni kızılötesi göstergeler. Hiç bir ücret almazdı öyleleri, bir Dr. Pepper makinesinden bile; sadece hangisinin bir sonraki Amerika Devlet Başkanı olacağını görmek için çöp çekerlerdi. Tanrım, diye düşündü, o lanet herifler havadaki bir uçağı bile vurup düşürebilirler. Üstelik bunu motorlardan birine kuş sürüsü çarpmış gibi göstermesini de iyi becerirler. O EE-trofik mermiler yok mu, hey dostum, gerekirse motorların enkazı arasına kuş tüyü izleri bırakmaları için onları önceden doldururlar bile, lanet olsun.

Bunları düşünmek çok korkunç, dedi içinden. Arctor'u şüpheli olarak değil de... başka türlü görmek. Bir hedef olarak. Ona göz kulak olmaya devam edeceğim; Fred bu Fred'cilik oyununa devam edecek. Böylesi çok daha iyi olacak, zira böylece değişiklikler yapıp farklı yorumlar kullanarak, "bekleyelim ve gerçekten yapıp yapmayacağım görelim" gibi oyalamalarla durumu idare edebileceğim. Bunu yapabileceğini fark ettikten sonra, Dixie bardağını atıp güvenlikli evin banyosundan çıktı.

"Yorgun görünüyorsun," dedi karma elbiselerden biri.

"Şey," dedi Fred. "Mezarlık yolunda başıma komik bir şey geldi." Kafasında, kırk dokuz yaşında bir bölge savcısının ölümcül bir kalp krizi geçirmesine neden olan süpersonik bir sıkıştırılmış-dalga projektörünün hayali belirdi. Adam krizi geçirdiği sırada burada, California'daki ünlü ve tüyler ürpertici bir politik suikastın dosyasını yeniden açmaya hazırlanıyordu. "Az kalsın ben de gidiyordum oraya," dedi yüksek sesle.

"Az kalsın demek az kalsın demektir," dedi karma elbise. "Gitmemişsin işte."

"Ah," dedi Fred. "Doğru. Haklısın."

"Otur ve işine dön," dedi karma elbiselerden biri. "Yoksa bir Cuma'n olmayacak, sadece amme hizmeti yapabileceksin."

"Başvurularınızda bu işi vasıflarınızdan biri olarak listelemeyi düşünebiliyor musunuz?" diye söze başladı Fred, ama diğer iki karma elbise pek eğleniyor gibi değildi, hatta onu dinlemiyorlardı bile. O da yerine oturup bir sigara yaktı. Tekrar holo yığınıyla çalışmaya başladı.

Yapmam gereken, diye düşündü, sokağı tekrar geçip eve geri dönmek, hemen şimdi, dikkatim önemsiz işlerle çelinme-den Barris'i ani bir baskına uğratıp, onu vurmak.

Görev sırasında.

"Hey dostum," diyeceğim ona, "kötü durumdayım- bana bir esrarlı sigara verebilir misin? Sana bir papel öderim." İstediğimi verecek, bende

onu tutuklayacağım. Arabama götürüp içeri tıkacağım, otoyola çıkacağım, kafasına tabancayla vurup arabadan dışarı, bir kamyonun önüne atacağım. Sonradan kaçmaya çalıştığını ve kendini arabadan attığını söyleyebilirim. Bu hep olur.

Eğer bunu yapmazsam evde hiç bir açık yiyecek veya içeceği ağzıma götüremem, aynı şey Luckman, Donna veya Freck için de geçerli. Yoksa hepimiz zehirli mantar parçacıkları yüzünden geberip gideriz, sonra Barris hepimizin ormanda nasıl rastgele mantar toplayıp yediğimize, onun gibi kolej eğitimli olmadığımızdan kendisinin bizi vazgeçirmek için söylediklerini dinlemediğimize dair açıklamalara girişir.

Mahkeme psikiyatristleri onun beynini tamamen çürütmüş ve uçmuş olduğuna karar verip sonsuza kadar kapatsa bile, binleri çoktan ölmüş olur. örneğin bu Donna olabilir. Belki haşhaş ile kafayı bulmuş bir halde gelip beni ve ona söz verdiğim ilkbahar çiçeklerini arayacak, ve Barris ona kendi yaptığı özel bir kâse “jöle”yi ikram edecek. On gün sonra da kız bir yoğun bakım ünitesinde acı içinde kıvranıyor olacak, ve bu hiç birimiz için iyi olmayacak.

Eğer böyle bir şey gerçekleşirse, dedi kendi kendine, o herifi Drano ile kaynatırım. Banyo küvetinde, sıcak Drano'da, sadece kemikleri kalana dek. Sonra da o kemikleri annesine veya çocuklarına postalarım, hangisi varsa. Eğer ikisi de yoksa o zaman sokaktan geçen köpeklere atıveririm. Ama Donna için iş işten geçmiş olur.

Affedersiniz, dedi hayalinde diğer iki karma elbiseye. Gecenin bu saatinde elli kiloluk bir kutu Drano'yu nereden bulabilirim?

Bu kadar yeter, diye düşündü, güvenlikli odadaki diğer elbiselerden daha fazla parazit dinlememek için hololarıaçtı.

Monitör İki'de Barris, kapıda zil zurna sarhoş bir halde belirdiği anlaşılan Luckman ile konuşuyordu. Herhalde bu hale Ripple içerek gelmişti. Barris, bayılmadan önce odasının kapısını bulmaya çalışan berbat bir haldeki Luckman'a, “Birleşik Devletlerde her türlü ilaca bağımlı kişilerin sayısından daha fazla alkol bağımlısı var,” demekteydi. “Buna

beyin hasarı ve alkolün karaciğere verdiği zarar da ekleniyor. Ayrıca içindeki tortu-”

Luckman, Barris'in orada olduğunu bile fark etmeden geçip gitti. Ona iyi şanslar dilerim, diye düşündü Fred. Ama bu pek işe yarar bir politika değil, uzun süre idare etmez. Sonuçta o lanet olası hâlâ orada.

Ama artık Fred de burada. Ancak elindeki tek şey, geçmiş değerlendirmesi. Tabii eğer holo-kasetleri geriye doğru izlemiyorsa. O zaman ilk ben orada olurdum, Barris'den önce. Barris'in yaptıkları benimkilerden sonra gelirdi, önünde ben varken herhangi bir şey yapabilirse tabii.

Sonra kafasının içindeki diğer taraf açıldı, ve konuyu nasıl halledeceğine dair daha basit bir mesaj yollayan diğer benliğiymişçesine, sakin bir tonla konuştu onunla.

“Çilingirin çekini halletmenin yolu,” dedi ona, “yarın sabah erkenden, ilk iş olarak Harbor-a inmek, ve bedelini verip çeki geri almak. Diğer her şeyden önce, ilk olarak bunu hallet. Bekletmeden. O taraftan çek fünyesini. O iş bittikten sonra da diğer önemli konulara geç. Tamam mı?” Tamam, diye düşündü. Bu beni dezavantaj listesinden çıkaracak. İşte başlangıç noktası bu.

Kaseti ileriye çekti. Göstergelerden herkesin uyuduğu bir gece görüntüsüne geldiği anlaşılıncaya kadar bantı sardı. Bugünkü mesainin sonuna gelme bahanesi olacaktı bu.

Kızılötesi tarayıcılar ışıkların sönük olduğunu gösteriyordu şimdi. Luckman odasında, yatağındaydı. Barris kendi odasındaydı, ve Arctor da kendininkinde, yanında bir kızla yatıyor, her ikisi de uyuyordu.

Bakalım, dedi Fred. Connie bilmem kim. Kızın bilgisayar dosyalarındaki kaydı, kuvvetli bir madde bağımlısı olduğunu, kendini sattığını ve bir dağıtıcı olduğunu gösteriyor. Tam bir kaybeden örneği.

“Hiç değilse izlediğin kişiyi cinsel ilişkideyken gözetlemek zorunda kalmadın,” dedi arkasından seyrettikten sonra yürüyüp giden diğer karma

elbiselerden biri.

“Ucuz kurtuldum,” dedi Fred. Yatakta uyuyan iki kişiyi ifadesizce izliyordu; aklı çilingirde ve orada yapması gerekenlerdeydi. “Bundan hiç bir zaman hoşlanmamışımdır-”

“Yapmak için iyi bir şey,” diye onayladı karma elbise, “ama izlemek için pek iyi değil.”

Arctor uyuyor, diye düşündü Fred. Satın aldığı bedenle birlikte. Eh, birazdan kapatabilirim; uyanınca şüphesiz sevişecekler, ama aralarındaki olay da bundan ibaret.

Yine de izlemeye devam etti. Bob Arctor uyuyordu ... saatler boyunca uyuyacaktı böyle. Ve sonra, daha önce fark etmediği bir şey gördü. O kız basbayağı Donna Hawthorne'a benziyor! diye düşündü. Orada, yatakta, Arctor’la birlikte çarşafların arasında.

Program çalışmıyor, dedi içinden, ve uzanıp tarayıcıları kapattı. Bandı önce geriye, sonra tekrar ileriye aldı. Bob Arctor ve bir kız, ama Donna değil! Eroinman kız Connie'ydi o! Haklıydı. Yanyana yatıyorlardı, ve her ikisi de uyuyordu.

Ve sonra, Fred'in gözünün önünde, Connie'nin sert hatları gevşeyip yumuşadı ve Donna Hawthorne'un yüzüne dönüştü.

Fred bandı yine kapattı. Şaşkınlık içinde oturup kaldı. Anlamıyorum, diye düşündü. Bu- ne diyorlardı buna? Lanet olası bir erime sanki! Bir film tekniği. Kahretsin, nedir bu? Düzeltilmemiş TV görüntüsü mü? Bir direktör tarafından özel efektler kullanılarak yapılmış gibi?

Bandı tekrar geri sardı, sonra yine ileri aldı. Connie'nin hatlarındaki değişikliğin başladığı ilk noktaya geldiğinde, geçişi durdurup hologramı tek bir karede dondurdu.

Büyütücüyü çevirdi. Tüm diğer kübik görüntüler devreden çıktı, sekiz küp bir araya gelip tek bir holo-ekran oluşturdu. Tek başına bir gece

manzarası: Bob Arctor yatağında, kımıldamıyor, kız yanında, o da kımıldamadan yatıyor.

Fred ayağa kalkıp holo-kübün içine girdi, üçboyutlu projeksiyonun ortasında durup kızın yüzünü incelemek üzere yatağa yaklaştı.

Tam ortada yakaladığına karar verdi. Hâlâ yarı Connie; ama çoktan yarı Donna olmuş bile. Bunu laboratuvara versem iyi olacak, diye düşündü; işin uzmanı biri tarafından oynanmış bununla. Bana sahte kaset verilmiş.

Kim tarafından peki? Holo-küpten çıktı, onu parçalarına ayırıp eskisi gibi sekiz küçük küp haline getirdi. Bir süre daha düşünceli düşünceli oturdu.

Biri araya Donna'yı koymuştu, Connie'nin görüntüsünün üzerine. Arctor'un Hawthorne denen kızla birlikte olduğuna dair sahte kanıt. Neden? Tıpkı iyi bir teknisyenin ses veya görüntü kasetlerine yapabileceği gibi, şimdi de -tanık olduğu gibi- bir holo kasetle oynanmıştı. Kolay bir iş değildi gerçi, ama ...

Eğer bu bir açık-kapalı aralık taramasıysa, elimizdeki sahne Arctor'u yatakta bir kızla gösterecek. Bu onun asla birlikte yatağa girmediği ve girmeyeceği bir kız bile olsa, işte hepsi orada, kayıtlı.

Ama belki bu sadece oraya karışmış bir görüntüden ibarettir, ya da elektronik bir aksaklık, dedi kendi kendine. Baskı dedikleri olay. Holo-baskı: bant kaydının bir bölümünden diğerine. Bant çok uzun süre çevrimde kalmışsa, ve önceki kaydın sinyali de çok kuvvetli alınmışsa, üst üste baskı meydana gelebilirdi. Şu işe bak. Daha önceki veya sonraki bir sahneden oraya Donna'yı baskılamıştı, belki de oturma odasından.

Keşke bu işin teknik yönü hakkında daha çok şey biliyor olsaydım, diye düşündü. Ortalığı ayağa kaldırmadan önce bu konuda daha çok temel bilgi elde etsem iyi olacak, örneğin bir başka AM istasyonunun araya sızması, frekansa girmesi-

Parazit, diye karar verdi. İşte öyle: bir kaza.

TV ekranındaki hayaletler gibi. İşlevsel bir şey, bir arıza. Bir an için açılıveren bir aktarıcı.

Bandı tekrar sardı. Yine Connie'ydi ve Connie olarak kaldı. Ve sonra ... Fred Donna'nın yüzünün yine oraya yerleştiğini gördü. Bu kez yanında uyuyan adam, Bob Arctor, bir an sonra uyandı ve aniden dikilip oturdu. Yanındaki lambayı yakmaya çalıştı; lamba yere düştü ve Arctor uyuyan kıza, uyuyan Donna'ya gözünü dikerek uzun süre baktı.

Connie'nin yüzü geri döndüğünde Arctor gevşedi, ve en sonunda geri yatıp tekrar uykuya daldı. Huzursuzdu ama.

Eh, bu 'teknik enterferans' teorisini çürütüyor, diye düşündü Fred. Baskı veya parazit. Onu Arctor da görmüştü . Uyanmış, •görmüş, uzun uzun bakmış, ve sonra vaz geçmişti.

Tanrım, dedi Fred içinden, ve önündeki tüm cihazları kapattı. “Sanırım şimdilik bu kadarı bana yeter,” dedi yüksek sesle, titreyerek ayağa kalktı. “Göreceğimi gördüm.”

“Biraz sapık seks seyrettin, ha?” dedi bir karma elbise. “Bu işe alışacaksın.”

“Bu işe asla alışamayacağım,” dedi Fred. “Bu konuda bahis bile düzenleyebilirsiniz.”

On Birinci Bölüm

Ertesi sabah, artık yalnız sefskopu değil, otomobili de tamir için beklediğinden, bir taksiyle Englesohn Çilingirinin kapısında belirdi. Cebinde nakit kırk dolar ve kalbinde derin bir endişe taşıyordu. Dükkan ahşaptı. Daha modern dekorun yanısıra, kilitlenebilir camekanların içinde birçok küçük pirinç öteberi vardı: işe yaramaz süslü posta kutuları, insan başına benzetilmiş kapı kolları, büyük sahte kara demir anahtarlar. Yarı karanlığın içine girdi. Bir bağımlının evine benziyor, diye düşündü. İroni hoşuna gitmişti.

İki dev anahtar kopyalama makinesinin üzerinde yükseldiği ve binlerce çentiksiz, boş anahtarın askılıklardan sarktığı bir tezgahta yaşlı, topluca bir hanım onu karşıladı. “Buyrun efendim? Günaydın.”

“Ben ...

Ihr Instrumente freilich spotted mein,

Mit Rad und Kämmen, Walz' und Bügel:

Ich stand am Tor, ihr solltet Schlüssel sein;

Zwar euer Bart ist kraus, doch hebt ihr nicht die Riegel.

... bir çek için buradayım. Sanırım yirmi dolarlık bir çekti.”

“Oh.” Yaşlı hanım kilitli bir metal dosyayı sevimli hareketlerle kaldırdı, anahtarını aradı, sonra dosyanın kilitli olmadığını keşfetti. Onu açar açmaz çeki buldu; yanma bir de not iliştirilmişti. “Bay Arctor?”

“Evet,” dedi. Parayı çıkarmıştı bile.

“Evet, yirmi dolar.” Notu çekten ayırdı, üzerine özenle Arctor’un geldiğini ve çeki ödeyip geri aldığını belirten bir yazı yazdı.

“Bu durum için üzgünüm,” dedi Arctor kadına. “Ama çeki yanlışlıkla aktif olan hesabım yerine şu an kapalı olan bir hesap üzerinden yazmışım.”

“Hımm,” dedi yaşlı hanım. Yazarken gülümsüyordu.

“Ayrıca,” dedi Arctor, “eğer geçen gün beni telefonla aramış olan kocanıza söylerseniz-”

“Aslında o benim erkek kardeşim Carl'dı,” dedi yaşlı hanım. Omuzunun üzerinden geriye doğru işaret etti. “Cari sizinle konuştu ise... Gülümseyerek ellerini iki yana açtı. “Bazen çekler konusunda fazla hassas olur... Eğer sizinle... bilirsiniz işte, yani öyle konuştuysa özür dilerim.”

“Ona şöyle söyleyin,” dedi Arctor. Söyleyeceklerini önceden ezberlemişti. “Deyin ki, o aradığı sırada ben de epeyce sarsılmış bir durumdaydım, bunun için özür diliyorum.”

“Evet, hatırladığım kadarıyla bu konuda birkaç şey söylemişti.” Yaşlı kadın Arctor’a çekini uzattı; Arctor ona yirmi dolar verdi.

“Ekstra ödeme istemeyecek misiniz?” “İstemeyeceğiz.”

Arctor çeke kısaca bir göz atıp cebine koydu. “Sarsılmıştım,” diye açıkladı, “çünkü bir dostumu umulmadık bir şekilde kaybettik.”

“Hay allah,” dedi yaşlı hanım.

Arctor oyalanmaya devam etti. “Tek başınayken boğulmuş. Odasında. Bir lokma et yüzünden. Onu kimse duymamış.”

“İnsanların farkında olmadığı kadar çok ölüm olayı olduğunun farkında mısınız, Bay Arctor? Bir yerde okumuştum; bir arkadaşımızla yemek yerken, eğer o bir süredir sizinle konuşmayıp orada öylece oturuyorsa, ona doğru eğilip konuşup konuşamadığını sormalıymışız. Zira bunu başaramıyor olabilirmiş; boğuluyor ve bunu size iletemiyor olabilirmiş.”

“Öyle,” dedi Arctor. “Teşekkürler. Bu doğru, ve çek için de teşekkürler.”

“Arkadaşınız için üzgünüm.”

“Evet. O en iyi dostum sayılırdı.”

“Bu çok korkunç. Kaç yaşındaydı, Bay Arctor?”

“Otuzlarındaydı,” dedi Arctor. Bu doğruydu; Luckman otuz iki yaşındaydı.

“Oh, ne kadar kötü. Carl'a iletirim. Buralara kadar geldiğiniz için de size teşekkür ederim.”

“Sağolun,” dedi Arctor. “Benim için Bay Englesohn'a da teşekkürlerimi iletin. Her ikinize de çok teşekkürler.” Dışarı çıktı, kendini kaldırımda, ılık sabahın içinde yürürken buldu. Parlak ışıkta gözlerini kırpıyor ve berbat havayı soluyordu.

Telefonla bir taksi çağırdı. Eve geri dönerken bir yandan Barris'in hazırladığı bu tuzaktan ne kadar iyi kurtulduğunu düşünüyordu, özellikle can sıkıcı bir sahne yaşamak zorunda kalmamıştı, çok daha kötü olabilirdi, dedi kendi kendine. Çek hâlâ oradaydı. Üstelik adamla bizzat karşılaşmak zorunda kalmadım.

Barris'in el yazısını ne kadar iyi taklit ettiğini görebilmek için çeki çıkardı. Evet, bu ölü bir hesaptı. Çeki renginden hemen tanımıştı. Tamamiyle boş bir hesaptı ve banka üzerine bir HESAP KAPALI damgası basmıştı. Çilingirin köpürmesine şaşırmamak gerekti. Taksi yoluna devam ederken çeki inceleyen Arctor, el yazısının kendisine ait olduğunu gördü. Barris'in yazısıyla hiç ilgisi yoktu bunun. Mükemmel bir taklitti. Onu yazmamış olduğunu kesinlikle biliyor olmasa, yazının kendisinin-ki olmadığı hayatta aklına gelmezdi.

Tanrım, diye düşündü, Barris bunlardan daha kaç tane yazmıştır acaba? Belki elimdeki varlığın yarısını sömürmüştür.

Barris bir dâhi, diye düşündü, öte yandan, bu büyük olasılıkla iz üzerinden yapılmış bir kopya, yani herhangi bir şekilde mekanik olarak gerçekleştirilmiş. Ama ben Englesohn Çilingirine hiç çek yazmadım. O zaman bu nasıl bir nakil sahteciliği olabilir ki? Bu çekin bir eşi daha yok. Bunu bölüm grafolojistlerine vereceğim, diye karar verdi. Onlar bunun nasıl yapıldığını ortaya çıkarır. Belki de olay sadece tekrar, tekrar, tekrar alıştırma yapmaktan ibaretti.

Mantar konusuna gelince- insanların bana onun kendilerine mantar hapları satmaya çalıştığını söylediğini anlatacağım. Bundan vazgeçmesini söyleyeceğim. Bilgiyi endişelenmiş, ve böyle hissetmekte haklı birilerinden aldığımı.

Ama bütün bunlar sadece onun peşinde olduğu şeyin rastgele belirtileri, diye düşündü, ilk anda ortaya çıkanlar. Karşımda ne olduğunun basit

örnekleri sadece . Başka neler yaptığını Tanrı bilir: aylaklık etmek için çok zamanı var. Kaynak kitaplar okuyup fesatlık düşünmeye, dalavere çevirip planlar kurmaya ve daha kimbilir nelere... Belki, diye düşündü aniden, telefonumun dinlenip dinlenmediğini anlamak için hattı hemen gözden geçirtmeliyim. Barris'in elinde bir kutu dolusu elektronik alet var, Sony bile telefon dinleme cihazı olarak kullanılabilecek bir indüksiyon bobini yapıp satıyor. Büyük olasılıkla telefonum dinleniyor. Hem de uzun bir süredir.

Yani en son kendi taktığım -o pek gerekli olan- dinleme cihazının dışında.

Taksi yoluna devam ederken çeki tekrar inceledi, ve bir anda aklına bir fikir geldi. Ya bütün bunları ben uydurmuşsam? dedi kendi kendine. Ya bunu Arctor yazmışsa? Galiba yaptım, diye düşündü sonra; galiba ittirolası kaçık Arctor bunu kendi yazdı. Çok hızlı yazılmış- harfler bir tarafa eğilmiş- çünkü bir nedenle acelesi varmış. Bunları karalayıvermiş, yanlış ve boş olan çek defterini almış, ve sonra her şeyi unutmuş. Olay olduğu gibi aklından çıkmış.

Unutmuş, diye düşündü, o Santa Ana'daki.. .

Was grinsest du mir, hohler Schädel, her?

Als dass dein Hirn, zvie meines, einst venuirret

Den leichten Tag gesucht und und in der

Dammrung schwer,

Mit Lust nach Wahrheit, jämmerlich geirret.

... büyük uyuşturucu olayından ayrılıp gitmeye çalıştığı zamanı unutmuş. Hani şu garip dişli, uzun sarı saçlı, koca popolu, ama pek enerjik ve samimi olan o küçük sarışın kızla karşılaştığı... otomobilini çalıştıramamıştı; burnuna kadar dumanlanmış haldeydi. Toparlanmakta güçlük çekiyordu- o gece o kadar çok uyuşturucu hap almış, iğne yapmış ve

burunlarına çekmişlerdi ki, neredeyse şafak sökene kadar sürmüştü bu. Çok fazla D Maddesi, üstelik en iyisinden.

Öne doğru eğilip, “Şu Shell istasyonuna çek,” dedi. “Orada ineceğim.”

Taksiden çıktı, sürücüye ödemeyi yaptı, sonra telefon kulübesine girip rehberden çilingirin numarasını buldu ve onu aradı.

Telefona o yaşlı hanım cevap verdi. “Englesohn Çilingiri, iyi g-”

“Yine benim, Bay Arctor. Rahatsız ettiğim için üzgünüm. Çağrı için elinizde hangi adres var, yani çekimin karşılık olarak yazıldığı hizmet neresi için istenmiş?”

“Durun bir bakayım. Bir dakika, Bay Arctor.” Ahizeyi bırakırken telefondan çarpma sesi geldi.

Uzaktan boğuk bir erkek sesi duyuldu: “Kim o? şu Arctor denen adam mı?”

“Evet, Cari, ama lütfen bir şey söyleme. Biraz önce gelip-”

“Bırak onunla ben konuşayım.”

Sessizlik. Sonra telefonda yine yaşlı hanımın sesi. “Evet, adresi elimde, Bay Arctor.” Arctor'un ev adresini okudu.

“Kardeşinizin çağrıldığı adres bu muydu? Anahtarı yapması için?”

“Bir dakika. Cari? Bay Arctor için anahtar yapmak üzere kamyonla nereye gittiğini anımsıyor musun?” Uzaktan gürleyen erkek sesi: “Katella'ya.” “Evine değil mi?” “Katella'ya!”

“Katella'da bir yerdeymiş, Bay Arctor. Anaheim'da. Hayır, bekleyin- Cari Santa Ana'da diyor, Main'deymiş. Bu sizin için-”

“Teşekkür ederim,” dedi ve telefonu kapattı. Santa Ana. Main. O lanet uyuşturucu partisinin olduğu yer orasıydı, ve o gece polise otuz isim ve bir o kadar plaka numarası vermiş olmalıyım; bu benim her zamanki işim

değildi. Meksika'dan büyük bir parti mal gelmişti; alıcılar malı bölüşüyordu ve her zaman yaptıkları gibi bölüşürken deniyorlardı. Büyük olasılıkla yarısı alıcı kılığında ajanların baskınına uğramışlardır... Müthişti, diye düşündü, o geceyi hâlâ anımsıyorum- ya da asla yeterince doğru olarak anımsayamayacağım. Ama bütün bunlar yine de, Barris'in o telefonda kötü niyetlerle kendini Arctor olarak tanıtmasını affettirmiyordu. Tabii kanıtlara göre Barris'in her şeyi o anda uydurmuş olması dışında- doğaçlama yapmıştı adam. Lanet olsun, belki Barris o gece dumanlanmıştı ve bir çok insanın dumanlandığında yaptığını yapmıştı: sadece olup bitenle eğlenmek. Arctor kesinlikle yazmıştı o çeki; Barris sadece telefona denk gelmişti. O kömür beyniyle bunun mükemmel bir şaka olduğunu düşünmüştü. Sadece sorumsuzluk etmişti, hepsi bu. Taksi için telefonu tekrar çevirirken, Arctor da bu kadar uzun bir süre boyunca o çeki halletmekte pek sorumlu davranmamış, diye düşündü. Bu kimin hatası? Çeki bir kere daha çıkarıp, üzerindeki tarihi inceledi. Bir buçuk ay. Tanrım, bir de sorumsuzluktan söz ediyorum! Arctor bu yüzden kendini parmaklıkların arkasından dışarı bakarken bulabilirdi; o çılgın Carl'ın çoktan Bölge Savcısı'na gitmemiş olması Tanrının bir lütfuydu. Büyük olasılıkla o yaşlı, tatlı kız kardeşi sakinleştirmişti onu.

Arctor artık kıçını kımıldatsa iyi olacak, dedi içinden; benden habersiz bir takım dengesiz işler karıştırmış. Sorun sadece Barris'de değil, hatta belki de asıl sorumlu olan o değil. Her şeyden önce, Barris'in Arctor'a karşı yönelmiş olan bu yoğun, planlı kötü niyetliliğinin nedeninin açıklanması gerekiyor; kimse nedensiz olarak bir başkasını mahvetmek için bu kadar uzun süre boyunca uğraşmaz. Ve Barris Arctor'dan başkasıyla uğraşmıyor, örneğin Luckman veya Charles Freck, ya da Donna Hawthorne; Jerry Fabin'in kliniğe ulaştırılmasında herkesten fazla yardımı olmuştu, üstelik evdeki tüm hayvanlara iyi davranıyor. Bir seferinde Arctor köpeklerden birini- şu küçük siyah olanının adı neydi, Popi ya da onun gibi bir şey- uyutulmak üzere sahipsiz hayvan barınağına göndermek durumunda kalmıştı. Eğitilemiyordu o köpek, ve Barris ona saatlerini, hatta günlerini ayırmış, sabırla eğitmiş, onunla konuşmuştu. Sonunda Popi sakinleşmiş ve eğitimini alabilmiş, böylece uykuya yollanmasına gerek kalmamıştı. Eğer Barris genelde herkese karşı kötü olsaydı, böyle şeyler yapmazdı. “Taksi Durağı,” dedi telefondaki ses. Shell istasyonunun adresini verdi. Taksiyi bekleyerek keyifsizce oralarda dolaşırken düşündü: eğer çilingir Cari

Arctor’u tam bir bağımlı olarak mimlediyse, bu Barris'in suçu değil. Cari kamyonetiyle Arctor’un Olds'u için anahtar yapmak üzere saat sabahın 5'inde çıkageldiği sıra, Arctor büyük olasılıkla “jöleli kaldırımlarda yürüyüp duvarlara tırmanıyor, sağa sola beyzbol sopası sallıyor, uçmuş bir keşin oynayacağı her türlü oyunu oynuyordu. Cari o sırada bazı kararlara varmış olmalıydı. O yeni anahtarı yaparken Arctor herhalde çevresinde ellerinin üzerinde amuda kalkmış bir halde geziyor, veya yampiri konuşarak kafası üzerinde zıplıyordu. Carl’ın hiç de eğlenmemiş olmasına şaşmamalıydı.

Aslında belki Barris, Arctor'un sayısı gittikçe artan rezilliklerini örtmeye çalışıyordur, diye fikir yürüttü. Arctor artık otomobilinin bakımına bile eskiden verdiği önemi vermiyor, baştan savıyor; bilerek değil, tamamen lanet beyni uyuşturucudan gevşediği, sulandığı için.

Gerçi bu daha da kötü. Barris elinden geleni yapıyor olabilir, ama onun beyni de aynı şekilde sulanmış durumda. Hepsinin birden beyni sulanmış ...

Dem Wurme gleich' ich, der den Staub durchwühlt,

Den, wie er sich im Staube nährend lebt,

Des Wandrers Tritt vernichtet and begrabt.

... ve birbirleriyle sulu bir iletişim içindeler. Gevşek beyinliler, gevşek beyinlilere liderlik ediyor. Birlikte dosdoğru felakete gidiyorlar.

Belki sefskopdaki o kabloları kesip eğrilten de, o kısa devreleri yaptıran da Arctor’du. Gecenin bir yarısında. Peki neden yapsındı ki? İşte bu zor bir soruydu: neden? Ama sulanmış beyinlerle her şey mümkündü -o kablolar gibi- eğilip bükülmüş, şeklini kaybetmiş her çeşit neden bulunabilirdi. Gizli kanun-uygulayıcılık görevi sırasında buna defalarca tanık olmuştu. Bu trajedi onun için yeni değildi; bilgisayar dosyalarında bu yalnızca yeni bir vaka olacaktı. Bu, Jerry Fabin'de olduğu gibi, kliniğe giden yolda bir önceki duraktı.

Bütün bu insanlar aynı oyun tahtasında yürüyor, son noktadan değişik uzaklıklardaki karelerde duruyorlardı. Oraya ulaşmaları için çok sayıda adım gerekecekti, ama eninde sonunda hepsi ulaşacaktı: federal klinikler.

Bu onların sinirsel dokularında yazılıydı adeta. Daha doğrusu o dokudan geriye kalanlarda. Artık hiçbir şey bunu durduramaz, geri döndüremezdi.

Ve artık bunun herkesten çok Bob Arctor için geçerli olduğuna inanmaya başlamıştı. İçine doğuyordu, bu sadece başlangıçtı ve Barris'in yaptığı hiçbir şeyle ilgisi yoktu. Yeni, profesyonelce bir sezgiydi bu.

Üstelik Orange İlçesi Şerif Bürosu'ndaki amirleri de Bob Arctor üzerine yoğunlaşmaya karar vermişlerdi. Bunun için şüphesiz haberinin bile olmadığı nedenleri vardı.

Belki bu iki gerçek birbirini destekliyordu: Arctor'a yönelik büyüyen ilgileri- ne de olsa Arctor'un evine holo tarayıcıları yerleştirmek, ve çıktıları analiz etmesi için kendisine ve periyodik olarak teslim ettiği bilgileri değerlendirmeleri için onun üstündekilere ödenen ücret, bölüme bir hayli pahalıya mal olmuştu- ve Barris'in Arctor'a gösterdiği anormal ilgi, her ikisinin de hedef olarak Arctor'u seçmesi açısından birbirine uyuyordu. Peki ya kendisi Arctor'un davranışlarında kendine normal dışı gelen ne görmüştü? Yani ilk elden, bu iki farklı yerden gelen ilgiden yola çıkmaksızın?

Taksi yoluna devam ederken, herhangi bir şeye rastlamak için uzun bir süre izlemesi gerekeceğini düşündü; durum kendini monitörlerden öyle bir günde belli etmeyecekti. Sabırlı olmak zorunda kalacak, uzun dönemli bir incelemeye hazır olması gerekecekti.

Holo tarayıcılarda bir şey görse, yani Arctor açısından anlaşılmaz veya şüpheli sayılabilecek bir hareket, o zaman adam üç koldan tespit edilmiş olacaktı, ve bu diğerlerinin ilgisine üçüncü bir doğrulama sağlayacaktı. İşte bu, herkesin bu işe harcadığı zaman ve paranın karşılığını verirdi.

Barris'in bilip de bizim bilmediğimiz ne olduğunu merak ediyorum, dedi kendi kendine. Belki onu içeri alıp sormamız gerekiyor. Ama- Barris'den bağımsız olarak topladığı bilgiyi elde etmek daha iyi, yoksa Barris her kimse veya kimi temsil ediyorsa, hepsi onun elindekilerin bir kopyası olacak.

Sonra birden düşündü: ben neden söz ediyorum yahu? Aklımı kaybetmiş olmalıyım. Bob Arctor'u tanırım ben; iyi biridir. Hiç bir dalaveresi de yoktur. En azından kabul edilemeyecek bir şeyi yoktur. Aslında o Orange İlçesi Şerif Bürosu için çalışır, gizli olarak. Barris'in onun peşinde olma nedeni...

Zwei Seelen wohnen, ach! in meiner Brust,

Die eine will sich von der andern trennen:

Die eine halt, in derber Liebeslust,

Sich an die Welt mit klammernden Organen;

Die andre hebt gewaltsam sich vom Dust

Zu den Gefilden hoher Ahnen

.

... de büyük olasılıkla budur.

Ama bu, Orange İlçesi Şerif Bürosu'nun neden onun peşinde olduğunu açıklamıyor; özellikle bütün o hololarıı yerleştirip, onları izleyerek haklarında rapor verecek tam gün çalışan bir ajan görevlendirecek kadar ısrarla. O fikir işte bu noktada yetersiz.

Uymuyor, dedi kendi kendine. O harap olmuş, moloz dolu, arka bahçesini yabani otlar kaplamış, asla boşaltılmayan bir kedi kutusu olan, mutfak masasında hayvanların gezdiği, kimsenin atmadığı çöpün taştığı evde çok şey olup bitiyor.

Aslında gerçekten iyi bir ev nasıl da harcanıyordu böyle. Onunla çok şey yapılabilirdi halbuki. Bir aile, çocuklar ve bir kadın orada yaşayabilirdi. O ev bunun için tasarlanmıştı: üç yatak odası. Bu bir israftı, lanet olası büyük bir israf! Onu Arctor'dan almalılardı, diye düşündü, baştan müdahale edip ipotek ettirmelilerdi. Belki yapacaklardı bunu, evi daha iyi bir iş için kullanacaklardı; o ev bunu istiyordu. O günler geri dönebilirdi. Eğer başka tür bir insana ait olsaydı ve bakılsaydı.

Özellikle de bahçe, dedi içinden, taksi atılmış eski gazetelerle dolu araba yoluna girerken.

Sürücüye parasını ödedi, kapı anahtarını çıkardı, eve girdi.

Anında kendisini izleyen gözleri hissetti: üzerine çevrilmiş holo tarayıcıları. Kendi kapısının eşiğinden geçer geçmez. Yalnızdı- evde ondan başka kimse yoktu. Yanlış! O ve tarayıcılar. Sinsi ve görünmez. Kendisini izleyen ve kaydeden. Her yaptığını. Ağzından çıkan her sözü. Umumi bir tuvalette su dökerken duvarda karalanmış yazılar gibi. GÜLÜMSE! GİZLİ KAMERADASIN! Öyleyim, diye düşündü, bu eve girer girmez.

Bu tüyler ürpertici bir şeydi. Bundan hoşlanmıyordu. Kendini akışına kaptıramıyordu artık; bu his eve geldikleri o ilk günden beri gittikçe büyümüştü- şu “köpek dışkısı günü” olarak düşündüğü, böyle düşünmekten kendini alamadığı gün. Ondan beri tarayıcıların varlığı her geçen gün büyüyerek artmıştı.

“Herhalde evde kimse yok,” dedi yüksek sesle, her zaman yaptığı gibi. Tarayıcıların bunu kaydettiğinin farkındaydı. Ama her zaman için dikkatli olması gerekiyordu: sonuçta onların orada olduğunu bilmiyor olmalıydı. Kameranın önündeki aktör gibiydi; sanki kamera yokmuş gibi rol yapmazsan, yüzüne gözüne bulaştırmış olursun. Her şey biter.

Ve bu zırvalık için ikinci çekim şansı yok.

Onun yerine silinip atılırsın. Yani ben silinip atılırım. Tarayıcıların gerisindeki insanlar değil, ben.

Bundan kurtulmak için yapmam gereken, evi satmak; zaten harap durumda. Ama ... bu evi seviyorum ben. Yağma yok!

Bu benim evim.

Kimse beni çıkaramaz buradan.

Hangi nedenle olursa olsun, bunu neden istiyor olurlarsa olsunlar.

Tabii eğer gerçekten “onlar” diye bir şey varsa.

Ki bu sadece benim hayal gücüm olabilir, şu beni izleyen “onlar”. Paranoya. Daha doğru bir adlandırmayla, “o”. Kişiliksizleştirilmiş bir “o”. izleyen her neyse, insan değil.

En azından benim standartlarıma göre insan değiller. Benim tanıyacağım türden değiller.

Bu aptalca olduğu kadar ürkütücü de. Burada, kendi evimde, basit bir varlık üzerimde. Hem de gözlerimin önünde.

O şey 'in gözlerinin içinde; o varlığın görüş alanı içinde. Gözünü asla kırpmayan, küçük kara gözlü Donna'ya benzemeyen bir varlık. Bir tarayıcı neler görür? Yani gerçekten görmekten söz ediyorum. Kafasında? Kalbinde? Eskiden kullandıkları o pasif kızılötesi tarayıcılar, veya bugünlerde kullanılan en son model, küp tipi holo tarayıcılar, içimi -içlerimizi- berrak biçimde mi görüyorlar, yoksa karanlık mı? Umarım berrak görüyorlardır, çünkü ben bu günlerde kendi içimi göremiyorum. Sadece çamur görüyorum. İçerisi çamur; dışarısı çamur. Herkesin iyiliği için, umarım tarayıcılar daha iyisini görüyordur. Çünkü eğer tarayıcı sadece karanlık görüyorsa, yani benim gördüğüm gibi, o zaman bizler lanetlendik demektir. Her zaman olduğu gibi, aynı şekilde yine lanetlendik, ve böyle giderse sonunda kendimizi ölmüş bulacağız. Çok az biliyor ve onu da yanlış biliyor olarak.

Oturma odasındaki kitaplıktan rastgele bir kitap indirdi; sonra indirdiği şeyin Seksüel Aşk Hakkında Resimli Kitap olduğunu fark etti. Rastgele açtı ve bir sayfayla karşılaştı- bir kızın sağ memesine keyifle minik ısırıklar konduran bir adam vardı resimde. Kitaptan kendi kendine yüksek sesle okur gibi okumaya başladı. Kendisi dışında, eskilerden, çift kubbeli zamanlardan kalma ünlü bir filozofun sözlerini okur gibiydi adeta:

“Her bir insan toplam gerçeğin sadece küçük bir bölümünü görür ve çoğu zaman, aslında neredeyse ...

Wehl steck' ich in dem Kerker noch?

Verfluchtes dumpfes Mauerloch,

Wo selbst das liebe Himmelslicht

Trüb durch gemalte Scheiben bricht!

Beschrankt mit diesem Bücherhauf,

Den Würme nagen, Staub bedeckt,

Den bis ans hohe.

. . . daima, kendini o küçücük değerli bilgi konusunda da bilerek kandırır. Kendisinden bir parça ona karşı dönerek, bir başkasıymış gibi davranarak, içeriden ihanet eder. İnsanın içinde bir insandır bu. Gerçekte insan olmayan bir insan.”

O sayfadaki olmayan yazılardan etkilenmiş gibi başını sallayarak, kocaman kırmızı kenarlı, altın kabartmalı Seksüel Aşk Hakkında Resimli Kitabı'nı kapatıp rafa geri bıraktı. Umarım tarayıcılar bu kitabın kabına zum yapıp şaşırtmacamı mahvetmezler, diye düşündü.

Tanıdığı herkese olanlar yüzünden gittikçe daha depresif hale gelen Charles Freck, sonunda kendini öldürmeye karar vermişti. Bulunduğu çevrelerde kendi sonunu getirmek konusunda bir sorun çıkmazdı: sadece gidip büyük miktarda kızıl alır ve gece geç saatte ucuz şarapla onları yutardınız. Telefonu da açık bırakırdınız, böylece kimse işinize karışmazdı.

Üzerinde düşünülmesi gereken tek şey ileride arkeologların üstünüzde ne tür eşyalar bulmalarını istediğinizdi. Böylece hangi katmandan geldiğinizi bulabilirlerdi. Ayrıca parçalan bir araya getirebilirler, ve işi yaptığınız sırada kafanızın nerede olduğunu saptayabilirlerdi.

Eşyalar konusunu düşünerek birkaç gün geçirdi. Kendini öldürmeye karar verdiği süreden çok daha uzundu bu, yeterli miktarda kızılı bulmak için gereken süreye aşağı yukarı denk-ti. Yatağında sırtüstü yatar halde bulunacaktı. Yanında Ayn Rand'in Fıskiye Kafa adlı eseri, (ki bu onun kitleler tarafından reddedilmiş, yanlış anlaşılmış bir süpermen olduğunu anlatacak, ve onu öldürenin aslında toplumun aşağılaması olduğunu kanıtlayacaktı) ve Exxon'a yazılmış, benzin kredi kartını iptal etmelerini

protesto eden bitmemiş bir mektup olacaktı. Böylece sistemi suçlayacaktı, ve bu şekilde ölerek, ölümün elde ettiğinin çok üzerinde bir şey elde edecekti.

Aslında ölümünün ne sağlayacağından, o iki eşyanın ne sağlayacağından emin olduğu kadar emin değildi. Ama sonuçta fikrin bütünü etkileyiciydi, ve hazırlanmaya başlamıştı. Kaçınılmaz sonun geldiğini sezen, ve içgüdüsel olarak bu ana hazırlık yapan bir hayvan gibiydi.

Son anda, (bitiş anı yaklaşırken,) kesin sonuçla ilgili fikirlerinden birini değiştirdi, ve kızılları Ripple veya Thunderbird yerine usta işi bir şarapla içmeye karar verdi. Son bir defa arabasına binerek iyi şarapta uzmanlaşan Tüccar Joe'ya gitti, bir şişe 1971 Mondavi Cabernet Sauvignon aldı. Bu kendisine otuz dolara mal olmuştu- cebindeki tüm paraya.

Eve döndü, şarabın tıpasını açtı, şarabın nefes almasını bekledi, bir-iki bardak içti. Açıklamalı Resimli Seks Kitabı'ndaki en sevdiği, kızı üstte gösteren sayfaya bakarak birkaç dakika geçirdi. Plastik kızıl poşetini yatağın kenarına koydu, Ayn Rand'in kitabı ve Exxon'a yazdığı bitmemiş protesto mektubuyla birlikte uzandı. Anlamlı bir şey düşünmeye çalıştı, ama başaramadı. Kızın üstte olmasını aklından çıkaramıyordu. Sonra da bir bardak Cabernet Sauvignon ile bütün kızılları bir anda yuttu. Yapacağını yapmış olarak sırtüstü yattı, Ayn Rand kitabı ve mektup göğsünün üzerinde öylece bekledi.

Ancak ne yazık ki kazıklanmıştı. Kapsüller ona söylendiği gibi barbitürat değillerdi. Daha önce hiç kullanmadığı acayip bir çeşit uyarıcıydı bunlar, büyük olasılıkla bir karışım. Piyasada yeniydiler. Sessizce boğulup gitmek yerine, Charles Freck halüsinasyonlar görmeye başladı. Eh, diye düşündü filozofça, bu benim hayatımın hikayesi. Hep üçkağıda geliyorum. Kaç kapsülü bir arada içtiği düşünülürse, önünde atlatacak sıkı bir uçuş olduğu gerçeğini kabullenmesi gerekecekti.

Bir an sonra, boyutlar arasından bir yaratığın yatağının kenarında durduğunu ve kendisine hoşnutsuz gözlerle baktığını fark etti. Yaratığın her tarafında çok sayıda gözü vardı. Ultra modern, pahalı görünüşlü bir kıyafet giymişti. Boyu iki buçuk metreydi. Elinde koca bir kağıt rulosu taşıyordu.

“Bana günahlarımı okuyacaksın,” dedi Charles Freck.

Yaratık başını salladı ve rulonun mührünü açtı.

Yatağında çaresizce yatan Fred, “ve bu yüz bin saat boyunca sürecek,” dedi.

Boyutlar arası yaratık birleşik gözlerini ona dikti. “Artık olağan evrende değiliz. Uzay ve zaman gibi, maddesel varlığın düşük düzeyli kategorileri artık senin için geçersiz. Sen fizikötesi bölgeye yükseltildin. Günahlarının sana okunması sonsuzluk boyunca, vardiyalar halinde, bitmeksizin devam edecek. Liste asla sona ermeyecek.”

Satıcını tanı, diye düşündü Charles Freck, ve hayatının son yarım saatini geriye alabilmeyi istedi.

Bin yıl sonra, hâlâ göğsünün üzerinde Ayn Rand kitabı ve Exxon'un mektubuyla yatağında yatıyor, kendisine okunan günahlarını dinliyordu. Altı yaşında olduğu birinci sınıf günlerine kadar gelmişlerdi.

On bin yıl sonra altıncı sınıfa ulaşmışlardı.

Mastürbasyonu keşfettiği yıldı bu.

Gözlerini yumdu, ama hâlâ elindeki sonsuz ruloyu okumaya devam eden çok gözlü, iki buçuk metre boyundaki yaratığı görebiliyordu.

“Bir sonraki günahın-” diyordu yaratık.

Hiç değilse şarap iyiydi, diye düşündü Charles Freck.

On İkinci Bölüm

İki gün sonra Fred, gözaltında tuttuğu Robert Arctor’u, evinin oturma odasındaki kitap rafından görünüşe göre rastgele bir kitap seçerken, Holo Tarayıcı Üç'den şaşkınlık içinde izliyordu. Kitabın arkasında saklanmış uyuşturucu mu vardı? Fred merakla tarayıcı lensi oraya zumladı. Yoksa içinde yazılı bir telefon numarası veya adres mi vardı? Arctor’un kitabı okumak için çıkarmadığını görebiliyordu; adam eve daha yeni girmişti ve

paltosu hâlâ üzerindeydi. Garip bir hali vardı; hem gergindi, hem de bezmişti. Sıkıntılı bir telaş içindeydi sanki.

Tarayıcının zum yapan lensi, sayfanın üzerinde bir kadının sağ meme ucunu ağzına almış bir erkeğin renkli fotoğrafını gösteriyordu. Kadın bir orgazm yaşıyor olmalıydı; gözleri yarı kapanmış, ağzı sessiz bir inlemeyle açık duruyordu. Belki Arctor bunu kendini tatmin ederken kullanıyor, dedi Fred izlerken. Ancak Arctor resme bakmadı bile; onun yerine gıcırtılı bir sesle gizemli sözcükler sarf etti. Bir kısmı Almancaydı; herhalde kendisini duyabilecek olanları şaşırtmak içindi. Belki de ev arkadaşlarının içeride bir yerlerde olduklarını hayal etmiş, ortaya çıkmaları için böyle bir yem atmıştı.

Kimse gelmedi. Uzun süredir tarayıcıların başında oturmakta olan Fred, Luckman'ın D Maddesiyle karışık bir avuç kızıl yuttuğunu ve yatak odasında giyinik bir halde, yatağından birkaç adım ötede kendinden geçtiğini biliyordu. Barris zaten dışarıdaydı.

Arctor ne yapıyor, diye merak etti Fred, ve bandın bu bölümlerinin tanıtım kodlarını not etti. Adam gittikçe daha tuhaflaşıyor, dedi kendi kendine. Onunla ilgili telefonu eden muhbirin ne demek istediğini görebiliyorum.

Belki de Arctor'un yüksek sesle okuduğu o cümleler, eve kurduğu elektronik bir cihazı çalıştıracak sesli emirlerdi, diye fikir yürüttü. Açıl veya kapan. Hatta belki taramaya karşı bir parazit girişim alanı yarat... işte bunun gibi. Ama bundan şüpheliydi. Arctor'dan başkası için bunun herhangi bir mantığı, amacı veya anlamı olduğundan şüpheliydi.

Adam deli, dedi içinden. Gerçekten öyle. Sefskopunun sabotaja uğradığını keşfettiği günden beri- eve tümüyle arızalanmış, hatta onu neredeyse öldürecek kadar su kaçırmış otomobiliyle döndüğü gün dahil- o zamandan beri dengesi bozuk. Daha önce de öyleydi aslında, diye düşündü. En azından, Arctor'un "köpek dışkısı günü" dediği o günden beri.

Aslında adamı suçlayamıyordu. Arctor'un yorgun bir halde paltosunu çıkarışını izlerken, böyle bir olay herkesin dengesini sarsardı, dedi kendi kendine. Ama çoğu kişi kendini yeniden toparlardı. Arctor bunu

yapamamıştı. O daha kötüye gidiyordu. Var olmayan mesajları, var olmayan insanlara, yabancı dillerde yüksek sesle okuyordu.

Tabii eğer bana şaşırtmaca yapmıyorsa, diye düşündü Fred huzursuzca. Bir şekilde izlendiğini fark edip... asıl yaptığı işi gizliyor mu acaba? Yoksa sadece bizlere oyunları mı oynuyor? Bunu zaman gösterecek.

Sonra onun şaşırtmaca yaptığına karar verdi. Bazı insanlar izlendiklerini anlarlar. Bir tür altıncı his. Paranoya değil, ama bir tür ilkel içgüdü: bir farenin, ya da avlanan başka herhangi bir şeyin sahip olduğu gibi. Sinsice takip edildiğini biliyor. Hissediyor. Bize hoşumuza gidecek malzeme sağlıyor, bizi yöneltiyor. Ama- asla emin olamazsın. Şaşırtmacanın üzerinde şaşırtmacalar vardır. Üst üste yığılı katmanlar halinde.

Luckman'ın yatak odasını gören tarayıcıya bakılırsa, Arctor'un anlaşılmaz biçimde okuyan sesi onu uyandırmıştı. Luckman sersemlemiş bir halde oturup dinledi. Arctor'un paltosunu asarken düşürdüğü askının gürültüsünü duydu. Uzun bacaklarını altında kaydırdı, ve tek hareketle yatağının yanındaki masada bulundurduğu el baltasını kaptı; ayağa dikildi, ve bir hayvan zarafetiyle yatak odasının kapısına doğru süzüldü.

Oturma odasında Arctor, kahve masasının üzerinden mektuplarını alıp okumaya başlamıştı. Çöp sepetine doğru iri bir gereksiz zarf ve kağıt yığını attı. Iskalamıştı.

Luckman bunu odasından duydu. Kaskatı kesildi, havayı koklamak ister gibi başını kaldırdı. Mektupları okumakta olan Arctor aniden kaşlarını çatarak söylendi. "Şu işe bak."

Luckman yatak odasında gevşedi, baltayı gürültüyle yere bıraktı, saçını düzeltti, kapıyı açtı ve dışarı çıktı. "Selam. Neler oluyor?"

"Arabayla Maylar Mikronokta Şirket Binası'nın oradan geçtim," dedi Arctor. "Yapma yahu."

"Envanter çıkarıyorlardı, ama görünüşe göre çalışanlardan biri envanteri ayakkabısının topuğunda saklayarak dışarı sızdırmış. O yüzden hepsi

ellerinde birer cımbız ve çok sayıda küçük büyüteçle Maylar Mikronokta Şirketinin park yerine yayılmıştı. Ufak birer de kağıt torbaları vardı.”

Luckman esnedi ve düzgün, sert karnına avuç içleriyle vurdu. “Ödül var mıydı?”

“Vadettikleri bir ödül vardı,” dedi Arctor. “Ama onu da kaybetmişler. Küçük, minik bir peniymiş bu.”

“Araba kullanırken hep bu tür şeyler görür müsün?” dedi Luckman.

“Sadece Orange İlçesi'ndeyken.”

“Maylar Mikronokta Şirket binası ne kadar büyüklükte?” “İki buçuk santim kadar.” “Sence ağırlığı ne kadardır?” “Çalışanları da sayacak mıyım?”

Fred bandı hızla sardırarak ileri aldı. Göstergeye göre bir saat geçtiğinde onu bir an için durdurdu.

“-yaklaşık beş kilo ağırlığında,” diyordu Arctor.

“Peki yanından geçerken sadece İki buçuk santim yükseklikte ve beş kilo ağırlığında olduğunu nasıl anlıyorsun?”

Arctor kanepenin üzerinde ayaklarını kaldırmış oturuyordu şimdi. “Üzerlerinde büyük bir işaret var.”

Tanrım! diye düşündü Fred, ve bandı yine ileri sardı.

Bir önseziyle, sadece on dakikalık süre geçmişken durdurdu.

“-işaret neye benziyor?” diyordu Luckman. Yerde oturmuş bir kutu dolusu marijuanayı temizliyordu. “Neon gibi mi? Renkli filan? Acaba ben de görmüş müyümdür? Dikkat çekici mi?”

“Bekle, sana göstereceğim,” dedi Arctor, gömlek cebine uzanarak. “Onu eve getirdim.” Fred bandı yine hızla ileri sardı.

“-Kimse fark etmeden bir ülkeye nasıl mikronokta sokabileceğini biliyor musun?” diyordu Luckman.

Arctor arkasına yaslanmış esrarlı sigara içiyordu. “İstediğin her şekilde,” dedi. Odanın havası bulutlanmıştı.

“Hayır, yani asla anlamayacakları bir yol soruyorum. Bunu bir gün Barris önerdi bana, bir sır olarak; kimseye söylememem gerekiyordu, çünkü bunu kitabına koyacak.”

“Ne kitabı? Evde Uyuşturucu Hazırlamanın Genel Esasları Ve-”

“Hayır, Gittiğiniz Yöne Göre, Birleşik Devletlerden İçeri Veya Dışarı Kaçakçılığın Kolay Yollan. Onları bir parti uyuşturucu ile içeri sokuyorsun. Eroinde olduğu gibi. Mikronoktalar paketlerin dibinde oluyor. O kadar küçükler ki, kimse fark etmiyor. Başka türlü-”

“Ama o zaman keşin biri kendine yarı eroin, yarı mikro nokta enjekte eder.”

“Eh, o zaman o kahrolası gördüğün en eğitimli keş haline gelir.”

“Bu mikronoktaların üzerinde ne olduğuna bakar.”

“Barris'in sınırdan uyuşturucu geçirmek için başka bir yolu vardı,” dedi Luckman. “Gümrüktekileri bilirsin, elinde deklare edecek bir şeyin olup olmadığını sorarlar. Uyuşturucu var diyemezsin, çünkü-”

“Pekala, nasıl bir yol bu?”

“Bak şimdi, iri bir balya haşhaş alıp onu bir insan biçimine sokuyorsun. Sonra bir yerinde bir boşluk açıp içine saat gibi kurulu bir motor koyuyorsun, bir de ufak teyp yerleştiriyorsun. Sırada onunla bekliyorsun ve tam gümrükten geçmeden önce motoru kurup bırakıyorsun. O da gümrük görevlisine doğru yürüyor. Görevli “Deklare edecek bir şeyiniz var mı?” diye sorduğunda haşhaş balyası “Hayır, yok,” deyip yürümesine devam ediyor. Ta ki sınırın öte yanında motoru durana kadar.”

“İçine bir yay yerine güneş pili koyabilirsin. O zaman yıllarca yürür. Sonsuza kadar.”

“Bu ne işe yarar ki? Sonunda ya Pasifiğe ulaşır, ya da Atlantiğe. Aslında Dünyanın kenarından aşağı düşer, şey gibi-”

“Bir Eskimo köyü düşün, ve iki metrelik bir haşhaş balyasının- değeri ne kadardır onun?”

“Bir milyon dolar kadar.”

“Daha çok,” dedi Arctor. “İki milyon.”

“O Eskimolar hayvan derisi çiğneyip kemikten mızrak yapıyorlar, ve bu iki milyon dolarlık haşhaş balyası devamlı “Hayır, yok,” diyerek karların içinden yürüyüp geliyor.”

“Ne demek istediğini merak ederlerdi.”

“Şaşkınlıklarını sonsuza kadar atamazlardı. Efsaneler doğardı.”

“Kendini torunlarına şunu anlatırken düşünebiliyor musun? “İki metre uzunluğunda, iki milyon dolar değerindeki haşhaş kütlesinin, kör edici sisin içinden çıkıp şu yöne doğru, “Hayır, yok,” diye diye yürüdüğünü gözlerimle gördüm. Torunları böyle birini akıl hastanesine kapattırırlardı.”

“Hayır, öyle olmaz. Efsaneler abartılır. Birkaç yüzyıl sonra şöyle demeye başlarlar: “Benim dedelerimin zamanında bir gün, otuz metre yüksekliğinde, sekiz trilyon dolar değerindeki çok iyi kalite Afganistan haşhaşı, ateş saçarak ve “Geberin, Eskimo köpekleri!” diye bağırarak bize saldırdı. Biz onunla mızraklarımızı kullanarak savaştık, savaştık, ve sonunda onu öldürdük.”

“Çocuklar buna da inanmaz.”

“Çocuklar artık hiçbir şeye inanmıyor. Bir çocuğa herhangi bir şey anlatmak dert haline geldi. Bir seferinde veletin biri bana İlk otomobili görmek nasıl bir histi?' diye sordu. Hay allah, dostum, ben 1962 doğumluyum.”

“Tanrım,” dedi Arctor. “Onu bana tanıdığım, asitle beynini yakmış biri sormuştu. Yirmi yedi yaşındaydı. Ben ondan sadece üç yaş büyüktüm. Artık hiçbir şeyi bilemiyordu. Daha sonra birkaç doz asit daha kullandı- ya da kendisine asit niyetine satılan şeyi- ve sonunda yerlere işeyip dışkılamaya başladı. Ona “Nasılsın, Don?' diye sorduğunda yaptığı tek şey senin söylediğini tekrarlamaktı, kuş gibi. “Nasılsın, Don?'

“ Dumanaltı olmuş oturma odasında bir sessizlik oldu. Esrarlı sigara içen iki adamın arasında uzun, kasvetli bir sessizlik.

“Bob, biliyor musun . . .” dedi Luckman sonunda. “Ben de eskiden herkesle aynı yaştaydım.”

“Sanırım ben de öyleydim,” dedi Arctor.

“Bunu bana neyin yaptığını bilmiyorum.”

“Haydi, Luckman,” dedi Arctor. “Bunu hepimize neyi yaptığını biliyorsun.”

“Şey, en iyisi bu konuda konuşmayalım.” Soluğunu sesli sesli içine çekmeye devam etti. Uzun yüzü zayıf gün ışığında solgundu.

Güvenlikli apartmandaki telefonlardan biri çaldı. Karma elbiselerden biri telefona yanıt verdi, sonra ahizeyi Fred'e uzattı. “Fred”.

Fred hololarɪ kapattı ve telefonu aldı.

“Şehir merkezine uğradığın günü hatırlıyor musun?” dedi bir ses. “BG testine tâbi tutulduğunu?”

Bir sessizlikten sonra Fred yanıtladı. “Evet.”

“Yine gelmen gerekiyordu.” O tarafta da bir sessizlik oldu. “Seninle ilgili bazı yeni verileri işledik ... tüm standart algı testi serisini ve diğer testleri alman için program yapmayı ben üstlendim. Bunun için sana ayrılan zaman yarın, öğleden sonra üçte, aynı odada. Hepsi yaklaşık dört saat sürecek. Oda numarasını anımsıyor musun?”

“Hayır.”

“Kendini nasıl hissediyorsun?”

“iyiyim,” dedi Fred duygusuzca.

“Bir sorun var mı? İş dahilinde veya dışında?”

“Kız arkadaşımla kavga ettim.”

“Kafanda karışıklık var mı? İnsanları veya eşyaları tanımakta güçlük çekiyor musun? Hiç ters ya da baş aşağı duruyormuş gibi gördüğün bir şey oluyor mu? Bir de şunu sorayım: uzay-zaman yöneliminde veya konuşmakta zorluk çekiyor musun?”

“Hayır,” dedi yüzü asılarak. “Yukarıdakilerin hepsinin yanıta hayır.”

“Yarın 203 numaralı odada görüşürüz,” dedi psikolog görevli.

“Benimle ilgili malzemenin neresi-”

“Bununla yarın ilgileneceğiz. Orada ol. Tamam? Ve Fred, cesaretinin kırılmasına izin verme.” Klik.

Eh, sana da klik, dedi Fred kendi kendine, ve telefonu kapattı.

Rahatsız olmuştu. Üzerine yüklendiklerini, onu yapmaktan hoşnut olmadığı bir şey yapmaya zorladıklarını hissederek hololarıı bir kere daha çıktı verecekleri konuma getirdi; küpler renklenip aydınlandı ve içlerinde üç boyutlu sahneler oynanmaya başladı. Ses alıcısından amaçsız ve -Fred'e göre-iç sıkıcı gevezelik duyulmaya devam etti:

“Bu kız saldırıya uğramıştı, aşağı yukarı dört aybaşını geçirdiği ve şüpheli biçimde şiştiği için kürtaj olmak üzere başvurmuştu,” diye tekdüze bir sesle anlatmaya devam etti Luckman. “Kürtaj ücreti konusunda sızlanmaktan başka bir şey yaptığı yoktu; bir nedenle devlet yardımı alamıyordu. Bir gün evine uğradığımda, bir kız arkadaşı ona yalnızca histerik bir yalancı hamileliği olduğunu anlatıyordu. “Sadece hamile olduğuna inanmak istiyorsun sen,' deyip duruyordu kız ona. “Bunlar

suçluluk duygusunun sonuçları. Kürtaj da, sana mal olacağı yüksek fiyat da bir tür kendini cezalandırma yöntemi.' Diğer kız- onu gerçekten takdir ettim- sakince ona baktı ve şöyle dedi. “Pekala, madem bu yalancı bir hamilelik, öyleyse ben de yalancı bir kürtaj olup ücretini de yalancı parayla öderim.'“ Arctor sordu. “Yalancı beş dolarlığın üzerinde kimin resmi basılı acaba.”

“Eh, bizim en uyduruk Başkanımız kimdi?”

“Bili Falkes. O sadece Başkan olduğunu sanıyordu.”

“Ne zaman görev yaptığını sanıyordu peki?”

“1882'lerde iki dönem görev yaptığını hayal ediyordu. Uzun terapilerden sonra sadece bir dönem için görevde olduğuna inanmaya başladı.”

Fred büyük bir öfkeyle hololarıiki buçuk saat ileri gönderdi. Bu gereksiz çöplük daha ne kadar sürecek, diye sordu kendi kendine. Bütün gün? Sonsuza kadar?

“-sonra çocuğunu doktora görülüyorsun, bir psikoloğa, çocuğunun devamlı bağırdığını, öfke nöbetleri geçirdiğini anlatıyorsun.” Luckman’ın önünde, kahve masasının üzerinde incelemekte olduğu iki kapak dolusu marijuana ve bir kutu bira duruyordu. “Ve yalan söylüyor, yani çocuk. Abartılı hikayeler uyduruyor. Psikolog çocuğu muayene ediyor ve tanısını koyuyor. “Madam, sizin çocuğunuz uyduruk. Siz bir çocuk sahibi olduğunuzu sanıyorsunuz. Ama bunun nedenini bilmiyorum.' Ve sen, çocuğun annesi, fırsatı kaçırmayıp lafı yapıştırıyorsun. “Ben nedenini biliyorum, doktor. Çünkü yalancı bir hamilelik geçirmiştim.'

“Luckman da, Arctor da güldüler, ve Jim Barris de güldü. Geçen iki saatin bir yerinde eve dönmüş ve onlara katılmıştı. O boktan haşhaş piposuyla uğraşıyor, çevresine beyaz sicim sarıyordu.

Fred bandın bir saatlik bölümünü daha ileri sardı. Luckman marijuana dolu kutunun üzerine eğilmiş, çaprazında oturan Arctor ara sıra kendisini izlerken kutuyu zımparalamaktaydı.”-bu adam,” diyerek anlatmaya devam

etti, “TV'ye çıkıp dünya çapında bir sahtekâr olduğunu söyledi. Röportajı yapan sunucuya anlattığına göre, kendini defalarca değişik şekillerde tanıtmış. Johns Hopkins Tıp Okulunda büyük bir cerrah olarak, Harward'da federal burslu bir teorik submoleküler yük-sek-hızlı parçacık-araştırma fizikçisi olarak, edebiyatta Nobel ödülü kazanmış Finli bir yazar olarak, Arjantin'de önemli biriyle evli, azledilmiş bir başkan olarak-”

“Ve bütün bunlardan yakayı sıyırmış, ha?” diye sordu Arctor. “Hiç yakalanmamış mı?”

“Adam bunların hiç birini yapmamış. Dünya çapında bir sahtekâr numarası yapmak dışında hiç birini. Daha sonra L.A.Times'da çıktı bu-kontrol etmişler. Adam Disneyland'da yerleri paspaslıyormuş, yani bir gün dünya çapında bir sahtekarın -böyle biri gerçekten varmış- otobiyografisini okuyun-caya kadar. “Ben de bütün o egzotik tiplerin kılığına girip onun yaptığı gibi yakayı sıyırabilirim/ diye düşünmüş önce. Sonra “Hadi canım' demiş, “niye öyle yapayım ki; sadece bir başka sahtekârmış gibi yapmam yeterli.' Times'da yazdığına göre o şekilde güzelce köşeyi dönmüş. Neredeyse dünyaca ünlü olan o gerçek sahtekâr kadar para kazanmış. Hem kendi yaptığının onunkinden çok daha kolay olduğunu söylemiş.”

Kendi köşesine çekilmiş sicim saran Barris konuştu. “Böyle sahtekârları her zaman görüyoruz. Kendi yaşamımızda. Ama onlar atomaltı fizikçi rolü yapmıyor.”

“Narkotikçileri demek istiyorsun,” dedi Luckman. “Evet, onlar. Kaç tane narkotikçi tanıyoruz acaba. Bir narkotikçi neye benzer?”

“Bir sahtekâr neye benzer diye sormak gibi bir şey bu,” dedi Arctor. “Bir seferinde büyük bir haşhaş sahasıyla tanışmıştım. Elinde beş kiloluk haşhaşla basılmıştı. Ona kendisini basan narkotikçinin neye benzediğini sordum. Bilirsiniz, hani şu- ne derler onlara?- bir arkadaşının arkadaşı rolünde gelip kendisine haşhaş satmasını isteyen satınalma ajanı.”

“Herhalde,” dedi Barris, sicim sararak, “tıpkı bizim gibi görünüyordu.”

“Bizden fazla bizim gibi,” dedi Arctor. “Haşhaş satıcısı -ki çoktan mahkum olmuştu ve ertesi gün içeri atılacaktı- bana şöyle dedi. “Saçları

bizimkinden daha uzun oluyor.' Yani bence bu öyküden çıkacak sonuç şu: Tıpkı bizim gibi görünen tiplerden uzak durun."

"Bayan narkotikçiler de var," dedi Barris.

"Bir narkotikçiyle karşılaşmak isterdim," dedi Arctor. "Yani kim olduğunu bilerek. Saklanmadan yüzleşebileceğim bir şekilde."

"Eh," dedi Barris, "o gün gelip de adam bileklerine kelepçeyi geçirdiği zaman istediğin kadar yüzleşirsin."

"Demek istediğim," dedi Arctor, "acaba narkotikçilerin dostları var mıdır? Nasıl bir sosyal yaşamları olur? Eşleri biliyor mudur?"

"Narkotikçilerin eşi olmaz," dedi Luckman. "Onlar mağaralarda yaşar ve sen geçerken park etmiş arabaların altından gözetlerler. Troll'ler[14] gibi."

"Ne yerler?" dedi Arctor.

"İnsanları," dedi Barris.

"Bir insan bunu nasıl yapar? Yani narkotikçi numarasını?"

"Ne?" dedi Barris ve Luckman birlikte.

"Hay allah, uçmuşum ben," dedi Arctor gülümseyerek. "Narkotikçi numarası ha- müthiş/'Yüzünü buruşturarak başını salladı.

Luckman gözünü ona dikmişti. "NARKOTİKÇİ NUMARASI YAPMAK MI? NARKOTİKÇİ NUMARASI HA?"

"Bugün beynim karışmış durumda," dedi Arctor. "En iyisi ben kafayı vurup yatayım."

Hololarların başındaki Fred bantı durdurdu; bütün küpler dondu ve sesler dindi.

"Ara mı veriyorsun Fred?" diye seslendi karma elbiselerden biri.

“Öyle,” dedi Fred. “Yoruldum. Bu şey bir süre sonra insanı rahatsız etmeye başlıyor.” Ayağa kalkıp sigaralarını çıkardı. “Adamların söylediklerinin yarısını anlamıyorum bile. çok yoruldum.” Ekledi. “Onları dinlemekten sıkıldım.”

“Orada onlarla birlikteyken o kadar kötü değildir,” dedi karma elbiselerden biri. “Sanıyorum sen de öyleydin- şimdiye kadar sahnede sen de vardın, değil mi? Yani gizli kimliğinle?”

“Ben asla böyle kaçıklarla zamanımı harcamazdım,” dedi Fred. “Dönüp dolaşıp aynı şeyi söylüyorlar, hapiste fazla kalmış mahkumlar gibi. Şu yaptıklarını neden yapıyorlar? Öylece oturup bomboş konuşarak zaman öldürmeyi?”

“Yaptıklarımızı neden yaparız? Aslında düşünürsen bu da pek monoton, lanet bir iş.”

“Ama buna mecburuz; bu bizim işimiz. Seçeneğimiz yok ki.”

“Tıpkı o mahkumlar gibi.” diye dikkat çekti karma elbiselerden biri. “Bizim de seçeneğimiz yok.”

Narkotikçi numarası yapmak, diye düşündü Fred. Bu ne anlama geliyor, kim bilir ...

Bir sahtekâr numarası yapmak. Park edilmiş arabaların altında yaşayan ve pislik yiyen birinin rolünü. Dünyaca ünlü bir cerrah veya yazarın, ya da politikacınınkini değil; TV'de duymanın kimsenin ilgisini çekmeyeceği bir şey. Aklı yerinde olan kimsenin istemeyeceği bir yaşam . ..

Tozların içinde sürünen o solucana benziyorum,

Tozun içinde yaşayan, tozla beslenen.

Ta ki gelip geçen birinin ayağı onu ezene kadar.

Evet, bu durumu iyi ifade ediyor, diye düşündü. Bu şiir. Bunu bana Luckman okumuş olmalı, ya da belki okulda okumuştum. İnsanın kafası neleri ortaya çıkarıveriyor, bak. Neleri anımsayıveriyor.

Bandı kapatmış olduğu halde Arctor'un ettiği uçuk laflar aklına takılıp kalmıştı. Keşke unutabilsem, diye düşündü. Keşke, hiç değilse bir süre için Arctor'u unutabilsem.

"Bazen," dedi Fred, "ne söyleyeceklerini daha onlar söylemeden biliyormuşum gibi geliyor. Kelimesi kelimesine."

"Buna deja vu denir," diye doğruladı karma elbiselerden biri. "Sana bir-iki ipucu vereyim. Bandı daha uzun aralıklarla çalıştır, örneğin birer saat değil, altışar saat. Sonra eğer bir şey yoksa bulana kadar geriye doğru tararsın. Yani ileri doğru değil, geriye doğru çalıştırırsın. Böylece kendini onların ritmine kaptırmamış olursun. Altı veya hatta sekiz saat ileri, sonra uzun aralıklarla geri. . . İşin özünü kısa sürede kaparsın. Elindeki millerce uzunlukta bir hiç mi, yoksa bir yerinde işe yarar bir şey var mı hemen anlarsın."

"Hem gerçekten dinlemen bile gerekmeyecek," dedi diğer karma elbise. "Ta ki gerçekten önemli bir şeye rastlayana kadar. Uyuyan bir anne gibi-onu yanından geçen bir kamyon bile uyandıramaz, yeter ki bebeğinin ağladığını duymasın. Ancak o zaman uyanır- bu onu tetikte tutar. O ağlama sesi ne kadar kısık olursa olsun. Bilinçaltı seçicidir, özellikle dinlerken ne arayacağını öğrenirse."

"Bunu biliyorum," dedi Fred. "İki çocuğum var benim."

"Oğlan mı?"

"Kızlarım var. İki küçük kız."

"Bu çook hooş," dedi diğer karma elbiselerden biri. "Benim de bir kızım var, bir yaşında."

"İsim vermeyelim lütfen," dedi yanındaki karma elbise, hepsi güldüler.

Yine de bütün bu banttan çıkarılıp yukarı iletilecek bir veri var, dedi Fred kendi kendine. Şu "narkotikçi numarası yapmak" konusundaki gizemli açıklama. Arctor'la birlikte evde bulunan diğer adamlar- bu onları da şaşırttı. Yarın saat üçte oraya gittiğimde bunun bir çıktısını alacağım-

yalnızca ses kaydı yeter- ve o zamana kadar elde ettiklerimle birlikte bunu da Hank ile konuşacağım.

Ama elimdeki Hank'e gösterilecek tek şey o olsa bile, diye düşündü, bu da bir başlangıç. Arctor'un günün her saati gözlem altında tutulmasının zaman kaybı olmadığını gösteriyor. Benim haklı olduğumu gösteriyor bu.

O lafı ağzından kaçırdı. Arctor bu işi yüzüne gözüne bulaştırdı.

Gerçi ne anlama geldiğini henüz bilmiyordu.

Ama bulacağız, dedi kendi kendine. Elimize düşünceye kadar Bob Arctor'un üzerinde duracağız. Onu ve dostlarını devamlı izleyip konuşmalarını dinlemek ne kadar tatsız bir iş olursa olsun. O arkadaşları yok mu, en az onun kadar kötüler. Ben olsam o evde devamlı o adamlarla birlikte kalamazdım. Ne biçim bir yaşam biçimi bu böyle; az önce diğer memurun söylediği gibi. Ne bitmek bilmez bir hiçlik.

Orada, aşağıda, diye düşündü. Çamurun içinde. Benliğin çamuru ve onun dışındaki çamur. Bunu o tür bireyler olmalarına borçlular.

Sigarasıyla banyoya geri döndü, kapıyı kapatıp kilitledi, sonra sigara paketinin içinden on ölüm tableti aldı. Bir Dixie bardağını suyla doldurup on tableti birlikte yuttu. Daha fazlasını yanımda getirmiş olsaydım keşke, diye düşündü.

Eh, dedi sonra, işi bitirip ve eve geri döndüğümde birkaç tane daha alabilirim. Saatine bakıp bunun ne kadar süreceğini hesaplamaya çalıştı. Aklı karışmış gibiydi; zaman duygusuna ne olduğunu merak ederek, bu lanet olası ne kadar sürecek gerçekten, diye sordu kendi kendine. Sonra ona zamanın izini kaybettirenin hololarıı izlemek olduğunu anladı. Artık saatin kaç olduğunu asla kestiremiyordu.

Kendimi asit içip araba yıkama makinesine girmiş gibi hissediyorum, diye düşündü. Çok sayıda kocaman, sabunlu, dönen fırça üzerime geliyor; karanlık köpük tünelleri boyunca bir zincirle çekiliyorlar. Hayatını kazanmak için ne garip bir yol. İşe geri dönmek üzere banyo kapısının kilidini -duraksa-yarak- açtı.

Bant naklini bir kere daha çalıştırdığında, Arctor şöyle diyordu. “Hesaplayabildiğim kadarıyla, Tanrı öldü.”

Luckman yanıtladı. “Hasta olduğunu bilmiyordum.”

“Olds'um belirsiz bir süre için tamirde olduğuna göre, onu satıp bir Henway almanın daha iyi olacağına karar verdim.”

“Henway nedir?” dedi Barris.

Fred kendi kendine, bir buçuk kilo civarı, dedi.

“Bir buçuk kilo civarı,” dedi Arctor.

Ertesi öğleden sonra saat üçte, iki tıbbi görevli -daha önceki ikisi değil- kendisini önceki günden daha da kötü hisseden Fred'e birçok test uyguladı.

“Şimdi sana tanıdık gelmesi gereken bir seri nesnenin önce sol, sonra sağ gözünün önünden sırayla ve hızla geçtiğini göreceksin. Hemen önündeki ışıklandırılmış panelde bu tanıdık nesnelerin bir çoğunun dış hatlarının çizimleri aynı anda görünecek, ve sen delgi kalemini kullanarak görüntüde olan nesneyi ona ait olduğunu düşündüğün dış hat çizimiyle eşleştireceksin. Şimdi, bu nesneler önünden çok hızlı geçecek, o yüzden fazla uzun süre duraklamamalısın. Doğru yanıtlar ile olduğu kadar harcadığın süre ile de puan alacaksın. Tamam?”

“Tamam,” dedi Fred. Delgi kalemi hazırdı.

Bir grup tanıdık nesne hızla önünden kayıp geçmeye başladı, ve Fred aşağıdaki ışıklandırılmış fotoğrafları kalemle işaretledi. Bu sol gözü içindi, sonra her şey sağ gözü için de tekrarlandı.

“Bundan sonraki testte sol gözün kapanacak ve tanıdık bir nesnenin resmi sağ gözünün önünde görünüp kaybolacak. Senin yapacağın sol elinle, tekrar ediyorum, sol elinle bir grup nesne arasından resimde görmüş olduğunu bulmak.”

“Peki,” dedi Fred. Tek bir zar resmi belirip kayboldu; önüne konmuş küçük nesnelerin arasında bir zar bulana kadar sol eliyle yokladı.

“Bundan sonraki testte, sol elinin altında bir sözcük oluşturacak birçok harf olacak, ama onları görmeyeceksin. Elinle onları hissederek oluşturdukları kelimeyi sağ elinle yazacaksın.”

Fred söylendiği gibi yaptı. Çıkan sözcük SICAK dı.

“Şimdi çıkan sözcüğü söyle.”

“Sıcak.”

“Bir sonraki testte, iki gözün de kapatılmış olarak, bu tamamıyle karanlık kutuya sol elinle uzanıp içindeki bir nesneyi tanımlaman gerekiyor. Gözlerinle görmeden önce ne olduğunu bize söylemelisin. Ondan sonra sana birbirine bir şekilde benzerliği olan üç nesne gösterilecek, ve sen bize onlardan hangisinin elinle dokunmuş olduğun nesneye en benzeyeni olduğunu söyleyeceksin.”

“Tamam,” dedi Fred, ve söyleneni yaptı. Hepsi yaklaşık bir saat sürdü. Yokla, anlat, tek gözle bak, seç. Yokla, söyle, diğer gözünle bak, seç, yaz, çiz.

“Şimdiki testte, yine gözlerin kapanmış olarak, her iki elini uzatıp birer nesneye dokun. Bize sol elinin altındaki nesneyle sağ elinin altındakinin birbirinin aynısı olup olmadığını söyleyeceksin.”

Fred söyleneni yaptı.

“Bunlar birbirini hızla izleyen, değişik pozisyonlardaki üçgen resimleri. Bize söyleyeceğin şey bunun aynı üçgen mi, yoksa-”

İki saat sonra ondan karmaşık şekilli blokları karmaşık oyuklara yerleştirmesini istediler, ve bitirme süresini ölçtüler. Kendini ilkokul birinci sınıfa geri dönmüş ve başarısız olmuş gibi hissediyordu. O zamanlar olduğundan daha kötü durumdaydı sanki. Miss Frinkel, diye düşündü; hey gidi yaşlı Miss Frinkel. Başımda dikilip bu saçmalıkları yapışımı izlerdi o zamanlar, ve bana “Ol!” mesajları gönderirdi, işlem analizinde söyledikleri gibi. Öl. Varolma. Cadı mesajları. Bir yığını arka arkaya, ta ki sonunda ben gerçekten yüzüme gözüme bulaştırana dek. Miss Frinkel büyük olasılıkla

ölmüştür artık. Büyük olasılıkla biri ona “Öl!” mesajını geri yollamanın bir yolunu bulmuştur, ve mesaj tutmuştur. Öyle olduğunu umuyordu. Belki de kendi yolladıklarından biriydi o. Şu anda psiko testçilerine de yaptığı gibi, o tür mesajları aynen geri gönderirdi hep.

Ama pek işe yarıyormuş gibi görünmüyordu. Test devam ediyordu işte.

“Bu resimdeki yanlışlık nedir? Nesnelerden biri diğerine uymuyor. Senin işaretlemen gereken-”

İsteneni yaptı. Sonra resimler yerine gerçek nesneler geldi; onların da biri diğerlerine uymuyordu. Ondan uzanıp uyumsuz olanı eliyle ayırması isteniyordu. Daha sonra test bittiğinde, “set” diye adlandırdıkları değişik grupların arasından uyumsuz olanların hepsini toplayacak, ve eğer aralarında herhangi bir ortak özellik varsa, yani yeni bir “set” oluşturuyorlarsa, bunun ne olduğunu belirtecekti.

Zamanının dolduğunu söyleyip test dizisini bitirdiklerinde hâlâ bununla uğraşıyordu. Ona bir fincan kahve içmesini ve çağırılana kadar dışarıda beklemesini söylediler.

Cehennemin dibi kadar uzun gelen bir süre sonra, testçilerden biri gelip, “Bir isteğimiz daha olacak, Fred,” dedi. “Kanından örnek almamız gerekiyor.” Ona bir kağıt uzattı: bir laboratuvar istek kağıdı. “Koridorun sonuna, “Patoloji Laboratuvarı' yazan odaya gidip onlara bunu ver. Onlar kan örneğini aldıktan sonra yine buraya dönüp bekle.”

“Tabii,” dedi Fred keyifsizce, istek kağıdıyla birlikte ayaklarını sürüyerek uzaklaştı. Kandaki göstergeler, dedi kendi kendine. Aradıkları bu.

Patoloji laboratuvarından 203 numaralı odaya döndüğünde testçilerden birini çevirip sordu. “Sonuçlarınızı beklerken yukarı çıkıp amirimle görüşmemin sakıncası var mı? Kısa bir süre sonra günlük mesaisi bitecek.”

“Olur,” dedi psiko testçi. “Kan örneği almaya karar verdiğimize göre değerlendirmemizi sonuçlandırmamız biraz daha zaman alacak, evet, gidebilirsin. Hazır olduğumuzda yukarı telefon ederiz. Hank, değil mi?”

“Evet,” dedi Fred. “Yukarıda Hank ile olacağım.”

“Bugün daha önceki seferden çok daha depresif görünüyorsun,” dedi psiko testçi.

“Anlayamadım?”

“İlk geldiğinde. Geçen hafta. Espriler yapıyor ve gülüyordun. Oldukça gergin olduğun halde.”

Fred gözünü ona dikti ve daha önce konuşmuş olduğu iki tıbbi görevliden biri olduğunu anladı. Hiçbir şey söylemedi ama; sadece homurdandı ve ofislerinden çıktı, asansöre doğru yöneldi. Tam bir angarya, diye düşündü. Bütün bunlar. Bunun o tıbbi görevlilerden hangisi olduğunu merak etti. Gidon bıyıklı olan mı, yoksa diğeri mi. . . sanırım diğeri. Bunun bıyığı yok.

Kendi kendine söylendi. “Bu nesneyi sol elinle hissedeceksin. Aynı zamanda sağ tarafla ona bakacaksın. Sonra kendi kelimelerinle bize açıklayacaksın-” Daha fazla saçmalık üretemedi. Onların yardımı olmadan ancak bu kadarını yapabiliyordu.

Hank'in ofisine girdiğinde, karma elbise giymemiş olan bir başka adamın uzak köşede, yüzü Hank'e dönük olarak oturduğunu gördü.

“Ses süzücüsü kullanarak Bob Arctor ile ilgili telefonu eden muhbir işte bu,” dedi Hank. “Ondan bahsetmiştim.”

“Evet,” dedi Fred. Kımıldamadan bekliyordu.

“Bu adam yine telefon etti, elinde Bob Arctor hakkında daha fazla bilgiyle; ona ortaya çıkıp kendini tanıtması gerekeceğini söyledik. Buraya inip kendini göstermesi için davet ettik ve o da geldi. Onu tanıyor musun?”

Fred, gülümseyerek ve elindeki makasla oynayarak oturan Jim Barris'e baktı. “Elbette tanıyorum.” Barris huzursuz ve çirkin görünüyordu. Süper çirkin, diye düşündü Fred tiksintiyle. “James Barris'siniz değil mi?” dedi. “Daha önce hiç tutuklandınız mı?”

“Bu kimlik onun James R. Barris olduğunu gösteriyor,” dedi Hank. “Kendisi de bu kişi olduğunu söylüyor.” Ekledi. “Tutuklanma kaydı yok.”

“Ne istiyor?” dedi Fred. Barris'e döndü. “Vereceğiniz bilgi nedir?”

Barris kısık sesle yanıtladı. “Bay Arctor’un geniş ve gizli bir organizasyonun üyesi olduğuna dair kanıtım var. Maddi kaynakları kuvvetli, ellerinin altında depolar dolusu silahları var, şifreli kelimeler kullanıyorlar ve amaçlan da büyük olasılıkla devirecekleri-”

“O kısmı spekülasyondan ibaret,” diye araya girdi Hank. “Yani bunların amacının ne olduğu konusundaki düşünceleriniz. Kanıtınız nedir? Bize lütfen birinci elden gelmeyen hiçbir şeyi anlatmayın.”

Fred Barris'e sordu. ”Hiç akıl hastanesine gönderildiniz mi?”

“Hayır.”

“Bölge Savcısının bürosunda, elinizdeki kanıt ve bilgiyle ilgili yeminli ve noter tasdikli bir açıklama imzalar mısınız?” diye devam etti Fred. “Mahkemede yeminli olarak ifade vermeyi kabul ediyor musunuz, ve-”

“Bunları yapacağını zaten belirtti,” diye araya girdi Hank.

“Şu an için çoğu yanımda olmayan, ama daha sonra sağlayabileceğim kanıtlarım, Robert Arctor’un telefon konuşmalarını kaydetmiş olduğum kasetlerden oluşuyor,” dedi Barris. “Yani kendisini dinlediğimi bilmeden yapmış olduğu konuşmaları kastediyorum.”

“Bahsettiğimiz bu organizasyon nedir?” dedi Fred.

“Bana göre bu-” diye başladı Barris, ama Hank elini sallayarak onu susturdu. “Bu politik bir şey,” dedi Barris, terleyerek ve biraz da titreyerek. Ama aynı zamanda keyiflenmiş gibiydi de. “Ülkenin de aleyhinde. Dışarıdan, Birleşik Devletlere karşı olan bir düşman tarafından.”

Fred sordu. “Arctor'un D Maddesi kaynağıyla olan ilgisi nedir?”

Barris gözlerini kırpıştırdı, sonra dudaklarını yalayıp yüzünü buruşturdu. “O benim-” devam edemedi. “Elimdeki tüm bilgiyi incelediğinizde -yani kanıtımı- şüpheye yer kalmayacak biçimde varacağınız sonuç, D Maddesi'nin Birleşik Devletleri yıkmaya kararlı, yabancı bir ülke tarafından üretildiği ve Bay Arctor'un bu mekanizma içinde derinlere giden bir-”

“Bu organizasyonda yer alan başka birinin ismini verebilir misiniz?” dedi Hank. “Arctor'un buluştuğu insanların? Bildiğiniz gibi kanuni yetkililere yanlış bilgi vermek suçtur ve bunu yaparsanız büyük olasılıkla mahkemeye verilebilirsiniz.”

“Bunu anlıyorum,” dedi Barris.

“Arctor kimlerle görüştü?”

“Donna Hawthorne adında genç bir bayan var. Arctor değişik bahanelerle onun evine gidiyor ve düzenli olarak onunla bir takım dolaplar çeviriyor.”

Fred güldü. “Dolap çeviriyor, ha? Bununla ne demek istiyorsunuz?”

Barris yavaşça, tane tane konuşarak, “Onu izledim,” dedi. “Kendi arabamla. Onun haberi olmadan.” “Oraya sık sık gider mi?” dedi Hank. “Evet efendim. Çok sık. En az-”

“Hawthorne adamın kız arkadaşı,” dedi Fred. “Bay Arctor aynı zamanda-” diye söze başladı Barris. Hank Fred'e döndü. “Sence burada kayda değer bir şey var mı?”

“Kanıtını kesinlikle görmemiz gerekir,” dedi Fred.

Hank, Barris'e dönüp talimatını verdi. “Kanıtınızı getirin. Hepsini. En çok isimleri istiyoruz- isimler, plaka numaraları, telefon numaraları. Arctor’un yüksek miktarda ilaçla yakından uğraştığını hiç gördünüz mü? Bir kullanıcının uğraşacağından daha yüksek miktarda?”

“Elbette,” dedi Barris.

“Ne tür ilaçlar?”

“Çok çeşitli. Elimde örnekleri var. Dikkatle örnek aldım... sizin analiz etmeniz için. Onları da getirebilirim. Bayağı çok şey var, ve çeşitli.”

Hank ve Fred birbirlerine baktı.

Görmeyen gözlerle dümdüz önüne bakan Barris sırıttı.

“Şimdi söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?” dedi Hank. Fred'e döndü sonra. “Belki kanıtını getirmesi için onunla bir memur göndermeliyiz.” Paniğe kapılıp kaçmayacağından emin olmak için, demek istiyordu. Fikrini değiştirip sıvışmayacağından.

“Söylemek istediğim bir tek şey var,” dedi Barris. “Bay Arctor bir bağımlıdır, D Maddesi bağımlısı, ve şu anda akli dengesi sarsıntıda. Belki dengesi belli bir zaman içinde yavaş yavaş bozuldu, o artık tehlikeli biri.”

“Tehlikeli,” diye tekrarladı Fred.

“Evet,” diye açıkladı Barris. “D Maddesi'nin yaptığı beyin hasarından meydana gelen türden nöbetleri geçirmeye çoktan başladı. Göz sinirlerinin çaprazlandığı optik kiyazması çoktan bozunuma girmiş olmalı, zira zayıf bir eşyanlı komponentin ortama... ancak aynı zamanda-” Boğazını temizledi. “Yani callosum cisminde de bozunum söz konusu.”

“Size daha önce de belirttiğim ve uyardığım gibi,” dedi Hank, “bu tür desteklenmemiş spekülasyonların hiçbir değeri yok. Her neyse, kanıtınızı getirmeniz için sizinle birlikte bir memur yollayacağız. Tamam mı?”

Barris sırıtarak başını salladı. “Ama doğal olarak-”

“Üniformasız bir memur ayarlayacağız.”

“Belki ben-” Barris ellerini hareket ettirerek anlatmaya çalıştı, “öldürülebilirim. Dediğim gibi, Bay Arctor-”

Hank başını salladı. “Pekala, Bay Barris, bunu anlıyoruz. Aldığınız büyük riski de öyle. Eğer bu işe yararsa, eğer elinizdeki bilginin mahkemeyi

ikna edecek önemde bir değeri varsa, o zaman doğal olarak-"

"Burada olmamın nedeni bu değil," dedi Barris. "Adam hasta. Beyin hasarlı. D Maddesi'nden. Benim burada olma nedenim-"

"Neden burada olduğunuzun bizim için önemi yok," dedi Hank. "Biz yalnızca elinizdeki kanıt ve malzemeyle ilgileniyoruz. Gerisi sizin probleminiz."

"Teşekkür ederim efendim," dedi Barris. Sırıtıyor, sırıtıyordu.

On Üçüncü Bölüm

Fred 203 numaralı odaya, psikolojik polis testi laboratuvarına geri döndüğünde, kendine her iki psikolog tarafından anlatılan test sonuçlarını ilgisizce dinledi.

"Bizim bozukluktan çok yarışma fenomeni olarak adlandırdığımız belirtileri gösteriyorsun. Otur."

"Tamam," dedi Fred duygusuzca, ve oturdu.

"Beyninin sağ ve sol yarıküreleri arasında yarışma var," dedi ikinci psikolog. "Bozuk veya çarpılmış bir tek sinyalden çok, karşıt bilgi taşıyarak birbirine karışan iki ayrı sinyal gibi."

"Normalde," diye söz aldı öteki, "insanlar sol yarıküreyi kullanır. Benlik sistemi ya da ego, veya bilinç, burada yer alır. Dominanttır, çünkü konuşma merkezinin yer aldığı yarıküre daima soldur; daha kesin olarak bilateralizasyon, yani çift taraflı çalışma, solda sözel yeteneği veya valansı, sağda da uzay-sal yetenekleri içerir. Sol taraf bir dijital bilgisayara benzer, sağ taraf ise analog bilgisayara. Sonuçta bilateral işlev, basit bir kopyalama değildir; her iki algı sistemi de gelen bilgiyi değişik biçimlerde izler ve işler. Ama senin durumunda, yarıkürelerin hiç biri baskın değil ve birbirlerini tamamlayacak biçimde hareket etmiyorlar. Biri sana bir şey anlatıyor, diğeri bir başka şey."

Diğeri sözü aldı. “Sanki otomobilinde iki benzin göstergesi varmış gibi. Biri depon dolu derken diğeri depoyu boş gösteriyor. İkisi de haklı olamaz. Böylece çatışıyorlar. Ama senin durumunda, birinin işlevsel olup diğerinin bozuk olmasından çok... Demek istediğim şu: her iki gösterge tam olarak aynı miktarda benzin ölçüyor; aynı benzin, aynı depo. Gerçekte aynı şeyi test ediyorlar. Sürücü olarak senin benzin deposuyla ancak gösterge aracılığıyla dolaylı bir ilişkin var- veya senin durumunda olduğu gibi göstergeler aracılığıyla. Aslında depo tamamen düşüp kaybolabilirdi, ve sen bunu kontrol panelinden görene kadar, ya da sonunda motorun durana kadar fark edemezdin. Çatışan bilgiler veren iki gösterge asla olmamalı, çünkü olursa elinde rapor edilen durum hakkında güvenebileceğin hiç bir bilgi yok demektir. Bu yedeği olan bir gösterge gibi değil, çünkü yedek ancak aslı bozulduğunda devreye girer.”

Fred sordu. “Yani bu ne anlama geliyor?”

“Bence zaten biliyorsun,” dedi soldaki psikolog. “Nedenini veya ne olduğunu bilmeden de olsa, bunu zaten bir süredir yaşıyorsun.”

“Şimdi benim beynimin iki yarıküresi yarışma halinde mi?”

“Evet.” “Neden?”

“D Maddesi. Buna genellikle neden olur, işlevsel olarak. Beklediğimiz buydu, testler de bunu doğruladı. Normalde baskın olan sol yarıküre hasara uğrayınca sağ yarıküre bozukluğu kompanse etmeye çalışıyor. Ama iki ayrı koldan giden işlevler kaynaşamıyor, çünkü bu vücudun hazır olmadığı anormal bir durum. Asla olmaması gerekirdi bunun. Biz bu duruma çapraz bilgilendirme deriz. Bölünmüş beyin fenomeni ile ilgili bir konudur. Bir sağ hemisferektomi ameliyatı yapabilirdik, ama-”

“Eğer D Maddesi'nden vaz geçersem,” diye araya girdi Fred, “bu düzelecek mi?”

“Büyük olasılıkla,” dedi soldaki psikolog, başını evet anlamında sallayarak. “Bu işlevsel bir bozukluk.”

Diğer adam konuştu. “Organik bir hasar olabilir. Kalıcı olabilir. Bu ancak zamanla belli olur, ancak sen uzun bir süreyi D Maddesi kullanmadan geçirdikten sonra. Tamamen bırakmış olarak.”

“Ne?” dedi Fred. Yanıtı anlamamıştı- şimdi ona evet mi denmişti, yoksa hayır mı? Sonsuza kadar hasarlı kalacak mıydı, kalmayacak mıydı? Hangisini demek istemişlerdi?

“Bu bir beyin dokusu hasarı olsa bile,” dedi psikologlardan biri, “şu anda, yarışmalı geştalt işlevinin durdurulması amacıyla her iki yarıküreden küçük parçalar alınmasıyla ilgili deneyler yapılıyor. Bunun sonunda orijinal yarıkürenin baskın pozisyonunu yeniden kazanmasına yardımcı olacağına inanıyorlar.”

“Ancak sorun şu ki, bu durumda söz konusu birey yaşamının geri kalanı boyunca sadece kısmi algılara -yani dışarıdan duyular yoluyla gelen bilgilere- mahkum kalabilir. İki sinyal yerine yarım sinyal alabilecek o zaman, ki fikrimce bu da en az diğeri kadar sınırlayıcı bir bozukluk.”

“Evet, ama yarışmasız kısmi işlev hiç işlev olmamasından daha iyidir, özellikle yarışmalı ikiz çapraz bilgilendirmenin sonucunda toplam sıfır algı oluşuyorken.”

“Gördüğün gibi, Fred” dedi diğer adam. “Artık daha fazla-”

“Artık asla D Maddesi kullanmayacağım,” dedi Fred. “Yaşamımın geri kalanı boyunca.”

“Şu anda ne kadar kullanıyorsun?”

“Fazla değil.” Bir duraklamadan sonra ekledi. “Son zamanlarda biraz çoğaldı. İş stresi yüzünden.”

“Kuşkusuz seni görevden muaf tutmalılar,” dedi psikologlardan biri. 'Tamamen izin verilmeli sana. Sen sakatlanmışsın Fred, ve bir süre öyle de kalacaksın. En azından. Ondan sonrasından kimse emin olamaz. Eski haline tamamen geri dönebilirsin de, dönemeyebilirsin de.”

Fred gıcırtılı bir sesle sordu. “Nasıl oluyor da beynimin iki yarıküresi birden baskın bile olsa dış etkileri aynı şekilde algılamıyorlar? İkisinin o ayrı olan şeyleri her neyse neden senkronize olamıyor, yani stereo seste olduğu gibi?” Sessizlik.

“Yani demek istediğim,” dedi elleriyle işaretler yaparak, “sol el ve sağ el bir nesneyi kavradığında, aynı nesneyi yani, yapmaları gereken-”

“Solaklık ve sağ ellilik arasındaki farkta, örneğin aynadaki görüntüde olduğu gibi- sol el artık sağ el haline gelir ...” Psikolog Fred'e doğru eğildi, ancak o başını kaldırıp bakmadı. “Bir sol eldiveni sağ eldivenle karşılaştırarak nasıl tarif ederdin, öyle ki bu terimlerden haberi olmayan biri hangisinden bahsettiğini anlayabilsin? Aklına biri yerine diğeri gelmesin? Aynadaki karşıtı yani?”

“Bir sol eldiven ..diye başladı Fred, ve sonra sustu.

“Beyninin bir yarıküresinin dünyayı aynadaki aksiymiş gibi algılamasına benzer bu. Bir aynadan bakar gibi, anlıyor musun? Böylece sol, sağ haline geliyor, ve her şey buna göre değişiyor. Ve biz henüz bunun tam olarak neleri kapsadığını bilmiyoruz, yani dünyayı öyle ters görmenin. Topolojik açıdan, bir sol eldiven, sonsuzluktan öte yana çekilmiş bir sağ eldivendir.”

“Bir aynadan öte yana,” dedi Fred. Karanlıklaşmış bir ayna, diye düşündü; karanlıklaşmış bir tarayıcı. Aziz Paulün ayna derken kastettiği cam bir ayna değildi -onun zamanında öylesi yoktu- ama metal bir tavanın parlatılmış yüzeyine baktığında gördüğü kendi yansımasıydı. Luckman bunu ona ilahi konuları okuduğu sıralarda söylemişti. Geriye dönmeyen bir teleskop veya lens sisteminden değil; kendi yüzünün yansıtılmış-sonsuzluktan öte yana çekilmiş- halini görmekten başka hiçbir yolla değil. Bana anlattıkları gibi. Camın içinden geçmiş gibi değil, camdan yansıyıp geri dönmüş gibi. Ve sana dönen o yansıma: o sensin, senin yüzün, ama aynı zamanda değil de. Üstelik o eski günlerde fotoğraf makinaları da yokmuş, ve böylece bir insanın kendini görebileceği tek yol buymuş: tersinden.

Ben kendimi tersten gördüm.

Bir anlamda bütün evreni tersten görmeye başladım. Beynimin öbür tarafıyla!

Psikologların biri, “Topoloji,” diyordu. “Az anlaşılmış bir bilim, ya da matematik dalı, her hangisiyse. Uzaydaki kara deliklerde olduğu gibi nasıl olup da-”

“Fred dünyayı içeriden dışarıya doğru görüyor,” diyordu öbür adam aynı anda. “Sanıyorum hem önden, hem de arkadan, birlikte. Ona nasıl göründüğünü anlamak bizim için kolay değil. Topoloji, matematiğin bir dalıdır. Geometrik veya başka tür bir yapılandırmanın, nesne herhangi bir birebir ve devamlı dönüşüme tabi tutulmuşken değişmeden kalan özelliklerini inceler. Ama psikolojiye uygulandığında .. .”

“Ve bu nesnelerin üzerinde gerçekleştiğinde, sonraki görüntülerinin neye benzeyeceğini kim bilebilir? Tanınmaz olabilirler. Bir ilkel adamın kendi fotoğrafını ilk defa gördüğünde oradakinin kendisi olduğunu anlamaması gibi. Kendi yansımasını derelerde veya metal yüzeylerde defalarca görmüş olsa bile. Çünkü yansımış görüntüsü terstir, ama fotoğraf öyle değildir. Böylece ilkel adam onun kendisiyle aynı kişi olduğunu bilemez.”

“Sadece tersinden yansıyan görüntüsüne alışıktır ve öyle göründüğünü sanıyordun”

“Kendi sesinin kaydını duyan birinin çoğu zaman-”

“O farklı. Sinüslerdeki rezonansla ilgili bir durum-”

“Belki dünyayı aynadan bakar gibi tersine gören sizsiniz, lanet herifler,” dedi Fred. “Belki doğrusu benim gördüğüm-dür.”

“Sen her iki taraftan da görüyorsun.” “Ve bu da-”

“Gerçeğin kendisini değil, sadece yansımalarını görüyor olduğumuzdan söz edilirdi,” dedi psikologlardan biri. “Bir yansımanın asıl hatalı tarafı gerçek olmaması değil, tersine dönmüş olmasıdır. Bu çok ilginç.” Yüzünde garip bir ifade vardı. “Eşlik. Bilimsel eşlik prensibi. Evren ve yansımış

görüntüsü, ve bizim bir nedenle ikincisini birincisiymiş gibi düşünmemiz . .. bilateral eşliğimiz olmadığı için.”

“Halbuki bir fotoğraf, bilateral yanküresel eşliğin yokluğunu telafi edebilir; o nesnenin kendisi değildir, ama ters de dönmemiştir. Böylece objektiften geçmek fotoğrafik imajları imaj olmaktan çıkarıp gerçek form haline getirir. Tersin tersi.”

“Ama bir fotoğraf da yanlışlıkla tersine dönebilir, yani eğer negatifi yön değiştirirse- tersine basılırsa; bunu genellikle ancak yazı varsa anlayabilirsin. Ama bir insan çehresinden anlayamazsın. Bir insan resminden iki tür kalıp baskı alabilirsin; biri ters, biri değil. Onunla hiç karşılaşmamış biri, hangisinin doğru resim olduğunu bilemez, ama iki resmin farklı olduğunu ve birbiriyle eşleşmeyeceğini görebilir.”

“İşte, Fred umarım bu sana sol ve sağ eldivenler arasındaki farkı formüle etme sorununun ne kadar karmaşık olduğunu-”

“Öyleyse sıra yazılmış olan söze mi geldi?” dedi bir ses. “Ölüm bozguna uğradı, yok edildi. Sonuç zafer.” Belki de yalnızca Fred duymuştu onu. “Çünkü”, dedi ses, “yazı tersine doğru belirir belirmez, hangisinin sanrı olduğunu ve hangisinin olmadığını bileceksin. Karmaşa bitecek ve ölüm, o son düşman, ölüm Maddesi, vücuttan aşağı, içeri doğru değil, yukarı doğru yutulacak- Sonuç zafer. İşte, sana kutsal sırrı veriyorum şimdi: hepimiz ölüm uykusuna yatmayacağız.”

Gizem bu işte, diye düşündü. Demek istediği bu. Bir sırrın açıklaması. Kutsal bir sırrın. Bizler ölmeyeceğiz. Yansımalar kaybolacak.

Ve bu hızla gerçekleşecek. Hepimiz değişeceğiz, ve bununla anlatmak istediği, tersine dönmek, birdenbire.

Göz açıp kapayıncaya kadar!

Çünkü, diye düşündü hüzünle, psikolog polislerin vardıkları sonuçları yazıp imzalamalarını izlerken, sanırım şimdiden tersine döndük, lanet olsun. Her birimiz ve her kahrolası şey, mesafeler, hatta zaman. Ama bir resmin kalıp baskısı alınırken, fotoğrafçı elindekinin yönü değişmiş negatif

olduğunu anladığında, onu çevirivermesi ne kadar zaman alır? Eski haline getirip olması gereken şekle sokması?

Saniyenin bir kesiti kadar.

İncil'deki o pasajda ne anlatılmak istendiğini şimdi anlıyorum. “Karanlık bir camın arkasından.” Ama benim algı sistemim hâlâ canına okunmuş durumda. Onların dediği gibi. Anlıyorum, ama kendime yardımcı olmaktan acizim.

Belki de aynı anda hem doğru, hem ters, her iki yöne doğru da gördüğüme göre, insanlık tarihinde aynı anda hem yön değiştirmiş, hem de değiştirmemiş bakış açısına sahip ilk kişi benimdir. Öyle ki, yanlışlar düzeldiği zaman nasıl görüneceğini de kestirebiliyorumdur. Diğerine, yani her zamanki bakış açısına da sahip olduğum halde. Peki bunların hangisi hangisi?

Hangisi ters, hangisi değil?

Ne zaman bir fotoğraf görüyorum? Ne zaman gördüğüm şey onun bir yansıması?

Ve görevden alındığımda hastalık ödemesi, emeklilik ya da maluliyet için ne kadar tahsisat alacağım? Dehşeti hissetmeye şimdiden başlamıştı; her yerde derin bir endişe ve soğuk vardı şimdi. *Wie kalt ist es in diesem unterirdischen Gewölbe! Das ist natürlich, es ist ja tief.* Üstelik yoksunluk krizinden de geçmesi gerekecekti. Daha önce bunu geçiren insanları görmüştü. Tanrım, dedi içinden, ve gözlerini kapattı.

“Bu sana metafizik gibi gelebilir,” diyordu onlardan biri, “ama matematikçiler yeni bir kozmolojinin eşiğinde olabileceğimizi-”

Diğeri de heyecanla konuşuyordu. “Zamanın kendini sonsuzluk olarak gösteren bitmezliği, bir çevrim olarak! Kasetteki bandın oluşturduğu çember gibi!”

Jim Barris'in kanıtını dinleyip incelemek üzere Hank'in ofisine dönmeden önce geçirilecek bir saati vardı.

Binanın kafeteryası ona çekici gelmişti. Üniformalı, karma elbiseli, bol pantolon ve kravatlı insanların arasından oraya yöneldi.

Bu arada herhalde psikologların bulguları Hank'e teslim ediliyordu. Döndüğünde aşağıda olacaklardı.

Bu bana düşünmek için zaman tanıyacak, diye düşündü, kafeteryadan içeri yürüyüp sıraya girerken. Zaman. Belki zaman da yuvarlaktır, tıpkı Dünya gibi. Hindistana ulaşmak için batıya doğru yelken açarsın. Sana gülerler, ama sonunda Hindistan önündedir, arkanda değil. Zamanla- belki hepimiz yelken açmış, kendimizi doğuda sanarak giderken, bizi bekleyen Çarmıha Gerilmek'ten başka bir şey değildir.

Önünde bir sekreter. Üzerine sıkıca oturmuş mavi süveter, sütyeni yok, neredeyse eteği de yok. Onu böyle incelemek hoş bir duyguydu; uzun uzun kıza baktı, ve sonunda kız onu fark edip tepsisini alarak uzaklaştı.

Mesih'in Birinci ve İkinci gelişleri aynı olaylar, diye düşündü; zaman, kasetteki bandın çemberi gibi. Gerçekleşeceğinden, O'nun geri döneceğinden o kadar emin olmalarına şaşmamalı.

Sekreterin kalçalarına bakıyordu, ama sonra onun için düşündüklerini kızın da düşünemeyeceğini anladı, çünkü karma elbisenin içindeyken ne bir yüzü vardı, ne de poposu. Ama onunla ilgilendiğimi seziyor olmalı, dedi kendi kendine. Öyle bacakları olan her piliç bütün erkeklerden bu tür şeyleri sezer.

Bak aklıma ne geldi. Karma elbise üzerimdeyken onun kafasına vurup istediğim gibi tecavüz edebilirim, ve kimin yaptığını kimse bulamaz. Beni nasıl tanıyabilir ki?

Bu elbiselerle insanın işleyebileceği suçları düşündü. Aslında tam olarak suç olmadığı halde, her zaman yapmak isteyip asla yapmadığın o daha önemsiz şeyleri de.

“Bayan,” dedi sıkı mavi süveterli kıza, “çok güzel bacaklarınız var. Ama sanırım siz de bunun farkındasınız, yoksa böyle bir mikroetek giymiş olmazdınız.”

Kız nefesini tuttu. “Eh,” dedi. “Ah, şimdi kim olduğunuzu biliyorum.”

“Öyle mi?” dedi Fred şaşkınlıkla.

“Pete Wickam,” dedi kız.

“Ne?”

“Siz Pete Wickam değil misiniz? Hep karşımda oturursunuz- değil mi, Pete?”

“Ben hep orada oturup bacaklarınızı seyreden kişiyim, ve tahmin edin ne hayaller kuruyorum.”

Kız başını aşağı yukarı salladı.

“Şansım var mı?” diye sordu Fred.

“Şey, bu duruma bağlı.”

“Bir gece sizi yemeğe götürebilir miyim?”

“Sanırım olabilir.”

“Telefon numaranızı alabilir miyim? Sizi aramak için?”

Kız mırıldandı. “Ben sizinkini alayım.”

“Vereceğim,” dedi Fred. “Eğer şimdi burada benimle birlikte oturur ve her ne yapıyorsanız benimle birlikte, ben sandviç ve kahvemi tüketirken yaparsanız.”

“Olmaz, bir kız arkadaşım beni bekliyor.”

“Yine de sizinle oturabilirim. Her ikinizle de.”

“Özel bir konu konuşacağız.”

“Peki,” dedi Fred.

“Eh, o zaman daha sonra görüşürüz, Pete.” Sıradan çıkıp elindeki tepsisi, çatal-bıçağı ve peçetesiyle birlikte uzaklaştı. Fred kahvesini ve sandviçini alıp boş bir masa bularak tek başına oturdu. Gözünü, koparıp kahvenin içine attığı küçük sandviç parçalarına dikti. Beni Arctor’un izlenmesi işinden alacaklar, lanet olsun, dedi içinden. Synanon, New-Path ya da onun gibi bir yerde yoksunluk krizine giriyor olacağım ve onu izleyip değerlendirmesi için başka birini yerleştirecekler. Arctor hakkında bir halt bilmeyen bir budalayı. Her şeye en baştan başlamaları gerekecek.

Hiç değilse Barris'in kanıtını değerlendirmeme izin verebilirler, diye düşündü. O malzeme her neyse, onu halletmeden beni askıya almayabilirler.

Eğer o kızı gerçekten yatağa atsaydım ve hamile kalsaydı, bebekler-yüzleri olmayacaktı. Sadece belirsiz gölgeler. Titredi.

Olaydan çekilmem gerektiğini biliyorum. Ama neden hemen şimdi? Birkaç şey daha yapabilseydim... Barris'in elindeki bilgiyi işleyip karara katılabilseydim. Hatta hiç değilse sırf orada oturup elinde ne olduğunu görebilseydim. Sonunda Arctor’un ne yapmaya çalıştığını anlasaydım, sırf kendi tatminim için. Onda bir numara var mı? Yok mu? En azından bunu öğrenecek kadar bir süre işbaşında kalmama izin vermeyi bana borçlular.

Sırf dinleyip izleyebilseydim, hiçbir şey söylemeden.

Orada uzun süre oturduktan sonra, sıkı mavi süveterli kızın ve onun kısa siyah saçlı kız arkadaşının masalarından kalkıp ayrılmaya hazırlandıklarını gördü. Pek fazla çekici olmayan diğer kız, önce durakladı ve sonra kahvesiyle sandviç parçalarının başında kamburca oturan Fred'e yaklaştı.

“Pete?”

Fred başını kaldırıp baktı.

“Şey, Pete,” dedi kız gergin bir ifadeyle. “Bir saniyeni alacağım. Şey, sana bunu Ellen söyleyecekti, ama korktu. Pete, o uzun bir zaman önce seninle çıkabilirdi, belki bir ay önce, hatta belki Mart'ta. Eğer-”

“Eğer ne?”

“Sana şunu söylememi istedi, uzun süre sana Scope ağız spreyi kullanırsan çok daha iyi sonuç alacağına dair ipucu vermeye çalışmış.”

“Keşke bunu bilseydim,” dedi Fred soğuk soğuk.

“Pekala Pete,” dedi kız. Rahatlamıştı ve şimdi gidiyordu. “Sonra görüşürüz.” Gülümseyerek hızla uzaklaştı.

Zavallı kahrolası Pete, diye düşündü. Bunlar ciddi miydi? Yoksa sadece Pete'e yönelik, iki kötü niyetli tipin onu -yani beni- burada yalnız otururken görüp uyduruverdiği sinir bozucu bir aşağılama mıydı?

Yalnızca küçük, edepsizce bir kinaye, sırf- öff, canı cehenneme.

Ya da belki doğrudur, diye karar verdi, ağzını silip peçetesini buruşturur ve güçlükle ayağa kalkarken. Acaba Aziz Paul'ün nefesi kokuyor muydu? Kafeteryadan çıktığında elleri yine ceplerindeydi. Önce karma elbisenin cepleri, sonra onun içinden gerçek takımının cepleri. Belki Paul’un yaşamının sonraki yıllarını hep hapishanede geçirme nedeni buydu, diye düşündü. Belki onu içeriye bunun için atmışlardı.

Kafeteryadan çıkarken, bu tür sinir bozucu zırvalıklar hep böyle zamanlarda çıkar zaten, diye düşünüyordu. Bütün kasvetin üzerine bu kız bir de bunu yükledi- psikolojik testlerle kutsanma çağının olanca bilgeliğinden yeni geçmiş büyük adam. önce o sonra bu, lanet olsun. Daha öncekinden bile beter hissediyordu şimdi kendini; yürüyemiyor, düşünemiyordu; aklı karmaşa içindeydi. Karmaşa ve umutsuzluk. Her neyse, dedi içinden, Scope işe yaramaz; Lavoris daha iyi. Tükürdüğünde kan tükürüyormuşsun gibi görünmesi dışında. Belki Micrin. O en iyisi sayılabilir.

Bu binada bir eczane olsaydı, yukarı çıkıp Hank ile yüzleşmeden önce bir şişe alıp kullanabilirdim. Böylece- belki kendimi daha güvenli hissederdim. Belki daha çok şansım olurdu.

Bana yardımı olacak her şeyi kullanabilirim şu anda, ne olursa olsun. Herhangi bir ipucu, o kızdan gelen gibi, herhangi bir öneri. Kendini sıkıntılı ve ürkmüş hissediyordu. Lanet olsun, diye düşündü. Ne yapacağım ben?

Eğer her şeyden elimi eteğimi çekersem, bir daha hiç birini göremem, hiç bir dostumu, izlediğim ve tanıdığım hiç kimseyi. Her şeyin dışında kalacağım; belki yaşamımın geri kalanını emekliye ayrılmış olarak geçireceğim- sonuçta bu Arctor'u, Luckman'ı, Jerry Fabin'i, Charles Freck'i, ve hepsinden önemlisi Donna Hawthorne'u son görüşümdü. Bir daha dostlarımdan hiç birini göremeyeceğim, bundan sonraki sonsuzluk boyunca. Hepsi bitti.

Donna. Büyük amcasının yıllar önce söylediği Almanca bir şarkıyı anımsıyordu. *"Ich seh', wie ein Engel im rosigen Duft / Sich tröstend zur Seite mir stellet."* Büyük amcası ona bu sözlerin anlamını şöyle açıklamıştı: "Melekler gibi giyinmiş, beni rahatlatmak için yanımda duranı görüyorum," yani sevdiği kadını, onu kurtaran kadını, (tabii şarkıda). Şarkıda, gerçek yaşamda değil. Büyük amcası ölmüştü, ve bu sözleri uzun süredir duymamıştı. Evin içinde şarkı söyleyen ya da yüksek sesle okuyan, Almanya doğumlu büyük amcası.

Gott! Welch Dunkel hier! O grauenvolle Stille!

Od' ist es um mich her. Nichts lebet auszer mir...

Tanrım, burası ne kadar karanlık, ve sessiz.

Bu boşlukta benden başka hiçbir şey yaşamıyor ...

Beyni tamamen yanmamış olsa bile, o görev başına dönene kadar olayın bir başkasına verileceği geldi aklına. Bu arada izlediği kişiler ya ölmüş olacaklardı, ya hapiste, ya da federal kliniklerde. Hiçbir şey olmasa bile bir arada kalamayıp dağılacaklar, yok olacaklar, kaybolacaklardı. Benim gibi yanıp mahvolacaklar, diye düşündü, ne olup bittiğini anlayamadan. Ne olursa olsun, benim için her şey zaten bitti. Bilmeden de olsa çoktan veda ettim.

Bütün yapabileceğim, bir ara holo-kasetleri tekrar izlemek ve anımsamak.

“Güvenlikli apartmana gidip ...” Çevresine bir göz atıp sustu. Güvenlikli apartmana gidip onları hemen yürütmem gerekiyor, diye düşündü. Bunu hâlâ yapma şansım varken. Daha sonra silinebilirler. Yakında benim giriş iznim olmayabilir. Lanet olası bölüm, diye düşündü, isterlerse bana maaşım kadar fatura göndersinler. O ev ve içindekilerle ilgili kasetlerin hepsi, tüm etik kurallara göre bana ait.

O kasetler, bütün bunlardan elimde kalan tek şey; beraberimde götürebileceğim bir tek onlar var.

Kafası hızla çalışıyordu. Kasetleri izleyebilmek için güvenlikli apartmandaki tüm holo transport küp-projeksiyon çözünüm sistemine de ihtiyacım var, diye düşündü. Onu demonte edip oradan parça parça çıkarmam gerekecek. Tarayıcılara ve kayıt aygıtlarına gerek yok; sadece taşıyıcıya, görüntü elemanlarına, ve özellikle tüm küp-projeksiyon takımına ihtiyacım olacak. Azar azar yapabilirim bunu; elimde oranın anahtarı var. Anahtarı teslim etmemi isteyecekler, ama onu vermeden önce hemen burada bir kopyasını yaptırabilirim; her yerde kullanılan türden Schlag marka bir kilit anahtarı o. öyleyse bunu yapabilirim! Bunu fark edince bir parça rahatladı; kararlı, haklı, ve biraz da öfkeli hissediyordu kendini. Herkese karşı. Her şeyi nasıl düzelteceğini düşünmek ise hoşuna gidiyordu.

Öte yandan, diye düşündü, eğer tarayıcıları, kayıt kafalarını ve diğerlerini de yürütürsem, gözlem yapmaya devam edebilirim. Kendi başıma. Şimdiye kadar yaptığım gibi, taramayı sürdürürüm. En azından bir süre için. Ama ne de olsa hayattaki her şey sadece bir süre için devam ediyor- tıpkı bütün bu olanlar gibi.

Gözetimin özellikle devam ettirilmesi gerekiyor, dedi içinden. Ve eğer mümkünse benim tarafımdan. Daima izlemeliyim, izlemeli ve ortaya çıkarmalıyım, gördüklerimle ilgili hiçbir şey yapmasam bile; sırf görünmeden orada oturup sessizce izliyor olsam bile. Bu önemli. Olanların hepsini izleyen kişi olarak yerimde kalmalıyım.

Onların iyiliği için değil. Benim iyiliğim için.

Evet, diye kabullendi sonra, aslında onlarınki için de. Örneğin Luckman'ın boğulduğu zamanki gibi bir terslik olursa diye. Biri izliyorsa-

ben izliyorsam- durumu fark edip yardım sağlayabilirim. Telefonla yardım isteyebilirim. Onlara anında, gereken türden desteği gönderebilirim.

Yoksa ölebilirler, ve kimsenin bundan haberi olmaz. Kimse bilmez, ya da umursamaz, kahretsin.

Onlar gibi küçük, sefil yaşamlara biri müdahale etmeli, ya da hiç değilse o umarsız gidiş-gelişlerini belirlemeli. Belirlemeli, ve mümkünse kalıcı bir kayıt yapmalı, öyle ki bu sayede anımsanabilmeliler. Daha sonraki, insanların daha anlayışlı olacağı, daha iyi bir gün için.

Fred, Hank, üniformalı bir memur, ve terleyen, sırıtan muhbir Jim Barris, Hank'in ofisinde oturmaktaydılar, önlerindeki masada Barris'in kasetlerinden biri çalışıyordu. Sesler, bölüm için bir kopya sağlamak amacıyla yandaki bir başka kasede kaydediliyordu.

“... Ah, selam. Bak, şimdi konuşamam.”

“Öyleyse ne zaman?”

“Ben seni ararım.”

“Bu bekleyemez.”

“Pekala, sorun ne?” “Düşündüğümüz bir-”

Hank uzanıp Barris'e kaseti durdurmasını işaret etti. “Bu sesleri bize tanıtabilir misiniz, Bay Barris?”

“Evet,” dedi Barris hevesle. “Bayan sesi Donna Hawthorne'a ait, erkek sesi ise Robert Arctor’a.”

“Pekala,” dedi Hank, başını evet anlamında sallayarak. Sonra Fred'e bir göz attı. önünde Fred'in tıbbi raporu vardı, bir yandan onu okuyordu. “Banda devam edin.”

“... Güney California'nın yarısında, yarın gece,” dedi muhbir tarafından Bob Arctor’a ait olarak tanımlanan erkek sesi. “Vandenberg AFB'deki Hava

Kuvvetleri Silah Deposu, otomatik ve yarı otomatik silahlar için baskına uğrayacak-”

Hank tıbbi rapordan başını kaldırdı, karma elbisenin belirsizleştirdiği başım yana eğerek dinledi.

Barris önce kendi kendine, sonra odadaki herkese sırıttı; parmakları masadan aldığı kağıt klipleriyle oynuyor, oynuyordu. Sanki metal kablo ağlarıyla örgü örer gibiydi, örüyor, uğraşıyor, terliyor, oynuyordu.

Donna Hawthorne olarak tanımlanan bayan sesi konuştu. “Peki motosikletlilerin bizim için yürüttüğü yönelim bozucu ilaca ne oldu? O hırdavatı set bölgesine ne zaman taşıyıp-”

“Organizasyonun önce silahlara ihtiyacı var,” dedi erkek sesi. “Diğeri B planı.”

“Pekala, ama şimdi gitmem gerekiyor; bir müşterim var.”

Klik. Klik.

Barris sandalyesinde kımıldanarak yüksek sesle konuştu. “Sözü edilen motosikletliler çetesini tanımlayabilirim. Bir başka yerde de onlardan söz-”

“Elinizde bunun gibi başka malzeme de mi var?” dedi Hank. “Arka plan oluşturacak türden? Yoksa hepsi bu kasetten mi ibaret?”

“Çok daha fazlası var.” “Ama aynı türden şeyler.”

“Evet, aynı entrikacı organizasyona ve onun planlarına işaret ediyorlar, evet. Özellikle bu konuyla ilgililer.”

“Kim bu insanlar?” dedi Hank. “Bu ne organizasyonu?” “Onlar dünya çapında bir-”

“İsimlerini öğrenelim. Sadece spekülasyon yapıyorsunuz.”

“Özellikle Robert Arctor ve Donna Hawthorne. Burada şifreli notlar da var . . .” Barris kirli bir defterle uğraştı. Açmaya çalışırken neredeyse

düşürecekti.

“Bütün bunlara burada kanun adına el koyuyorum, Bay Barris; kasetlere, ve elinizde daha başka ne varsa ona. Geçici olarak bize ait olacaklar. Onları kendimiz değerlendireceğiz.”

“Benim el yazım ve kullandığım şifreli materyal-”

“O noktaya geldiğimizde, veya açıklanmasını isteyeceğimiz bir şey olduğunda, gerekli açıklamada bulunmak üzere hazır olacaksınız.” Hank Barris'e değil, ama üniformalı polise kasedi durdurmasını işaret etti. Barris uzandı, polis onu durdurup geriye itti. Barris gözlerini kırpıştırıp sağa sola bakındı, gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. “Bay Barris,” dedi Hank, “bu malzemeyi incelememiz sırasında serbest bırakılmayacaksınız. Ulaşılabilir durumda tutulmanız için, formalite icabı olarak yetkililere kasten yanlış bilgi vermekle suçlanıyorsunuz. Elbetteki bu sizin kendi güvenliğiniz için bir mazeret, ve bunu hepimiz biliyoruz, ancak yine de resmi suçlamada bulunulacak. Durum Bölge Savcısına bildirilecek, ancak askıda tutulması için işaretlenecek. Bu sizin için uygun mu?” Yanıt için beklemedi; onun yerine üniformalı polise Barris'i dışarı çıkarmasını işaret etti. Kanıtlar ve diğer kalabalık masanın üzerinde kalacaktı.

Polis sırıtan Barris'i dışarı çıkardı. Hank ve Fred, üzeri dolu masanın iki yanında yüzleri birbirlerine dönük oturuyorlardı. Hank konuşmadı; psikologların bulgularını okuyordu.

Bir süre sonra telefonunu kaldırıp dahili bir numara çevirdi. “Elimde değerlendirilmemiş bir takım malzemeler var- onları elden geçirip ne kadarının uydurma olduğuna karar vermenizi istiyorum. Bana bunu bildirdikten sonra onlarla ne yapacağınız konusunda size yeni talimat vereceğim. Altı kilo kadar bir ağırlığı var; bir karton kutuya ihtiyacınız olacak, üç numara. Pekala, teşekkürler.” Telefonu kapattı. “Elektronik ve gizli işlem laboratuvarıydı,” diye açıkladı Fred'e, ve okumaya devam etti.

Ağır biçimde silahlanmış iki üniformalı laboratuvar teknisyeni, yanlarında kilitlenebilir tipte çelik bir konteynerle çıka-geldiler.

Masanın üzerindekileri bunun içine dikkatle doldururlarken, içlerinden biri özür diledi. “Sadece bu kutuyu bulabildik.”

“Aşağıda kim var?” “Hurley.”

“Hurley'in gün bitmeden bunları mutlaka gözden geçirmiş olmasını sağlayın, bir indeks-faktör taslağı çıkardığı zaman rapor verin, haberim olsun. Ona söyleyin; bu iş bu gün hallolma-h.”

Laboratuvar teknisyenleri, metal kutuyu kilitleyip ofisten dışarı çıkardılar. Hank tıbbi bulgu raporlarını masanın üzerine attı ve arkasına yaslandı. “Sence ne- Pekala, Barris'in kanıtlarına karşı şu ana kadarki tepkin nedir?”

Fred sordu. “O elinizdeki benim tıbbi raporum, değil mi?” Almak üzere elini uzattı, sonra fikrini değiştirdi. “Barris'in gösterdikleri, yani gösterdiği o küçük bölüm, bana gerçek gibi geldi.”

“Hepsi uydurmaydı,” dedi Hank. “Değersiz.” “Haklı olabilirsiniz,” dedi Fred. “Ama aynı fikirde değilim.”

“Sözünü ettikleri Vandenberg'deki silah deposu büyük olasılıkla şu Harita Tarama-Araştırma'nın deposudur.” Hank telefona uzandı, kendi kendine, yüksek sesle konuştu. “Bakalım- o sırada HTA'da konuştuğum kişi kimdi. .. çarşamba günü resimlerle uğramıştı .. Başını iki yana salladı, ve telefonu bırakıp Fred'e döndü. “Bekleyeceğim. Bu rapor taslağını bekleyebilir. Fred?”

“Tıbbi raporumda ne-”

“Senin kafayı tamamen üşüttüğünü söylüyorlar.”

Fred (becerebildiği kadar) omuz silkti. “Tamamen mi?” Wie kalt ist es in diesem unterirdischen Geıvölbe!

“İki beyin hücresi hâlâ ışıldıyor olabilir. Ama aşağı yukarı hepsi o kadar. Çoğu kısa devre ve kıvılcımdan ibaret.” Das ist natürlich, es istja tief.

“İki dediniz,” dedi Fred. “Toplam kaç arasından?”

“Bilmiyorum. Anladığım kadarıyla beyinler birçok hücreye sahip oluyor- trilyonlarca.”

“Aralarındaki bağlantı olasılığı sayısı, evrendeki yıldızların sayısından daha fazladır.”

“Öyleyse şu anda pek iyi bir ortalama tutturamadığın söylenebilir. Aşağı yukarı iki hücre kadar- belki altmış beş trilyon arasından?”

“Altmış beş trilyon trilyon desek daha doğru olur.”

“Bu Connie Mack yönetimindeki eski Philadelphia Philli-es'den de kötü. Sezonu hep berbat bir yüzdeyle kapatırlardı-”

Fred sordu. “Bunun görev başında olduğunu söylemekle ne elde ediyorum?”

“Bir bekleme odasında çok sayıda Cumartesi Akşam Postası ve Cosmopolitan dergisini ücretsiz okumaya hak kazanıyorsun.”

“Nerede olacak bu?”

“Nerede olsun isterdin?”

“Bunu biraz düşüneyim.”

“Ben olsam ne yapacağımı söyleyeyim,” dedi Hank. “Bir Federal kliniğe gitmezdim; altı şişe kadar iyi cins burbon ve I.W. Harper alıp dağlara giderdim, San Bernadino Dağlarındaki göllerden birinin yakınma. Tek başıma. Her şey bitene kadar orada tamamen yalnız kalırdım. Kimsenin beni bulamayacağı bir yer olurdu orası.”

“Ama bu asla geçmeyebilir,” dedi Fred.

“O zaman asla dönmezsin. Orada kulübesi olan bir tanıdığın var mı?”

“Yok.”

“Düzgün araba kullanabiliyor musun?”

“Arabam-” Kararsızca durakladı, ve rüyaya benzer bir güç onu etkisi altına alarak gevşetti, sinirlerini yumuşattı. Odadaki tüm uzaysal ilişkiler yer değiştirdi; değişiklik Fred'in zaman duygusunu bile etkiledi. “O şeyde ...” Esnedi.

“Anımsayamıyorsun.”

“Çalışmadığını anımsayabiliyorum.”

“Birinin seni arabayla yukarı çıkarmasını sağlayabiliriz. Hem bu daha da güvenli olur.”

Beni nereye çıkaracaklar, diye merak etti Fred. Yukarı neresi? Yollardan, izlerden, patikalardan yukarı, otostopla ve tabanvayla “jöle”den geçerek; tasmanın ucundaki, sadece ya eve geri dönmek veya tamamen özgür kalmak isteyen erkek kedi gibi.

Em Engel, der Gattin, so gleich, derführt mich zur Freiheit ins himmlische Reich. “Tabii,” dedi Fred, ve gülümsedi. Rahatlamıştı. Tasmaya rağmen ilerlemeye çalışmak, kurtulmak için uğraşıp mücadele etmek, ve sonra da yatıp uzanmak. “Bu durumda olduğum ortaya çıktığına göre- yani beynini yakmış olduğum, en azından geçici olarak. Belki de kalıcıdır. Şimdi hakkımda ne düşünüyorsun?”

“Çok iyi bir insan olduğunu düşünüyorum,” dedi Hank. “Teşekkür ederim,” dedi Fred. “Silahını da birlikte götür.” “Ne?”

T.W.Harper'lar ile birlikte San Bernadino Dağlarına gittiğin zaman. Silahını da götür.”

“Yani kurtulamazsam kullanmak için mi?”

“Öyle ya da böyle. Aldığını söyledikleri o miktardan sonra bırakmak söz konusuyken . .. silah elinin altında bulunsun.”

“Peki.”

“Geri döndüğünde,” dedi Hank, “beni ara. Haberim olsun.”

“Hay allah, elbisem olmayacak ama.”

“Yine de beni ara. Elbiseli veya elbisesiz.”

“Peki,” dedi yine. Anlaşılan bunun önemi yoktu, ve anlaşılan o iş de bitmişti.

“Bundan sonraki ödemeni almaya gittiğinde, miktarın farklı olduğunu göreceksin. Bu kez hatırı saydır bir değişiklik olacak.”

“Bunun için bir tür ödül mü alacağım?” dedi Fred. “Bana olanlar için?”

“Hayır. Ceza kanununu oku. İsteyerek bağımlı hale gelen ve bunu hemen rapor etmeyen bir memura hafif suç kapsamında dava açılır. Uç bin dolar para cezası ve/veya altı ay hapis. Sen herhalde para cezası alırsın.”

“İsteyerek mi?” dedi Fred hayretle.

“Kimse kafana silah dayayıp seni vurmadı. Kimse çorbana bir şey karıştırmadı. Sen beyin hasarlayan, yönelim bozucu ve bağımlılık yaratıcı bir ilacı bilerek ve isteyerek aldın.”

“Almak zorundaydım!”

“Alıyormuş gibi yapabilirdin,” dedi Hank. “Birçok memur bununla başa çıkmayı başarıyor. Ve aldığını söyledikleri miktara bakılırsa, yapmış olman gereken-”

“Bana namussuz üçkağıtçının tekiymişim gibi davranıyorsun. Ben üçkağıtçı değilim.”

Hank eline bir not defteri ve kalem alıp hesaplamaya başladı, “ödeme olarak ne alıyorsun? Şimdi hesaplayabilirim, eğer-”

“Cezayı daha sonra ödesem olur mu? Belki örneğin iki yıla yayılmış aylık taksitler halinde?” “Haydi, Fred,” dedi Hank. “Pekala.”

“Saat başına ne kadar alıyorsun?”

Anımsayamıyordu.

“Eh, peki mesai süren kaç saat?”

Yine anımsayamıyordu.

Hank not defterini yerine geri bıraktı. “Bir sigara ister misin?” Fred'e paketini uzattı.

“Onu da bırakıyorum,” dedi Fred. “Her şeyi. Fıstık dahil, ve . ..” Düşünemiyordu. İkisi birlikte, karma elbiselerinin içinde orada öylece oturdular. Her ikisi de sessizdi.

“Çocuklarıma söylediğim gibi,” diye söze başladı Hank.

“Benim iki çocuğum var,” dedi Fred. “İki kız.”

“Buna inanamam; senin çocuğun falan olmaması gerekirdi.”

“Belki yoktur.” Yoksunluk sendromunun ne zaman başlayacağını tahmin etmeye çalışıyordu şimdi, ve sonra sağa sola kaç tablet D Maddesi saklamış olduğunu hesaplamayı denedi. Bir de yakaladıkları için ücret aldığında ne kadar para vereceklerini.

“Belki de ödeme miktarının ne olacağını hesaplamaya devam etmemi istersin,” dedi Hank.

Fred istekle başını salladı. “Peki, yap bunu.” Gergin bir şekilde, masada parmaklarını tıkırdatarak oturup beklemeye başladı, Barris'in yaptığı gibi.

“Saat başına ne kadar?” diye tekrar sordu Hank, ve hemen sonra telefonuna uzandı. “Bordro bölümünü arayayım.”

Fred hiçbir şey söylemedi. Gözlerini yere dikmiş, bekliyordu. Belki Donna bana yardım edebilir, diye düşündü. Donna, lütfen şimdi bana yardım et.

“Dağlara gidene kadar dayanabileceğini sanmıyorum,” dedi Hank. “Seni biri götürse bile.”

“Hayır.”

“Nereye gitmek istersin?” “Oturup düşünmeme izin ver.” “Federal kliniğe mi?” “Hayır.” Oturdular.

Fred olmaması gerekirdi'nin ne anlama geldiğini merak etmişti.

“Donna Hawthorne'un evine ne dersin?” dedi Hank. “Senin ve diğerlerinin getirdiği bilgiden ikinizin yakın olduğunu biliyorum.”

“Evet.” Başını salladı. “Yakınız.” Sonra başını kaldırıp sordu. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Eleme yöntemiyle,” dedi Hank. “Kim olmadığını biliyorum, ve o grupta fazla sayıda şüpheli yok- aslında o bayağı küçük bir grup. Bizi daha yukarıya ulaştıracaklarını düşünmüştük, belki de Barris yapacak bunu. Seninle bu konuları konuşarak epey zaman geçirdik. Parçaları uzun süre önce bir araya getirdim. Senin Arctor olduğunu biliyorum.”

“Kim olduğumu?” dedi Fred, gözünü önünde duran karma elbise Hank'e dikerek. “Ben Bob Arctor muyum?” Buna inanamıyordu. Onun için hiç bir anlam taşımıyordu bu. Yapmış veya düşünmüş olduğu hiçbir şeye uymuyordu, pek yabancı bir fikirdi.

“Boşver,” dedi Hank. “Donna'nın telefonu kaç?”

“Büyük olasılıkla iştedir şimdi.” Sesi titriyordu. “Parfüm dükkanında. Numarası-” Sesini düzgün tutamıyordu, numarayı da anımsayamıyordu. Haydi canım, dedi kendi kendine. Ben Bob Arctor değilim. İyi ama kimim ben? Belki de "Donna Hawthorne'un iş numarasını bulun bana,” diyordu Hank telefonda hızlı hızlı. “İşte,” dedi ahizeyi Fred'e doğru uzatarak. “Telefonu sana vereyim. Yo, aslında vermesem daha iyi olacak. Ona seni almasını söyleyeceğim- nereye gelsin? Oraya kadar seni götürüp bırakabiliriz; onunla burada buluşamazsınız. Neresi iyi olur? Genelde onunla nerede buluşursunuz?”

“Beni onun evine götürün,” dedi Fred. “İçeri nasıl gireceğimi biliyorum.”

“Ona evde olduğunu ve krizde olduğunu söyleyeceğim. Sadece seni tanıdığımı ve aramamı rica ettiğini belirteceğim.”

“Mükemmel,” dedi Fred. “Bunu takdir ediyorum. Sağol dostum.”

Hank başını salladı ve numarayı tekrar çevirdi. Bu kez numara dışarıdandı. Fred'e sanki her rakamı gittikçe daha yavaş basıyormuş, ve bu iş sonsuza dek sürüyormuş gibi geliyordu. Gözlerini yumdu, kendi kendine derin nefesler alarak düşündü. Şu işe bak. İpin ucunu epeyce kaçırmışım.

Gerçekten öyle, diye kabullendi. Uçmuş, tütsülenmiş, beynini yakmış, bağımlı ve canına okunmuş durumdayım. Tamamiyle. Gülesi geldi.

“Seni ona götüreceğiz,” diye söze başladı Hank, ama sonra dikkati telefona çekildi. “Hey, Donna, ben Bob'un bir ahbabıyım, tamam mı? Hey dostum, adam kötü durumda, şaka yapmıyorum. Hey, o-”

Ahbabının Donna'ya anlattıklarını dinlerken, beyninde iki ses aynı anda düşündü; bunu takdir ediyorum. Ve ona gelirken bana bir şeyler getirmesini tembihlemeyi unutmayın; gerçekten kötü durumdayım. Benim için bir şeyler bulabilir mi? Belki her zaman yaptığı gibi doldurur beni? Hank'e dokunmak için elini uzattı, ama olmadı. Yeterince kaldıramamışta elini.

Telefonu kapatmakta olan Hank'e söz verdi. “Bir gün ben de senin için aynısını yaparım.”

“Sadece orada otur ve arabanın gelmesini bekle. Onları şimdi arayacağım.” Hank telefonu tekrar çevirdi. “Motor bölümü?” dedi bu kez. “İşaretlenmemiş bir araba ve üniformasız bir memur istiyorum. Elinizde ne var?”

Karma elbisenin içindeki şekilsiz gölge, yani onlar, gözlerini kapatıp beklediler.

“Belki de hastaneye götürülmeni sağlamam gerekirdi,” dedi Hank. “Çok kötü durumdasın; belki Jim Barris seni zehirlemişim Asıl ilgilendiğimiz kişi Barris idi, sen değil; evin taranması da asıl Barris'i izlemek içindi. Onu buraya çekmeyi umuyorduk ... ve başardık.” Hank sessizleşti. “İşte bu

yüzden onun kasetlerinin ve elindeki diğer verilerin uydurma olduğunu gayet iyi biliyordum. Laboratuvar da bunu doğrulayacak. Ama Barris büyük bir iş çeviriyor. Büyük ve hastalıklı bir iş, ve silahlarla ilgili”

“Ben neydim öyleyse?” dedi Fred aniden, sesi çok yüksek çıkarak.

“Jim Barris'e ulaşmak ve kıvama getirmek zorundaydık.” “Sizi orospu çocukları,” dedi Fred.

“Barris'in -eğer adı buysa- senin gizli bir polis ajanı olduğundan gittikçe daha çok şüphelenmesini sağladık; ya onu engelleyecek ya da daha yukarıya ulaşmak için kullanacaktık. Böylece-”

Telefon çaldı.

“Pekala,” dedi Hank daha sonra. “Sen sadece otur, Bob.

Bob, Fred, her neyse. Keyfine bak- adi herifi yakaladık, ve o gerçek bir-şey, az önce bizi tanımladığın türden biri. Buna değdiğini biliyorsun. Öyle değil mi? Onu tuzağa düşürmek için? O yaptığı her neyse, onu yakalamak için.”

“Tabii, değer.” Zorlukla konuşuyordu; çatallanmış sesiyle mekanik bir yanıt vermişti.

İkisi birlikte oturdular.

Donna, New-Path'e giden yolda kenara çekip aşağıdaki ışıkları her taraftan görebilecekleri bir yerde durdu. Ama yanındaki kişi için acı başlamıştı şimdi; bunu görebiliyordu ve fazla zaman yoktu. Bir kere daha onunla olmak istemişti. Eh, bunun için çok geç olana dek beklemişti. Adamın yanaklarından aşağı yaşlar iniyordu şimdi; midesi bulanmaya ve kusmaya başlamıştı.

“Birkaç dakika oturacağız, o kadar,” dedi ona. Çalıların ve fundalıkların arasından, kumlu topraktan, atılmış bira kutularının ve yığıntının arasından geçirdi onu. “Ben-”

“Haşhaş pipon yanında mı?” diye sorabildi Bob.

“Evet,” dedi kız. Yoldan polis tarafından fark edilmeyecek kadar uzak olmaları gerekiyordu. En azından bir memur yaklaşacak olursa haşhaş piposundan kurtulacak kadar uzak olmalıydılar. Polis arabasının park ettiğini görecekti; ışıklan sönük, gizlenmiş ve epey ötede duran arabayı, yürüyerek yaklaşan memuru. Zamanları olacaktı böylece.

Onun için yeterli zaman bulunur, diye düşündü. Kanundan kurtulmak için yeterli zaman. Ama Bob Arctor’un artık zamanı kalmamıştı. Onun zamanı -en azından insan standartlarına göre ölçüldüğünde- artık bitmişti. Artık başka türlü bir zaman bölümüne girmişti o. Bir sıçanın geçirdiği zaman gibi: ileri geri koşmak, boşunalık. Planlamaksızın hareket etmek, geri ve ileri, geri ve ileri. Ama hiç değilse hâlâ aşağıdaki ışıkları görebiliyor. Bunun hiç bir önemi olmasa bile.

Korunaklı bir yer buldular, ve kız folyoya sarılmış haşhaş parçasını çıkarıp piposunu yaktı. Yanındaki Bob Arctor bunu fark etmemiş gibiydi. Kendini pislemişti, ama kız buna engel olamadığını biliyordu. Aslında belki de bunun farkında bile değildi. Yoksunluk krizi sırasında hepsinin başına gelirdi bu.

“İşte.” Ciğerlerini doldurmak için ona doğru eğildi. Ama Arctor onu da fark etmedi. Sadece iki kat bir halde oturuyor, mide kramplarına dayanmaya çalışıyor, kusuyor, kendini pisliyor, titriyor ve kendi kendine çılgın gibi inliyordu, sanki bir tür şarkı söyler gibi.

Bir zamanlar tanıdığı, Tanrıyı gören birini düşündü Donna. O da böyle yapmış, inleyip çığlık atmıştı, ama kendini pislememişti. Bir asit uçuşundan sonra, geçmişe yolculuk halinde Tanrıyı görmüştü; yüksek dozlarda suda eriyen vitaminlerle deneyler yapıyordu. Beyindeki sinirsel ateşlemeyi geliştirmesi, hızlandırması ve senkronize etmesi gereken ortomoleküler formülle. Ama yalnızca zekasının artması gerekirken, Tanrıyı görmüştü. Bu tam bir sürpriz olmuştu.

“Sanırım,” dedi kız, “bizi neyin beklediğinden asla emin olamıyoruz.”

Bob Arctor yanında inledi, ama yanıt vermedi.

“Tony Amsterdam diye birini tanıyor muydun?”

Yanıt yoktu.

Donna haşhaş piposundan bir nefes çekti, altlarında serili ışıkları inceledi; havayı kokladı ve dinledi. “Tanrıyı gördükten sonra kendini gerçekten çok iyi hissetti, bir sene kadar. Ve arkasından çok kötü hissetmeye başladı. Daha önce hiç olmadığı kadar. Çünkü bir gün bir daha asla Tanrıyı göremeyeceğini anlamaya başladı; geri kalan yaşamının tümü boyunca, on yıllarca, belki elli yıl boyunca yaşayacak, ama her zamankinden farklı bir şey görmeyecekti. Hepimizin gördüğü dışında yani.

Tanrıyı görmemiş olsa olacağından daha körü durumdaydı artık. Bana bir gün gerçekten çok kızdığını söyledi; ipin ucunu kaçırmış ve küfretmeye, evindeki eşyayı kırıp dökmeye filan başlamış. Müzik setini bile kırmış. Hiçbir şey görmeden hep olduğu gibi yaşamak zorunda kalacağını fark etmiş. Hiç bir amacı olmadan. Sadece yiyen, içen, uyuyan, çalışan, tuvalete giden, ve yoluna öylece devam eden bir et parçası gibi.”

“Hepimiz gibi.” Bob Arctor'un söylemeyi başardığı ilk şeydi; her kelime adeta öğürerek, zorlukla çıkmıştı ağzından.

“Ben de bunu söyledim,” dedi Donna. “Buna dikkatini çektim. Hepimizin aynı gemide olduğuna, bunun geri kalanımızı rahatsız etmediğine. Ama onun tek söylediği şuydu: “Ne gördüğümü bilmiyorsun. Bilmiyorsun.'“

Bir spazm Bob Arctor’u sarstı, kasılmasına neden oldu. Boğulurcasma konuştu sonra. “Nasıl... bir şey olduğunu söyledi mi?”

“Kıvılcımlar. Renkli kıvılcım yağmurları, TV seti bozulduğu zaman çıkanlar gibi. Duvardan yukarı çıkan, havada dolaşan kıvılcımlar. Bütün dünya yaşayan bir canlıymış, göz alabildiğine. Hiç kaza olmuyormuş; her şey birbirine uygunmuş ve bir amaç için gerçekleşiyormuş, bir şey elde etmek için- gelecekte bir yere ulaşmak için. Sonra bir kapı görmüş. Bir hafta kadar bir süre nereye baksa onu görmüş- evinde, dışarıda, dükkana giderken, veya direksiyon başında. Ölçüleri hep aynıymış, çok darmış. Çok hoş bir şey olduğunu söylemişti. Kullandığı kelime buydu. Asla içinden geçmeye çalışmamış; sadece ona bakmış, çünkü çok hoşmuş. Canlı kırmızı ve altın rengi ışıklarla belirlendiğini anlatmıştı. Sanki kıvılcımlar toplanıp

çizgiler haline gelmişler, hani geometrideki gibi. Ve sonra yaşamı boyunca onu bir daha görememiş; işte onu bu kadar sarsıp mahveden buymuş."

Bir süre sonra Bob Arctor sordu. "Öbür tarafta ne varmış?"

“Öbür tarafta başka bir dünya olduğunu söylemişti,” dedi Donna. “Onu görmüş.”

“Kapıdan ... asla geçmemiş mi?”

“Evindeki her şeyin altını üstüne getirmesinin nedeni buymuş, kapıdan geçmek hiç aklına gelmemiş. Kapıyı sadece beğenmiş, hoşuna gitmiş, sonra artık onu göremez olmuş ve artık çok geçmiş. Birkaç gün onun için açık kalmış, sonra kapanıp sonsuza kadar kaybolmuş. Tekrar tekrar bir sürü LSD ile o suda eriyen vitaminleri almış, ama onu bir daha asla görememiş; gerekli kombinasyonu asla bulamamış.”

“Öbür tarafta ne varmış?” diye sordu Bob Arctor.

“Orada hep gece olduğunu söyledi.”

“Gece mi?”

“Ay ışığı ve su varmış, hep aynı. Hiçbir şey kımıldamıyor, değişmiyormuş. Siyah su, mürekkep gibi, bir sahil, bir adanın plajı. Oranın Yunanistan olduğundan emindi, eski Yunanistan. Kapının zamanda zayıf bir nokta olduğunu, oradan geçmişi gördüğünü düşünüyordu. Daha sonra, artık onu göremiyorken, otoyolda kamyonlar arasında araba kullanıyormuş, ve cehennemi bir öfkeye kapılmış. Bütün o harekete ve gürültüye dayanamadığını söylüyordu. Oraya buraya gidip gelenler, birbirine çarpan onca şeyin gürültüsü. Sonuçta ona tüm bunları neden gösterdiklerini asla anlamamış. Onun Tanrı olduğuna ve kapının diğer dünyaya açıldığına gerçekten inanıyordu, ama son değerlendirmede tek elde ettiği kafasının iyice bulanmasıydı. Buna tutunamıyor ve başa çıkamıyordu. Kime rastlarsa bir süre sonra her şeyi kaybettiğini anlatmaya başlıyordu.”

“Benim gibi,” dedi Bob Arctor.

“Adada bir kadın varmış. Tam olarak değil- daha çok bir heykelmiş. Onun Cyrenaican Afroditi'ne ait olduğunu söylemişti. Ay ışığında solgun, soğuk ve mermerden yapılmış bir halde duruyormuş.”

“Şansı varken kapıdan geçmeliymiş.”

“Şansı olmamış/' dedi Donna. “Bu bir vaadmiş. Gelecek bir şeyin vaadi. Uzun bir gelecekte olacak daha iyi bir şeyin. Belki o-” Durakladı. “Öldüğü zaman.”

“Kaçırmış,” dedi Arctor. “Bir tek şansın olur, hepsi o.” Acıyla ve yüzünü kaplayan terle savaşarak gözlerini kapattı. “Sonuçta beynini yakmış bir asit bağımlısı ne bilebilir ki? Herhangi birimiz ne kadar biliyoruz? Konuşamıyorum. Unut bunu.” Ona arkasını çevirip karanlığa doğru döndü. Kasılıyor ve titriyordu.

“Bize olacakların reklamını gösteriyorlar şimdi,” dedi Donna. Kollarıyla onu sarıp tutabildiği kadar sıkı tutarak öne arkaya sallanmaya koyuldu. “Sonuçta dayanacağız.”

“Yapmaya çalıştığın da bu,” dedi Arctor. “Yani şimdi, benimle.”

“Sen iyi bir adamsın. Seninle kötü bir anlaşma yapılmış. Ama henüz yaşamın bitmedi. Sana büyük bir ilgi duyuyorum. Keşke . . “ Adamın içinden taşıp onu yutan karanlığın içinde, ona sessizce sarılmaya devam etti. O sarılırken bile adamı boğuyordu o karanlık. “Sen iyi ve nazik bir insansın,” dedi kız. “Bu olanlar haksızlık, ama böyle olmak zorunda. Bitmesini beklemeye çalış. Bir gün, uzun bir süre sonra, daha önce gördüğün gibi göreceksin. Hepsi sana geri dönecek.” Yenilenmiş olacak, diye düşündü. Herkesten haksızca koparılan şeylerin iade edildiği o günde. Belki bin yıl sürecek, belki de daha fazla, ama o gün gelecek ve tüm dengeler gerektiği gibi düzelecek. Belki, Tony Amsterdam gibi, sen de Tanrının sadece geçici olarak kaybettiğin bir görüntüsünü gördün; sona ermekten çok geri çekildi. Katandaki belki gittikçe daha çok kavrulan, fena halde yanmaya devam eden devrelerin içinde, ben burada sana sarılırken bile, gizli bir renk ve ışık kıvılcımı belli etmeden kendini yerleştirdi, ve sana hatırasıyla önündeki korkunç yıllan atlatman için yol gösterecek. Tam anlaşılmayan bir sözcük, görülen ama kavranamayan küçük bir şey; bu dünyanın çerçöpüyle karışmış küçük bir yıldız parçası, o güne kadar sana reflekslerinle rehberlik edecek ... ama çok uzaktı bu. Kendisi bunu yeterince hayal edemiyordu. Belki hepsi bitmeden önce öbür dünyadan bir şey,

sıradanla karışmış bir halde Bob Arctor'a kendini göstermişti. Şimdi bütün yapabildiği ona sarılmak ve umut etmekti.

Ama Arctor onu tekrar bulduğunda, eğer şansları varsa, yapıyı tanıması mümkün olacaktı. Ve çok şeye mal olan, anlamsızlığı bu kadar belirgin olan bu yolculuk sona erecekti.

Donna'nın gözlerine bir ışık tutuldu. Bir polis, copu ve feneriyle önünde duruyordu. “Siz ikiniz lütfen ayağa kalkar mısınız?” dedi memur. “Kimliklerinizi görebilir miyim? önce siz, bayan.”

Donna Bob Arctor'u bıraktı, genç adam yere yayılana kadar yana doğru kaydı; aşağıdaki bir servis yolundan sinsice tepeye tırmanıp onlara yaklaşmış olan polisin farkında bile değildi. Kız çantasından cüzdanını çıkarıp memura Bob Arctor’un duyamayacağı bir yere doğru uzaklaşmasını işaret etti. Memur, fenerinin kısılmış ışığında birkaç dakika boyunca onun kimliğini inceledi, ve sonra konuştu.

“Federaller için gizli olarak çalışıyorsunuz.”

“Sesinizi kısık tutun.”

“Üzgünüm.” Memur cüzdanını ona geri verdi.

“Sadece buradan hemen toz olun haydi,” dedi Donna.

Memur ışığını bir an onun yüzüne doğru tuttu, ve dönüp geldiği gibi sessizce uzaklaştı.

Bob Arctor'a geri döndüğünde, polisi hiç fark etmemiş olduğunu belirgin biçimde gördü. Artık neredeyse hiçbir şeyin farkında değildi. Başka birini ya da olup biteni bırak, bizzat Donna'nın bile.

Donna tekerlek izleriyle dolu, görünmeyen servis yolundan aşağı inen polis arabasının uzaklardan yansıyan sesini duyabiliyordu. Birkaç böcek, belki de bir kertenkele, çevrelerindeki kuru çalılar arasında geziniyordu. Uzaklarda 91 Otoyolu ışıklı bir iz halinde parlıyordu, ama yolun sesi onlara ulaşmıyordu; çok uzaktı.

“Bob”, dedi yumuşak bir sesle. “Beni duyuyor musun?” Yanıt yoktu.

Tüm devreler sıkıca kapandı, diye düşündü. Eriyip birbirlerine girdiler. Kimse onları açamayacak, ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar. Bunu deneyecekler üstelik.

“Haydi,” dedi kız. Ayağa kaldırabilmek için onu dürttü. “Yola koyulmamız gerek.”

“Aşk yapamayacağım,” dedi Bob Arctor. “Şeyim yok oldu.”

“Bizi bekliyorlar,” dedi Donna kararlı bir sesle. “Seni götürüp kaydettirmeliyim.”

“Ama şeyim yok olmuşken ne yapacağım? Yine de beni kabul edecekler mi?”

“Edecekler.”

Ne zaman haksızlık edeceğini bilmek en büyük bilgeliği gerektiriyor, diye düşündü. Adalet, doğru olana nasıl da kurban edilebiliyordu böyle. Bu nasıl olabilirdi? Çünkü, diye düşündü, bu dünya lanetli, ve bütün bunlar da bunun kanıtı; işte kanıt burada, önümde. Bir yerlerde, olabilecek en derin seviyelerde, mekanizma parçalandı. Her şeyin temel yapısı sarsıldı. Geri kalanlardan, o şartlar altındaki en akıllıca seçimin bizi davranışlarımızla ifade etmek zorunda bıraktığı, her çeşitten belirsiz yanlışları yapma ihtiyacı ortaya çıktı. Bu binlerce yıl önce başlamış olmalı. Artık her şeyin, ve her birimizin doğasına sızmış bu. Bunu yapmadan dönemiyoruz, ağzımızı açıp konuşamıyoruz, karar veremiyoruz. Nasıl başladığı, ne zaman ve niçin başladığı umurumda bile değil. Sadece bir gün biteceğini umuyorum. Tony Amsterdam ile olduğu gibi; sadece bir gün parlak renkli kıvılcımların geri döneceğini umuyorum, ve bu kez onları hepimizin görebileceğini, ötesinde barış olan o dar kapıyı da. Heykeli, denizi ve ay ışığı gibi görünen o aydınlığı. Hiçbir şeyin kımıldamadığı, sükuneti hiçbir şeyin bozmadığı o yeri.

Çok, çok uzun zaman önce, lanetten ve her şeyin ve herkesin bu hale gelmesinden önce. Altın Çağ, diye düşündü, akıl ve adalet birbirine eş iken.

Her şey kesici parçalara ayrılmamışken. Birbirine uymayan, ne kadar uğraşsak yeniden bir araya getiremediğimiz kırık parçalar haline gelmeden önce.

Aşağıda, şehir ışıklarının dağıldığı karanlığın içinde bir polis sireni duyuldu. Birilerini kovalayan bir polis arabası, öldürme hırsıyla dolu, yakında amacına ulaşacağını bilen çılgın bir hayvanınkine benziyordu sesi. Titredi; gece havası soğumuştu. Gitme zamanıydı.

Karanlıktaki o seslerle artık Altın Çağ'da değiliz, diye düşündü. Acaba ben de öyle hırslı sesler çıkarıyor muyum, diye sordu kendi kendine. Ben de o şey miyim? Yaklaşan, ya da etrafını çevirmiş olan?

Yakalamış olan?

Yanındakinin kalkmasına yardım etmeye çalıştı. Adam kımıldanıyor, inliyordu. Ayağa kaldırdı, arabaya dönmesi için yürümeye devam ederken teker teker her adımında ona yardım etti. Aşağıdaki polis arabasının sesi aniden kesilmişti; avı bitmişti. İşini yapmıştı o. Bob Arctor'u kucağına dayamış bir halde götürürken düşündü: Benim işim de bitti.

New-Path personelinden iki kişi durmuş, yerde yatan şeyi dikkatle izliyorlardı. Kusuyor, titriyor, kendini pisliyor, kollarıyla kendini sarıyor, kendini durdurmak istercesine vücuduna sarılıyor, şiddetle titreten o soğuktan kurtulmaya çalışıyordu. "Nedir bu?" dedi iki personelden biri. "Bir insan," dedi Donna. "D Maddesi mi?" Kız başını salladı.

"Onun beynini yemiş. Kaybeden biri daha."

"Kazanmak kolaydır," dedi Donna her ikisine. "Kazanmayı herkes becerebilir." Robert Arctor'un üzerine eğilip sessizce konuştu:

Elveda.

O ayrılırken adamın üzerine eski bir ordu battaniyesi örtüyorlardı. Donna arkasına bakmadı.

Arabasına atlayıp en yakın karayoluna, mümkün olan en kalabalık trafiğe girdi. Karoserin üzerinde duran kaset kutusundan Carole King'in Tapestry kasetini aldı; tüm kasetlerinin arasında en sevdiği oydu. Onu teybe iterken aynı anda, kontrol panelinin altındaki görünmeyen bir yerden, manyetik bağlarla tutturulmuş Ruger silahını çekip aldı. En son vitese taktı, arkasında tahta kasalarla dörtte birlik Coca Cola şişeleri taşıyan bir kamyonun peşine takıldı. Carole King'in stereo sesi şarkısına devam ederken, Rugerin şarjörünü birkaç santim önündeki Kola şişelerinin üzerine boşalttı.

Carole King, sakinleştirici bir sesle, oturup duran ve kurbağa yavrusuna dönüşen insanlar hakkındaki şarkısını söylemeye devam ederken, Donna silahının şarjörü boşalmadan önce dört şişe düşürmeyi başardı, ön camında şişe camı parçalan ve kola lekeleri belirmişti. Şimdi kendini daha iyi hissediyordu.

Adalet, dürüstlük ve sadakat bu dünyanın özellikleri değil, diye düşündü; ve sonra, Tanrı şahidi olsun, eski düşmanı ve ezeli hedefi Coca Cola kamyonuna bindiriverdi. Kamyon durumu fark etmeksizin yoluna devam etti. Çarpışma sonucu küçük otomobil kendi etrafında döndü; farları söndü, çamurluğun tekere sürtünmesinden çıkan korkunç sesler yankılandı, kız kendini yolun dışında, acil durum şeridinde buldu. Ters yöne dönmüş halde duran otomobilin radyatöründen sular fışkırıyor, gelip geçen sürücüler yavaşlayıp durumu hayretle izliyorlardı.

Geri dön, seni lanet olası, dedi kendi kendine, ama Coca Cola kamyonu büyük olasılıkla hasarsız bir halde çoktan çekip gitmişti. Belki sadece bir çizik vardı üzerinde. Eh, bu eninde sonunda mutlaka olacaktı. Onun savaşıydı bu, kendisini aşan bir gerçeğe, bir sembole karşı mücadelesiydi. Arabadan çıkarken, şimdi sigorta masrafım artacak, diye düşündü. Bu dünyada kötülükle dalaşmanın karşılığını sert, soğuk nakit parayla ödüyorsun.

Son model bir Mustang yavaşladı, ve erkek sürücü ona seslendi. “Sizi götürmemi ister misiniz, bayan?”

Yanıt vermedi. Yüzünü üzerine gelen sonu gelmez ışık seline dönmüş ilerleyen küçük bir figür halinde, sadece yürümeye devam etti.

On Dördüncü Bölüm

California'daki, Santa Ana New-Path'in yeri olan Semerkand Evi. Dinlenme salonunun duvarına raptiyelenmiş dergi kupüründe şunlar yazıyor:

Yaşı ilerlemiş hasta sabah uyanıp annesini istediği zaman, ona annesinin uzun süre önce bu dünyadan göçmüş olduğunu, kendisinin seksen yaşını aşmış olup bir nekahat evinde yaşadığını, bulunduğu yılın 1913 değil 1992 olduğunu, gerçeklerle yüzleşmesi gerektiğini ve bu durumu

Geri kalanını orada yaşayanlardan biri yırtınıştı; yazı orada bitiyordu. Profesyonel bir hasta bakımı dergisinden alındığı belliydi; parlak kağıda basılmıştı.

George adındaki personel üyesi, adamın önü sıra geniş koridorda ilerlerken bir yandan açıklama yapıyordu. “Burada ilk yapacağın iş banyoları temizlemek olacak. Yerler, lavabolar, özellikle tuvaletler. Binada üç banyo var, her katta bir tane.”

“Peki,” dedi adam.

“İşte sana bir paspas. Bir de kova. Yapabilecek misin? Bir banyoyu temizlemeyi? Sen başla, ben seni izleyip arada yol göstereceğim.”

Kovayı arka bölmedeki musluğa taşıdı, içine sabun döküp sıcak suyu açtı. Tek görebildiği hemen önündeki köpüklerdi, köpükler ve suyun yüksek sesi.

Ama George'un sesini duyabiliyordu, görüş alanının dışında olsa bile. “Çok doldurma, yoksa kaldıramazsın.”

“Peki.”

Bir ara George, “Nerede olduğunu anımsamakta bir parça güçlük çekiyorsun,” dedi.

“New-Path'deyim.” Kovayı yere koydu, ve kova dökülüverdi; gözünü ona dikip öylece durdu.

“Hangi New-Path?”

“Santa Ana'daki.”

George kovayı onun yerine kaldırdı. Yürürken bir yandan da kovanın tel sapını nasıl tutması gerektiğini gösterdi. “Sanırım daha sonra seni adaya ya da çiftliklerden birine transfer edeceğiz. Önce bulaşık işinden geçmen gerekiyor.”

“Bunu yapabilirim,” dedi adam. “Bulaşık işini.”

“Hayvanları sever misin?”

“Tabii.”

“Ya çiftçiliği?”

“Hayvanlar.”

“Göreceğiz. Seni daha iyi tanıyana kadar bekleyeceğiz. Herkes bulaşık işinde bir ay kalır. Kapıdan giren herkes.”

“Şehir dışında yaşamak hoşuma giderdi,” dedi adam.

“Çalışmalarımızı yürüttüğümüz bir çok farklı tesisimiz var. En uygununun hangisi olduğuna karar vereceğiz. Biliyorsun, burada sigara içebilirsin, ama buna özellikle teşvik etmeyiz. Burası Synanon değil; orada sigara içirmezler.”

“Başka sigaram yok.”

“Tüm sakinlere günde bir paket veririz.”

“Para?” Hiç parası yoktu.

“Ücretsiz. Burada hiç ödeme yapılmaz. Sen ödeyeceğini ödedin.” George paspası aldı, kovanın içine itti, ona paspası nasıl kullanacağını gösterdi.

“Benim niye hiç param yok?”

“Bir cüzdanın ve bir soyadın olmamasıyla aynı nedenden. Sana geri verilecek, hepsi geri verilecek. Bizim yapmak istediğimiz bu. Senden alınmış olanı sana geri vermek.”

“Bu pabuçlar ayağıma uymuyor.”

“Bağışlara bağımlıyız, ama sadece dükkanlardan gelen yenilerine. Belki daha sonra ölçülerini alabiliriz. Kartondaki pabuçların hepsini denedin mi?”

“Denedim.”

“Pekala, burası zemin katın banyosu; önce burayı hallet. Burası temizlendikten sonra, ama gerçekten iyi ve mükemmel olduktan sonra, üst kata çık -paspasla kovayı da getir- sana üstteki banyoyu göstereyim. Daha sonra üçüncü kattakini gösteririm. Ama üçüncü kata çıkmak için izin alman gerekiyor, çünkü orası kızların yaşadığı yer. O yüzden önce personele sor; oraya asla izinsiz çıkma.” Adamın sırtını tıpışladı. “Tamam mı, Bruce? Anladın mı?”

“Peki,” dedi Bruce, yerleri paspaslayarak.

“İyi bir iş yapacak hale gelene kadar banyoları temizleyeceksin,” dedi George. “Önemli olan insanın ne yaptığı değil, doğru yapacak hale gelip bununla gurur duymasıdır.”

“Bir daha eskisi gibi olabilecek miyim?” diye sordu Bruce.

“Eski halin seni buraya getirdi. Eskisi gibi olursan bu er ya da geç seni yine buraya getirir. Hatta bir daha sefere buraya ulaşamayabilirsin bile. Doğru değil mi? Buraya gelebildiğin için şanslısın; az kalsın gelemeyecektin.”

“Beni bir başkası arabayla getirdi.”

“Şansın varmış. Bir daha sefere bunu yapmayabilirler. Seni otoyolun kenarında bir yere atıp canın cehenneme diyebilirler.” Bruce paspaslamaya devam etti.

“En iyisi önce klozetleri halletmek. Sonra küveti, tuvaletleri, en son da yerleri.”

“Peki,” dedi Bruce, ve paspası bıraktı.

“İşin bir püf noktası vardır. Sonunda ustalaşırsın.”

Konsantre olduğunda, lavabonun yüzeyi üzerindeki çatlakları gördü; temizleyiciyi çatlaklardan aşağı damla damla akıttı ve sıcak su döktü. Buharlar yükseldi, buharların içinde kımıldamadan durdu. Koku hoşuna gitmişti.

Öğle yemeğinden sonra dinlenme salonunda oturup kahve içti. Uyuşturucuyu bırakma döneminde olduğunu anladıklarından kimse onunla konuşmuyordu. Kupasından içerek otururken sohbetlerini duyabiliyordu. Hepsi birbirini tanıyordu.

“Eğer ölü bir insanın içinden dışarı baksaydın yine de görebilirdin, ama göz kaslarını çalıştıramadığın için odaklayamazdın. Başını veya göz kürelerini çeviremezdin. Bütün yapabileceğin, görüş alanından bir şey geçene kadar beklemek olurdu. Donup kalırdın. Devamlı beklerdin. Berbat bir sahne olurdu.”

Gözünü kahvesinden çıkan dumana dikmişti, sadece ona bakıyordu. Duman yükseliyordu, koku hoşuna gitmişti.

“Hey.”

Bir el ona dokundu. Bir kadın eli. “Hey.”

Bakışlarını hafifçe yana çevirdi.

“Nasılsın?”

“İyiyim.”

“Daha iyi hissediyor musun?” “İyi hissediyorum.”

Kahvesini ve dumanını seyrediyordu, ne kıza, ne de diğerlerine bakmıyordu. Devamlı önüne, kahvesine bakıyordu. Kokunun ılıklığı hoşuna gidiyordu.

“Yalnızca tam önünüzden geçildiğinde görebilirdiniz. Hele gözünüzün önüne yaprak ya da başka bir şey sarkıyorsa, sonsuza kadar başka hiçbir şey göremezdiniz. Yapraktan başka. Dönemezdiniz çünkü.”

“Peki,” dedi kahve kupasını her iki eliyle tutarak.

“Duyguları hissedebildiğinizi, ama canlı olmadığınızı düşünün. Görüyorsunuz, hatta biliyorsunuz, ama yaşamıyorsunuz. Sadece dışarı bakıyorsunuz. Tanıyorsunuz, ama hayatta değilsiniz. Bir insan ölebilir ve yine de yaşamaya devam edebilir. Bazen birinin gözlerinden size bakan şey -taa çocukluğunda- çoktan ölmüştür. Sırf içi boş bir vücut değildir; orada hâlâ bir şey vardır, ama ölmüştür ve hâlâ bakıyordur; bakmamak elinde değildir.”

Bir başkası konuştu. “Zaten ölmek bu demek, yani önünde her ne varsa ona bakmak zorunda kalmak. Tam oraya konmuş Tanrının belası bir şey, seçmek ya da değiştirmek gibi bir şansın yok. Sadece oraya ne konduysa olduğu gibi kabul etmen gerekir.”

“Sonsuza kadar bir bira kutusuna bakmaya ne dersiniz? O kadar kötü olmayabilir. Korkacak hiçbir şey olmazdı o zaman.”

Yemek salonunda kendilerine yemek verilmeden önce, Kavram saatleri olurdu. Personelden farklı kişiler tarafından tahtaya birçok Kavram yazılır ve tartışılırdı.

Elleri kucağında kavuşmuş bir halde oturuyor, yerleri seyrederek büyük kahve makinesinin ısınırken çıkardığı sesleri dinliyordu; vuup-vuup sesleri geliyor, ve bu onu korkutuyordu.

“Canlı ve cansız varlıkların özellikleri aralarında alışveriş halindedir.”

Herkes katlanır iskemleler üzerinde dağınık düzende oturmuş, bunu tartışıyordu. Kavram'ı daha önceden tanıyor gibiydiler. Görünüşe göre bunlar New-Path'in düşünce biçiminin parçalarıydı. Vuup-vuup. Belki ezberlenmiş bile olabilirlerdi, ama üzerlerinde tekrar tekrar kafa yoruluyordu.

“Cansız varlıkların dürtüsü canlı varlıklarınkinden daha güçlüdür.”

Bu konuda konuşuyorlardı. Vuup-vuup. Kahve makinesinin gürültüsü gittikçe yükseliyor ve onu daha çok korkutuyordu, ama o kımıldamıyor, bakmıyordu; olduğu yerde oturmuş dinliyordu. Makine yüzünden söylenenleri duyması zor oluyordu.

“İçimizde çok fazla yaşamsız dürtü barındırıyoruz, ve alışverişe girdiğimiz- biri gidip şu lanet kahve kazanının neden böyle yaptığına bakabilir mi?”

Birisi kahve makinesini incelerken konuşmalara ara verdiler. Bruce önüne bakarak oturmaya ve beklemeye devam etti.

“Bunu tekrar yazacağım. Dışımızdaki gerçeklik için yaşamımızın çok fazlasını değişiyoruz.”

Bunu tartıştılar. Kahve makinesi sustu, kahve almak için oraya gittiler.

“Sen kahve istemiyor musun?” dedi bir ses arkasında, ona dokunarak. “Ned? Bruce? Adı neydi - Bruce?” “Peki.”

Kalktı, kahve makinesine gidenleri takip etti. Sırasını bekledi. Kupasına krema ve şeker eklerken ona baktılar. Sandalyesine geri dönüşünü izlediler; aynı sandalyeye oturduğuna emin olduktan sonra yerleşti ve dinlemeye devam etti. Sıcak kahve ve çıkan duman kendini iyi hissettiriyordu.

“Hareket, yaşam demek değildir. Kuasarlar da hareketlidir ama bu meditasyon yapan bir keşişin cansız olduğu anlamına gelmez.”

Boş kupaya bakarak oturuyordu; bir çin fincanıydı. Altını çevirdiğinde dibinde basılmış bir yazı ve çatlak bir cila buldu. Kupa eski görünüyordu,

ama Detroif de yapılmıştı.

“Dairesel hareket evrenin en ölü şeklidir.”

Bir başka ses, “Zaman,” dedi.

Bunun yanıtını biliyordu. Zaman yuvarlaktır.

“Evet, şimdi bitirmemiz gerekiyor. Son bir hızlı yorum yapacak kimse var mı?”

“Şey, en az direncin olduğu yolu izlemek, hayatta kalmanın kuralıdır. Öncülük etmek değil, izlemek.”

Daha yaşlı bir başka ses konuştu. “Evet, izleyenler liderden sonra da hayatta kalır. İsa Mesih ile olduğu gibi. Tersi olmaz.”

“Yemeğe gitsek iyi olacak. Rick artık servisi tam beş-ellide bitiriyor.”

“Bundan Oyun'da bahset, şimdi değil.”

Sandalyeler sürüldü, gıcırtılı sesler çıktı. Ayağa kalktı, eski kupasını diğerlerinin durduğu tepsiye götürdü, ve dışarı çıkanların oluşturduğu sıraya girdi. Çevresindeki soğuk elbiselerin kokusunu alabiliyordu. Güzel kokuyorlardı, ama soğuktular.

Pasif yaşamın iyi olduğunu söylüyor gibiler, diye düşündü. Ama pasif yaşam diye bir şey yoktur. Bu bir çelişki.

Yaşamın ne olduğunu, ne anlama geldiğini merak etti; belki de o anlamıyordu.

Koca bir yığın bağışlanmış kıyafet gelmişti. Gösterişli şeylerdi. Birçok insan kolları bunlarla dolmuş olarak bekliyordu. Bir kısmı gömlekleri giymiş deniyor, beğeni topluyordu.

“Hey, Mike. Şık olmuşsun dostum.”

Salonun ortasında kısa boylu, tıknaz, kıvırcık saçlı ve buldog yüzlü bir adam durmuş, kaşlarını çatarak kemeriyle uğraşıyordu. “Bunu nasıl kullanıyorsun? Düşmeden nasıl duracak bu? Niye gevşemiyor?” Elinde metal yuvarlakları olan, yedibuçuk santim genişliğinde tokasız bir kemer vardı ve halkaları nasıl tutturacağını bilmiyordu. Parıldayan gözlerle etrafına baktı. “Sanırım bana kimsenin kullanamayacağı bir kemer verdiler.”

Bruce gidip onun arkasına geçti, çevresinden uzandı, halkalardan geriye dönerek ilmik yapan kemeri tutturdu.

“Sağol,” dedi Mike. Dudaklarını büzerek birçok gömleği elden geçirdi. Bruce'a döndü. “Evlendiğim zaman bunlardan birini giyeceğim.”

“Güzel.”

Mike salonun uzak ucundaki iki kadına doğru gitti; gülümsediler. Şarap rengi, çiçekli bir gömleği üzerine doğru tutarak “Kasabaya ineceğim,” dedi.

Ev müdürü, güçlü sesi sertçe yankılanarak seslendi. “Pekala, gelip yemeklerimizi alın!” Dönüp Bruce'a göz kırptı. “Nasılsın dostum?”

“İyi,” dedi Bruce.

“Sesin soğuk almış gibi çıkıyor.”

“Evet, bırakmak yüzünden. Bir Dristan alabilir miyim, veya” “Kimyasal ilaç kullanmak yok,” dedi müdür. “Hiç birini.

Acele et ve yemeğini ye. İştahın nasıl?”

“Daha iyi,” dedi Bruce onu izleyerek. Masalardakiler ona bakarak gülümsediler.

Yemekten sonra ikinci kata çıkan geniş merdivenlerin ortasında oturdu. Kimse onunla konuşmamıştı, bir konferans vardı. Bitene kadar orada oturdu. Sonra herkes dışarı çıkıp koridoru doldurdu.

Onu gördüklerini hissediyordu, hatta birkaçı onunla konuşmuş bile olabilirdi. Merdivenlerde kamburunu çıkararak oturmuş, kollarıyla kendisini sarmış, önündeki koyu renkli halıya bakıyor, bakıyordu.

Birden sesler kesildi.

“Bruce?”

Kımıldamadı.

“Bruce?” Bir el ona dokundu. Hiçbir şey söylemedi.

“Bruce, haydi salona gel. Şu anda odanda, yatağında olmalıydın, ama seninle konuşmak istiyorum.” Mike izlemesini işaret ederek önden yürüdü. Bruce onunla birlikte merdivenlerden aşağı inip o saatte boş olan dinlenme salonuna girdi. İkisi de içeri girdiğinde Mike kapıyı kapattı.

Kendini derin bir koltuğa atan Mike, yüzünü kendisine dönerek oturmasını işaret etti. Yorgun görünüyordu; küçük gözlerinin etrafı halkalanmıştı, alnını ovuşturuyordu. “Sabah saat beş buçuktan beri ayaktayım.”

Kapı vuruldu ve açılmaya başladı.

Mike çok yüksek bir sesle bağırdı. “Kimsenin buraya gelmesini istemiyorum; konuşuyoruz. Duydunuz mu?” Mırıltılar duyuldu. Kapı kapandı.

“Biliyor musun, gömleğini günde bir-iki kere değiştirmelisin,” dedi Mike. “Bayağı şiddetli terliyorsun.” Bruce başını salladı. “Eyaletin neresindensin?” Hiç bir yanıt vermedi.

“Bundan sonra kendini bu kadar kötü hissettiğinde bana gel. Bir buçuk yıl kadar önce ben de aynı durumu yaşadım. Beni arabalarla gezdirirlerdi. Personelden değişik insanlar. Eddie'yle tanıştın mı? Herkesle dalga geçen şu uzun boylu zayıf erkek güzeliyle? Beni sekiz gün boyunca arabayla gezdirdi. Hiç yalnız bırakmadı.” Aniden bağırdı. “Dışarı çıkar mısınız? Burada konuşuyoruz. Gidip TV izleyin.” Sesi alçaldı, ve Bruce'u süzdü.

“Bazen bunu yapman gerekir. Asla yalnız bırakmaman gereken birisi vardır.”

“Anladım,” dedi Bruce.

“Bruce, dikkat et de kendi yaşamına son verme.” “Peki bayım,” dedi Bruce yere bakarak. “Bana bayım deme!” Başını salladı.

“Hapiste miydin, Bruce? Uyuşturucuya orada mı başladın?” “Hayır.”

“İğne mi kullanıyordun, hap mı?” Bruce hiç ses çıkarmadı.

“Bayım,” dedi Mike, “Ben on yıl hapiste yattım. Bir gün içinde bizim hücre sıramızdaki sekiz kişinin kendi boğazlarını kestiğini gördüm. Hücrelerimiz o kadar küçüktü ki, ayaklarımız tuvaletin içinde uyurduk. Hapishane budur, ayakların tuvaletin içindeyken uyursun. Sen hiç hapse girmedin, değil mi?” “Hayır.”

“Ama öte yandan, yaşadığı için hâlâ memnun olan ve hayatta kalmak isteyen seksen yaşında mahkumlar da gördüm. Uyuşturucu kullandığım zamanları hatırlıyorum, iğne kullanırdım; İğne yapmaya çok gençken başlamıştım. Başka hiçbir şey yapmıyordum. İğne kullandım, sonra da on yıl içeride kaldım. O kadar çok iğne yapıyordum ki -hem eroin hem D birlikte-başka hiçbir şey yaptığım yoktu; gözüm başka şey görmüyordu. Şimdi bıraktım, hapisten çıktım ve işte buradayım. Neyi fark ettim biliyor musun? Hissettiğim büyük değişikliğin ne olduğunu? Şimdi sokakta yürüdüğüm zaman bir şeyler görebiliyorum. Ormana gittiğimizde suyun sesini duyabiliyorum- daha sonra diğer tesislerimizi de göreceksin, çiftlikleri ve ona benzer yerleri. Sokakta, bildiğimiz sıradan sokakta yürüyebiliyor, küçük kedi ve köpekleri görebiliyorum. Daha önce onları hiç görmezdim. Bütün gördüğüm uyuşturucuydu.” Bileğindeki saate baktı. “Yani nasıl hissettiğini anlıyorum,” diye ekledi.

“Zor bir iş,” dedi Bruce. “Yani bırakmak.”

“Buradaki herkes bırakmış. Tabi bazıları yine başlıyor. Buradan çıksaydın sen de yeniden başlardın. Bunu biliyorsun.”

Başını salladı.

“Buradaki hiç kimsenin kolay bir hayatı olmamıştır. Senin hayatının kolay olduğunu söylemiyorum. Eddie söylerdi. Sana sorunlarının miki fare olduğunu söylerdi. Kimsenin sorunları çizgi film değildir. Ne kadar kötü hissettiğini anlıyorum, ama bir zamanlar ben de öyle hissetmiştim. Şimdi çok daha iyiyim. Oda arkadaşın kim?”

“John.”

“Ah, John. O zaman zeminde kalıyor olmalısın.” “Orayı seviyorum.”

“Evet, orası sıcaktır, büyük olasılıkla çok sık üşüyorsundur.

Çoğumuza olur, bana da olduğunu hatırlıyorum. Devamlı titrer ve altıma kaçırırdım. Eh, sana söylüyorum, burada New-Path'de kalırsan bunu bir daha yaşaman gerekmez.”

“Ne kadar süre?”

“Yaşamının geri kalanı boyunca.”

Bruce başını kaldırdı.

“Ben gidemem,” dedi Mike. “Dışarı çıksaydım uyuşturucuya yeniden başlardım. Dışarıda çok fazla arkadaşım var. Yine köşeme gidip satmaya ve iğneye başlardım, sonra da yirmi yıl yer ve kodese dönerdim. Biliyorsun -hey- otuz beş yaşındayım ve ilk defa evleneceğim. Laura'yla tanıştın mı? Nişanlımla?”

Emin değildi.

“Sevimli bir kız, toplu. Vücudu iyi, değil mi?” Başını salladı.

“Kapıdan çıkmaya korkar. Birinin onunla gitmesi gerekir. Hayvanat bahçesine gidiyoruz... Haftaya İdari Müdürün küçük oğlunu San Diego Hayvanat Bahçesine götüreceğiz, Laura korkudan ölüyor. Benden fazla korkuyor.”

Sessizlik.

“Ne söylediğimi duydun mu?” diye sordu Mike. “Hayvanat bahçesine gitmekten korktuğumu?” “Duydum.”

“Hiç hayvanat bahçesine gittiğimi hatırlamıyorum. Orada ne yapılır? Belki biliyorsundur.”

“Kafeslere bakarsın, bir de çevrelenerek kapatılmış açık alanlara.”

“Ne tür hayvanlar var orada?”

“Her tür.”

“Vahşidirler herhalde. Ve egzotiktirler.” “San Diego Hayvanat Bahçesi'nde neredeyse bütün vahşi hayvanlardan var.”

“O ayılardan da var mı? Neydi o ... koala ayılarından?”

“Evet.”

“TV'de bir reklam görmüştüm. Bir koala ayısı vardı. Hoplayıp zıplıyorlar. Doldurulmuş oyuncaklara benziyorlar.”

“Çocukların sevdiği oyuncak ayılar koala ayısı model alınarak yapılmıştır. Yirmili yıllarda.”

“Sahi mi? Herhalde bir koala ayısı görmek için Avustralya'ya gitmen gerekiyor. Yoksa soyları tükendi mi?”

“Avustralya'da çok var, ama ihracatları yasak. Canlısının da, kürkünün de. Soyları neredeyse tükeniyormuş.”

“Ben hiçbir yere gitmedim,” dedi Mike. “Meksika'dan Vancouver, İngiliz Kolombiyasına mal götürdüğüm zaman hariç. Hep aynı yolu kullanırdım, o yüzden hiçbir şey göremezdim. Bir an önce halletmek için otomobili çok hızlı kullanırdım. Vakıf otolarından birini kullanıyorum şimdi. Eğer istersen, kendini çok kötü hissedersen, seni otomobille gezdiririm. Ben direksiyondayken konuşabiliriz. Benim için sorun değil.

Eddie ve şimdi burada olmayan başkaları bunu benim için yapmıştı. Benim için sorun değil.”

“Teşekkür ederim.”

“Artık ikimizin de gidip yatması gerekiyor. Seni sabahki mutfak olayına dahil ettiler mi? Masa hazırlayıp servis yapmakla ilgili olana?”

“Hayır.”

“O zaman sen de benimle aynı saate kadar uyuyacaksın. Kahvaltıda görüşürüz. Masada benimle oturursun, seni Laura'yla tanıştırırım.”

“Ne zaman evleniyorsunuz?”

“Bir buçuk ay sonra. Sen de orada olursan seviniriz. Tabii bu binada olacak, ve herkes katılacak.” “Teşekkür ederim,” dedi Bruce.

Oyun'da oturuyordu ve diğerleri ona bağırıyorlardı. Her tarafta bağıran sesler vardı; o ise gözlerini yere dikmişti.

“Onun ne olduğunu biliyor musunuz? Bir öpülmüş-surat!” Diğerlerinden daha cırtlak bir ses başını kaldırmasına neden oldu. Ortalığı çınlatan berbat çığlıkların arasında uluyan Çinli bir kızdı bu. “Sen bir öpülmüş-suratsın. İşte sen busun!”

Diğerleri yerde bir halka yapmış, ona sataşan bir nakaratı tekrarlıyorlardı. “Kendini becerebilir misin? Kendini becerebilir misin?”

Kırmızı geniş paçalı pantolon ve pembe terlikler giymiş olan İdari Müdür gülümsedi. Hayalete benzeyen parlak, küçük, kırık bakışlı gözleri vardı. Yastıksız oturuyor, leylek bacaklarını altına kıvırmış ileri geri sallanıyordu.

“Kendini becerişini görelim!”

İdari Müdür, kırılan bir şey görmekten hoşlanıyor gibiydi; gözleri neşeyle doluyor ve parlıyordu. Eski bir saray meclisinden fırlamış, yetenekle donanmış dramatik bir sahne soytarısı gibiydi; rengârenkti.

Ortalıkta gezinip izliyor ve keyif alıyordu. Tiz ve monoton sesi, metal gürültüsü gibi zaman zaman yükseliyordu. Sürtünen mekanik bir menteşe gibi.

“Seni öpülmüş-surat!” diye uludu Çinli kız Bruce'a doğru. Yanındaki bir başka kız kollarını çırpıp yanaklarını şişirdi, plop-plop. “Buraya bak!” diye bağırdı Çinli kız. Arkasını dönüp eğildi, ona doğru uzattığı poposunu gösterip bağırarak “Popomu öp öyleyse, öpülmüş-surat!” diye bağırdı. “O insanları öpmek istiyor, öyleyse bunu öp, öpülmüş-surat!”

Aile nakarata devam ediyordu. “Kendini becerişini görelim! Kendini tatmin etsene, öpülmüş-surat!”

Bruce gözlerini kapattı, ama kulakları hâlâ duyuyordu.

“Seni muhabbet tellalı,” dedi İdari Müdür ona yavaşça. Sesi monotondu. “Seni kahrolası. Seni hayvan boku. Seni lanet olası. Seni onun bunun-” ve böylece devam etti.

Kulakları gürültüyü hâlâ duyuyordu, ama artık hepsi birbirine girmişti. Bir ara, bir anlık sessizlikte Mike’ın sesini seçerek başını kaldırıp baktı. Mike kayıtsızca ona bakarak oturuyordu. Biraz kızarmış, takım gömleğinin fazla sıkı yakası yüzünden boynu şişmişti.

“Bruce,” diyordu Mike, “Sorun nedir? Seni buraya ne getirdi? Bize ne anlatmak istiyorsun? Kendin hakkında anlatabileceğin bir şey var mı?”

“Muhabbet tellalı!” diye bağırdı George. Lastik top gibi zıplayıp duruyordu. “Sen neyin nesisin, adi herif?”

Çinli kız bağırarak zıpladı. “Anlat bize, seni kamış yalayıcı, kadın satıcısı nonoş, seni arka öpen, seni kahrolası!”

“Ben bir gözüm,” dedi Bruce.

“Seni kamışoğlanı,” dedi İdari Müdür. “Zayıf yaratık. Kusmuk. Rezil herif.”

Artık hiçbir şey duymuyordu. Kelimelerin anlamını da unutmuştu, ve en sonunda kelimelerin kendisini de unuttu.

Sadece kendisini izleyen Mike'ı seziyordu. Mike dinliyor ve izliyordu, hiçbir şey duymuyordu; o ise bilmiyor, anımsamıyor, çok az hissediyor, kötü hissediyor, çekip gitmek istiyordu.

İçindeki boşluk büyüdü. Aslında buna biraz memnun olmuştu.

Günün ilerleyen saatleriydi.

“İşte burası,” dedi bir kadın. “Yaratıkları tuttuğumuz yer.”

Kadın kapıyı açarken Bruce kendini ürkmüş hissetti. Kapı kanadı kenara çekilirken odanın gürültüsü dışarı taştı, şiddeti onu şaşırttı ama içerde birçok küçük çocuğun oynadığını gördü.

O akşam üzeri, mutfağın yanındaki küçük bir girintide oturarak iki yaşlıca adamın çocukları süt ve minik yiyeceklerle beslemesini izledi. Aşçı Rick, herkes yemek salonunda beklerken, önce iki yaşlı adama çocukların yiyeceklerini verdi.

Yemek salonuna tabaklar taşıyan Çinli bir kız ona gülümseyerek sordu. “Çocukları sever misin?” “Evet.”

“Çocuklarla birlikte yiyebilirsin.” “Ah.”

“Bir iki ay kadar sonra onları besleyebilirsin.” Kararsızca durakladı. “Yani biz onlara vurmayacağından emin olduğumuzda. Bir kuralımız vardır: çocuklar ne yaparsa yapsın onlara asla vurulmaz.”

“Peki,” dedi Bruce. Çocukların yemesini izlerken yaşama ısındığını hissediyordu; oturdu, küçük çocuklardan biri kucağına tırmandı. Çocuğa kaşıkla yiyecek vermeye başladı. Hem onun, hem kendisinin eşit derecede sıcaklık hissettiğini düşündü. Çinli kız ona gülümseyip elindeki tabaklarla yemek salonuna geçti.

Uzun zaman çocuklarla oturdu, birini kucaklayıp birini bırakıyordu. İki yaşlıca adam çocuklarla kavga ediyor ve birbirlerinin besleme biçimlerini

eleştiriyorlardı. Masa ve yerler yiyecek parçaları, düşmüş lokmalar ve çöplerle kaplanmıştı; çocukların doyurulmuş olduğunu ve TV'de çizgi film izlemek için büyük oyun odalarına gitmekte olduklarını hayretle fark etti. Dökülmüş yiyecekleri toplamak üzere beceriksizce eğildi.

“Hayır, bu senin işin değil!” dedi yaşlıca adamlardan biri keskin bir sesle. “Bunu benim yapmam gerekiyor.”

“Peki,” diye onayladı, kalktı, başını masanın kenarına çarptı. Elinde dökülmüş yiyecek tutuyor ve merakla ona bakıyordu.

“Gidip yemek salonunu temizlemeye yardım et!” dedi diğer yaşlıca adam. Hafif bir konuşma zorluğu vardı.

Mutfak yardımcılarından, bulaşık görevlilerinden biri, yanından geçerken konuştu. “Çocuklarla oturmak için izin alman gerekiyor.”

Şaşkınlık içinde ayakta dikilerek başını salladı.

“Bu yaşlıların işi,” dedi bulaşıkçı adam. “Çocuk bakmak.”

Güldü. “Başka bir şey yapamıyorlar.” Yoluna devam etti.

Bir çocuk geride kalmıştı. Kocaman gözlerle onu inceledi ve sordu. “Senin adın ne?”

Hiç bir cevap vermedi.

“Sana adın ne dedim.”

Dikkatle uzanarak masanın üzerindeki bir parça bifteğe dokundu. Soğumuştu. Ama yanındaki çocuğun farkındaydı ve hâlâ sıcak hissediyordu; kısa bir an için çocuğun başını okşadı.

“Benim adım Thelma,” dedi çocuk. “Sen adını mı unuttun?” Adamı tıpışladı. “Adını unutuyorsan elinin üzerine yazabilirsin. Nasıl olacağını sana göstermemi ister misin?” Onu tekrar tıpışladı.

“Yıkanınca silinmez mi?” diye sordu Bruce. “Elinin üzerine yazarsan, yaptığın ilk işte veya yıkadığında silinip gider.”

“Ah, anlıyorum.” Çocuk başını salladı. “Eh, o zaman duvara yazarsın, başının üzerine. Uyuduğun odada. Yıkanmayacak kadar yüksek bir yere. Ve adını daha iyi hatırlamak istediğin zaman-”

“Thelma,” diye mırıldandı Bruce.

“Hayır, o benim adım. Senin başka bir adın olmalı. Hem benimki bir kız ismi.”

“Bir düşünelim,” dedi Bruce, derin derin düşünerek.

“Seni bir daha görürsem bir isim veririm,” dedi Thelma. “Bir tane uydururum. Oldu mu?”

“Sen burada yaşamıyor musun?”

“Evet, ama annem buradan ayrılabilir. Bizi, yani erkek kardeşimle beni alıp buradan ayrılmayı düşünüyor.”

Başını salladı. Sıcaklığın birazını kaybetmişti.

Birdenbire, anlamadığı bir nedenden dolayı, çocuk koşarak uzaklaştı.

Kendi ismimi bulmam gerekiyor diye karar verdi; bu benim sorumluluğum. Elini inceledi ve bunu niye yaptığını merak etti; görecek hiçbir şey yoktu. Bruce, diye düşündü; benim adım bu. Ama bundan daha iyi isimler olmalıydı. Geri kalan sıcaklık da yavaş yavaş kayboldu, çocuğun kaybolması gibi.

Yine yalnız, garip ve yitik hissediyordu kendini. Pek mutlu da sayılmazdı.

Bir gün Mike Westaway, bölgedeki bir süpermarket tarafından New-Path'e bağışlanan bir miktar yarı çürük ürünü almak üzere gönderilmeyi becerdi. Ancak personel üyelerinden kimsenin kendisini izlemediğine emin

olduğunda bir telefon konuşması yaptı, ve açık bir McDonalds tezgahında Donna Hawthorne ile buluştu.

Birlikte dışarıda oturdular. Aralarındaki tahta masanın üzerinde kola ve hamburgerler duruyordu.

Donna sordu. “Onun vartayı atlattığından emin miyiz?”

“Evet,” dedi Westaway. Ama beynini fena yakmış. Artık bir anlamı olduğundan, bir şey elde ettiğimizden emin değilim. Yine de bunun başka yolu yoktu.

“Onun hakkında paranoyak düşüncelere kapılmıyorlar, değil mi?”

“Hayır.”

“Maddeyi onların yetiştirdiğine ikna oldun mu?” “Ben değil. İnandığım şey değil bu. Sorun onlar.” Bize paramızı ödeyenler, dedi kendi kendine. “O isim ne anlama geliyor?”

“Mors ontologica. Ruhun ölümü. Kimliğin. Esansiyel karakterin.”

“Harekete geçmeyi başarabilecek mi?” Westaway geçen insanları ve otomobilleri seyretti. Bir yandan keyifsizce yemeğiyle oynuyordu. “Gerçekten bilmiyorsun,” dedi Donna. “Son ana kadar asla bilemezsin. Bir anı. Kavrulmuş birkaç beyin hücresinin canlanıvermesi. Bir refleks gibi. Harekete geçmek değil, tepki vermek. Sadece umut edebiliriz, incil'de Paul'ün söylediğini hatırla: “İnanç, umut ve paranı dağıtmak.” Karşısındaki güzel, koyu saçlı genç kızı inceledi. Zeki yüzünde Bob Arctor’un niye onu bu kadar çok - hayır, diye düşündü; onu hep Bruce olarak düşünmeliyim. Yoksa çok şey bildiğimi açık ederim: bilmemem gereken, bilemeyeceğim şeyleri. Bruce'un niye onu bu kadar çok düşündüğünü algılayabiliyorum. Tabii bir şeyler düşünebilecek durumda olduğu zamanlarda.

Donna fazlasıyla ümitsiz bir sesle konuştu. “Çok iyi bir eğitim almıştı o.” Aynı anda yüzünden bir üzüntü ifadesi geçmiş, hatlarını gerginleştirip çarpılmıştı. “Ne büyük bir bedel,” dedi kendi kendine konuşarak. Kolasından bir yudum aldı.

Ama oraya girmenin başka yolu yok ki, diye düşündü adam. Ben giremiyorum; o kadar uzun zamandır uğraşmama rağmen. Oraya girmesi için ancak Bruce gibi beyni yanmış cansız bir kabuğa izin verirler. Zararsız. Şu anda nasılsa ... işte öyle biri olmalı. Yoksa riski göze almazlardı. Bu onların politikası.

“Hükümet çok fazla şey istiyor,” dedi Donna.

“Yaşam çok fazla şey istiyor.”

Kız kapkara öfkenin kapladığı gözlerini kaldırıp onunkilerle karşılaştı. “Bu olayda çok şey isteyen federal hükümet. Özellikle senden, benden ve-” Durakladı. “Bir zamanlar benim dostum olan o şeyden.”

“O hâlâ senin dostun.”

“Ondan geri kalan,” dedi Donna hırslı bir öfkeyle.

Ondan geri kalan hâlâ seni arıyor, diye düşündü Mike Westaway. O da kendini üzgün hissetti. Ama gün güzeldi, insanlar ve otomobiller onu neşelendiriyor, hava güzel kokuyordu. Başarıya ulaşma olasılığı vardı; onu en çok neşelendiren de buydu. Buraya kadar gelmişlerdi. Geri kalan yolu da alabilirlerdi.

“Bence birinin veya bir şeyin, canlı bir varlığın, kendisi bilmeden feda edilmesinden daha kötüsü olamaz,” dedi Donna.

“Eğer bilseydi, anlasa ve gönüllü olsaydı, belki. Ama-” Elini kaldırdı. “O bilmiyor; asla bilmedi. Gönüllü değildi-” “Elbette öyleydi. Bu onun işiydi.”

“Hiç bir fikri yoktu, şimdi de hiç bir fikri yok, çünkü artık hiç bir fikir taşıyamıyor. Bunu benim kadar sen de biliyorsun. Ve yaşadığı süre boyunca bir daha hiç bir fikri olamayacak. Sadece refleksleri olacak. Ve bu yanlışlıkla olmadı; olması bekleniyordu. Bu yüzden üzerimizde bu... Sırtımda bunun ağırlığını hissediyorum. Ceset gibi. Bir ceset taşır gibiyim-Bob Arctor’un cesedini. O teknik olarak hayattayken bile.” Sesi yükselmişti; Mike Westaway eliyle sakin ol işareti yaptı ve kız gözle

görülür bir çabayla kendini sakinleştirmeye çalıştı. Tahta masalarda oturup burgerlerinin ve milkshakelerinin keyfini çıkaran insanlar onlardan tarafa merakla göz atıyorlardı.

Bir sessizlikten sonra Westaway konuştu. “Şey, olaya bir de şöyle bak. Aklı olmayan bir şeyi sorgulayamazlar.”

“İşe dönmem gerekiyor,” dedi Donna. Saatine baktı. “Senin bana anlattıklarına dayanarak her şeyin yolunda göründüğünü söyleyeceğim. Senin fikrine göre.”

“Kışı bekle,” dedi Mike.

“Kışı mı?”

“O zamana kadar sürecek. Nedenini boşver, ama öyle olacak; ya kışın harekete geçecek, ya da asla geçmeyecek. Ya o zaman elde edeceğiz, ya da hiç.” Tam gündönümü sırasında, diye düşündü.

“Uygun bir zaman. Her şey karlar altında ve ölüyken.”

Mike güldü. “California'da mı?”

“Kışın ruhu. Mors ontologica. Ruh ölüyken.”

“Sadece uykuda o,” dedi Westaway. Ayağa kalktı. “Benim gitmem gerekiyor. Bir kamyon dolusu sebze teslim almalıyım.”

Donna gözlerini üzgün, sessiz ve incinmiş şaşkınlıkla ona dikti.

“Mutfak için,” dedi Westaway yumuşakça. “Havuç ve lahana. O türden. Biz New-Path'deki fakirler için McCoy Market'in yaptığı bağış. Bir şaka değildi. Hiç bir anlama getirmeye çalışmıyordum.” Kızın deri ceketli omuzunu tıpışladı. Bunu yaparken aklına, bu ceketi kıza Bob Arctor’un daha mutlu, iyi günlerinde ona armağan etmiş olabileceği geldi.

“Bunun üzerinde uzun süre birlikte çalıştık,” dedi Donna ölçülü, sakin bir sesle. “Buna daha fazla devam etmek istemiyorum. Bitmesini istiyorum.

Bazen, geceleri uyuyamadığımda, kendi kendime kahretsin, diyorum, biz onlardan daha ruhsuzuz. Düşmanımızdan beteriz.”

“Sana baktığımda ruhsuz birini görmüyorum,” dedi Westaway. “Seni o kadar iyi tanımıyor olmama rağmen. Sende asıl gördüğüm, hem de bütün açıklığıyla, tanıdığım en sıcak insanlardan biri olman.”

“Dış görünüşüm sıcak, insanların gördüğü bu. Sıcak gözler, sıcak yüz, lanet olası sıcak sahte gülümseme, ama içim hep buz gibi ve yalanlarla dolu. Göründüğüm gibi değilim; berbat biriyim ben.” Kızın sesi sabit kaldı, ve konuşurken gülümsedi. Gözbebekleri iri, gevşek ve hilesizdi. “Ama bunun başka yolu da yok. Var mı? Bunu uzun süre önce keşfettim ve kendimi bu hale soktum. Aslında o kadar da kötü değil. Bu şekilde istediğine ulaşıyorsun. Ve herkes bir yere kadar böyle. Benim asıl kötü yanım- bir yalancıyım ben. Dostuma yalan söyledim, Bob Arctor’a devamlı yalan söyledim. Bir seferinde ona benim söylediğim hiçbir şeye inanmamasını bile söylemiştim, ve tabii ki o da şaka yaptığımı sandı; beni dinlemedi. Ama ona söylediysem, daha sonra artık beni dinlememek, bana daha fazla inanmamak onun sorumluluğu. Ben onu uyardım. O ise söyler söylemez unuttu ve yoluna doğruca devam etti, engel tanımadan.”

“Yapman gerekeni yaptın. Yapman gerekenden fazlasını yaptın.”

Kız masadan uzaklaşmaya başladı. “Peki, öyleyse şimdiye kadar rapor edeceğim pek bir şey çıkmadı. Senin kendine güvenin hariç. Onun vartayı atlattığına ve onların onu kabul ettiğine dair. O iğrenç Oyun'lar sırasında-” ürperdi. “Ondan hiçbir şey alamadılar demek.” “Doğru.”

“Sonra görüşürüz.” Durakladı. “Federaller kışa kadar beklemek istemeyecekler.”

“Ama kışın olacak,” dedi Westaway. “Kış gündönümün-de.”

“Neyde?”

“Sadece bekle. Ve dua et.”

“Palavra,” dedi Donna. “Yani dua etmek. Uzun zaman önce çok dua ederdim, ama artık etmiyorum. Eğer dualar işe yarasaydı şu yapmakta olduğumuz işi yapmak zorunda kalmazdık. Bu da bir başka yalan.”

“Birçok şey öyledir.” Kız ayrılırken onu birkaç adım izledi; sanki ona doğru çekiliyordu, hoşlanıyordu ondan. “Dostunu mahvetmişsin gibi gelmiyor bana. Sen de onun kadar mahvolmuşsun gibi geliyor, onun kadar kurbanmışsın gibi. Sadece sende bu belli olmuyor. Sonuçta hiç bir seçeneğin yoktu ki.”

“Cehenneme gideceğim,” dedi Donna. Birden gülümsedi; geniş, oğlansı bir gülümsemeydi. “Katolik yetişme tarzım.”

“Cehennemde sana nikel poşetler satarlar, ve eve gittiğinde içlerinde M-ve-M'ler olduğunu görürsün.”

“Hindi gerisinden yapılmış M-ve-M'ler,” dedi Donna, ve birden ortadan kayboldu. Sağa sola giden insanların arasında yok oluvermişti; Mike gözlerini kırpıştırdı. Bob Arctor da böyle mi hissetmişti? Öyle olmalı. Önce oradaydı, sabit ve sonsuza kadar kalacakmış gibi; sonra- hiç. Ateş veya hava gibi kaybolmuştu, toprağın toprağa dönen bir elemanı gibi. Hep kalabalığın içine kayıvermişti. Bildiği şekle dönüşüyor. İstediği gibi gelip gidiyor ve hiç kimse, hiçbir şey onu tutamıyor.

Rüzgarı ağla yakalamaya kalkışıyorum, diye düşündü. Arctor da denemişti aynısını. Halbuki federal ilaç istismarı ajanlarından birini elde etmeye kalkmak boş bir çabaydı. Sinsiydi onlar. İşleri gerektirdiğinde ortadan yok olan gölgelerdi. Sanki baştan beri orada değilmişler gibi. Arctor yönetimin bir gölgesine aşık olmuştu, normal bir insanın içinden geçip, diğer taraftan çıktığında yalnız kalacağı bir tür holograma. O esnada kızı doğru dürüst tanıyıp kavrama fırsatını asla bulamadan.

Tanrının Modus Operandi'si, diye düşündü, kötüyü iyiye dönüştürmektir. Eğer O burada iş başındaysa, şu anda da bunu yapıyor demektir, bizim gözlerimiz bunu göremiyor olsa da; bu gelişme gerçeklik yüzeyinin altında saklanmış yatıyor, ve ancak daha sonra ortaya çıkacak. Belki beklemekte olan varislerimiz için. Bizim başımızdan geçen korkunç savaştan ve uğradığımız kayıplardan habersiz kalmış, önemsiz insanlar

olacaklar, tabii eğer köşede kalmış bir tarih kitabının bir yerindeki dipnotta bir cümle yakalamazlarsa. Kısa bir bahis. Şehitlerin listesi olmadan.

Bir yerlerde bu uğurda ölenlerin listelendiği bir anıt olmalıydı, diye düşündü. Hatta daha kötüsü, ölmemiş olanların. Ölümün ötesinde yaşamaya devam etmek zorunda kalanların. Bob Arctor gibi. En üzüntü vericisi.

Donna'nın bir kiralık asker olduğu fikrine kapılıyorum, dedi içinden. Düzenli maaş almıyor o. Ve aralarında en hayalet gibi olanları onlar. Sonsuza dek kayboluyorlar ortadan. Yeni isimler, yeni adresler. Kendi kendine soruyorsun, şimdi o nerede diye, ve yanıt-

Hiçbir yerde. Zira zaten baştan beri orada değildi.

Mike Westaway tahta masaya tekrar oturarak burgerini ve kolasını bitirdi. Sonuçta New-Path'de servis edilenden daha iyi bir yemekti. Her ne kadar burger kıyma haline gelmiş inek gerisinden yapılmış olsa da.

Donna'yı geri çağırmak, onu bulmaya veya sahip olmaya çalışmak ... Ben Bob Arctor'un aramış olduğu şeyi arıyorum, ve bu yüzden belki de onun için böylesi daha iyi. Hayatında zaten bir trajedi varmış. Havaya karışmış bir ruhu sevmek. İşte asıl üzüntü buydu. Umutsuzluğun ta kendisi. O kızın adı hiçbir basılı kağıtta, insanlık tarihinin hiçbir noktasında yer almayacaktı: ikamet yeri yok, isim yok. Öyle kızlar vardır, diye düşündü, ve en sevdiklerin onlardır. Hiçbir umut besleyemezsin, çünkü sen ellerine alır almaz onlar aradan sıyrılıp giderler.

Bu durumda belki de onu daha beterinden koruduk, diye karar verdi Westaway Bunu yaparken, ondan geri kalanların işe yaramasını da sağladık. İyi ve değerli bir işe.

Eğer şansımız varsa.

“Hiç öykü biliyor musun?” diye sordu Thelma bir gün. “Kurdun hikayesini biliyorum,” dedi Bruce. “Kurt ve büyükanneninkini mi?”

“Hayır,” dedi. “Siyah-beyaz kurdunkini. Bir ağaca çıkarmış, ve devamlı çiftçinin hayvanlarının üzerine atlarmış. Sonunda çiftçi tüm oğullarını ve

oğullarının arkadaşlarını çağırmış. Birlikte ağaçtaki siyah-beyaz kurdun aşağı atlamasını beklemişler. Sonunda kurt uyuza tutulmuşa benzeyen kahverengi bir hayvanın üzerine atlamış, ve hepsi onun siyah beyaz postuna ateş etmiş."

"Oh," dedi Thelma, "bu çok kötü."

"Ama postunu saklamışlar," diye devam etti Bruce. "Ağaçtan inen koca siyah-beyaz kurdun güzel postunu yüzmüşler ve saklamışlar. Böylece onları izleyenler ve daha sonra gelenler, kurdun nasıl bir şey olduğunu görmüşler, gücüne ve büyüklüğüne hayret etmişler. Sonraki kuşaklar ondan bahsetmiş, onun yiğitliği ve azametiyle ilgili birçok hikaye üretmişler, ve kaybı için ağlamışlar."

"Neden vurmuşlar onu?"

"Mecburlarmış," dedi Bruce. "Öyle kurtlara bunu yapmak zorundasın."

"Başka öykü biliyor musun? Daha iyilerini?"

"Hayır. Bildiğim tek öykü bu." Kurdun yaylanıp atılmakta ki o muazzam yeteneğinin keyfini nasıl çıkardığını, esnek vücuduyla atlayışları nasıl yaptığını hatırladı oturduğu yerde, ama şimdi o vücut yoktu artık, vurulmuştu. Hem de zaten katledilip yenecek olan çelimsiz hayvanlar için. Asla sıçrayışta bulunmayan güçsüz hayvanlar, vücutlarıyla hiçbir gurur duymayanlar için. Ama her nasılsa, o hayvanlar iyi tarafta, yorgun yürüyüşlerine devam etmişlerdi. Siyah-beyaz kurt ise asla şikayet etmemişti; onu vurdukları zaman bile bir şey dememişti. Pençeleri hâlâ avının derinliklerindeydi o sırada. Bir hiç için. Sadece bu onun stili olduğundan ve böyle yapmayı sevdiğinden. Bu onun bildiği tek yoldu. Yaşamak için kullandığı tek stil. Tüm bildiği onu harcamışlardı.

"Kurt geldi!" diye bağırdı Thelma, hantalca sağa sola atılarak. "Voob, voob!" etraftaki eşyalara hamle yapıyor, ancak ıskalıyordu. Bruce onda bir terslik olduğunu şaşkınlıkla fark etti. Çocuğun bir sakatlığı olduğunu ilk defa görmüştü. Üzüntü ve merak içinde bunun nasıl olmuş olabileceğini düşündü.

“Sen kurt değilsin,” dedi kıza.

Ama buna rağmen, kız tutunarak, aksayarak yürürken bile tökezliyordu; kurt olmadığı halde sakatlığı yine de devam ediyordu demek ki. Bruce böyle üzüntü verici bir şeyin ...

Ich unglücksei'ger Atlas! Eine Welt,

Die ganze Welt der Schmerzen muss ich tragen,

Ich trage Unerträgliches, und brechen

Will mir das Herz im Leibe.

... nasıl olabileceğini merak etti. Yürüyüp uzaklaştı. Arkasında kız hâlâ oynuyordu. Takılıp düştü. Bruce merakla düşündü. Bu nasıl bir histi acaba.

Elektrik süpürgesini arayarak koridoru arşınlıyordu. Ona çocukların günün büyük bir bölümünü geçirdikleri oyun odasını dikkatle süpürmesi söylenmişti.

“Koridorun sonundan sağa dön,” diye işaret etti biri. Earl'dü bu.

“Sağol Earl,” dedi Bruce.

Kapalı bir kapıya ulaştığında çalmak için elini kaldırdı, sonra çalmak yerine kapıyı açıverdi.

Odada yaşlı bir kadın, elinde havada döndürmeye çalıştığı üç lastik topla ayakta duruyordu. Bruce'a döndü. Tel tel gri saçı omuzlarına dökülüyor, ona gülümserken ağzında hiç diş olmadığı görülüyordu. Beyaz soket çorap ve tenis pabuçları giymişti. Çökmüş gözler gördü Bruce; çökmüş gözler, gülümseyen boş bir ağız.

“Bunu yapabilir misin?” diye hırıldadı ve üç topu da havaya attı. Geriye düşüp ona çarptılar, yerde zıpladılar. Kadın tükürerek ve gülerek eğildi.

“Yapamam,” dedi Bruce, rahatsız bir halde orada durarak.

“Ben yapabilirim.” Hareket ettikçe kolları çatırdayan yaşlı, zayıf yaratık, topları kaldırdı, gözlerini kırpıştırıp hareketi doğru biçimde yapmaya çalıştı.

Kapıda, Bruce'un yanında biri daha belirdi ve izlemeye başladı.

“Ne kadar zamandır buna çalışıyor?” diye sordu Bruce. “Epey zaman oldu.” Kadına seslendi. “Tekrar dene. Yaklaşıyorsun!”

Kadın topları tekrar toplamak üzere eğilmeye çalışırken gıdaklar gibi güldü.

“Biri ötede,” dedi Bruce’un yanındaki kişi. “Başucu masanın altında.”

Kadın hırıldadı. “Ohhh!”

Onun tekrar tekrar denemesini, topları düşürmesini, yeniden toplamasını, dikkatle nişan alıp kendini dengelemesini, topları havaya fırlatmasını, sonra yağmur gibi üzerine inerlerken ve bazen kafasına çarparlarken kamburunu çıkararak eğilmesini izlediler.

Bruce’un yanındaki kişi burnunu çekerek kokladı. “Donna, gidip kendini temizlesen iyi olacak. Temiz değilsin.”

Bruce çarpılmış gibi oldu. “O Donna değil,” dedi. “Bu Donna mı?” Kadına bakmak için başını kaldırdı ve büyük bir korku hissetti; kadın da ona bakarken gözlerinde bir tür yaş vardı, ama gülüyordu da. Onu vurmaya çalışarak üç topu attığında da gülüyordu. Bruce kenara çekildi.

“Hayır Donna, bunu yapma,” dedi Bruce’un yanındaki kişi. “insanlara vurma. Sadece TV'de gördüğün o şeyi başarmak için çalışmaya devam et, biliyorsun, hani onları tekrar yakalayıp geri havaya atmayı. Ama şimdi gidip kendini temizlemelisin; kötü kokuyorsun.”

“Peki,” dedi yaşlı kadın, ve kamburu çıkmış ufak bir figür halinde çabucak uzaklaştı. Üç lastik topu yuvarlanır halde yerde bırakmıştı.

Bruce’un yanındaki kapıyı kapattı, birlikte koridor boyunca yürüdüler. “Donna ne zamandır burada?” diye sordu Bruce.

“Uzun zaman oldu. Ben altı ay önce geldim, o ise benden önce buradaydı. Bir hafta kadar önce hokkabazlık üzerinde çalışmaya başladı.”

“O kadar uzun zamandır burada ise Donna değil demektir,” dedi Bruce. “Çünkü ben buraya geleli sadece bir hafta oldu.” Donna beni buraya MG'siyle getirdi, diye düşündü. Bunu anımsıyorum, çünkü o radyatörü tekrar doldurturken durmak zorunda kaldık. Ve o sırada gayet iyi görünüyordu. Üzgün bakışlı, esmer, sessiz; küçük deri ceketi ve çizmelerinin içinde, kenarından tavşan ayağı sarkan çantasıyla kendine hakim. Her zaman olduğu gibi.

Sonra elektrik süpürgesini aramaya devam etti. Kendini çok daha iyi hissediyordu, ama nedenini bilemiyordu.

On Beşinci Bölüm

“Hayvanlarla çalışabilir miyim?” dedi Bruce.

“Hayır,” dedi Mike. “Sanırım seni çiftliklerimizden birine yerleştireceğim. Bir süre seni bitkilerle denemek istiyorum, birkaç ay için. Dışarıda, toprağa dokunabileceğin bir yerde. Bütün o roketli uzay sondalarıyla gökyüzüne çıkılmaya yeterince uğraşılıyor. Senin ulaşmaya çalışmanı istediğim yer-”

“Canlı varlıklarla uğraşmak istiyorum.”

“Toprak canlı bir varlıktır,” diye açıkladı Mike. “Dünya hâlâ canlı. En büyük yardımı ondan alabilirsin. Daha önce hiç çiftçilikle ilgin oldu mu? Tohumlar, yetiştirme ve hasatla?”

“Bir ofiste çalışıyordum ben.”

“Bundan sonra dışarıda çalışacaksın. Aklın geri gelecekse, bunu doğal olarak yapması gerekecek. Kendini tekrar düşünebilmek için zorlayamazsın. Sadece çalışmaya devam edebilirsin, örneğin tohum ekmek veya -bizim deyimimizle- sebze ekim alanlarının toprağını sürmek, ya da haşereleri öldürmek. O işi çok yaparız, yani doğru türden spreylerle haşereleri yeryüzünden silmeyi. Ancak spreylerle çalışırken çok dikkat

ederiz. Yarardan çok zarar verebilirler çünkü. Sırf mahsulü ve toprağı değil, onları kullanan insanları da zehirleyebilirler. Onların beynini kemirirler." Ekledi. "Senin başına geldiği gibi."

"Peki," dedi Bruce.

Sen de spreylenmişsin, diye düşündü Mike adama göz atarken, öyle ki bir böcek haline gelmişsin. Bir böceğe zehir püskürtürsen ölür; bir insana, insanın beynine zehir püskürtürsen, kapalı bir çemberde sonsuza kadar takırdayıp titreşen bir böcek haline gelir. Karınca misali bir refleks makinesine dönüşür. Verilmiş olan son emri tekrarlayıp duran bir makine.

Beynine asla yeni bir şey girmeyecek, diye düşündü Mike, çünkü o beyin artık yok.

Onunla birlikte, eskiden bu gözlerden bakan insan da gitti. Hiç tanışmadığım o insan.

Ama belki, doğru yere konursa, yani doğru noktaya, hâlâ aşağıyı, toprağı görebilir. Orada olduğunu kavrayabilir. Ve onun içine yaşayan, kendinden farklı bir canlıyı ekebilir. Büyümesi için.

Özellikle bu artık onun yapabileceği bir şey değilken; yanımdaki bu yaratık artık ölü, ve bu yüzden bir daha asla büyü-yemeyecek. Bütün yapabileceği, kendisinden geri kalan da ölene kadar yavaş yavaş çürümek. Sonra da biz onu buradan göndereceğiz.

Ölü biri için pek büyük bir gelecek yoktur, diye düşündü Mike. Genelde sadece geçmiş vardır. Ve Arctor-Fred-Bruce'un bir geçmişi bile yok; sadece bu var.

Personel otosunda giderken, yanında serilmiş duran vücut sallandı. Arabanın hareketleri yüzünden.

Bunu yapanın New-Path olup olmadığını merak ediyorum, diye düşündü. Onu bu şekle sokmak için bir madde mi verdiler acaba, öyle ki onu bu hale getirir, eninde sonunda geri alabileceklerdi?

Kaosun içinde kendi uygarlıklarını kurmak için, dedi içinden. Tabii eğer kurdukları şey gerçekten uygarlık ise.

Bilemiyordu. New-Path'de yeterince uzun zaman geçirmemişti; İdari Müdür bir seferinde amaçlarının ona ancak iki yıl daha personel olarak çalıştıktan sonra açıklanabileceğini bildirmişti.

Amaçlarının uyuşturucu rehabilitasyonuyla hiç bir ilgisi olmadığını da söylemişti.

New-Path'in para kaynağının neresi olduğunu İdari Müdür Donald'dan başkası bilmiyordu. Para hep oradaydı. Eh, diye düşündü Mike, D Maddesi üretiminde çok para var. Uzak yerlerdeki farklı köy çiftliklerinde, küçük dükkanlarda, “okul” tabelası altında çalışan birçok tesiste onu üretmek, dağıtımını yapmak, ve sonunda satmak para getiriyordu. Hiç değilse New-Path'i borcunu öder ve büyür halde tutacak kadar, ve daha fazlası. Çeşitli büyük amaçlar için yeterli para.

Yeterliliği, New-Path'in yapmak istediğinin tam olarak ne olduğuna göre değişiyordu.

Halkın çoğunun, hatta polisin bile, bilmediği bir şey biliyordu o-Birleşik Devletler İlaç Sınırlama'nın da bildiği bir şeyi.

D maddesi, tıpkı eroin gibi, organikti. Bir laboratuvar ürünü değildi.

Sonuçta bütün o kârın New-Path'i pekala finanse edeceğini- hatta büyür halde tutabileceğini düşündüğü zamanlarda, ki bunu sık sık düşünüyordu, oldukça önemli şeyler ima etmekteydi.

Yaşayanlar asla ölülerin amaçlarına hizmet etmek için kullanılmamalıydılar. Ama ölmüş olanlar- Bruce'a, yanındaki içi boş şekle baktı- mümkünse yaşayanların amaçlarına hizmet etmeliydiler.

İşte bu yaşamın kuralı, diye fikir yürüttü.

Ve ölüler, eğer hissedebiliyorlarsa, bunu yaparak kendilerini daha iyi hissedebilirlerdi.

Anlayamasalar bile hâlâ görebilen ölüler, diye düşündü Mike; işte onlar bizim fotoğraf makinalarımız.

On Altıncı Bölüm

Mutfakta, lavabonun altında, sabun kutuları, fırçalar ve kovaların arasında küçük kemik parçaları buldu. İnsan kemiği gibi görünüyorlardı, Jerry Fabin'e ait olup olmadıklarını merak etti.

Bu ona çok uzak geçmişte başına gelen bir olayı anımsattı. Eskiden iki kişiyle daha birlikte yaşıyordu, bazen lavabonun altında yaşayan Fred adlı bir sıçana sahip oldukları konusunda şakalaşırlardı. Fena halde parasız kaldıkları bir sefer zavallı Fred'i yemek zorunda kaldıklarını anlatırlardı insanlara.

Belki bunlar da onun kemiklerinin parçalarıydı. Aralarında uydurup lavabonun altında yaşadığını söyledikleri o hayali dostun kalıntıları.

Salonda konuştuklarını duyuyordu.

“Bu adamın beyni gözüktüğünden daha kötü biçimde yanmıştı. Ben öyle hissettim. Bir gün arabayla Ventura'ya gitti. Eski bir dostunu bulmak için geriye, Ojai'ye doğru bir o kadar daha yol tepti. Elinde adres olmadan, evi görerek tanıyıp buldu, durdu ve insanlara Leo'yu görebilir miyim diye sordu. “Leo öldü,” dediler. “Size bildirilmediği için üzgünüz.” Adamın yanıtı şu oldu: “Peki öyleyse, ben perşembe günü tekrar gelirim.” Arabaya binip uzaklaştı, onca yolu geri döndü, ve sanırım perşembe günü yine Leo'yu sormak için tekrar oraya gitti. Buna ne dersiniz?”

Bruce kahvesini içerek onların konuşmasını dinliyordu.

“-Çalışıyor, rehberde sadece bir tek numara var; kimi aramak istersen iste o numarayı çeviriyorsun. Sayfalar boyunca aynı numara ... hepten beynini yakmış bir toplumdan söz ediyorum. Ve cüzdanında o numarayı, değişik kağıt ve kartvizitlerin üzerinde farklı insanların numarası niyetine taşıyorsun. Onu unuttuğun taktirde hiç kimseyi telefonla arayamıyorsun.”

“Bilinmeyen numaralar servisini ararsın.”

“Oranın telefonu da aynı.”

Bruce hâlâ dinlemekteydi; tarif ettikleri ilginç bir yerdi. Aradığınızda telefon bozuk oluyordu, veya bozuk değilse “Üzgünüz, yanlış numara,” diyorlardı. O zaman aynı numarayı bir daha çevirip aradığınız insanı buluyordunuz.

Biri doktora gittiğinde -tek doktor vardı ve her konuda uzmanlaşmıştı- tek bir ilaç vardı. Doktor size tanı koyduktan sonra reçeteye o ilacı yazıyordu. Kağıtta yazanı almak için eczaneye götürdüğünüzde, eczacı doktorun yazdığını asla okuyamıyor ve size elindeki tek hapı veriyordu, o da aspirindi. Her ne hastalığınız varsa o aspirin bunu tedavi ediyordu.

Kanunları çiğnediğinizde, herkesin tekrar tekrar çiğnediği tek kanuna karşı gelmiş oluyordunuz. Polis her seferinde, her şeyi özenle yazarken, çiğnenmiş olduğunu belirttiği kanun ve işlendiğini ifade ettiği suç hep aynıydı. Kanuna ne zaman karşı gelinse, ceza hep aynıydı. Karşıdan karşıya geçerken trafik kurallarını çiğnemekten, vatana ihanete kadar tüm suçların cezası ölümdü, ve ölüm cezasının kaldırılması için yükselen büyük bir tepki söz konusuydu. Ama bu yapılamıyordu, yoksa örneğin trafiği hiçe sayanlar için geriye hiç bir ceza kalmazdı. Bu yüzden olay kitaplarda kaldı, ve sonunda toplum tamamen kafayı üşüterek yok oldu. Hayır, üşüttüklerinden değil- zaten baştan beri üşütüktüler. Kanuna karşı geldikçe birer birer battılar, ve sonunda bir anlamda öldüler.

Bruce düşündü; insanlar onların sonuncusunun da öldüğünü duyduklarında herhalde, kimbilir nasıl insanlardı, demişlerdir. Bir bakalım-eh, peki öyleyse, biz perşembe günü tekrar geliriz. Güldü, ve pek de emin olmadığı halde bunu yüksek sesle diğerlerine anlattığında, salondakiler de onunla birlikte güldüler.

“Çok iyi, Bruce,” dediler.

O günden sonra bu bir tür yerleşik espri haline geldi; orada, Semerkand Evi'ndeki biri bir şeyi anlamadığında, veya örneğin bir rulo tuvalet kağıdı almaya geldiği halde ne için gönderildiğini anımsayamadığında, söyledikleri ilk şey artık buydu; “Eh, peki öyleyse, ben perşembe günü tekrar gelirim.” Bu genel olarak Bruce’un buluşu sayılıyordu. Onun lafıydı.

TV'de her hafta aynı espriyi tekrarlayan komedilerde olduğu gibi. Semerkand Evi'nde bu ifade tutmuştu, ve hepsi için bir anlam taşıyordu.

Daha sonra, bir gece Oyun'dayken, herkese New-Path'e getirmiş olduğu, örneğin Kavram'lar gibi şeylerden sırasıyla şeref payesi verilirken, Bruce'u oraya mizah getirmiş olmasıyla övdüler. O kendisiyle birlikte, kendini ne kadar kötü hissederse hissetsin olayları komik bulabilme yeteneğini getirmişti. Çemberdeki herkes onu alkışladı, ve Bruce şaşkınlıkla gözlerini kaldırdığında çevresinde gülümseyen yüzler gördü. Herkesin gözlerinde takdirle dolu sıcak bakışlar vardı, ve alkış sesleri kalbinde yer ederek çok uzun bir süre boyunca aklından çıkmadı.

O yıl Ağustos sonlarında, New-Path'e girişinden iki ay sonra, Napa Vadisindeki bir çiftlik tesisine transfer edildi. Kuzey California'nın iç kısımlarında bir yerdi burası. Şarap memleketiydi, ve California'da birçok bağın yer aldığı bölgeydi.

Transfer emrini New-Path Vakfı'nın İdari Müdürü Donald Abrahams imzalamıştı. Bunu, personelin Bruce ile ne yapılabileceği konusunda özel bir ilgi gösteren bir üyesi olan Mike Westaway'in önerisiyle yapmıştı. Özellikle Oyunun Bruce'a hiç bir yardımı olmadığı belli olduktan sonra. Tersine, adamı daha da kötü duruma getirmişti bu.

Çiftlik müdürü, Bruce valizini sürükleyerek hantalca arabadan çıkarken, "Senin adın Bruce," dedi.

"Benim adım Bruce."

"Seni bir süre için çiftlikte deneyeceğiz, Bruce." "Peki."

"Sanırım burayı daha çok seveceksin, Bruce." "Sanırım burayı seveceğim," dedi adam. "Daha çok." Çiftlik müdürü onu süzdü. "Yakın zamanda saçını kesmişler senin."

"Evet saçımı kestiler." Elini kaldırıp traşlı başına dokundu. "Neden yaptılar bunu?"

“Saçımı kestiler çünkü beni kadınlar bölümünde buldular.” “İlk defa mı oldu bu?”

“ikinci defa oldu.” Bir duraklamadan sonra ekledi. “Bir seferinde şiddete başvurdum.” Ayakta dikiliyordu, valizi de hâlâ elindeydi; müdür onu yere koymasını işaret etti. “Şiddetle ilgili kuralı çiğnedim.”

“Ne yaptın?”

“Bir yastık fırlattım.”

“Peki Bruce,” dedi müdür. “Benimle gel de sana uyuyacağın yeri göstereyim. Burada merkezi bir binada kalmıyoruz; her altı kişinin küçük birer kabini var. Orada uyuyup yemek yiyorlar ve çalışmadıkları zaman orada yaşıyorlar. Burada Oyun seansları yok, sadece iş var. Artık Oyun seansına girmen gerekmiyor, Bruce.”

Bruce memnun görünüyordu; yüzünde bir gülümseme belirdi.

“Dağları sever misin?” Çiftlik müdürü sağ taraflarını işaret etti. “Yukarı bak. Dağlar. Kar yok, ama dağlar var. Solda Santa Rosa var; o dağın eteklerinde gerçekten harika üzümler yetiştiriyorlar. Biz üzüm yetiştirmiyoruz. Başka birçok farklı çiftlik ürünümüz var, ama üzüm yok.”

“Dağlan severim,” dedi Bruce.

“Bak onlara,” diye tekrar işaret etti müdür. Bruce bakmadı. “Senin için bir şapka bulacağız,” dedi müdür. “Tarlalarda tıraşlanmış başınla şapkasız çalışamazsın. Sana bir şapka verene kadar çalışmaya gitme. Tamam?”

“Bir şapkam olana kadar çalışmaya gitmeyeceğim,” dedi Bruce.

“Burada hava güzeldir,” dedi müdür. “Havayı severim.”

“Evet.” Müdür Bruce'a valizini alıp kendisini izlemesini işaret etti. Ona baktığında kendini yetersiz hissediyordu; ne diyeceğini bilemiyordu. Böyle insanlar geldiğinde hep hissederdi bunu. “Hepimiz havayı severiz, Bruce. Gerçekten severiz. Bunun hepimizin ortak noktası olduğu doğru.” Henüz bunu kaybetmedik, diye düşündü.

“Arkadaşlarımı görecek miyim?” diye sordu Bruce.

“Yani geldiğin yerdekileri mi? Santa Ana tesisindekileri?”

“Mike ve Laura ve George ve Eddie ve Donna ve-”

“Konut binalarındakiler çiftliklere gelmezler/' diye açıkladı müdür. “Bunlar kapalı operasyonlardır. Ama büyük olasılıkla yılda bir-iki kere geri gideceksin. Noel'de toplanırız, ve bir de-”

Bruce durmuştu.

“Bir sonraki toplanmamız/' dedi müdür, ona tekrar yürümeye devam etmesini işaret ederek, “Şükran Günü'nde olacak. O zaman işçileri geldikleri konut binalarına geri göndereceğiz, iki günlüğüne. Sonra Noel'e kadar yine buraya döneceksiniz. Yani onları yine göreceksin. Eğer diğer tesislere transfer edilmemişlere. Bu üç ay eder. Ama New-Path'de bire-bir ilişkilere girmemen gerekiyor- sana bunu söylemediler mi? Sadece bir bütün olarak ailemiz ile ilişki içinde olabilirsin.”

“Bunu anlıyorum,” dedi Bruce. “Bunu New-Path Prensibi'nin bir bölümü olarak bize ezberlettiler.” Çevresine bakındı ve sordu. “Bir bardak su içebilir miyim?”

“Sana buradaki su kaynağını göstereceğiz. Kabininde bir tane var, ama buradaki tüm ailenin kullanması için ortak bir tane daha var.” Bruce’u prefabrik kabinlerden birine doğru yöneltti. “Bu çiftlik tesisleri kapalıdır, çünkü burada deneysel ve melez mahsullerimiz var, ve onları böcek istilasından uzak tutmak istiyoruz. İnsanlar, hatta personel bile, buraya elbiselerinde, pabuçlarında ve saçlarında haşere taşıyıp getiriyor.” Rastgele bir kabin seçti. “Seninki 4-G olacak;” diye karar verdi. “Anımsayabilecek misin?”

“Hepsi birbirine benziyor,” dedi Bruce.

“Bu kabini tanımanı sağlayacak bir nesne asabilirsin. Kolayca anımsayabileceğin bir şey. İçinde renkleri olan.” Kabinin kapısını iterek açtı; sıcak, kötü kokan hava üzerlerine üfledi. “Seni önce enginarlarla

çalıştıracağız sanırım," dedi düşünceli düşünceli. "Eldiven takman gerekecek- üzerlerinde etiketler var."

"Enginarlar," dedi Bince.

"Gerçi burada mantarlarımız da var. Deneysel mantar çiftlikleri, tabii ki patojenik sporların içeri taşınıp yataklara bulaşmasını engellemek için izole edilmişlerdir- tüm kültür mantarı yetiştiricileri ürünlerini kapatıp izole etme ihtiyacı duyarlar. Öte yandan küf mantarı sporları, doğal olarak, havayla taşınır. Bu tüm mantar üreticileri için bir tehlikedir."

"Mantarlar," dedi Bruce, karanlık, sıcak kabine girerek. Müdür onun içeriye girmesini izledi.

"Evet, Bruce," dedi.

"Evet, Bruce," dedi Bruce.

"Bruce," dedi müdür. "Uyan."

Havası bayatlamış kasvetli kabinin ortasında durarak başını salladı Bruce. "Peki." Valizi hâlâ elindeydi.

Karanlık basar basmaz beyinleri uykuya dalıyor, dedi müdür kendi kendine. Tavuklar gibi.

Sebzeler arasında bir sebze, diye düşündü. Küfler arasında küf. Seçimini yap.

Kabinin başlarının üzerinden sarkan elektrik ışığını çekti ve Bruce'a onu nasıl çalıştıracağını anlatmaya koyuldu. Bruce umursuyormuş gibi görünmüyordu; dağların görüntüsünü yakalamıştı, ve gözlerini oradan ayırmadan dikiliyordu. Onları ilk defa fark etmişti.

"Dağlar, Bruce, dağlar," dedi müdür.

"Dağlar, Bruce, dağlar," dedi Bruce, ve bakmaya devam etti.

"Papağan, Bruce, papağan." "Papağan, Bruce-"

“Pekala, Bruce,” dedi müdür, ve arkasındaki kabin kapısını kapattı. Sanırım onu havuçların arasına koyacağım, diye düşünüyordu. Ya da pancarların. Basit bir şey olmalı. Onun kafasını karıştırmayacak bir şey.

Ve oraya, diğer ranzaya bir sebze daha. Ona arkadaşlık etsin diye. Birlikte kafalarını aynı anda uyum içinde sallayarak hayatlarını geçirebilirler. Sıralar halinde. Geniş alanlara yayılmış olarak.

Ona tarlayı gösterdiler. Düzensiz uzantılar gibi görünen mısırları gördü o zaman. Çöp yetişiyor, diye düşündü. Burada bir çöp çiftliği işletiyorlar.

Yere eğildi, toprağa yakın yetişen mavi renkte küçük bir çiçek gördü. Kısa, derme çatma saplar üzerinde bir çoğu yetişmişti bunların. Sakal gibi. Saman çöpü.

Yüzünü onları seçecek kadar yaklaştırdığında çok fazla olduklarını görebiliyordu. Uzun mısır sıraları arasında tarlalar dolusu vardı bunlardan. Birçok çiftçinin yaptığı gibi: birinin altında saklanmış diğer ürün, içiçe halkalar gibi. Meksika'daki çiftçilerin marijuana tarlalarını nasıl ektiklerini hatırladı: uzun bitkilerle çevrilmiş- halka içine alınmış. Federales jiple geçerken onları görmesin diye. Ama havadan görülebiliyorlardı.

Ve oradaki federales böyle bir esrar ekimini saptadıkları zaman, çiftçiyi, karısını, çocuklarını, hatta hayvanlarını bile makineli tüfekle tarıyorlardı. Sonra da jiplerine binerek çekip gidiyorlardı, ve jip destekli helikopter aramaları devam ediyordu.

Ne kadar güzel küçük mavi çiçekler.

“Geleceğin çiçeğini görüyorsun,” dedi Donald, New-Path'in İdari Müdürü. “Ama senin için değil.”

“Neden benim için değil?” diye sordu Bruce.

“Sen iyisinden payını fazlasıyla almışsın zaten,” dedi İdari Müdür. Güldü. “Onun için şimdi kalk ve tapınmaktan vaz geç- bu artık senin tanrın değil, senin idolün değil. Her ne kadar bir zamanlar öyle olsa da. Doğaüstü bir görüntü; burada büyüdüğünü gördüğün bu mu? Öyleymiş gibi

görünüyorsun da.” Bruce’un omuzuna kuvvetlice vurdu, ve sonra elini donmuş gözlerin önüne uzatıp manzarayı kapattı.

“Gitti,” dedi Bruce. “Bahar çiçekleri gitti.”

“Hayır, sadece sen göremiyorsun. Bu senin anlayamayacağın felsefik bir sorun. Epistemoloji-bilgi teorisi.”

Bruce sadece Donald'ın ışığı kesen açık elini görüyordu, ve bin yıl baktı ona. Kilitlenmişti; kilitlenip kalmıştı; onun için, zamanın dışındaki ölü gözler için, yoldan çekilmeyen bir elin arkasındaki, başka tarafa çevrilemeyen gözler için, sonsuza kadar kilitli kalacaktı. Gözler bakarken zaman durdu, ve evren onunla birlikte pelte gibi aktı. En azından ona göre, onunla ve algısıyla birlikte dondu, ve eylemsizliğini tamamladı. Bilmediği hiçbir şey yoktu; gerçekleşebilecek hiçbir şey kalmamıştı artık.

“İşine geri dön, Bruce,” dedi Donald, İdari Müdür.

“Gördüm,” dedi Bruce. Biliyordum, diye düşündü. Bu oydu: D Maddesinin büyüdüğünü gördüm ben. Ölümün topraktan yükselişini gördüm. Koca bir mavi tarladan oluşan, anızlı bir renk halinde yerden yükselişini.

Çiftlik tesis müdürü ve Donald Abrahams önce birbirlerine baktılar, sonra yerdeki diz çökmüş figüre. Diz çökmüş adam, ve onları saklayan mısırların arasında her yere ekilmiş Mors ontologica.

“İşine geri dön, Bruce,” dedi diz çökmüş adam, ve ayağa kalktı.

Donald ve çiftlik tesis müdürü, park edilmiş Lincoln'lerine doğru yürüdüler. Konuşuyorlardı; Bruce onların gidişini izledi - dönüp gitmedi, dönmeyi başaramıyordu.

Bruce eğildi ve anızlanmış mavi bitkilerden birini kopardı. Sonra onu sağ pabucunun içine kaydırıp gözden kaybetti. Dostlarım için bir armağan, diye düşündü. Aklının kimsenin göremeyeceği bir köşesinde, Şükran Günü'nü iple çekiyordu.

yazarın notu

Bu, yaptıkları için çok fazla cezalandırılan bazı insanları anlatan bir romandı. Onlar iyi vakit geçirmek istiyorlardı, ama sokakta oynayan çocuklar gibiydiler; arkadaşlarının birbiri ardı sıra öldürüldüğünü - ezildiklerini, sakatlandıklarını, mahvedildiklerini - görebiliyor, ama yine de oynamaya devam ediyorlardı. Hepimiz belli bir süre gerçekten çok mutluyduk, zamanımızı çalışıp didinmekle değil, sırf gevezelik ve oyunla geçiriyorduk. Ama bu fena halde kısa bir zamandı, ve arkasından gelen ceza inanılır gibi değildi; gördüğümüz zaman bile inanamadık ona. Örneğin bunları yazarken, Jerry Fabin karakterinin temsil ettiği kişinin kendini öldürdüğünü öğrendim. Ernie Luckman karakteri için temel almış olduğum dostum, daha ben romana başlamadan önce öldü. Bir süre için ben de sokakta oynayan o çocuklardan biriydim; diğerleri gibi ben de büyümek yerine oyun oynamaya çalışıyordum ve cezalandırıldım. Bu romanın adanmış olduğu insanların ve başlarına gelenlerin sıralandığı aşağıdaki listede ben de varım.

Uyuşturucu kullanımı bir hastalık değildir, bir karardır. Tıpkı giden bir otomobilin önüne atlama karan gibi. Buna hastalık değil, yargılama kusuru denir. Bir grup insan bunu yapmaya başladığında, bu sosyal bir yanlıştır, bir yaşama biçimidir. Bu yaşam biçiminde parola şudur: “Şimdi mutlu ol, çünkü yarın ölüyor olacaksın.” Ama ölüm kısmı neredeyse hemen başlar, ve mutluluk bir anıdan ibarettir. Bu haliyle bu iş, sadece sıradan insan varlığının hızlandırılmış, yoğunlaştırılmış bir şeklidir. Sizin yaşam biçiminizden bir farkı yoktur, sadece daha hızlı gelip geçer. Her şey yıllar yerine günler, haftalar veya aylar içinde olup biter. Villo'nun 1460'da söylediği gibi, “nakit parayı al, bırak kredi gitsin.” Ama eğer nakit para bir peniden ibaretken kredi bütün bir yaşamsa, bu bir hatadır.

Bu romanda ahlak dersi yok; burjuvazi taslamıyor; onların çalışmaları gerekirken oyun oynamakla hatalı olduklarını iddia etmiyor; sadece sonuçlarını anlatıyor. Yunan dramasında toplum olarak, nedensellik anlamına gelen bilimi keşfetmekteydiler. Bu romanda Nemesis var: kader değil, çünkü herhangi birimiz sokakta oynamaktan vazgeçmeyi seçebilirdik. Ancak, yaşamımın ve kalbimin en derin köşesinden yazdığım gibi, bu oyuna devam edenler için korkunç bir Nemesis'ti bu. Ben bu romanda bir

karakter olarak yer almadım; ben bu romanım. Gerçi bu sıralarda tüm ülkemiz, olduğu gibi bu durumda. Bu roman benim kişisel olarak tanıdıklarımdan daha fazla insanı anlatıyor. Bir kısmını hepimiz gazetelerden okuyoruz. Dostlarımızla sağda solda vakit geçirip kaset kayıtları yaparken gevezelik etmek, altmışlı yılların kötü bir kararıydı. Kurumun hem içinde, hem de dışında. Ve doğa bizimle ilgili sert önlemler aldı. Korkunç şeyler tarafından durmak zorunda bırakıldık.

Ortada bir “günah” varsa, o da bu insanların sonsuza kadar iyi vakit geçirmeye devam etmek istemeleriydi. Sonra da bunun için cezalandırılmışlardı. Ama dediğim gibi, öyleyse bile ben verilen cezanın fazla, çok fazla olduğunu düşünüyorum. Bunu Yunan draması gözüyle, veya ahlaksal açıdan yansız bir gözle işlemeyi yeğliyorum, yalnızca bir bilim dalıymışçasına, tarafsız deterministik sebep-sonuç gibi. Onların hepsini seviyordum ben. İşte sevgimi adadıklarımın listesi:

Gaylene'e öldü

Ray'e öldü

Francy'ye	kalıcı psikoz
Kathy'ye	kalıcı beyin hasan
Jim'e	öldü
Val'e	kitlesel kalıcı beyin hasarı
Nancy'ye	kalıcı psikoz

Joanne'e kalıcı beyin hasan

Maren'e öldü

Nick'e öldü

Terry'ye öldü

Dennis'e öldü

Phil'e kalıcı pankreas hasarı

Sue'ya kalıcı damar hasarı

Jerri'ye kalıcı psikoz ve damar hasarı

... ve onlar gibi diğerleri.

Ruhları Şadolsun. Onlar benim yoldaşlarımdı; daha iyisi yoktur. Daima aklımdalar, ve düşman asla affedilmeyecek. “Düşman”, onların oynarken düştükleri hataydı. Bırakın hepsi bir başka şekilde yine oynasınlar, bırakın mutlu olsunlar.

Notlar

[←1]

Nöral Afazi: Sinirsel konuşma ve anlama bozukluğu, yhn

[←2]

1484'de Rosenkreuz tarafından kurulan, sihir yeteneğine sahip olduklarını iddia eden filozoflardan kurulu gizli bir örgüt, yhn

[←3]

Amerika'da yaşayan Meksika kökenli insanlar, yhn.

[←4]

Beyni incelemeye yarayan tıbbi bir alet. yhn

[←5]

Patty, İngilizcede bizdeki börek benzeri hamur işi tatlı anlamına gelir. Adamımız bu noktada tatlı yerine sarışın garsona hamle yapıyor, yhn

[←6]

Yazar günün delirmesiyle ilgili bilimsel bir makale olan M. Blanchot, *Günün Deliliği*, Altıkırkbeş Yayın adlı esere gönderme yapmış olamaz, yhn

[←7]

Yukarda da belirtildiği gibi eski ve klasik bir filim, iki motor, üç adam, seks, uyuşturucu ve rock'n roll yani yol. yhn

[←8]

Janis Joplin'i tarihe gömen ve yıllar sonra Kadıköy’de eski ve ahşap bir eve ismini veren bir tür likör, yhn

[←9]

Sakin olup bir sonraki notu bekleyin

[←10]

Güney Amerika kızılderililerinin gizemli bir yol gösterici olarak benimsediği 'peyote' isimli bir grup mantarın bağımlılık yapmayan sanrılandırıcı etkin maddesi. A. Huxley'in yıllar önce Yankı yayınları arasından çıkan, ismini W. Blake'in bir dizesinden etkilenerek koyduğu Algının Kapıları isimli çok önemli metni yazarın meskalin deneyimini anlatır. Yıllar sonra J. Morrison isimli L.A.'lı bir gencin kurduğu kapılar isimli rock grubunun ismi de adı geçen kaynaktan esinlenilecektir. Konuyla ilgili önemli ve eğlenceli bir grup metin de Carlos Castenada tarafından yazılmıştır. A. Michaux bu konudaki metinleri şu anda küçük ama kalabalık bir sahil kasabasında yaşamakta olan sarışın ve mavi gözlü bir kız tarafından 6.45 için çevrilmektedir, yhn

[←11]

Tim(othy) Leary: 68'in boşlukta çiçek yetiştiren çocuklarının gurusu. Ansiklopedik bilgi için nereye bakacağınızı biliyorsunuz. Yeterince beklendiğinde çok yakın olmayan bir zaman önce kanserden ölen 'rahip' in Türk kültür hayatı için çok önemli olmayan birkaç metninin 6.45 tarafından yayınlandığı görülecektir, yhn

[←12]

1958'de kurulan, aşırı sağcı Jhon Birch taraftarı topluluğun üyesi, yhn

[←13]

Her an savaşa hazır gönüllü askerlere verilen ad. yhn

[←14]

Fantazi edebiyatın kurucusu J.R.R. Tolkien'in kullandığı masalsı yaratıklardan bir türün adı. Ayrıntı için bkz. Hobbit, J.R.R. Tolkien, Altıkırkbeş yayın, yhn